

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIZIL KRALİÇE'NİN SAVAŞI - I

SOYTARI PRENS

MARK LAWRENCE

Kızıl Kraliçe en büyük kozunu masaya koydu. Kazanan ise karanlığın ve ışığın, yaşayanların ve ölülerin, ateşin ve buzun karşı karşıya geleceği bir yolculuğun sonunda belli olacak.

Hükümdarlık süresi boyunca Kızıl Kraliçe uzun bir savaşta mücadele etmiş, toprak ya da altından daha önemli şeyler için savaşmıştır. En büyük silahı ise çoğu kişinin göremediği ve kimsenin hakkında konuşmadığı Suskun Rahibe'dir.

Kızıl Kraliçe'nin torunu Prens Jalan Kendeth içkici, kumarbaz ve iflah olmaz bir zamparadır. Suskun Rahibe'yi görebilen tek kişi odur. Arka planda kalan asilzade olmaktan gayet mutlu olan Jalan, korkunç acuzeyi görmezden gelmeye çalışır. Ancak doğmamışlarla yapılacak savaş yaklaşmaktadır ve Kızıl Kraliçe krallığı korumak için ailesine çağrıda bulunmuştur. Jalan bunların hiçbirinin kendisini etkilemeyeceğini düşünmektedir. Fakat hiç bu kadar yanılmamıştır...

Suskun Rahibe'nin kurduğu ölümcül tuzaktan kıl payı kurtulan Jalan'ın kaderi bir büyü sonucunda vahşi bir Viking savaşçısınıninkiyle iç içe geçer. İkili, büyüü bozmak için büyük tehlikelerle dolu bir yolculuğa çıktıklarında Jalan adım adım bazı gerçekleri anlamaya başlar: O ve Viking Snorri yalnızca bir oyunun parçalarıdır ve oyunu kontrol eden kişi Kızıl Kraliçe'dir.

"Lawrence'ın epik fantastik romanları yaz aylarında okumak için harika. Bir savaşçı ve bir korkaktan oluşan ikili, krallıklarını ve kendilerini kurtarmak için pek çok tehlikeyle karşı karşıya kalıyor. Mizah ve intikamla dolu bir hikâye."

The Washington Post

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-925-7

9 786052 999257

MARK LAWRENCE

SOYTARI PRENS

KIZIL KRALİÇE'NİN SAVAŞI - 1

İngilizceden çeviren:
Ömer Çiftci

PEGASUS YAYINLARI

Pegasus Yayınları: 2296

Soytarı Prens

Mark Lawrence

Özgün Adı: Prince Of Fools

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Pelin Zorbay

Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2020

ISBN: 978-605-299-925-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020

Copyright © Bobalinga, Ltd., 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

KUZEY

DENİZİ

YU

SESSİZ DENİZ

200 mil

BİR

Yalancının, üçkâğıtçının ve korkağın tekiyim ben ama asla ve asla dostumu yüzüstü bırakmam. Onu yüzüstü bırakmamak için dürüst, hilesiz ve cesur olmam gerekmedikçe tabii.

Bir adama arkadan vurmayı, iş görmenin en iyi yolu olarak düşünmüşümdür hep. Bazen bunu küçük bir katakulliyile başarmak mümkündür. “Aa, o da ne?” gibi klasiklerin ne kadar sık işe yaradığına şaşarsın ama gerçekten ideal sonuçlar alman için diğer kişinin senin orada olduğunu bile bilmemesi en iyisidir.

“Ah! Tanrım! Niye yaptın ki bunu şimdi?” Alain DeVeer döndü, ensesine tuttuğu elini kana bulanmış halde indirdi.

Vurduğun kişi yere düşme nezaketini göstermediğinde bir yedek planın olsa iyi olur. Vazonun kalan parçasını yere atıp döndüm ve koşmaya başladım. Zihnimde, “ahhh” diye güzelce inleyerek iki büklüm olmuş ve yüzüstü yatan hissiz bedeninin üzerinden atlayarak hiç kimseye görünmeden malikânenen çıkıp gitmeme izin vermişti. Onun yerine hissiz bedeniyle şimdi kana susamış halde kükreyerek beni koridorda kovalıyordu.

Hızla Lisa’nın kapısından içeri girip kapıyı ardımdan çarparak kapattım ve kendimi gelecek darbeye hazırladım.

“Neler oluyor?” Lisa yatakta oturuyor, ipek çarşaf lar çıplaklığının üzerinden su gibi akıyordu.

“Ah!” Alain’ın kapıya çarpmasıyla ciğerlerimdeki hava boşaldı ve topuklarım döşeme taşlarında sürüklendi. İşin sırrı kapıyı hemen sürgülemeye çalışmamaktır. Yoksa elin onunla meşgulken kapı açılıp suratına çarpar. Önce kendini çarpmaya hazırla; o iş bittiğinde, diğer taraf yerden kalkıp toparlanırken de sürgüyü yerine tak. Alain endişe verici bir çabuklukla tekrar ayağa kalktı ve ben, önlemlerime rağmen neredeyse kapı kolunu kahvaltı niyetine yiyordum.

“Jal!” Lisa artık yataktan çıkmıştı, üzerinde perdelerden gelen ışık ve gölgeden başka bir şey yoktu. Çizgiler ona yakışıyordu. Ablasından daha tatlı, küçük kız kardeşinden daha zekiydi. O an bile istiyordum onu, gaddar ağabeyiyle aramda birkaç santimlik meşe kapıdan başka bir şey yokken ve kaçma şansım her saniye azalırken bile.

En büyük pencereye koşup perdeleri hızla açtım. “Ağabeyine özür dilediğimi söyle.” Bir bacağı mı pencereden dışarı uzattım. “Başkasıyla karıştırmış falan de.” Alain öteki taraftan vurunca kapı sarsılmaya başladı.

“Alain?” Lisa aynı anda hem korkmuş hem de bana çok kızmış görünmeyi başardı.

Cevap vermek için durmayıp çalılar arasına atladım. Neyse ki dikenli değil, hoş kokulu cinslerdendi. Dikenli bir çalının içine düşmek, dinmek bilmeyen acılara yol açabilir.

İniş her zaman önemlidir. Çok düşen biri olarak diyebilirim ki düşüşe nasıl başladığından çok onu nasıl bitirdiğin önemlidir. Bu sefer benim inişim akordeon gibi büzülerek, topuklarım kıcımda, çenem dizlerimde, bir açelya çalısının yarısı burnuma girmiş ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalmış halde fakat hiçbir kemiğim kırılmadan oldu. Çalılar yarararak oradan çıktım, topallayarak bahçe duvarına doğru ilerlerken nefes nefeseydim

ve görevlilerin şafaktan önceki işleriyle meşgul olmaktan beni yakalamak için hazır ve tetikte bulunamayacaklarını umuyordum.

Yola koyulup muntazam çimenliklerden, bitki bahçesinden, tüm o baklava biçimli küçük ada çayı çalılarının, kekik otundan üçgenlerin ve diğer şeylerin arasından düz bir yol izleyerek geçtim. Arkada, evin bir yerlerinde bir köpeğin uluması ödümü kopardı. Koşmakta her zaman iyiyimdir. Korkmakta ise üstüme yoktur. İki yıl önce, Scorronlarla yaşanan “sınır olayı”nda, devriye gezen ve aralarından beşi büyük savaş atlarına binmiş olan Tötonlardan kaçtım. Başında olduğum adamlar herhangi bir emir almayınca oldukları yerde kaldılar. Bence kaçmakta önemli olan şey ne kadar hızlı koştuğun değil, sadece yanındaki adamdan hızlı koşmandır. Ne yazık ki benim çocuklar Scorronları yavaşlatmayı hiç beceremeyince zavallı Jal, daha yirmi yaşını bile görmemişken ve ilk sıralarında DeVeer kız kardeşlerin olduğu, bir Scorron mızrağıyla ölmenin ise ilk sayfada bile yer almadığı upuzun bir yapılacaklar listesi varken can havliyle kaçmak zorunda kaldı. Her halükârda sınır bölgeleri savaş atı koşturulacak yerler olmadığı için kayalık bir alandan müthiş bir hızla koşarak aramızdaki mesafeyi korudum. Ansızın kendimi çok daha büyük bir düzensiz Scorron birliği ile başta keşif erliğini yaptığı Kızıl Hudut öncü grubunun arasındaki bir meydan savaşının içine arka taraftan hücum ederken buldum. Her şeyin tam ortasına daldım, kılıcımı deheset içinde rastgele savurarak kaçmaya çalıştım ve toz duman çöküp akan kan durduktan sonra kendimi, canını hiçe sayarak cesur bir hücumla düşmanı bozguna uğratan günün kahramanı olarak buldum.

Yani mesele şu: Cesaret, kişi gizliden gizliye daha büyük bir korkudan kaçarken başka bir korkuyu çiğneyip geçtiğinde gözlemlenebilir. Ve en büyük korkusu korkak olarak görülmek olanlar hep cesurdur. Bense düpedüz korkağım. Ama biraz

şans, çekici bir gülümseme ve düşünmeden yalan söyleyebilme becerisiyle, kahraman gibi görünmekte ve çoğu zaman insanların büyük bir kısmını kandırmakta şaşırtıcı bir başarı göstermişimdir.

DeVeerlerin duvarı yüksek ve tehditkârdı ama onunla eski dosttuk. Onun kıvrımlarını ve zaaflarını Lisa, Sharal ya da Micha'nın vücut hatları kadar iyi biliyordum. Kaçış rotaları benim için her zaman bir saplantı olmuştur.

Çoğu engel, seçkinleri içeride tutmak için değil, ayakta kımını dışarıda tutmak için vardır. Bir yağmur suyu varilinin üstüne çıktım, oradan bir bahçivanın kaldığı müstemilatın çatısına atladım ve duvara doğru zıpladım. Kendimi yukarı çekip öbür tarafa atarken topuklarımın dibinde dişler takırdadı. Parmaklarımla tutunarak kendimi sallandırdım ve düştüm. Köpek havlamaya ve duvarın öbür tarafını öfkeyle eşelemeye başladığında duyduğum rahatlamayla her yanıma bir ürperti sardı. Hayvan sessizce yaklaşmıştı ve neredeyse beni yakalıyordu. Ses çıkarmayanlar öldürmeye daha meyllidir. Hayvan ne kadar gürültü patırtı yapıyorsa öldürme niyeti o kadar azdır. Aynısı insanlar için de geçerli. Ben onda dokuz boş laf, onda bir açgözlülükten oluşurum ama bugüne dek hiç cinayete bulaşmamışım.

Sokağa indim, bu kez o kadar sert değil, serbest ve temiz bir düşünüş oldu ve üzerimde güllerin olmasa da en azından açellaların ve çeşitli otların kokuları vardı. Alain sorunu başka bir güne kalacaktı. Sıradaki yerini alabilirdi. Liste uzundu ve başında, elindeki bir düzine senede, borç belgesine ve fahişelerin ipek iç çamaşırlarına sarhoş halde çiziktirilmiş ödeme taahhütlerine sıkı sıkı tutunan Maeres Allus duruyordu. Ayağa kalktım, vücudumu esnettim ve köpeğin duvarın ardından sızlanışını dinledim. Maeres'in kabadayılarını kendimden uzak tutmak için bundan daha yüksek bir duvara ihtiyacım olacaktı.

Gölgelerle kaplı Kral Yolu önümde uzanıyordu. Kral Yolu üzerinde soylu ailelerin kent evleri, tüccar prenslerin malikâne-lerinin şatafatıyla yarışıyor, yeni zenginler eskilerden daha çok göz kamaştırmaya çalışıyordu. Vermillion şehrinde bu kadar güzel bir caddeye pek rastlanmazdı.

“Kapıya götürün! Kokuyu almış!” Bahçeden sesler yükseliyordu.

“Buraya gel Pluto! Buraya gel!”

Bu iyiye işaret değildi. Saray istikametinde hızla koşmaya başladığımda fareler kaçıştı ve gübre taşıyan adamlar sağa sola dağıldı. Gün batımı beni kovalıyor, sırtıma kızıl mızraklar fırlatıyordu.

İKİ

Vermillion'daki saray, duvarlarla çevrili yerleşkelerden, inanılmaz güzellikteki bahçelerden, geniş aile üyelerine ayrılmış civar malikânelerden ve son olarak, Kızıl Hudut krallarının nesiller boyu ikamet ettiği, incelikle işlenmiş o muazzam taş yapıdan, İç Saray'dan oluşan geniş bir yerdir. Her tarafı, Milanolu taş ustalarının hüneriyle ürkütücü derecede gerçekçi biçimler verilmiş mermer heykellerle süslenmiştir ve azimli bir adam duvarlardan kendisini Karun'dan birazcık daha zengin etmeye yetecek kadar altın varak kazıyabilir. Büyükannem oradan tutkuyla nefret eder. Düşmanlarının kazığa geçirilmiş başlarıyla donatılmış otuz metre kalınlığında granit barikatların ardında daha mutlu olurdu.

Yine de en düşkün saraylara bile girmenin bir adabı vardır. Ben nöbetçiye bir gümüş para atarak Cerrahlar Kapısı'ndan içeri sızdım.

“Yine erkencisin Melchar.” Nöbetçilerin isimlerini bildiğimi özellikle belli ediyorum. Beni hâlâ Aral Geçidi'nin kahramanı sanıyorlar ve insanın hayatı benimki gibi yalanlarla örülmüş bir ağın ucunda sallanırken kapı bekçilerinin kendi tarafında olması işe yarıyor.

“Evet, Prens Jal. Çok çalışan iyi çalışır derler.”

“Çok doğru.” Dedikinden hiçbir şey anlamadım ama sahte gülüşüm gerçek gülüşümden daha iyi ve popüler olmanın onda dokuzu hizmetçileri hoş tutabilmekten geçiyor. “Ben olsam o tembel hergelelerden birine nöbeti devralmasını söyledim.” Nöbetçi kulübesinin kapısındaki aralıktan parlayan fener ışığına doğru başımı salladım ve yürümeye devam ederek Melchar’ın açtığı kapılardan geçtim.

İçeri girdikten sonra doğruca Roma Binası’na gittim. Babam, kraliçenin üçüncü oğlu olarak kendini, Kardinal Paracheck için papanın kendi zanaatkârları tarafından ta bilmem ne zaman yapılmış sarayvari bir Vatikan yapısı olan Roma Binası’na adadı. Büyükanneim İsa ve onun haçına ayıracak pek vakti olmasa da kutlamalarda duaları okuyor ve bunu içinden geliyormuş gibi yapıyor. Roma için çok daha az vakti var, orada oturan papa içinse hiç yok. Kutsal İnek diyor o kadına.

Babamın üçüncü oğlu olarak bana bir bok düşmüyor. Roma Binası’nda bir oda ve kuzey hudutları atlar için fazla tepelik olduğundan bana bir süvari rütbesi bile vermeyen Kuzey Ordusu’nda istemediğim bir görev. Scorronar sınırlara süvari konuşturuyor ama büyükanne onların keçi inadının bizim sürdürmemiz gereken bir ahmaklık değil, Kızıl Hudut’un faydalanması gereken bir başarısızlık olduğunu söyledi. Kadınlar ve savaş birlikte iyi gitmiyor. Bunu daha önce de söylemişimdir. Turnuva için zırhımı kuşanmış, bir süvari atının üstünde kalpleri çalışıyor olmalıydım. Ama yok, o ihtiyar cadı beni, Scorrone köylülerine kendimi öldürtmemeye çalışarak zirvelerin etrafında sürünmek zorunda bıraktı.

Binaya –aslında içinde salonlar, lüks odalar, bir balo salonu, mutfaklar, ahırlar olan ve ikinci katında sayısız yatak odası bulunan bir yerdi– bulaşıkçıların falan kullandığı bir servis

kapısı olan batı kapısından girdim. Şişko Ned nöbet yerinde oturuyor, baltalı kargısı duvara dayalı duruyordu.

“Ned!”

“Efendi Jal!” İrkilerek uyandı, az kalsın sandalyeyi geriye doğru deviriyordu.

“Rahat.” Ona göz kırpıp yoluma devam ettim. Şişko Ned ağzını sıkı tutar, yaptığım gezintilerden kimseye söz etmezdi. Beni, kendimden küçük prens ve prensesleri itip kakan ve beni tokatlayabilecek kadar büyük olanlara dalkavukluk eden küçük bir canavar olduğum zamandan beri tanıyordu. O günlerde de şişmandı. Şimdi ölüm meleği son darbesini vurmak üzere yaklaşırken derisi üzerinden sarkıyordu ama ismi öyle kaldı. İsimlerin bir gücü var. “Prens” şimdiye dek çok işimi gördü, başım belaya girdiğinde ardına saklanacağım bir şey oldu. “Jalan” ise bir imparatorumuz olduğu zamanlardan, İmparatorun Yumruğu, Kızıl Hudut’tan Kral Jalan’ı çağırıştırıyor. Bir unvanın ve Jalan gibi bir ismin beraberinde taşıdığı hava, şüphe altındayken bana iyi niyetle bakılmasını sağlamaya yetiyordu. O iyi niyete ihtiyacım olduğuna ise hiç şüphe yoktu.

Neredeyse odama dönmüştüm.

“Jalan Kendeth!”

Odama açılan balkona iki adım kala, bir sonraki adımı atmak üzere parmak ucumda yükselmiş halde, çizmelerim elimde durdum. Hiçbir şey söylemedim. Bazen piskopos herhangi bir yaramazlıkla karşılaştığında öylesine benim adımı bağıırırdı. Doğruyu söylemek gerekirse normalde temel sebep de ben olur-dum. Ama bu kez doğrudan bana bakıyordu.

“Seni görüyorum Jalan Kendeth, sürüne sürüne inine dönerken günahtan kararmış ayak izlerinle. İn aşağı!”

Mahcup bir gülümsemeyle döndüm. Papazlar seni üzgün görmek isterler ve çoğu zaman niçin üzgün olduğunun bir önemi yoktur. Bense bu kez yakalandığım için üzgündüm.

“Size de günaydın ekselansları.” çizmeleri arkama aldım ve sanki başından beri planladığım buymuş gibi kasıla kasıla yürüyerek aşağı indim.

“Kardinal hazretleri ikinci  ana kadar seni ve ağabeylerini taht odasında huzura çıkarmamı emrediyor.” Piskopos James bana kaşlarını  atıyordu. Belki Lisa DeVeer’in biçimli ayağıyla olmasa da sanki o da yataktan apar topar kaldırılmış gibiydi, gri sakalları hafif uzamıştı.

“Bunu babam mı emretti?” önceki gece masada hiçbir şey söylememişti ve kutsal kitap tembellik hakkında ne derse desin kardinal öğleden önce kalkmazdı. Tembelliğin  l mc l bir günah olduğunu söylüyorlar ama tecrübelerime göre şehvet insanın başını daha çok belaya sokuyor. Tembellik ise ancak arkandan kovalayan varsa günah oluyor.

“Mesaj kraliçeden geldi.” Piskopos kaşlarını daha çok çattı. Tüm emirleri, Kızıl Hudut’ta kilisenin en yetkili ama aynı zamanda en isteksiz temsilcisi olan babama atfetmeyi severdi. Büyükannem bir keresinde kardinalin şapkasını en yakındaki eşeğe takmak istediğini ama babamın daha yakında olduğunu ve daha kolay idare edilebilir göründüğünü söylemişti. “Martus ve Darin gittiler bile.”

Omuz silktim. “Zaten benden önce gelmişlerdi.” Ağabeylerimin bu yanlışını henüz affetmemiştim. Papazın inatçı bir prensi tokatlayarak yola getirmekten daha çok sevdiği bir şey olmadığı için kol mesafesine girmeden durdum ve yukarı çıkmak üzere geri döndüm. “Ben  st m  değiştireyim.”

“şimdi gideceksin! İkinci  an  almak üzere ve senin süslenip p slenmen bir saatten az sürmez.”

İhtiyar ahmakla tartışmayı ne kadar istesem de adam haklıydı ve Kızıl Kraliçe’nin huzuruna geç kalmamam gerektiğini biliyordum. Alaycı bir gülümsemeyi bastırdım ve yanından çabucak geçip gittim. Üzerimde gece yarısı ka amaklarım için

giydiğim kıyafetler vardı ve yeterince şık olsam da kesikli kadifeler kaçışım sırasında pek iyi gitmemişti. Yine de idare etmek zorundaydım. Büyükanнем kendi tohumunu savaş zırhıyla ve üzerinden kanlar damlar halde görmeyi her halükârda isterdi. O yüzden sağıma soluma birazcık çamur bulaşmış olması onun onayını kazanmamı sağlayabilirdi.

ÜÇ

Taht odasına geç geldim. Ben bronz kapılara, eli kanlı uzak akrabalarımın birinin hâlâ ihtişamlı olan bir saraydan çalıştığı o kocaman eğreti şeylere ulaşmadan ikinci çanın yankıları dinmişti. Nöbetçiler beni, yüksek bir pencereden içeri davetsiz girip önlerine düşüvermiş bir kuş pisliğine bakar gibi süzdüler.

“Prens Jalan.” Onları dürtüklemek için ellerimi birbiri etrafında hızlı hızlı çevirdim. “Adımı duymuşsunuzdur belki? *Davetliyim* ben.”

Üzerinde ateş rengi bronz zırhı ve başında kırmızı tüylü miğferiyle bir dev olan en irileri herhangi bir yorum yapmadan soldaki kapıyı beni içeri almaya yetecek kadar çekip araladı. Saraydaki her nöbetçiyle dost olma seferberliğim hiçbir zaman büyükanneimin seçilmiş adamlarına kadar nüfuz edemedi; kendilerini buna tenezzül etmeyecek kadar önemli görüyorlardı. Ayrıca benim cömertliğimden etkilenmeyecek kadar iyi maaş alıyorlardı. Hem belki zaten benim hakkımda önceden uyandırılmışlardı.

İsmim duyurulmadan içeri süzüldüm ve seslerin yankılandığı geniş mermer alanı hızla geçtim. Taht odasını hiçbir zaman sevmedim. Kemerli yapısının ihtişamından ya da asık

suratlı taşlara yazılmış tarihinden değil, hiçbir kaçış rotası olmadığından. Her yer nöbetçilerle dolu olduğu gibi bir de büyükannem olduğunu iddia eden o korkunç ihtiyar her şeyi didik didik ediyor.

Dokuz kardeşime ve kuzenlerime doğru ilerledim. Bu sadece kraliçenin torunlarına, Kızıl Hudut'un dokuz küçük prensi ve tek prensesine özel bir toplantı olacak gibi görünüyordu. Usulen iki amcam, onların oğulları, babam ve ağabeylerimden sonra onuncu sırada olmam gerekiyordu ama geçtiğimiz kırk yıldır o koltuğu sıcak tutan ihtiyar cadının sırayla ilgili başka fikirleri vardı. On sekizine basmasına daha bir ay olan ve mayasında zerre kadar prenseslik vasfı olmayan kuzenim Serah, Kızıl Kraliçe'nin gözbebeği idi. Yalan söylemeyeyim, bir kadında bir adamın aklını başından alabilecek ne varsa Serah'da ondan epey vardı. Dolayısıyla ben de kuzenlerin nelere kalkışıp kalkışmaması gerektiğine dair yaygın görüşleri memnuniyetle göz ardı edebilirdim. Hatta onları birçok kez göz ardı etmeye çalıştım ama Serah'nın fena bir sağ kroşesi ve bir erkeği en hassas noktalarından tekmeleme yeteneği vardı. Bugün saraydan çok ava uygun görünen açık kahverengi süetten bir tür binici kıyafetiyle gelmişti. Ama lanet olsun ki güzel görünüyordu.

Ona sürtünerek yanından geçtim ve dirseğimle yol açarak grubun ön tarafına yakın olan kardeşlerimin arasında yerimi aldım. Boyum posum yerindedir, gören adamları şöyle bir durdurmaya yetecek kadar uzundur ama normalde Martus ve Darin'in yanında durmayı pek istemem. Benim ufak görünmeme neden oluyorlar ve bizi birbirimizden ayıracak hiçbir şey olmayınca, hepimizde aynı koyu altın sarısı saçlar ve ela gözler varken insanlar bana "ufaklık" diyor. İşte bu hoşuma gitmiyor. Gerçi bu kez görmezlikten gelinmeye hazırdım. Beni gergin yapan şey taht odasında olmak değildi. Hatta büyükannemin bariz hoşnutsuzluğu da değildi. Kör kadındı. Ondan ödüm kopuyor.

Onu ilk olarak, isim günüm olan beşinci yaş günümde, beni tahtın önüne çıkardıklarında görmüştüm. Etrafımda en güzel kilise giysileriyle Martus ve Darin, kardinal şapkasıyla babam –güneş artık tepede olmadığı halde ayıktı– ipekler ve inciler içinde annem, çemberin dışında da bir grup papaz ve saray kadını vardı. Kızıl Kraliçe büyük tahtında öne doğru oturmuş, büyükbabasının büyükbabası, İmparatorun Yumruğu Jalan hakkında gürleye gürleye bir şeyler anlatıyordu ama ben ne anlattığının farkında değildim; *onu* görmüştüm. Çok yaşlı bir kadındı, o kadar yaşlıydı ki ona bakınca midem kalkıyordu. Tahtın gölgesine sinmiş, diğer taraftan bakıldığında görülmeyecek şekilde büzülmüştü. Suya batırılıp sonra kurumaya bırakılmış kâğıt gibi bir yüzü, grimsi bir çizgi halinde dudakları, çıkık elmacık kemikleri vardı. Üstündeki paçavralarla taht odasında yeri yoktu; güzel kıyafetlerle, ateş rengi bronz zırhlar kuşanmış muhafızlarla ve ismimin bana verilmesini görmeye gelen pırıl pırıl kalabalıkla tezat oluşturunuyordu. Kocakarıda en ufak bir hareket yoktu; pekâlâ bir ışık oyunu, oraya atıverilmiş bir pelerin ya da çizgi ve gölgelerin bir aldatmacası olabilirdi.

“... Jalan?” Kızıl Kraliçe sözlerini bir soruyla bitirdi.

Gözlerimi onun yanındaki yaratıktan ayırıp sessizlikle yanıt vermiştim.

“Efendim?” Büyükanneimin bakışlarını ufacak bir noktaya dikmesiyle yerimde kalakaldım.

Hâlâ diyecek bir şeyim yoktu. Martus beni dirseğiyle kaburgalarımı çatırdatacak kadar sertçe dürtmüştü. İşe yaramamıştı. Yaşlı kadına tekrar bakmak istiyordum. Hâlâ orada mıydı? Ben gözlerimi ondan ayırdığım anda hareket etmiş miydi? Nasıl hareket edeceğini hayal ettim. Bir örümcek gibi hızlı. Midem düğümlendi.

“Sana verdiğim emaneti kabul ediyor musun çocuğum?” diye sordu büyükanneim şefkatli olmaya çalışarak.

Gözlerim yaşlı kadına geri kaydı. Hâlâ orada, aynı şekilde duruyordu, yüzünü bana yan çevirmiş, büyükanneme bakıyordu. Başta gözünü fark etmemiştim ama şimdi beni çekiyordu. Roma Binası'ndaki kedilerden birinin öyle bir gözü vardı. Süt beyazı. Neredeyse inci gibi. Kör, demişti dadım. Ama bana diğer gözden daha fazla görüyormuş gibi geliyordu.

“Nesi var bu çocuğun? Gerizekâlı mı?” Büyükannemin hoşnutsuzluğu tüm saray halkını sardı, mırıldanmalar kesildi.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Orada durmuş, ter döküyordum. Altımı ıslatmamak için kendimi zor tutuyordum. Konuşamayacak, yalan bile söyleyemeyecek kadar korkuyordum. Terlemekten ve gözlerimi o yaşlı kadının üzerinde tutmaktan başka bir şey yapamayacak kadar çok korkuyordum.

Kımıldadığında neredeyse çığlık atıp kaçacaktım. Onun yerine ağzımdan sadece bir viyaklama çıktı. “O... onu görmüyor musunuz?”

Hareket etmeye başladı. Başta o kadar yavaştı ki hayal ürünü olmadığından emin olmak için onu arkasındaki zeminle kıyaslamam gerekti. Sonra hızlandı, hareketleri sakın ve kendinden emindi. O berbat yüzünü bana çevirdi, bir gözü siyah, diğeri süt ve inci renginde. Sıcaklamıştım, birdenbire, sanki bütün büyük şömineler hayat bulmuştu ve hepsi birden ortalığı kavuruyordu; güzel bir yaz günü bir kıvılcımla hiddetlenmişlerdi ve alevler aramızda olmaktan başka bir istemiyormuşçasına demir ızgaralardan üzerimize atılıyordu.

Uzundu. Bunu şimdi görüyordum, kambur ama uzundu. Ve zayıftı, kemik gibiydi.

“Onu görmüyor musunuz?” Sözcüklerim yükselerek bir çığlık halini alırken parmağımla onu işaret ettim ve o, beyaz elini uzatarak bana doğru bir adım attı.

“Kimi?” Darin yanımdaydı, dokuz yaşındaydı ve böyle saçmalıklara kanmayacak kadar büyüktü.

Ona cevap verecek sesi bulamadım. Kör gözlü kadın kâğıttan ve kemikten elini elimin üzerine koydu. Bana gülümsedi, yüzü çirkin bir şekilde çarpılmış, birbiri üzerinde kıvrılan solucanlara benziyordu. O gülümsedi ve ben düştüm.

Sıcak, kör bir noktaya düştüm. Nöbet geçirdiğimi, kasılmalar yaşadığımı söylediler. “Sara,” demişti hekim ertesi gün babama, kronik bir rahatsızlıkım ama sonra hiç tekrarlamadı, neredeyse yirmi yıldır bir şey olmadı. Sadece düştüğümü biliyorum, o günden beri de düşmekten vazgeçmedim herhalde.

Büyükannem daha fazla sabredemeyip ben yerde kıvranıp seğirirken adımı bana vermişti. “Sesi yerine geldiğinde tekrar getirin,” demişti.

Ve sekiz yıl boyunca başka bir şey olmamıştı. On üç yaşında taht odasına yine geldim; sert geçen 89 kışında Saturnalia Bayramı’ndan önce büyükannemin huzuruna çıkarılacaktım. O gün ve sonraki diğer tüm önemli günlerde diğer herkesi örnek alarak kör gözlü kadını görmüyormuş gibi davrandım. Belki de onu gerçekten görmüyorlardır çünkü Martus ve Darin rol yapamayacak kadar aptallar ve zaten yalan söylemeyi beceremezler. Hem onun yönüne baktıklarında gözlerinde en ufak bir titreme bile olmuyor. Belki de parmaklarını Kızıl Kraliçe’nin omzuna hafifçe vurduğunda onu gören yalnızca benim. Bir şeye bakmaman gerektiğini bildiğinde bakmamak zor oluyor. Bir kadının göğüs çatalı gibi, memeler sıkıştırılıp kaldırılarak incelemeye sunulur ama bir prensin bunu fark etmemesi, gözlerini indirmemesi beklenir. Kör gözlü kadında daha çok zorlanıyorum ve büyük ölçüde başarılı oluyorum, her ne kadar büyükannem bana arada bir tuhaf bir bakış atsa da.

Öyle veya böyle bu sabah, bir önceki gece giydiğim ve DeVeerlerin bahçesinin yarısıyla süslenmiş kıyafetler içinde terlerken dev gibi ağabeylerimin arasında sıkışıp kalmaya ve görmezlikten gelinmesi kolay “ufaklık” olmaya hiç mi hiç al-

dırmıyordum. Açıkçası, Kızıl Kraliçe'nin ya da onun sessiz kız kardeşinin ilgisi olmadan daha iyiydim.

Bir on dakika daha çoğunlukla konuşmadan ayakta bekledik; bazı prensler esnerken diğerleri ağırlığını bir ayağından ötekine veriyor ya da surat asarak bana doğru bakıyorlardı. Başımdan geçen talihsizliklerin sarayın dingin sularını kirletmemesi için gerçekten çaba gösteriyorum. Yediğin kaba pislemek akıllıca değil, hem gücendirdiğin kişi de prens olunca rütbenin arkasına saklanman zor oluyor. Buna rağmen yıllar içerisinde kuzenlerime beni sevmeleri için pek az neden vermiştim.

Kızıl Kraliçe sonunda geldi, tören boruları çalmamıştı ama etrafı muhafızlarla çevriliydi. Yaşadığım rahatlama geçiciydi; kör gözlü kadın hemen onun ardından geldi ve yüzümü olabildiğince çabuk çevirmeme rağmen ona baktığımı gördü. Kraliçe tahtına yerleşti ve muhafızlar duvarlar boyunca sıralandılar. Tek başına bir teşrifatçı –sanırım Mantal Drews– kraliyet soyundan gelenlerle hükümdarımız arasında huzursuz bir halde duruyordu ve salon bir kez daha sessizliğe büründü.

Büyükannemi izledim ve biraz çabalayarak bakışlarımın tahtın arkılığına dayanmış, onun başının arkasında duran beyaz ve buruşuk ele kaymasına engel oldum. Yıllar içerisinde büyükannemin gizli danışmanı hakkında pek çok söylenti duymuştum. Herkesten gizli tutulan yaşlı ve yarı deli bir kadındı, Suskun Rahibe diyorlardı ona. Ama görünüşe bakılırsa onun her gün Kızıl Kraliçe'nin yanında beklediğini bilen tek kişi bendim. Diğer insanlar gözlerini ondan kaçırabiliyorlardı sanki, tıpkı benim de yapabilmeyi istediğim gibi.

Kızıl Kraliçe boğazını temizledi. Vermillion'un tüm meyhanelerinde büyükannemin, her ne kadar boyu dev gibi olsa da bir zamanlar güzel bir kadın olduğu anlatılır. Parçalanmış İmparatorluk'un dört bir yanından ve hatta daha ötesinden talipleri olan bir gönül hırsızıymış. Benim gözümde iri kemikli,

derisi kavrulmuş gibi gergin ama yine de buruşturulmuş parşömen gibi kırışıkları olan kaba bir yüzü vardı. En azından yetmiş yaşında olmalıydı ama kimse onun ellisini geçmiş olduğunu söylemezdi. Bir teli bile ağarmamış olan koyu saçları, ışık vurduğunda hâlâ kıpkızıl görünüyordu. Ama güzel olsun veya olmasın, gözleri herhangi bir adamın içini fena yapmaya yeterdi. Katı, duygusuz iki taş parçası. Savaşçı kraliçe taç da takmazdı, hayır. İçinde neredeyse kaybolduğu siyah ve kırmızı bir cübbeyle oturur, saçlarının toplu durması için başının gerisine doğru çekilmiş incecik bir altın halka takardı.

“Çocuklarımla çocukları.” Büyükanneimin ağzından çıkan sözcükler öyle hayal kırıklığıyla doluydu ki uzanıp insanın boğazını sıkmaya çalıştıkları hissediliyordu. Sanki hepimiz feci şekilde yanlış giden bir at yetiştirme deneyinin ürünleriymişiz gibi başını iki yana salladı. “Duyduğuma göre bazılarınız da kendi yeni prens ve prenseslerinizi yavruluyormuşsunuz.”

“Evet, bü...”

“Boş, sonu gelmeyen ve fitne doğuran kalabalığınızla.” Kuzen Roland vereceği haberle böbürlenemeden büyükanne onu geçiştirdi. Roland’ın tebessümü, insanlara en azından bir çenesi olabileceğini düşündürmek için uzattığı o aptal sakalının içinde soldu. “Karanlık günler geliyor ve bu ulusun bir kale olması lazım. Çocuk olmanın zamanı geçti. Kanım her birinizin damarlarında akıyor, her ne kadar seyrelmiş olsa da. Ve bu önümüzdeki savaşta hepiniz asker olacaksınız.”

Martus buna burnundan güldü, gerçi fark edilmeyecek kadar sessizdi. Martus ağır süvari birliğinde görevlendirilmişti, önünde general şövalyelik, yani Kızıl Hudut’un seçkin birliklerinin komutanlığı vardı. Kızıl Kraliçe beş yıl önce bir delilik nöbeti sırasında bu birliği neredeyse dağıtıyordu. Yüzyılların geleneği, onuru ve mükemmelliği yaşlı bir kadının kaprisi altında can çekiyordu. Şimdi de hepimiz asker olup yaya olarak savaşa

gidecek, hendekler kazacak, herhangi bir köylünün öğrenebileceği ve bir prensi meyhanede içki dağıtan bir çocuktan üstün tutmayan mekanik taktikler üzerinde durmadan çalışacaktık.

“... daha büyük olan düşmana. Şimdi boş fetih düşüncelerini bir kenara bırakıp içe çekilme zamanı.”

Hissettiğim iğrenmenin ardından başımı kaldırıp baktığımda büyükannem hâlâ savaş hakkında bir şeyler mırıldanıp duruyordu. Onuru çok da fazla önemsedığım yoktur. Tüm o şövalyelik zırvaları insanın sırtına yük olur ve akli başında her adam kaçması gerektiği anda o saçmalıkları unuttur. Ama mesele işin görünüşü, biçimi. Üç atlı birliğinden birinde olmak, kendini ispatlamak ve şehir kışlasında üç savaş atı bulundurmak... Ezelden beri genç soyluların doğuştan sahip olduğu bir haktı bu. Lanet olsun, terfimi istiyordum ben. Subayların ortamlarında bulunmak, Conarrf'taki duman altı masaların etrafında abartılı hikâyeler dinleyip anlatmak, bir süvarinin uzun saçları ve gür bıyığıyla ve bacaklarımın arasında bir aygırla Kral Yolu'nu geçerken Kızıl Mızrak ya da Demir Toynak'ın renklerini dalgalandırmak istiyordum. Tahta çıkma sırasında onuncu olmak da azımsanmayacak sayıda yatak odasının kapılarını sana açar ama bir adam Kızıl Hudut atlılarının kırmızı pelerinini kuşanır ve bacaklarını bir savaş atının sırtında iki yana açarsa, bir gülücük atıverdiği seviyeli kadınlardan da ona bacaklarını açmayacak olan pek çıkmaz.

Görüş alanımın kenarında kör gözlü kadın hareket ederek daldığım hayali mahvetti ve iki türlü biniş fikrini de kafamdan uzaklaştırdı.

“... tüm ölüleri yakmak. Ölü yakma zorunlu olmalı, hem soylular hem de halk için. Ve Roma'dan her türlü sapma lanetlenmeli...”

Yine aynı şey. İhtiyar bir yıldan uzun zamandır ölüm ritüelleri konusunda susmak bilmiyordu. Sanki benim yaşımdaki

adamlar öyle şeyleri çok takıyordu da! Denizci hikâyelerine, Batık Adalar’dan hayalet öykülerine, Ken Bataklıkları’ndan pis ayyaşların ipe sapa gelmez laflarına kafayı takmıştı. Adamlar zaten yere zincirlenmiş halde gidiyorlardı –iyi demir batıl inançlar için harcanıyordu– ve şimdi zincirler yeterli değildi, öyle mi? Cesetler yakılmalıydı demek? Eh, kilise bundan hoşlanmayacaktı. Bu iş onların Kıyamet Günü’yle ve hepimizin kocaman, iğrenç bir kucaklaşma için dirilmesiyle ilgili planlarına çomak sokacaktı. Ama kimin umurundaydı? Sahi? Günün ilk ışıklarının tepemdeki yüksek duvarların üzerinden kayarak geçişini izledim ve Lisa’yı o sabah bıraktığım gibi, üzerinde aydınlık ve gölgeden başka bir şey olmayan haliyle gözümde canlandırmaya çalıştım. °

Teşrifatçının asasının döşeme taşlarına çarpmasıyla başımı hemen geri kaldırdım. Doğruyu söylemek gerekirse önceki gece çok az uyumuş ve zor bir sabah geçirmiştım. Yatak odama bir adım kala yakalanmış olmasaydım vakit öğleyi epey geçene kadar orada güven içinde kalır, büyükannemin bölüp durduğu gündüz düşünün daha güzellerini görüyor olurdum.

“Tanıkları getirin!” Teşrifatçı bir ölüm cezasını bile sıkıcı hale getirebilecek bir sese sahipti. İçeri dört muhafız girdi, aralarında yara izli ve uzun boylu bir Nuban savaşçısı vardı, elleri ve ayakları prangalıydı ve tüm zincirleri belini saran demir bir halkadan geçirilmişti. Bu ilgimi çekti. Gençliğimin çoğunu Latin Mahallesi’ndeki çukur dövüşlerinde bahis oynayarak ziyan ettim ve geri kalan hayatımın da çoğunu orada ziyan etmeye niyetliydim. Güzel bir dövüşten ve sağlıklı dozda dökülen kandan her daim keyif almışımıdır, tabii pataklanan ya da kanı dökülen *ben* olmadığım sürece. Mercants’ın oradaki Gordo’nun çukurları ya da Kan Çukurları’nda dövüşü, arada bir sıçrayan kanı çizmenin burnundan silebilecek kadar yakından izleyebiliyordun. Son zamanlarda kendi biletimle içeri adam bile

soktum. Muhtemelen Maroc açıklarındaki köle gemilerinden satın alınmış gençlerdi. Henüz hiçbiri iki maçıdan fazla dayanmadı ama paranı nereye yatıracağını bilersen kaybetmek bile kârlı olabilir. Her türlü, Nuban sağlam bir bahis seçeneği gibi görünüyordu. Hatta belki Maeres Allus'un tepemden inmesini, çoktan içilmiş brendilerin ve çoktan becerilmiş orospuların parası için başımın etini yemeyi bırakmasını sağlayacak bilete olabiliirdi.

Nuban'ın ardından onun anlaşılmas dilini çevirmek üzere, dekoratif bir biçimde dizilmiş eksik dişleriyle çelimsiz bir melez geldi. Teşrifatçı bir iki soru sordu ve adam Afrik kumlarından dirilen ölümler hakkındaki bilindik saçmalıklarla cevap verdi. Hikâyesi yeterince eğlendirici olursa serbest bırakılmayı umuyordu şüphesiz. İyi iş çıkardı, araya bir iki cin de serpiştirdi, gerçi bu seferkiler insana dilek hakkı veren o normal saten pantolonlu şen şakrak heriflerden değildi. Sonunda alkışlamak istedim ama büyükannemin yüzüne bakılırsa bu akıllıca bir fikir olmayabilirdi.

Sonra iki serseri daha geldi, ikisi de benzer şekilde zincirlenmişti ve ikisinin de bir öncekinden daha dehşet verici bir hikâyesi vardı. Kulakları altın küpelerinin çekilip alındığı yerden yırtılmış esmer bir adam olan korsan, mürettebatı boğulmuş adamlardan oluşan ölü gemilerin yükselişiyle ilgili bir masal okudu. Slav da çim denizindeki höyüklerden çıkan kemik adamlardan söz etti. Mimarların zamanından öncesine ait soluk altınlar ve mezar eşyalarıyla bezenmiş eski ölümler vardı. İki adam da çukur için fazla bir şey vadetmiyordu. Korsan sağlam görünüyordu ve yakın dövüşle alışık olduğuna şüphe yoktu ama iki elinden de bazı parmaklarını kaybetmişti ve yaşı ilerlemişti. Slav iri bir adamdı ama yavaştı. Bazı adamların, yaptıkları her harekette kendini belli eden özel bir tür bir sakarlıkları olur. Yine Lisa'yı hayal etmeye başladım. Sonra Lisa ve Micha'yı

birlikte. Sonra Lisa, Micha ve Sharal'ı. Epey karışık bir hal aldı. Fakat içeri daha fazla muhafızla birlikte bu “tanıklanın” dördüncü ve sonuncusu geldiğinde birden bütün dikkatim büyükannemde toplandı. Kan Çukurları'nın neye uğradığını şaşıracağını anlamak için bu adama bakmak yeterliydi. Yeni dövüşçümü bulmuştum!

Esir, taht odasına başı dik bir şekilde girdi. Etrafındaki dört muhafız onun yanında kısa kalıyordu. Ondan daha uzun adamlar gördüm ama çok değil. Daha kaslı adamlar da gördüm ama nadiren. Hatta ender durumlarda iki yönden de daha iri olan adamlar görmüşümdür ama bu Kuzeyli, hakiki bir savaşçı gibi duruyordu. Pek dövüşmeye yatkın biri olmayabilirim ama dövüşçüden çok iyi anlarım. Adam içeri canavar gibi girdi ve kendisini teşrifatçının önünde birden çekerek durdurduklarında hırladı. Bayağı *hırladı*. Bu herifi çukura götürdüğümde avucuma dökülecek altın paraları neredeyse sayabiliyordum!

“Snorri ver Snagason, köle gemisi *Heddod*'dan satın alındı.” Teşrifatçı istemeyerek de olsa bir adım geri çekildi ve notlarında yazanları okurken esasını adamla kendisi arasında tuttu. “Hardanger Fiyordu'nda ticari mübadeleyle satıldı.” Elindeki parşömenin üzerinde parmağını aşağı doğru indirerek kaşlarını çattı. “Temsilcimize anlattığın olayları anlat.”

Adı geçen yerin nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama belli ki Hardanger'de adamları sağlam yetiştiriyorlardı. Köle tüccarları adamın saçının çoğunu kırpmışlardı ama kalan gür tutam, neredeyse maviye çalacak kadar siyahtı. Kuzeylileri sarışın zannederdim. Gerçi boynunu ve omuzlarını kaplayan derin yanık, güneşte kalmaya pek dayanamadığını gösteriyordu. Güneş yanığının üzerinden geçen sayısız kırbaç izi vardı; işte bu biraz acıyor olmalıydı! Yine de dövüş çukurları hep gölgede olduğu için en azından onunla ilgili planlarımı kısmen şükranla karşılayacaktı.

“Konuş.” Büyükanmem devle doğrudan konuştu. Adam onun üzerinde bile bir etki bırakmıştı.

Snorri gözlerini Kızıl Kraliçe’ye çevirdi ve ona bir adamın gözünün oyulmasına sebep olacak bir bakış attı. Gözleri soluk maviydi. En azından bu özelliği soyuna uygundu. Bu, üzerindeki kürkleri ve fok derileri, bir de kollarının üst tarafına siyah ve mavi mürekkeple işlenmiş İskandinav rünleri. Yazısı da vardı, görünüşe bakılırsa bir tür pagan yazısıydı ama onda da çekiç ve balta kullanılıyordu.

Büyükanmem tekrar konuşmak için ağzını açtı ama Kuzeyli adam ondan önce davranıp havadaki gerilimi kendi sözleri için kullandı.

“Kuzey’i Hardanger’den terk ettim ama memleketim orası değil. Hardanger’in durgun suları, yeşil yamaçları, keçileri ve vişne bahçeleri vardır. Oradaki insanlar gerçek Kuzey halkı değildir.”

Kalın bir sesle ve hafif bir aksanla konuşuyor, her bir sözcüğün yumuşak kenarlarını keskinleştirerek başka bir dille büyüdüğünü belli ediyordu. Gözleri kraliçede olsa da tüm salona hitaben konuşuyordu. Hikâyesini bir hatibin yeteneğiyle anlatıyordu. Kuzey’de kışların üç ay süren geceler olduğunu duymuştum. Öyle geceler hikâyeciler doğurur.

“Evim Uuliskind’deydi, Acı Buz’un uç noktasında. Size hikâyemi anlatıyorum çünkü o yer ve zaman artık yok ve sadece anılarda yaşıyor. Bu şeyleri zihinlerinize yerleştirmek isterim ama onlara anlam ya da hayat vermek için değil, onları sizin için gerçek kılmak, Undoreth’in, Çekicin Çocukları’nın arasında yürümenizi sağlamak ve onların son mücadelesini size duyurmak için.”

Nasıl yaptığını bilmiyorum ama sesiyle kelimeleri sarmaladığı anda Snorri bir tür büyü havası yarattı. Kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oldu ve ben de bir Viking olmak, Uulisk

Fiyordu'na doğru yol alırken gövdesiyle bahar buzlarını ezen uzun bir sandalın üstünde baltamı sallamak istemediysem ne olayım.

Soluklanmak için her durduğunda aptallığımdan sıyrıldım ve Kızıl Hudut'ta sıcak ve güvende olduğum için kendimi çok şanslı saydım. Ama o konuşurken her dinleyicinin göğsünde bir Viking kalbi attı, benim bile.

“Uuliskind'in kuzeyinde, Jarlson Tepeleri'ni geçince, buz ciddi ciddi kendini göstermeye başlar. Yazın en sıcak günlerinde bir ila üç mil geri çekilir ama çok geçmeden kendinizi hiç erimeyen, kat kat, çatlaklarla dolu ve çok eski bir buz tabakasının üstünde, arazinin üzerine çıkmış bulursunuz. Undorethler oraya sadece Inowenlerle, karda yaşayan ve deniz buzunun üzerinde fok avlayan adamlarla ticaret yapmaya giderler. Inowenler başka insanlara benzemezler, giydikleri fok derileri üzerlerine dikilmiştir ve balinaların yağınını yerler. Onlar... başka bir türdür.

“Inowenler mors dişleri, balina ve fok yağının ısıtılmasıyla çıkarılan sıvı yağlar, büyük köpekbalıklarının dişleri, beyaz ayı postları ve hayvan derileri satarlar. Aynı zamanda hayvan dişlerinden oyarak tarak, kürdan ve buzun hakiki ruhlarının biçimlerini verdikleri eşyalar da sunarlar.”

Büyükannem hikâyenin akışını böldüğünde sesi bir melodiyi abartılı bir şekilde söylemeye çalışan bir karganın çığlıkları gibi çıkmıştı. Yine de konuşacak iradeyi gösterdiği için hakkını vermeliydim; ben ayaklarım ağrıyarak ve yatağımın özlemiyle esneyerek taht odasında dikildiğimi bile unutmuştum. Onun yerine Snorri'yle birlikte dövülmüş demir ve tuz verip karşılığında balina kemiklerinden oyulmuş foklar alıyordum.

“Ölülerden bahset Snagason. Şu aylak prenslerin içine biraz korku sal,” dedi büyükannem ona.

O an gördüm. Bakışları çok hızlıca kör gözlü kadına doğru kaymıştı. Kızıl Kraliçe'nin Suskun Rahibe'ye danıştığını herkesin

bildiğini anlamaya başlamıştım. Ama böyle “herkesin bildiği” çoğu şeyde olduğu gibi, bilgiyi edinenler o bilginin kendilerine nereden ulaştığını söylemeye pek yanaşmazken, doğruluğunu epey hararetle savunuyorlardı. Örneğin Grast Dükü’nün küçük oğlanları yatağına aldığını herkes biliyordu. Kendisi bana kız kardeşi hakkında uygunsuz bir imada bulunduğum için –gerçi kız kendiliğinden bir sürü uygunsuz ima barındıran dolgun memeli bir aşüfteydi– tokat attıktan sonra bunu ben yaymıştım. Bu hain iftira, üstüne yapışp kaldı ve ben o zamandan beri bilgilerini “güvenilir bir kaynaktan almış” olan ateşli muhaliflere karşı onun haysiyetini büyük bir zevkle savundum. Grast Dükü’nün, şatosunun duvarları ardında küçük oğlanlarla ilişkiye girdiğini herkes biliyordu, Kızıl Kraliçe’nin en yüksek kulesinde yasak büyülerle uğraştığını herkes biliyordu, Suskun Rahibe’nin, imparatorluğun başındaki birçok belada parmağı olan o tehlikeli cadının Kızıl Kraliçe’nin avucunda olduğunu ya da bunun tam tersini herkes biliyordu. Fakat bu kaba saba Kuzeyli onun yönüne bakana kadar, kör gözlü kadını büyükanemnin yanında gerçekten gören başka kimseye rastlamamıştım.

Ya Suskun Rahibe’nin inci gözlü bakışı ya da Kızıl Kraliçe’nin emri onu ikna etmiş olacaktı ki Snorri ver Snagason başını eğdi ve ölülerden söz etti.

“Jarlson Tepeleri’nde donmuş ölümler dolaşır. Soğuktan karmış ceset kabileleri, kış rüzgârlarının girdabında kaybolmuş, sendeleyemeyen sütunlar halinde ilerler. Mamutların, Odin’in insanlara konuşma lanetini vermesinden çağlar önce onları ta en kuzeyde tutan buzulların içinden çıkıp serbest kalmış o ölü hayvanların da onlarla yürüdüğü söylenir. Sayıları bilinmez ama çoklardır.

“Nilfheim kapıları kışı serbest bırakmak üzere açıldığında ve buz devlerinin nefesi tüm Kuzey’e yayıldığında, ölümler de onunla beraber gelir, bulabildikleri herkesi alıp saflarına katar-

lar. Bazen yalnız tüccarları, bazen de yabancı kıyılara vurmuş balıkçıları. Bazen buzdan köprüler vasıtasıyla bir fiyordun geçip köyleri ele geçirirler.”

Büyükanmem tahtından kalkınca zırh eldivenli yirmi kadar el, kılıç kabzalarını kavramak üzere hareket etti. Kraliçe, torunlarına acı bir bakış attı. “Peki nasıl oldu da zincirlenmiş halde huzuruma getirildin Snorri ver Snagason?”

“Tehdidin Kuzey’den, Tepeler ve Acı Buz’dan geldiğini sanıyorduk.” Başını iki yana salladı. “Kara yelkenli ve sessiz gemiler karanlık gecede Uulisk’e yanaştığında uyuyorduk. Bu sırada nöbetçilerimiz kuzey yönünü izliyor, donmuş ölüleri bekliyordu. Akıncılar Sessiz Deniz’i geçmiş, Undoreth’e dayanmışlardı. Batık Adalar’dan insanlar aramızda beliriverdi. Bazıları canlı, bazıları çürümeden muhafaza edilmiş cesetlerdi ve aralarında Brettan bataklıklarından gelme, hâlâ yarı insan olan diğer yaratıklar, ceset yiyiciler, zehirli iğneleriyle insanın gücünü alıp onu yeni doğmuş bir bebek gibi çaresiz bırakan gulyabaniler de vardı.

“Sven Kırıkkürek onların gemilerine kılavuzluk ediyordu. Sven ve Hardassalı diğerleri. Onların ihaneti olmadan Adalılar asla gece Uulisk’te yollarını bulamazlardı. Gündüz bile gemilerini kaybederlerdi.” Snorri’nin elleri kapanıp dev yumruklara dönüştü ve omuzlarındaki kaslar şişerek şiddet arzusuyla seğirdi. “Kırıkkürek, ödemesinin bir kısmı olarak zincirlenmiş yirmi savaşçıyı aldı. Bizi Hardanger Fiyordunda sattı. Satıldığımız adam Liman Krallıkları’nın tüccarlarından biriydi ve bize kürek çektirerek yükünü güneye taşıdıktan sonra hepimizi Afrik’te tekrar satmak niyetindeydi. Temsilciniz beni Kordoba’da, Albus Limanı’nda satın aldı.”

Büyükanmem bu hikâyeleri çok aramış olmalıydı; Kızıl Hudut’ta kölelik geleneği yoktu ve büyükanmemin köle ticaretini tasvip etmediğini biliyordum.

“Ya geride kalanlar?” diye sordu büyükannem, kol mesafesine girmeden onu geçerek. Görüşüne göre bana dönüktü. “Hemşehrinizin almadığı diğerleri?”

Snorri önce boş tahta, sonra doğrudan kör gözlü kadına baktı. Sıktağı dişlerinin arasından konuştu. “Pek çoğu öldürüldü. Ben zehirlenmiş halde yatıyordum ve gulyabanilerin karımın üzerine üşüşüğünü gördüm. Batık Adalıların çocuklarımı kovaladıklarını gördüm ve kaçışlarını izlemek için başımı çeviremedim. Adalılar gemilerine kılıçları kırmızıya boyanmış olarak döndüler. Esir alınanlar oldu.” Durdu, alnını kırıştırdı, başını iki yana salladı. “Sven Kırıkkürek bana... hikâyeler anlattı. Kırıkkürek doğru söylemeye kalksa dili dolaşır... ama Adalıların Acı Buz’u kazmak için esirler almayı planladıklarını söyledi. Olaaf Rikeson’un ordusu oradaymış. Kırıkkürek’in dediğine göre Adalılar onları salıvermeye gönderilmişler.”

“Ordu mu?” Büyükannem şimdi neredeyse ona dokunabilecek kadar yakın duruyordu. Canavar gibi bir kadındı, benden uzundu –ki ben bir seksenden uzunum– ve muhtemelen dizinin üstünde benim belimi kırabilecek kadar güçlüydü. “Kim bu Rikeson?”

Kuzeyli buna şaşırarak kaşını kaldırdı, sanki her hükümdar onun buz tutmuş ıssız topraklarının bayağı tarihini bilmek zorundaydı. “Olaaf Rikeson, İmparator III. Orrin döneminin ilk yazında kuzeye yürümüş. Destanlara göre devleri Jotenheim’dan kovmayı planlıyormuş ve üzerinde onların kapılarının anahtarını taşıyormuş. Daha ciddi hikâyeler, amacının belki sadece Inowenleri imparatorluğa getirmek olduğunu söylüyor. Gerçek ne olursa olsun, kayıtlara göre yanına binden fazla, belki on bin kişi almış.” Snorri omuz silkti ve Suskun Rahibe’den büyükanneme döndü. Benden daha cesurdu, bunu söylememe gerek yok. Ben olsam o yaratığa sırtımı dönmezdim. “Rikeson, Odin’in lütfuyla yürüdüğünü düşünüyordu ama buna rağmen

devlerin nefesi üzerlerine indi ve bir yaz günü ordusundaki her bir savaşçı olduğu yerde dondu. Karların altında kaldılar.

“Kırıkkürek’in dediğine bakılırsa Uuliskind’den alınanlar ölülerini kazıp çıkarıyorlarmış. Onları buzdan kurtarıyorlarmış.”

Büyükannem bizim grubumuzun önünde yürüdü. Martus, ufak ben, Darin, o aptal sakalıyla kuzen Roland, bir de zayıf ve sevimsiz, otuzunda hâlâ bekâr, inanılmaz sıkıcı ve kafayı okumakla –hem de tarih okumakla!– bozmuş olan Rotus. Büyükannem, gözdelelerinden biri ve taht sırasında üçüncü olan –gerçi tahtını ondan önce kuzen Serah’ya verecekmiş gibi görünüyordu– Rotus’un önünde durdu. “Peki neden, Snagason? Kim o birlikleri öyle bir göreve gönderdi?” Rotus’la göz göze geldi, sanki içimizde bu sorunun cevabını bir tek o takdir edecekti.

Dev durdu. Bir Kuzeylinin benzi kolay kolay atmaz ama yemin ederim adamın benzi attı. “Ölü Kral, hanımefendi.”

Bir muhafız onu öldürmeye kalkıştı ama uygunsuz hitap biçiminden mi, saçma sapan hikâyeler anlatarak bizimle alay ettiğinden mi, bilemedim. Büyükannem parmağını kaldırarak adamı durdurdu. “Ölü Kral.” Kelimeleri yavaşça tekrarladı, sanki bir şekilde onun fikirlerini tasdik ediyorlardı. Belki ondan daha önce bahsetmişti de ben dinlememiştim.

Hikâyeler duymuştum elbette. Çocuklar, Azizler Gecesi’nde birbirlerini korkutmak için onları anlatmaya başlamışlardı. Ölü Kral gelip seni alacak! Uuu!.. Bundan ancak bir çocuk korkardı. Batık Adalar’ın ne kadar uzakta olduğuna dair doğru dürüst bir fikri olan kimse böyle bir şeye kolay kolay aldırmazdı. Hikâyelerde ufacık bir doğruluk payı olsa bile hiçbir ağırbaşlı beyefendinin, Adaların Efendileri’ne kalmış ıslak tepeciklerde eski cesetlerle oynayan bir avuç pagan ölü çağırıcı hakkında fazla heyecanlanacağını düşünemiyordum. Hem gerçekten yüz ölüyü dirilttilerse ve bu ölüler seğirerek tabutlarından çıkıp her adımda çürümüş etlerini döke döke yürüyorlarsa da ne

vardı ki? On tane koşum atı hepsini yarım saatte hiçbir kayıp vermeden ezip geçer ve çürüyen gözlerini mahvederdi.

Sabahın yarısından çoğunu ayakta durup bu saçmalıkları dinleyerek geçirmek zorunda kaldığım için yorgun, keyifsiz ve aksiydim. Bir de sarhoş olsaydım düşüncelerimi dile getirebilirdim. Sarhoş olmamam iyi bir şeydi muhtemelen, gerçi Kızıl Kraliçe bir bakışıyla içime korku salıp beni ayıltabilirdi.

Kızıl Kraliçe döndü ve parmağıyla Kuzeyli'yi işaret etti. "Ağzına sağlık Snorri ver Snagason. Baltan kılavuzun olsun." Buna şaşırıp gözlerimi kırıştırdım. Bir tür Kuzeyli deyişi herhalde, diye düşündüm. "Götürün onu," dedi büyükannem ve muhafızları, zincir şingirtıları eşliğinde adamı salondan çıkardı.

Diğer prensler mırıldanmaya koyuldu, bense esnemeye başladım. Dev Kuzeyli'nin gidişini izledim ve çok geçmeden saliverileceğimizi umdum. Yatağımın beni çağırmasına rağmen Snorri ver Snagason için önemli planlarım vardı ve onu çabucak yakalamalıydım.

Büyükannem tahtına döndü ve kapılar çıkan son tutsağın ardından kapanana kadar sakinliğini korudu.

"Ölüme açılan bir kapı olduğunu biliyor muydunuz?" Kızıl Kraliçe sesini yükseltmemiştii ama yine de prenslerin gevezeliği kesildi. "Gerçek bir kapı. Üzerine elinizi koyabileceğiniz. Ardında da bütün ölüm diyarları." Bakışlarını üzerimizde gezdirdi. "Şimdi bana sormanız gereken önemli bir soru var."

Kimse konuşmuyordu; sorunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama sırf olayı hızlandırmak için cevap vermek istiyordum. Bu isteğime uymamaya karar verdim ve sessizlik uzadı, ta ki Rotus nihayet boğazını temizleyip, "Nerede?" diye sorana kadar.

"Yanlış." Büyükannem başını dikti. "Soru, 'neden,' olacaktı. Neden ölüme açılan bir kapı var? Cevabı ise bugün duyduğunuz diğer her şey kadar önemli." Gözlerinin benim üzerimde

durmasıyla hemen tırnaklarımla ilgilenmeye başladım. “Ölüme açılan bir kapı var çünkü bir mitler çağında yaşıyoruz. Atalarımız değişmez yasaların olduğu bir dünyada yaşıyorlardı. Devir değişti. Bir kapı var çünkü o kapıyı anlatan hikâyeler var, çünkü yüzyıllar içinde onun hakkında mitler ve efsaneler ortaya çıktı, çünkü bu konu kutsal kitaplara girdi ve çünkü o kapının hikâyeleri tekrar tekrar anlatıldı. Bir kapı var çünkü bir şekilde biz onu istedik, bekledik ya da her ikisini birden yaptık. Nedeni bu. Ve siz de bu nedenle bugün size anlatılanlara inanmalısınız. Dünya değişiyor, ayaklarımızın altından kayıp gidiyor. Bir savaşın içindeyiz, Kızıl Hudut’un çocukları, siz henüz onu görmüyor ve hissetmiyor olsanız da. Hayal edebileceğiniz ve elinde silah olarak yalnızca bizim direnme arzumuzun bulunduğu her şeye karşı bir savaş içindeyiz.”

Saçmalıktı tabii ki. Kızıl Hudut’un yakın zamandaki tek savaşı Scorrón’a karşıydı ve onda bile şu geçtiğimiz yılda huzursuz bir ateşkes hali hâkim oldu. Büyükanem en saf dinleyicilerini bile kaybetmekte olduğunu sezmiş olacaktı ki taktik değiştirdi.

“Rotus ‘nerede,’ diye sordu ama kapının nerede olduğunu biliyorum. Açılamayacağını da biliyorum.” Yine tahtından kalktı. “Peki bir kapı ne ister?”

“Anahtar mı?” dedi Serah her daim memnun etmeye hazır.

“Evet. Bir anahtar.” Çırağına gülümsedi. “Böyle bir anahtar arayan çok olur. Tehlikeli bir şey ama düşmanlarımızın elinde olacağına bizim elimizde olsun. Yakında hepimize görevler vereceğim: kimileriniz için maceralar, kimileriniz için sorular, kimileriniz için de yeni dersler. Kendinizi daha önce hiçbir şeye vermediğiniz kadar bu uğraşlara verin. Bu işte bana, kendinize ve en önemlisi imparatorluğa hizmet edeceksiniz.”

Bakışmalar, mırıldanmalar oldu. “Kızıl Hudut tüm bunların neresindeydi?” diye sordu biri. Galiba Martus.

“Yeter!” Büyükannem ellerini çırpı, bizi serbest bıraktı. “Gidin. O boş lükslerinize dönün ve hâlâ yapabiliyorken hepsinin tadını çıkarın. Veya –eğer kanım damarlarınızda akıyorsa– bu sözleri düşünün ve onlara göre davranın. Bunlar son günler. Hepimizin hayatı, mesafe ya da vakit olarak bu salondan çok uzakta olmayan tek bir noktaya ve zamana doğru ilerliyor. Tarihte imparatorun bizi ya kurtaracağı ya da lanetleyeceği bir noktaya. Yapabileceğimiz tek şey ona ihtiyacı olan zamanı satın almak. Bedel ise kanla ödenecek.”

Sonunda! Diğerleriyle birlikte dışarı koştum, Serah’ya yetiştim. “Eh, artık kesinleşti! İhtiyar kafayı üşütmüş. İmparator!” Kahkahayla güldüm ve ona süvari sırtışıma gösterdim. “Büyükanne bile son imparatoru görmüş olabilecek kadar yaşlı değil.”

Serah iğrenme dolu bir bakışla gözlerini bana dikti. “Söylediği *herhangi* bir şeyi dinledin mi?” dedi ve beni orada bırakıp gitti. Martus ve Darin bana çarpa çarpa yanımdan geçtiler.

DÖRT

Taht odasından çıkıp büyük koridor boyunca koştum, tüm ailemin sağa döndüğü noktada sola döndüm. Zırhlar, heykeller, portreler, yelpaze gibi dizilmiş kılıçlar yanımdan hızla geçti. Gündüz çizmelerim, yüz metre uzunluğunda, İndus tarzı desenler halinde işlenmiş gür ipeklerden oluşan müthiş pahalı bir dokuma halıyı dövüyordu. Öte uçtan köşeyi dönerken kontrolümü kaybetmeme ramak kaldı, iki hizmetçiye çarpmaktan kurtuldum ve ziyarete gelen soyluların olması ihtimaline karşı çok sayıda odanın hazır bulundurulduğu konuk alanının orta koridoru boyunca son hızla koştum.

“Çekil yolumdan!” Yaşlı bir uşak titreyerek bir kapıdan yoluma çıktı. Babamın hizmetkârlarından biri. Robbin; saçları başı ağarmış, ayakaltında dolaşıp duran sakat ihtiyar. Onun etrafından dolaşarak geçtim –böyle dalkavukları neden barındırıyoruz Tanrı bilir– ve koridor boyunca hızlanarak ilerledim.

Muhafızlar iki kere oyuklarından çıktılar, hatta biri bana meydan bile okudu ama sonra suikastçıdan çok soytarı olduğuma karar verdi. Koridorun sonuna iki kapı kala durdum ve boş olacağını umarak şansımı deneyip Yeşil Oda’ya girdim. Dallı budaklı meşeler biçiminde oyulmuş dört direği olan bir yatakla

kır evi tarzında dekore edilmiş oda boştu ve beyaz perdelerle örtülüydü. Bir zamanlar içinde Roma'nın en güney uçlarından gelen esmer bir İtalyan kontesiyle hoş geceler geçirdiğim yatağın yanından geçip perdeleri açtım. Pencereden balkona çıktım, korkulukların üstünden atladım ve Kral Yolu'ndaki her malikâneyi gölgede bırakacak bir yapı olan kraliyet ahırlarının dik çatısına düştüm.

Şimdi, nasıl düşüleceğini biliyorum ama ahırların çatısından düşmek Çinyeli bir akrobatı bile öldürürdü. O nedenle taş oluk boyunca koşarken hızımı, düşerek ölmeme isteğimle Maeres Allus ya da infazcılar tarafından bıçaklanarak ölmeme isteğim arasındaki hassas denge belirliyordu. Eğer dev Kuzeyli'yi kendim için çalıştırmayı başarır ve paramı doğru yerlere yatırırsam adam yumruklarıyla bana bütün borçlarımdan kurtulmamı sağlayacak bir yol açabilirdi. Eğer insanlar benim onda gördüğüm cevheri görüp bana iyi oranlar teklif etmezlerse de eline biraz rüşvet sıkıştırıp bahsimi ona karşı oynardım.

Ahırların en uç noktasında iki Korint sütunu eski sarmaşıkları –ya da sarmaşıklar sütunları– destekliyordu. İki türlü de iyi ya da çaresiz bir tırmanıcı oradan yere inebilirdi. Son üç metrede kaydım, topuğumu zedeledim, dilimi ısırdım ve Savaş Kapısı'na doğru kan tükürerek koştum.

Oraya soluksuz ve iki büküm, ellerim dizlerimde vardım. Durumu değerlendirebilecek hale gelmeden önce derin derin nefes alarak ciğerlerimi doldurdum.

İki muhafız beni gizlemedikleri bir merakla izliyordu. Double diye bilinen ihtiyar bir ayyaş ve tanımadığım bir genç.

“Double!” Doğrudum ve elimi kaldırıp selam verdim. “Kraliçenin tutsakları hangi zindana götürülüyor?” Marsail iç kalesindeki savaş hücreleri olmalıydı. Orada köleleri tutuyor olabilirlerdi ama Kuzeyli'yi sıradan mallarla aynı yere koymaz-

lardı. Yine de sordum. Karşındaki adamı rahatlatmak için basit bir soruyla açılış yapmak her zaman iyidir.

“Hücre falan vermezler onlara.” Double tükürecek gibi oldu, sonra vazgeçip sesli bir şekilde yutkundu.

“Ne?” Büyükannem onları öldürtecek olamazdı! Korkunç bir ziyan olurdu bu.

“Serbest kalacaklarmış. Öyle duydum.” Double bu işin kötülüğüne şaşarak başını iki yana sallayınca gıdısı titredi. “Contaph onların işlemlerini yapmaya geliyor.” Başıyla meydanın öbür ucunu işaret etti ve şüphesiz Contaph oradaydı; üzerinde kat kat resmî kıyafetleriyle ve ancak küçük memurların takınabileceği bir kibirle bize doğru hızlı adımlarla yürüyordu. Savaş Kapısı’nın üzerindeki yüksek kafesli pencerelerden gitgide yaklaşan zincir şingirtilerini duyabiliyordum.

“Lanet olsun.” Kapıdan teşrifatçı vekiline ve sonra tekrar kapiya baktım. “Onları orada tut Double,” dedim ona. “Hiçbir şey söyleme onlara. Tek kelime bile. Ben senin arkanı kollayım. Arkadaşının da.” Bunu dedikten sonra Mecer Hanesi’nden Ameral Contaph’ın yolunu kesmek için hızla oradan ayrıldım.

Meydanın ortasında, çok eski bir güneş saatinin sabahın gölgeleriyle zamanı gösterdiği yerde buluştuk. Şimdiden döşeme taşları ısınmaya başlıyor ve günün vadettiği sıcaklık çatıların üzerinde hafiften kaynıyordu. “Ameral!” Eski bir dostla karşılaşmış gibi kollarımı iki yana kocaman açtım.

“Prens Jalan.” Beni görmekten kaçınmak ister gibi başını önüne eğdi. Şüphelerini mazur görebilirdim çünkü çocukken onun ceplerine gizlice akrepler koyardım.

“Bu sabah taht odasının eğlencesi olan şu köleler... ne olacak onlara Ameral?” Etrafımdan dolanmaya çalıştığında önüne geçmek için hamle yaptım. Talimatlarının yazılı olduğu parşömeni tombul yumruğunun içinde sıkı sıkı tutuyordu.

“Onları, her türlü bağlayıcı sözleşmeyi geçersiz kılan evraklarla birlikte Ismuth Limanı’na giden bir kervana katacağım.” Yanımdan geçmeye çalışmaktan vazgeçip iç çekti. “Ne istiyorsunuz Prens Jalan?”

“Sadece Kuzeyli’yi.” Ona gülümseyip göz kırptım. “Salıverilmesi çok tehlikeli bir adam. Bunu herkesin kolaylıkla görmüş olması gerekir. Her neyse, büyükannem onun sorumluluğunu üstlenmem için beni gönderdi.”

Contaph güvensizlikle gözlerini kısarak bana baktı. “Bana öyle bir talimat gelmedi.”

İtiraf etmeliyim ki çok dürüst bir yüzüm vardır. İçten ve cesur olduğu söylenir. Kolaylıkla kahraman zannedilebilirim ve biraz çabayla en kuşkucu yabancıyı bile samimiyetim konusunda ikna edebilirim. Beni tanıyan insanlara bu numarayı yutturmak daha zordur. Çok daha zor.

“Hadi beraber yürüyelim.” Elimi omzuna koydum ve onu Savaş Kapısı’na doğru yönlendirdim. Bir adamı zaten gideceği tarafa yönlendirmek iyidir. Onun istediğiyle senin istediğin arasındaki çizgiyi belirsizleştirir.

“İşin doğrusu Kızıl Kraliçe bana emrinin yazılı olduğu bir parşömen verdi. Aslında bir parça kâğıda aceleyle karalanmış bir şey. Ve utanarak söylüyorum ki buraya gelmek için acele ederken onu düşürdüm.” Elimi omzundan çektim ve bileğimdeki altın zinciri çözdüm. Ağır halkaları ve iki tokasının da üzerinde küçük birer yakut olan bir şeydi. “Geri dönmek ve onu kaybettiğimi büyükanneme itiraf etmek zorunda kalmak benim için büyük bir utanç olur. Bir dost böyle şeyleri anlar.” Sanki tek isteğim onun varacağı yere güvenle ulaşmasını sağlamakmış gibi yeniden onu yönlendirmeye başladım. Zinciri önünde sallıyordum. “Sen benim dostumsun, değil mi Ameral?” Zinciri kıyafetinin cebine atıp ona akrepleri hatırlatma riskine girmektense onu terli avucunun içine yerleştirip kırmızı cam

ve kurşun üzerine altın kaplama, hem de ince bir kaplama, olduğunu anlaması riskini göze aldım. Gerçek değeri olan her şeyi borçlarımın faizi için çoktan rehin vermiştim.

“Adımlarını geriye doğru takip edip bu belgeyi bulabilir misin?” diye sordu Contaph elindeki zincire bakmak için durarak. “Ve dosyalanmak üzere gün batımından önce getirir misin?”

“Elbette.” Samimiyetle dolup taşıyordum. Biraz daha zorlarsam samimiyet paçalarımın akacaktı.

“Gerçekten tehlikeli bir adam şu Kuzeyli.” Contaph kendi kendini ikna edercesine başını salladı. “Sahte tanrıları olan bir pagan. Kabul etmeliyim ki adının karşısında serbest kalacağının yazılı olduğunu görünce şaşırdım.”

“Bir yanlışlık olmuş.” Başımı salladım. “Şimdi düzeltildi.” Ötemizde Double, Savaş Kapısı’nın alt kapısına yerleştirilmiş görüş parmaklıklarının arasından biriyle hararetli bir konuşmaya dalmış görünüyordu. “Tutsakları dışarı çıkarabilirsiniz,” diye seslendim ona. “Artık onlar için hazırız!”

“Anormal derecede halinden memnun görünüyorsun.” Darin yavaş adımlarla Yüksek Salon’a girdi. Adını tavanının yüksekliğinden çok bulunduğu yükseklikten alan bir yemek salonuydu burası. Hem sarayın dışına hem de dar pencereler vasıtasıyla babamın evinin büyük giriş holüne bakan bir manzara sunduğu için orada yemek yemeyi severim.

“Sülün, alabalık turşusu, tavuk yumurtası.” Uzun masa üzerinde, önüme konmuş olan gümüş tabakları işaret ettim. “Memnun olmayacak ne var? Buyursana.” Darin kendini beğenmiştir ve benim ne işler çevirdiğimi fazla merak eder ama Martus kadar büyük bir baş ağrısı değildir. Yani Martus olmaması nedeniyle “en sevdiğim kardeşim” unvanına sahiptir.

“Kâhya son zamanlarda mutfaklarda yiyeceklerin kaybolduğunu söylüyor.” Darin bir yumurta alıp masanın öbür ucuna oturdu.

“İlginç.” Söylentinin kaynağı, gözünden hiçbir şey kaçmayan ve evin kâhyasına hikâyeler anlatan başaşçı Julia olmalıydı. Ama bu fısıltıların Darin’in kulağına nasıl geldiği ise... “Ben olsam birkaç bulaşıkçıyı dövdürürüm. Hırsızlıklar çok geçmeden son bulur.”

“Hangi kanıtla?” Yumurtayı tuzlayıp büyük bir ısırik aldı.

“Kanıtı batsın! Birkaç hizmetçinin ağzını burnunu kanatıp hepsinin içine korku salacaksın. Bak bir daha oluyor mu! Büyükanem öyle yapardı. Eli hafif olanın eli kırılır, derdi.” Doğrudan taarruza geçtim, kendi huzursuzluğumu kullanarak tepkilerime renk kattım. O halde Jal artık ailenin gümüşlerini satmayacaktı... O kredi artık tükenmişti. Yine de Marsail Kalesi’nde güvenle saklanan Kuzeyli elimdeydi. Oturduğum yerden kaleyi görebiliyordum. Sarayın diğer her yerinden daha eski, yaralı ve biçimi bozulmuş ama bir düzine eski kralın onu yıkma planlarına inatla direnen kambur bir taş yapıydı burası. Sıkı parmaklıklarla örülü ufacık pencerelerden oluşan bir halka, etrafını bir kemer gibi dolaşıyordu. Snorri ver Snagason, hücresinin zemininden onlara bakıyor olmalıydı. Ona kırmızı et vermelerini söylemişim, az pişmiş ve kanlı. Dövüşçüler kanla beslenirler.

Çok uzun bir süre pencereden dışarı bakarak kaleyi ve ardındaki göklerin uçsuz bucaksız manzarasını, beyaz ve mavi gökyüzünü seyrettim. Tüm manzaranın hareket halinde olmasıyla sanki kale hareket ediyor, bulutlar sabit duruyordu ve bütün o taşlar, beyaz dalgaları yararak ilerleyen bir gemi gibiydi.

“Sabahki tüm o zırvallar hakkında ne düşünüyorsun?” Bu soruyu bir cevap beklemeden, Darin’in gitmiş olduğundan emin olarak sordum.

“Bence büyükannem endişeliyse biz de endişelenmeliyiz,” dedi Darin.

“Ölüme açılan bir kapı ha? Cesetler? Ruh çağırma?” Sülünün etini emdim ve kemikten kolayca ayrıldı. “Bundan mı korkacağım?” Kemiği masaya vurdum, pencereden dönüp ona sıırıttım. “İntikam için peşimden mi gelecek?” Kemiği masanın üstünde yürüttüm.

“O adamları duydun...”

“Sen bir ölünün yürüdüğünü gördün mü hiç? Bırak şimdi uzak çölleri ve ıssız buz arazilerini. Burada, Kızıl Hudut’ta, kimse öyle bir şey görmüş mü?”

Darin omuz silkti. “Büyükannem en az bir doğmamışın şehre girdiğini söylüyor. Bu ciddiye alınacak bir şey.”

“Bir neyin?”

“Tanrım! Söylediklerinin bir kelimesini bile dinlemedin mi gerçekten? Kraliçe o hani, biliyorsun. Arada bir dikkat etmen iyi olur.”

“Bir doğmamış mı?” Bu sözcük bana hiçbir şey çağırıyordu. En ufak bir anlam ifade etmiyordu.

“Yaşam yerine ölüme doğan bir şey, hatırladın mı?” Darin boş bakışlarını karşısında başını iki yana salladı. “Boş ver! Dinle şimdi. Babam seni bu geceki operasına bekliyor. Geç, sarhoş ya da hem geç hem sarhoş gelmek yok. Kimse sana haber vermemiş gibi yapmak da yok.”

“Opera mı? Aman Tanrım, niye?” İhtiyacım olan en son şey buydu. Bir avuç şişko ve boyalı gerzeğin bana bir sahneden saatlerce bağırması.

“Orada ol yeter. Bir kardinalin arada bir böyle projeleri finanse etmesi beklenir. Bunu yaptığında da ailesinin ortamda boy göstermesi gerekir, yoksa okumuş kesim nedenini bilmek ister.”

İtiraz etmek için ağzımı açmıştım ki DeVeer kardeşlerin de o okumuş kesim arasında olacağı aklıma geldi. Ortus Maitus'un yeni gelen ve muhteşem güzellikte olduğu söylenen kızı Phenella Maitus da öyleydi. Babasının cepleri öyle doluydu ki içlerine ulaşmak için bir evlilik sözleşmesi yapmaya bile değebilirdi. Ve tabii gösteri başlamadan önce Snorri'yi çukurlardaki ilk dövüşüne sokabilirsem opera aralarında bu heyecan verici taze kan için kesenin ağzını açan aristokrat ve tüccarların ardı arkası kesilmezdi. Opera hakkında söylenebilecek iyi bir şey varsa o da insanın diğer tüm eğlence biçimlerinin kıymetini daha çok bilmesini sağlamasıydı. Ağzımı kapatıp başımı salladım. Darin hâlâ yumurtasını çiğneyerek gitti.

İştahım kaçmıştı. Tabağı önümden ittim. Boş duran parmaklarım, pelerinimin katları arasında duran eski madalyonuma rastladı. Onu yerinden çıkardım ve hafifçe masaya vurdum. Metal ve camdan yapılma ucuz bir şeydi, tık diye açılmasıyla annemin portresi göründü. Hemen geri kapattım. Beni en son yedi yaşımıdayken görmüştü; ishalden öldü. İshal diyorlar. Bildiğin cırcır işte. Zayıf düşüyor, ateşleniyor, bok kokarak ölüyorsun. Bir prensese ya da bir anneye göre bir ölüm biçimi değil. Madalyonu açmadan cebime attım. En iyisi beni yedi yaşımıdaki halimle hatırlaması ve şimdi görmemesi.

Saraydan ayrılmadan önce korumalarımı, babamın cömertliği sayesinde benim asil postumu korumakla görevlendirilmiş iki yaşlı muhafızı yanıma aldım. Ardımda ikisiyle birlikte Kızıl Salon'u geçtim ve her zamanki kafadarlarımdan birkaçını topladım. Roust ve Lon Greyjar, Temren Prensi'nin kuzenleriydi, "ilişkileri ilerletmek" için gönderilmişlerdi, anlaşılan bu da en iyi erzakımızı yemeleri ve hizmetçi kızları kovalamaları demek oluyordu. Bir de Omar vardı; Liba Halifesi'nin yedinci oğlu ve iyi bir kumar arkadaşıydı. Onunla Mathema'da geçirdiğim

kısa ve yüz kızartıcı bir dönemde tanışmıştım ve Omar, halifeyi, eğitimini ilerletmesi için kendisini kıtaya göndermeye ikna etmişti! Omar ve Greyjar kardeşlerle konuk alanına doğru ilerledik. Burası İç Saray'da ileri gelen kişilerin ağırlandığı ve Barras Jon'un –sarayın Viyan elçisi olan– babasına ayrılmış bir dizi odanın bulunduğu kanattı. Bir hizmetçiye Barras'ı getirmesini söyledik ve o da bizi bekletmeden, ardında yoldaşı ve koruması Rollas'la birlikte geldi.

“Sarhoş olmak için ne mükemmel bir gece!” Barras merdivenlerden inerken beni selamladı. Her zaman sarhoş olmak için mükemmel bir gece olduğunu söylerdi.

“Onun için şarap gerekir!” Ellerimi iki yana açtım.

Barras kenara çekilince elinde büyük bir şişe taşıyan Rollas göründü. “Bugün sarayda büyük olaylar var.”

“Klan toplanıyor,” dedim. Barras saray haberlerinin peşinde koşmaktan hiç vazgeçmezdi. Harçlığının yarısının babasına dedikodu yetiştirmesine bağlı olduğundan şüpheleniyordum.

“Mavi Leydi yine oyunlarını oynuyor mu?” Kolunu omzuma attı ve beni Umumi Kapı'ya yönlendirdi. Barras'a göre her şey ulusun ulusa karşı bir komplosu ya da daha kötüsü, Parçalanmış İmparatorluk'ta barış namına geriye kalan ne varsa ona zarar vermek için çevrilen bir kumpastı.

“Biliyorsam ne olayım.” Hazır Barras sözünü etmişken belirteyim, insanlar Mavi Leydi'yi konuşuyordu. Barras, büyü-kannemin ve bu sözde büyücünün kendi aralarında özel bir savaş halinde oldukları ve bunun onlarca yıldır sürdüğü konusunda daima ısrar ediyordu; eğer doğruysa da bence çok boktan bir savaştı bu çünkü en ufak bir belirtisini bile görmemiştım. Mavi Leydi hakkındaki hikâyeler, batı saraylarına musallat olan bir avuç sözde büyücü hakkında anlatılanlar kadar şüpheli görünüyordu. Kelem, Corion ve beş altısı daha; alayı şarlatandı. Sadece büyü-kannemin Suskun Rahibe'sinin varlığı tüm söylentilere

birazcık inanılırılık kazandırıyor. “En son duyduğuma göre mavili dostumuz bir Töton sarayından diğerine kaçıyormuş. Muhtemelen şimdiye cadı olduğu için asılmıştır.”

Barras homurdandı. “Umalım öyle olsun. Umalım ki yine Scorrón’a dönüp o küçük savaşını başlatıyor olmasın.”

Bu konuda ona katılabılırdim. Barras’ın babası müzakere yoluyla barışı sağlamış ve ona ikinci oğlu gibi bakmıştı. O barış anlaşmasına bir zarar geleceğine yakın bir akrabama gelmesini tercih ederdim. Hiçbir şey beni Scorrónlarla savaşmak üzere dağlara geri dönmeye ikna edemezdi.

Zafer Kapısı’nın oradaki saraydan ayrılırken keyfimiz yerindeydi; kırmızı Wennith şarabıyla dolu şişemizi elden ele gezdiriyorduk ve ben de bu sırada kız kardeşlerle kur yapmanın iyi taraflarını anlatıyordum.

Kahramanlar Meydanı’na girdiğimizde şarap ağzımda sirkeye döndü. Boğulacak gibi oldum ve şişeyi elimden düşürdüm.

“İşte! Onu görüyor musunuz?” Öksürdüm, gözlerimden akan yaşları sildim, kendi kuralımı unutarak kör gözlü kadını işaret ettim. Büyük bir heykelin, küçük tahtında kasvetli bir hali olan Son Kâhya’nın dibinde duruyordu.

“Kendine gel!” Roust sırtıma vurdu.

“Kimi görüyor muyuz?” diye sordu Omar gösterdiğim yere bakarak. Paçavralar giymiş haliyle kadın, başka birine kuru bir çalıda asılı duran bez parçalarından farklı görünmeyebilirdi. Belki Omar’ın gördüğü de buydu.

“Az kalsın bunu kaybediyorduk!” Barras şişeyi geri alıp kamıştan kılıfına koydu. “Gel bakayım babana! Bundan sonra sana ben bakacağım yavrum!” Ve onu bebek gibi kucagında tuttu.

Hiçbiri onu görmüyordu. Kadın biraz daha baktı, kör gözü beni delip geçti ve sonra dönüp kalabalığın arasından yürüye-

rek Trent Pazarı'na doğru uzaklaştı. Ben de eski korkularımın gölgesinde yürümeye devam ettim.

Öğleden sonra erken saatlerde Kan Çukurları'na yaklaştık, ben terliyordum ve gergindim ama sadece mevsime göre anormal olan sıcaktan ya da finansal geleceğimin çok geniş iki omuzun üstünde yol almak üzere olmasından değil. Suskun Rahibe beni daima huzursuz ediyordu ve onu bugün çok fazla görmüştüm. Etrafıma bakıp duruyor, kalabalık sokaklarda onu tekrar görmeyi bekliyordum.

“Senin şu canavarı görelim bakalım!” Lon Greyjar eliyle omzuma vurunca daldığım düşüncelerden sarsılarak çıktım ve Kan Çukurları'na geldiğimizi fark ettim. Ona yalandan gülümsedim ve kendi kendime o piç kurusunu son meteliğine kadar soyacağıma söz verdim. Sinir bozucu bir yanı vardı şu Lon'un, fazla dost canlısıydı, insana dokunmadan duramıyordu ve sanki her şeyden, giydiğin çizmelerden bile şüphe ediyormuş gibi söylediğin her şeye bir cevap yetiştiriyordu. Tamam, çok yalan söylüyorum ama bu önemsiz, küçük bir prensin kuzenlerinin laubalileşebileceği anlamına gelmiyor.

Kapılara yaklaşmadan önce durup geri adım attım, gözlerimi dış duvarların üzerinde gezdirdim. Burası bir zamanlar mezbahaymış ama büyük bir mezbaha, sanki o zamanlar kral büyükbaş hayvanlarının bile bakır taçlı rakiplerinin hanelerini utandıracak binalarda öldürülmesini istemiş.

Kör gözlü kadını taht odasının dışında gördüğüm diğer tek zamanda kendisi Çiviler Sokağı'nda, batı yakasına doğru olan büyük papaz evlerinden birinin yakınındaydı. Ben çekici bir genç kadınla bir elçinin balo salonundan çıkmış, gösterdiğim emeklerin karşılığında suratıma bir tokat yemiş, tekrar içeri girmeden önce sokağı seyrediyor, serinliyordum. Dışlerimden birini oynatıp duruyor, o lanet kızın tokadından sonra gevşedi mi diye kontrol ediyordum ki geniş sokağın karşısında Suskun

Rahibe'yi gördüm. Orada küstahça dikilmiş, beyaz ellerinden birinde bir kova, diğerinde at kılı bir fırça tutuyor, papaz evinin duvarlarına boyayla semboller çiziyordu. Sokağa bakan bahçe duvarlarını değil, binanın kendi duvarlarını boyuyor, anlaşılan bekçi veya köpek tarafından fark edilmiyordu. Onu izledim ve izledikçe üşüdüm, sanki gecenin içinde bir yarık açılmış ve içindeki tüm sıcaklığın akıp gitmesine neden olmuştu. Hiç acelesi yok gibiydi, bir sembolü çizip diğerine geçiyordu. Ay ışığında duvarları kanla boyuyormuş gibi görünüyordu; bıraktığı kalın, koyu izlerin her biri sayısız çizgiler halinde aşağı akıyor, bir araya gelip sanki etraflarındaki geceyi eğip büken mühürler oluşturunuyordu. Binayı çevreliyor, sabırla, yavaş yavaş ve yılmadan etrafına boyadan bir ilmek doluyordu. O zaman içeri koştum; o yaşlı kadın ve kanlı kovası beni, genç Kontes Loren'den, onun hızlı elinden ve namusunu korumak için üzerime salabileceği tüm ağabeylerinden daha çok korkutmuştu. Gecenin neşesi kaçmıştı gerçi, ben de çok geçmeden eve gitmek üzere ayrıldım.

Bir gün sonra Çiviler Sokağı'nda korkunç bir yangın çıktığı haberini duydum. Bir ev yanıp kül olmuş, içindeki kimse kurtulamamıştı. Binanın yeri bugün bile boş durur, bir daha kimse oraya bir şey yapmak istemediğinden.

Kan Çukurları'nın duvarları, geçici âşıkların bir payanda-nın ardına saklanma fırsatı buldukça oraya buraya kazıdıkları isimleri dışında tamamen süssüzdü. Kendi aptallığıma sövdüm ve önden içeri girdim.

Kan Çukurları'nı işleten Terrif kardeşler, Snorri'yi günün erken saatlerinde Marsail'den alması için bir araba göndermişlerdi. Gönderdiğim mesajda her şeyi çok net ifade etmiştim. Onları adama oldukça iyi bakmaları konusunda uyarılmış ve onu ilk dövüş için Kızıl Çukur'a yetiştirememeleri ihtimaline karşı bin altın para değerinde teminat talep etmiştim.

Maiyetim eşliğinde Kan Çukurları'na adımımı attım, mekânın teri, dumanı ve pis kokusu anında etrafımı sardı. Ama seviyordum burayı, lanet olsun. Her biri başlı başına bir renk ve zevk adası olan ipek giysili soylular dövüş alanında gezeniyordu, hemen etraflarında o sırada beleşçiler, işportacılar, biracılar, afyoncular ve utanmazlardan oluşan refakatçiler, en dışta da bir beyefendiden diğerine elden ele ya da ağızdan ağıza haberler taşıyan yumurcaklar vardı. Her biri Terrif kardeşlerce onaylanıp yetkilendirilmiş bahişçiler orta alanın kenarındaki stantlarında duruyorlardı. Bahis oranları tebeşirle alt alta yazılmıştı ve çocuklar paraları bir koşu gidip toplamaya ya da teslim etmeye hazırdı.

Dört ana çukur, elmas biçimli büyük bir alanın köşelerinde bulunuyordu, zeminleri kırmızı karolarla kaplıydı. Al, Boz, Hardal ve Kızıl. Hepsi birbirine benzeyen, altı metre derinliğinde, altı metre çapında fakat Kızıl'ın eşitler arasında birinci olduğu çukurlar. Soylular bunlar ile daha önemsiz çukurlar arasında dolaşıyor, teşhir edilen dövüşçüler ve teklif edilen oranlar hakkında konuşuyorlardı. Her çukurun etrafı, çukurun içine bir metre kadar uzanan taş malzemenin üstüne denk gelen bir kereste tabana yerleştirilmiş sağlam ahşap parmaklıklarla çevriliydi. Kızıl Çukur'a doğru ilerledim ve parmaklıklar diyafframıma iyice dayanacak şekilde aşağı eğildim. Snorri ver Snagason bana dik dik baktı.

"Taze et var!" Elimi kaldırdım, hâlâ aşağı, ekmek tekne me bakıyordum. "Kim bir parça almak ister?"

İki küçük, yanık tenli el yanımdan uzanıp parmaklıklara tutundu. "Sanırım *ben* alacağım. Bana bir iki parça borcun vardı sanki, Prens Jalan."

Ah, kahretsin. "Maeres, seni görmek ne güzel." Övünerek söylemeliyim ki cevabımda duyduğum saf dehşeti belli etmedim ve altıma yapmadım. Maeres Allus bir kâtipte ya da bir özel

hocada olabilecek sakın ve makul bir ses tonuna sahipti. Tahsildarları bir adamın dudaklarını kesip alırken onun izlemekten hoşlanması ise o makul ses tonunu rahatlatıcı olmaktan çıkarıp dehşet verici kılıyordu.

“İri bir adam,” dedi Maeres.

“Evet.” Deli gibi etrafıma bakıyor, arkadaşlarımı arıyordum. Hepsi, beni korumaları için babamın özel olarak seçtiği iki eski kurt bile tek kelime etmeden Boz Çukur’a doğru sıvışmış ve Maeres Allus’un habersizce yanıma süzülmesine izin vermişti. Yalnızca Omar mahcup görünecek nezaketi gösterdi.

“Lord Gren’in adamı Norras karşısında nasıl dövüşür sence?” diye sordu Maeres.

Norras yetenekli bir boksördü ama Snorri’nin onu dümdüz edeceğini düşünüyordum. Şimdi Gren’in dövüşçüsünü görebiliyordum, Snorri’nin çıktığı kapının karşısındaki parmaklıklı kapının ardında duruyordu.

“Dövüşü duyurmaya ne dersiniz? Bahisleri belirleyelim mi?” Barras’a bir bakış attım ve seslendim: “Benim taze kana karşı Norras? Rakamlar ne olur?”

Maeres elini hafifçe kolumun üstüne koydu. “Adam sınırken bahse tutuşmak için yeterince vaktimiz olur, değil mi?”

“A... ama zarar görebilir,” dedim telaşla. “Burada iyi para kazanmayı planlıyorum, Maeres, sana da borcunu faiziyle ödeyeceğim.” Parmağım ağrıdı. İki ay önce param çıkışmayınca Maeres’in kırdığı parmak.

“Kırma beni,” dedi. “Benim faizimden olsun. Her türlü zararı karşılarım. Böyle bir adam... üç yüz altın değerinde olabilir.”

O an niyetini anladım. Üç yüz altın, ona olan borcumun tam yarısıydı. Adi herif, Snorri’nin öldüğünü görmek ve kraliyet ailesinden bir prensin iplerini elinde tutmak istiyordu. Ama bundan kurtulmanın bir yolu da yoktu. Maeres Allus’la

tartışılmazdı, hele ki kuzenlerinin dövüş salonunda ve ona beş yüz altından fazla borcun varken asla. Küçük bir prens olsam da olmasam da Maeres beni ne kadar zorlayabileceğini biliyordu. Boş laflarıma kanmamış, derdimin ne olduğunu anlamıştı. İnsan sarrafı olmadan Maeres'inki gibi bir örgütün başına geçemezdin.

“Bu gece bahisli maçlarda dövüşecek durumda olmazsa üç yüz, ha?” Babamın gülünç operasından sonra sıvışıp geri gelebilir ve ciddi dövüşlere para yatırabilirdim. Bu öğleden sonraki idmanın tek amacı iştahları kabartmak ve ilgi uyandırmaktı.

Maeres cevap vermedi, sadece yumuşak ellerini çırparak çukur gardiyanlarına karşı kapıyı açtırdı. Demirin taşa sür-tünme sesi ve zincirlerin yuvalarında gıcırdamasıyla çukurun çekimine kapılan kalabalık parmaklıklara yaklaştı.

“Dev gibi!”

“Yakışıklı adam!”

“Norras bozar façasını.”

“Norras işini bilir tabii.”

İri kıyım Töton, kalın boynunun üzerindeki kel kafasını çevirerek kapı kemerinin altından çıktı.

“Sadece yumruk, Kuzeyli,” diye aşağı doğru seslendi Maeres. “O çukurdan çıkmanın tek yolu kurallara uyman.”

Norras, karşısındaki pagana ders vermek istercesine iki elini birden kaldırıp yumruklarını sıktı. Hızlı ayak hareketleriyle, rakibinin gözünü yanıltmayı ve onu tedbirsiz bir yumruk savurmaya kışkırtmayı amaçlayan keskin baş hareketleriyle aralarındaki mesafeyi kapattı. Kafasını öyle sallaması, yumruklarını yüzünde tutması ve kollarını kanat gibi iki yana açmasıyla benim gözüme daha çok bir tavuk gibi görünüyordu. Koca, kaslı bir tavuk.

Snorri'nin kol uzunluğu daha fazlaydı, o yüzden Norras hızla içeri girdi. Norras başını eğer, yumrukları kafasına yer.

Ben de tam bunu diyecektim. Daha önce Töton'un kalın ve kemikli kafası üzerinde ellerini inciten adamlar görmüştüm. Söyleyecek zamanım olmadı. Norras bir yumruk attı ve Snorri adamın yumruğunu havada yakalayıp parmaklarıyla hapsetti. Norras'ı öne çekti, diğer eliyle ona yumruk attı, Töton'un sert bir kavisle gelen sol yumruğunu dirseğiyle savuşturdu. Kuzeyli'nin dev yumruğu Norras'ın suratına indi, parmak boğumları adamın çenesinden burnuna kadar olan alanı kapladı. Adam bir metre ya da daha fazla geri uçarak kemiksiz bir yığın gibi yere çarptı. Yukarı bakan yüzüne yayılmış kan, dişlerle ve dümdüz olmuş burnunun sümükleriyle karışmıştı.

Bir an sessizlik oldu, ardından kulaklarımı ağrıtan bir gürleme geldi. Yarı sevinç, yarı öfke. Bahis kâğıtları havada uçuştı, paralar el değiştirdi, hepsi o an ayaküstü girilen bahislerdi.

"Etkileyici bir tip," dedi Maeres duygusuzca. İki çukur görevlisi Norras'ı sürükleyerek çift bölmeli çıkış kapısından götürdü. Snorri onların işlerini yapmalarına izin verdi. Kaçış ihtimalini hesaplayıp hiç şansı olmadığını anlamıştı, bunu görebiliyordum. İkinci demir kapı yalnızca dışarıdan ve ancak ilki indirildiğinde açılabilirdi.

"Ootana'yı gönderin." Maeres sesini hiç yükseltmiyordu ama uğultuda her zaman kendini duyuruyordu. Bana hafifçe gülümsedi.

"Hayır!" Öfkemi zorla yuttum, sarayda bile dudaksız adamlar gördüğümü hatırladım. Maeres Allus'un kolu uzundu. "Maeres, dostum, ciddi olamazsın, değil mi?" Ootana, kemerine sayısız bıçak dövüşü işlenmiş bir uzmandı. Daha bu yıl beş altı iyi bıçak dövüşçüsünü doğramıştı. "En azından benim dövüşçümün birkaç hafta kanca bıçakla idman yapmasına izin ver! Adam buz diyarından geliyor. Baltadan başka silah bilmezler orada." Şaka yapmayı denedim ama Ootana kapının ardında

yerini almış, bekliyordu bile. Afrik'in en uzak kıyılarından kıvrak bir şeytan.

"Dövüşün." Maeres elini kaldırdı.

"Ama..." Snorri'ye silah bile verilmemişti. Cinayetti bu, düpedüz cinayet. Bir prense haddini bildirmek için verilen bir ders. Fakat âlemin bundan hoşlanması gerekmiyordu! Ootana rahatça yanında tuttuğu kanca bıçağıyla çukura adım attığında yuhalamalar yükseldi. Soylular sanki maskeli aktörler izliyormuşuz gibi yuhalıyorlardı. Eğer babamın operasında da böyle alçak karakterler olursa bu gece onları da aynı tutkuyla yuhalayabilirlerdi.

Snorri başını kaldırıp bize baktı. Yemin ederim ki sıırıyordu. "Şimdi kural yok mu?"

Ootana bıçağını elden ele geçirerek yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Snorri kollarını tamamen değilse de geniş yapılı bir adamı o sınırlı alanda daha da geniş yapacak kadar açtı ve yukarıdaki çoğu sesi bastırarak bir kükremeye saldırıya geçti. Ootana rakibini kesip onun hücumunu atlatma niyetiyle bir tarafa doğru kaçtı ama Kuzeyli çok hızlı geldi, onu kaçırmamak için yönünü değiştirdi ve en az Afriklininkiler kadar uzun kollarıyla uzandı. Artık Ootana öldürücü darbeyi vurmaya çalışmaktan başka bir şey yapamazdı; başka hiçbir şey onu Snorri'nin kollarından kurtaramazdı. Çarpışma sırasında çabası boşa gitti. Snorri adama tüm gücüyle çarptı, onu bir metre geri itti ve çukurun duvarına yapıştırdı. Orada bir saniye kaldı –belki aralarında bir iki kelime geçti– sonra geri çekildi. Ootana bir yığın halinde duvarın dibine çöktü, başının arkasındaki koyu derisinin altından beyaz kemik parçacıkları görünüyordu.

Snorri bize döndü, bana anlaşılmaz bir bakış attı, sonra başını eğip eline saplanmış olan kanca bıçağı inceledi. Kabzasına kadar avucuna girmişti. Bıçağın boğazına gelmemesi için ödediği bedel buydu.

“Ayı.” Maeres bunu coşan kalabalığın gürültüsü içinde her zamankinden daha sessiz söyledi. Onu hiç kızgın görmemiştim, pek az kişi görmüştü ama öfkeli olduğunu şimdi sımsıkı kapanan dudaklarından ve teninin solmasından anlayabiliyordum.

“Ayı mı?” Neden onu parmaklıkların arasından arbaletlerle vurup kurtulmuyorlardı ki! Daha önce bir Kan Çukurları ayısı görmüştüm, batı ormanlarından gelen kara bir canavardı. Onu elinde mızrağı ve ağı olan Conaughtlu bir adamın karşısına çıkarmışlardı. Ayı, adamdan büyük değildi ama mızrak onu öfkeliendirdi ve yaklaştığında her şey bitti. Bir adam ne kadar kaslı olursa olsun, ayının gücü başka bir şeydir ve her savaşçı onun karşısında bir çocuk kadar zayıf görünür.

Ayıyı ortaya çıkarmaları biraz zaman aldı. Belli ki bu, Norras ve Ootana’yı içeren planın bir parçası değildi. Snorri olduğu yerde öylece durdu, yaralı elini başının üstüne kaldırmıştı ve diğer eliyle de bileğini tutuyordu. Ucu eğri bıçağı olduğu gibi, avucuna yerleşmiş halde bıraktı.

Kalabalığın Ootana’nın girişinde gösterdiği öfke, ayının kapıya yaklaşmasıyla yeni seviyelere ulaştı. Ama Snorri’nin gürleyen kahkahası herkesi susturdu.

“Buna ayı mı diyorsunuz?” Kollarını indirdi ve göğsüne vurdu. “Undorethlerdenim ben, Çekiç’in Çocukları’ndan. Odin’in kanı akar damarlarımızda. Fırtınada doğanlarız biz!” Taş kesilmiş gibi duran, üzerinden kıpkırmızı damlalar akan eliyle Maeres’i işaret etti, kendisine zulmeden kim olduğunu biliyordu. “Snorri’yim ben, Balta’nın Oğlu. Trollerle dövüştüm! Daha büyük bir ayınız var. Hücredeyken gördüm. Onu gönderin.”

“Büyük ayı!” diye bağırды arkamdan Roust Greyjar. Ahmak kardeşi de tezahürat tutturdu. “Büyük ayı!” Saniyeler içinde herkes bunu ulumaya başladı ve eski mezbaha bu istekle inledi.

Maeres hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı.

“Büyük ayı!” Kalabalık ara ara bunu kükrercesine söylemeye devam etti, ta ki büyük ayı sonunda gelip herkesi korkuyla susturana kadar.

Maeres’in hayvanı nereden bulup getirttiğini bilemiyordum ama ona bir servete mal olmuş olmalıydı. Bu yaratık gördüğüm en büyük şeydi. Töton ormanlarının kara ayıları onun yanında küçücük kalır, Slav topraklarının ötesindeki boz ayılar bile onunla boy ölçüşemezdi. Kapının ardında kırık beyaz postu içinde kambur dururken bile boyu üç metreye yaklaşıyordu, kürk ve yağ tabakasının altı kas doluydu. Kalabalık derin bir nefes alıp keyif ve dehşetle uludu; ölüm ve kan görme beklentisiyle sarhoş, birazdan gerçekleşecek cinayetin haksızlığı karşısında öfke doluydu.

Kapı yukarı kalkarken ayı homurdadı ve kapının ardında dört ayak üstünde durdu. Snorri ucu eğri bıçağı kavradı ve yaranın daha da büyümesini önlemek için gerekli olan bir hareketle son anda garip bir şekilde çevirerek saplandığı yerden çıkardı. Yaralı elini kıpkırmızı bir yumruk halinde sıktı ve bıçağı ucu aşağı bakacak şekilde diğer eline aldı.

Bir kutup cinsi olduğu belli olan ayı dört ayak üstünde, acele etmeden, başını büyük hareketlerle iki yana sallayarak ve o pis insan ve kan kokusunu içine çekerek geldi. Snorri koca ayaklarını yere vurarak ve o sağır edici meydan okumasıyla kükreterek ileri atıldı. Çok gitmeden durdu ama bu, ayının geri çekilmesi için yeterli oldu. Sonra ayı, parmaklıkların ardında güvendeyken bile beni neredeyse altıma işetecek bir horuldamayla bu meydan okumaya karşılık verdi. Ayı ön ayaklarını kaldırarak doğrulduğunda boyu üç metreyi buldu, siyah pençeleri parmaklardan daha uzundu. Snorri’nin kendi kanıyla kırmızıya boyanmış bıçağı küçük, zavallı bir şey gibi görünüyordu. Ayının yağ tabakasını bile delmezdi. Hayvanın hayatı organlarına erişmek için uzun bir kılıç gerekirdi.

Kuzeyli bağırarak kendi pagan dilinde bir küfür savurdu ve açık tuttuğu yaralı elini hızla öne uzatarak ayının göğsüne kan sıçrattı. Beyaz üstüne kırmızı bir desen. “Çılgınlık bu!” Ben bile vahşi bir hayvana yaralı olduğumu belli etmemem gerektiğini biliyordum.

Öfkelenmekten çok meraklanan ayı öne eğilip iki büküm oldu ve kanlı kürkünü koklayıp yalamaya başladı. İşte o anda Snorri saldırdı. Bir an gerçekten o şeyi öldürebilir mi diye merak ettim. Bir mucize eseri ayının başı öne eğikken bıçağını tam onun omurgasına saplayabilirse belki yapabilirdi. Hepimiz aynı anda nefesimizi tuttuk. Snorri öne atıldı. Yaralı elini ayının başının üstüne dümdüz yerleştirdi ve bir saray hokkabazı gibi omuzlarının üstüne çıkıp çömeldi. Öfkeyle kükreyen ayı birden doğruldu, kendisini rahatsız eden şeyi yakalamaya çalışırken sanki Snorri bir çocuk, kendisi de onu sırtında taşıyan baba-sıymış gibi yükselerek en uzun boyuna erişti. Ayı doğrulunca Snorri de doğrulup ikisinin ortak itme gücüyle yukarı sıçrayarak elinde bıçağıyla yükseğe çıktı. Bıçağı, çukurun zeminden altı metre kadar yukarıdaki parmaklıkların ahşap kenarlarına sapladı. Kendini çekti, yukarı uzandı, sallandı ve bir saniye olmadan aramızdaydı.

Snorri ver Snagason soylulardan oluşan kalabalığı yararak, koca adamları ayağının altında ezerek ilerledi. O ilk birkaç adımını attığı sırada bir yerden yeni bir bıçak buldu. Ardında yerde kanlar içinde yatan yurttaşlardan oluşan bir iz bıraktı. Bıçağını sadece üç kere, o da Terrif çukur ekibinin elemanları onu durdurmak için daha ciddi çabalar gösterdiğinde kullanmıştı. Onları deşip bırakmış, birinin neredeyse kafasını koparmıştı. Kalabalığın yarısı daha ne olduğunu bile anlamadan sokağa çıkmıştı.

Parmaklıkların üzerine eğildim. Salonda kaos hâkimdi; her yerde adamlar, avları artık çoktan gitmişken cesaret bulup

onun peşine düşmeye başlıyorlardı. Ayı çukurun zeminini koklamaya dönmüş, döşeme taşlarındaki kanı yalıyordu. Snorri'nin kırmızı el izi başının arkasında göze çarpıyordu.

Maeres ortadan kaybolmuştu. Onun böyle gelip gitme huyu vardı. Omuz silktim. Belli ki Kuzeyli, elimde tutamayacağım kadar tehlikeliydi. Öyle ya da böyle ölümüne neden olurdu. En azından bu şekilde Maeres Allus'a olan borcumun üzerine üç yüz altınlık bir çizik atmıştım. Şöyle bir üç, belki altı ay beni rahat bırakırdı. Ve altı ayda çok şey olabilirdi. Altı ay sonsuzluk gibi bir şeydi.

BEŞ

Opera! Opera gibisi yoktur. Kızıışmış yaban domuzları hariç.

Babamın bitmek bilmeyen operasının tek iyi yanı, çok sayıda Floransalı bankerin ve Milanolu tüccarın şehre çok farklı bir tat verdiği Vermillion'un doğu tarafında yer alan güzel, kubbeli bir bina olan mekânıydı. İlk saat, çıplak halde kubbenin bir yanından öbür yanına zıplayan perilere baktım; öyle resmedilmişlerdi ki kavisli yüzeyde görüntüleri bozulmuyordu. Her ne kadar sanatçının detayları yakalama yeteneğine hayran olsam da sahnenin Kan Çukurları'ndan anlık görüntülerle sık sık kesintiye uğradığını fark ettim. Snorri'nin ölümcül olması gereken bir yumrukla Norras'ı yere sermesi. Ootana'nın çukurdaki duvardan öne doğru, kafasının arkası yarılmış halde düşmesi. O sıçrayış. O muhteşem, inanılmaz, çılgın sıçrayış! Sahnede bir soprano bir arya söylerken ben Kuzeyli'nin kendini özgürlüğe doğru fırlatışını kafamda tekrar tekrar canlandırıyordum.

Ara verildiğinde tanıdık yüzler aradım. Gösterime geç gelmiş ve ayaklarımı gürültüyle sürüyerek herkesin önünden geçip bir koltuğa oturmuştum. Loş ışıktaki ve benden daha dakik olan ahbablarımdan ayrı olunca yabancıların arasında oturmak zorunda kalmıştım. Şimdi fuayenin fener ışıkları altında yanımdan

geçen her tepside şarap kadehleri alırken, ağabeyim Darin'in ciddi uyarılarına rağmen açılış gecesine şaşkıncı derecede az katılım olduğunu gördüm. Görünüşe bakılırsa babam da gelememişti. Dedikodulara göre yatağına götürülmüştü. Hiçbir zaman müziksever biri olmamıştı ama onun birbirine uluyan melekler ve şeytanlardan, nakarat kısmını coşkuyla söylerken balmumu ve tüylerden yapılma kanatların altında terleyen şişman adamlardan oluşan saçmalıklarını Vatikan hazineleri finanse ediyordu. En yüksek rütbeli yerel temsilcileri de en azından gelip geri kalanlarımızla birlikte bu çileye katlanabilirdi. Lanet olsun, Martus'u bile göremiyordum, Darin'i de.

Operaya değil de maskeli baloya gelmiş gibi beyaz bir maske takmış bir adamın yanından geçtim. Ya da en azından yanından geçmeye çalıştım, yapamadım ve sanki adam dökme demirden yapılmış gibi ona çarpıp sektim. Omzumu ovalayarak döndüm. En ufak bir şikâyet etme isteği duyduysam bile o kesiklerden bakan gözlerdeki bir şey, soğuk bir korku dalgasıyla o isteği silip süpürdü. İnsan kalabalığının bizi ayırmasına izin verdim. Onun bir insan bile olması mümkün müydü? Gözlerini unuttum. İrisleri beyaz, göz akları griydi. Omzum, sanki enfeksiyon, kemiği yiyip bitiriyormuş gibi ağrıyordu. Doğmamış. Darin, şehirde dolaşan bir doğmamışla ilgili bir şey söylemişti...

"Prens Jalan!" Ameral Contaph beni sinir bozucu bir samimiyetle selamladı; şüphesiz sırf bu gece için satın alınmış gülünç süslü kıyafetleri içinde kabarıyordu. Eğer Contaph'ın yaltakçılarını prömiyere davet ettilerse koltukları nasıl dolduracaklarını şaşırılmış olmalıydı. "Prens Jalan!" Kalabalığın akışı bir şekilde ikimizi daha da ayırdı ve onu görmemiş gibi yaptım. Adam muhtemelen Snorri hakkındaki uydurma evraklar için benim peşimdeydi. Daha da kötüsü, Kuzeyli'nin Vermillion sokaklarında ipini koparmışçasına koştuğunu çoktan duymuş olabilirdi. Belki de hediyemdeki altın plakayı kazıyıp

sökmüştü. Her iki türlü de benimle konuşmak istemesinin olası nedenlerinden hiçbirini benim onunla konuşmak istemem için bir neden olamazdı! Hızla yönümü değiştirdim ve kendimi Alain DeVeer'le yüz yüze buldum. Başında eğreti duran bir sargı bezi, yanında da üstlerine olmayan opera pelerinleriyle iri ve çirkin iki adam vardı.

"Jalan!" Alain bana uzanıp mükemmel dikilmiş pelerininin ancak küçük bir parçasını yakalayabildi. Pelerini üzerimden atıp onda kalmasına izin verdim ve saçları elmaslarla bezeli yaşlı dulların ve hislerini uyuşturmak isteyen adamların sert kararlılığıyla şarapları yuvarlayan huysuz ihtiyar lordların arasından tehlikeli bir yol izleyerek merdivenlere doğru koştum.

Ayaklarım hızlıdır ama böyle kayda değer bir mesafeyi bu kadar çabuk açabilmem muhtemelen başkalarının güvenliğini tamamen hiçe saymam sayesinde oldu.

Opera binasının arkasında umumi tuvaletler vardır. Erkekler için, kanallardan akıp arkadaki sokak arasına dökülen suyun üzerinde bir düzine üstü açık oturak bulunur. Su, çatıdaki büyük bir depodan akar. Yumurcıklardan oluşan küçük bir grup tüm gün onu kovalarla doldurur. Bir mevsim önce Düşes Sansera'yla bir randevum için oyuncuların giyinme odalarından birini kullanırken bunu fark etme imkânım olmuştu. Bir adamın yaşı ilerleyen ve serveti artan bir kadından borç dilenirken yapacağı gibi azimle ve görev duygusuyla çalışıyordum ama ne zaman bir yere varacak gibi olsam küçük bir oğlan elinde ağır kovalarla su döke döke kapının önünden geçiyordu. Dikkatimi epey dağıtırdı. Ve ihtiyar inek bana bir gümüş peni kadar bile borç vermemişti.

Ama Düşes Para Kesesi'yle geçirdiğim o öğle sonrası tamamen boşuna olmamıştı. Beni ıslak bir öpücükle ve kıcımlı parmaklayarak kapıya kadar geçirmesine izin verdikten sonra o küçük pasaklı veletlerden kovalayabildiğim kadar çoğunu

kovalayıp biraz patakladım. Düşmanlarımın benden sayıca fazla olduğu doğru ama ne de olsa ben Aral Geçidi kahramanıyım ve bazen Prens Jalan Kendeth'in tepesi attığında kaçmak en iyisidir, sayınız kaç olursa olsun. Sekiz yaşında olduğunuz sürece.

Piç kurularının üçünü, çeşitli süpürge ve paspaslarla birlikte kovaların saklandığı küçücük malzeme odasında sinmiş halde bulmuştum. Emeklerimin karşılığı da buydu, listeme eklenecek bir saklanma yeri daha.

Şimdi bir iki köşe gerimden gelen Alain ve arkadaşlarıyla aynı koridor boyunca koşarken birden durdum, malzeme odasının kapısını çekip açtım ve içeri daldım. Arkandan kapı kapatmanın püf noktası bunu çabuk ama sessiz yapmaktır. Bu da karanlıkta elimi kolumu süpürge saplarından kurtarmaya ve kule gibi üst üste dizilmiş kovaları üstüme devirmemeye çalışırken yapılması zor bir şeydi. Saniyeler sonra Alain ve yarmaları koridordan patır patır koşarak geldiler. Aral Geçidi'nin kahramanı paspasların arasına çömelmiş, hapşırığını tutmak için de ellerini ağzına kapamıştı.

Hapşırığımı yeterince uzun süre tutmayı neredeyse başarmıştım ama hiç kimse bedenini tamamen kontrol edemez ve bazen böyle şeyleri önlemek imkânsızdır. Düşes Sansera hayal kırıklığını ifade ettiğinde ona söylediğim gibi.

“Hapşuu!”

İşitme mesafesinden çıkmak üzere olan ayak sesleri durdu.

“Neydi o?” Alain'in sesi uzaktı ama yeterince uzak değil.

Korkaklar iki genel gruba ayrılır. Korkudan donakalanlar ve korkuyla harekete geçenler. Neyse ki ben ikinci gruba giriyordum ve o kapıdan dışarı... dayaktan kaçmayı uman şehvet düşkünü bir prens gibi fırladım.

Pencereleri hep yakından incelemişimdir ve opera binasındaki en erişilebilir pencereler daha önce sözünü ettiğim umumi tuvaletlerdi. O pencerelere de bariz nedenlerle ihtiyaçları vardı.

Koridor boyunca var gücümle koşarak, sağa sola kıvrılarak, eğilerek ilerledim ve erkekler tuvaletinin o fena kokulu kasvetinin içine hışımla daldım. Yaşlı bir beyefendi bir şişe şarapla oraya kurulmuş, belli ki lağım kokusu solumanın sahneye yakın bir koltukta oturmaya tercih edilir olduğunu düşünüyordu. Onu koşarak geçtim, kış tahtının üstüne çıktım ve başımı pence-
renin arasına sokmaya çalıştım. Normalde pencereler, yemeği fazla kaçırmış bir küçük lord daha yellenirse mekânın infilak etmesini önlemeye yetecek havalandırmayı sağlamak için tamamen açık tutulur. Bugünse, sabah kalktığımdan beri diğer her şeyin olduğu gibi sanki bana karşıydılar ve sımsıkı kapalı duruyorlardı. Onları kuvvetlice salladım. Sürgülenmemişlerdi ve yerlerinden oynamamaları akıl alacak gibi değildi. Korkuyla koluma bir güç geldi ve lanet olası şeyler açılmayınca ben de çitaları söküp başımı öyle dışarı çıkardım.

Yarım saniye kadar o serin ve biraz daha az kötü kokan havayı saçlarımda hissederek öylece durdum. Kurtuluş! Bir yığın belanın altından kalkıp bedavadan galip gelmenin ve üstüne nanik yapmanın çok tatmin edici bir yanı var. Yarın o aynı bela belki seni bir köşenin ardında bekliyor olacak ama bugün, şu anda, yenilmiş ve geride kalmış durumda. Hayal gücünün fazla etkisi altında olan biz korkaklar dikkatimizin çoğunu geleceğe verir, sıradaki şeyin ne olduğu konusunda endişeleniriz. O nedenle anı yaşayabileceğim o ender fırsat karşıma çıktığında boşa ne kadar elim varsa o kadar elle ona sarılırım.

Sonraki yarım saniyede üçüncü katta olduklarını fark ettim ve aşağıdaki sokağa düşmek beni Alain ve arkadaşlarının cüret edebileceğinden daha feci bir şekilde yaralayabilecek gibi görünüyordu. Belki de göğsümü kabartmalı ve işi yüzsüzlüğe vurarak Alain'e buranın kimin babasının operası olduğunu ve kimin büyükannesinin tahtı ısıttığını hatırlatmalıydım. Hiçbir yanımla Alain'in sağduyusunun öfkesinden ağır basacağına

güvenmek istemiyordu ama bokları akıttıkları sokak arasına ayak bileğimi kırarak bir yükseklikten düşme fikri... O da cazip değildi.

Sonra onu gördüm. Sokak arasında üstü başı yırtık bir figür, taşıdığı bir yükün üzerine eğilmişti. Bir kova mı? Bir an gülünç de olsa onun depoya su taşıyan küçük çocuklardan biri olduğunu düşündüm. Solgun bir el bir fırçayı havaya kaldırdı, ay ışığı fırçadan damlayan şeyin üzerinde parladı.

“Jalan Kendeth tuvalette saklanıyor. Ne kadar münasip,” dedi Alain DeVeer arkamdaki kapıyı vurup açarak. Başımı bir milim bile çevirmedi. Aranın başında işimi görmüş olmasaydım üstünde durduğum tuvaleti her iki pantolon paçamdan hızla doldururdum. Sokak arasındaki figür başını kaldırıp baktı ve bir gözü ay ışığını yansıtarak karanlıkla inci gibi parladı. Çarptığım maskeli figürün birden zihnimde beliren anısıyla omzum ağrıdı. Kesinlik beni gırtlığımı sararcasına yakaladı. O bir insan değildi. O bakışta bir insana ait hiçbir şey yoktu. Dışarıda kör gözlü kadın ölümcül harflerini yazıyor, içeride, lordlar ve leydilerin arasında da cehennem bizimle kol geziyordu.

Suskun Rahibe'den uzaklaşmak için bir düzine Alain DeVeer'e doğru hiç düşünmeden koşardım. Lanet olsun, o ihtiyar cadiyla arama biraz mesafe koyabilmek için Maeres Allus'u bile yere sererdim. Ayağımı kasıklarına basar, onu da borcuma eklemesini söylerdim. Çiviler Sokağı'ndaki yangını hatırlamayı saydım Alain ve iki arkadaşına direkt saldırırdım. *Duvarlar bile yanmıştı*. İncecik külden başka bir şey kalmamıştı. Kimse kurtulamamıştı. Bir kişi bile. Sonra şehirde bunun gibi dört yangın daha olmuştu. Beş yılda dört tane.

“Ah, Jalan!” Alain a harfini uzattı, ismimi tekdüze bir sataşmaya dönüştürdü: “Jaaaalaan.” O vazoun kafasında kırılmasını pek hoş karşılamamıştı gerçekten.

Kendimi kırık panjurun arasından iterek ilerledim, iki omzumu da boşluğa soktum ve daha fazla çitayı parçaladım. Bir tür ağ yüzüme takılıp gerildi. *Çünkü tam şimdi kafamda büyük bir örümceğe ihtiyacım vardı, değil mi?* Bir kez daha kader tanrıları yüksekte üstüme pisliyorlardı. Sola baktım. Duvar, her biri can çekişir haldeyken yakalanmış çarpık biçimli bir böcek gibi olan siyah sembollerle kaplıydı. Sağda daha fazlası vardı, kör gözlü kadının işine döndüğü yerden yukarıya kadar uzanıyorlardı. Binanın iki yanı boyunca sarmaşıklar misali yükselmiş gibiydiler... ya da tırmanmış. Kadının o kadar yükseğe uzanması mümkün değildi. Binanın etrafında dolaşarak iğrenç tohumlarını ekiyor, sembollerden oluşan bir ilmek çiziyordu. Her birinden daha fazla ve daha fazlası türüyor, ilmek bir ağa dönüşene kadar yükseliyorlardı.

“Hey!” dedi Alain. Benim halimden aldığı zevk, yerini önemsenmemenin kızgınlığına bırakmıştı.

“Buradan çıkmalıyız.” Kendimi çekip kurtuldum ve kapının önünde duran üçüne dönüp baktım. Yaşlı adam şarap şişesini sıkıca kavramış, olan biteni seyreliyor, şaşkın görünüyordu. “Zamanımız yok...”

“İndirin şunu oradan.” Alain iğrenerek başını salladı.

Sokağa düşüş, bugünün en korkutucu şeyleri listesinde Alain ve arkadaşlarının hemen üstünde yer aldığı ilk sıradan düşmüştü. Hemen dışarıda bulunan duvar yazıları diğer tüm şeyleri listeden atıp tuvaletin dibine gönderdi. Açtığım delikten iki kolumu da çıkarıp kendimi dışarı çektim. Bir metre kadar ilerledim ve göğsüm pencere pervazının arasındayken birden durdum. Siyah ve çok soğuk bir şey yine yüzümün üzerine gerilmişti, sanki dünyanın en güçlü örümceğinin ördüğü bir ağ gibiydi. Ağın parçaları sol gözümü kapattı ve daha fazla ilerlememe engel oldu.

“Çabuk!”

“Tutun onu!”

En önde Alain’le hücum ederken ayaklarını vura vura koş-tular. İşlerin içinden sıyrılmakta oldukça iyiyimdir ama mevcut durumumda tutunacak pek az şeyim vardı. Pencere pervazını iki elimle kavrayıp kendimi öne çekmeye çalıştım, birkaç san-tim ilerlemeyi başardım ve ceketim yırtıldı. Yüzümdeki siyah madde beni daha da sert çekiyordu, başımı geriye bastırıyor ve ellerimi birazcık gevşetecek olursam beni tuvalete geri atacak gibi oluyordu.

Şimdi, doğa bana oldukça güzel bir fizik bahşetmiş olabilir ama zorlayıcı hareketlerden, en azından giyinikken, kesinlikle kaçınırım ve öyle çok güçlü olma iddiasında da değilimdir. Ne var ki saf korkunun, üzerimde harekete geçirici bir etkisi vardır ve oldukça ağır nesneleri, eğer hızlı bir kaçışla benim aramda duruyorlarsa tutup fırlattığım olmuştur.

Alain DeVeer’in elini sallanan bacağımın üstünde hisset-meyi beklemek, tam da gereken seviyede korkuyu bana verdi. İçeri geri çekilip bir güzel tekmelenmek değildi beni kaygılan-dıran, her ne kadar bu normalde beni kaygılandıracak, hem de çok kaygılandıracak bir şey olsa da. Asıl korktuğum, onlar beni tekmelerken ve zavallı Jalan merhamet dilenip yerlerde yuvarlanarak cezasını çekerken Suskun Rahibe’nin ilmeğini tamamlamasıyla yangının başlaması ve hepimizin yanmasıydı.

Yüzümün üzerinde esneyen şey her neyse artık esnemiyor ve daha ileri gitmeme engel oluyordu. Tüm esneme payını kul-lanmıştım. Artık daha çok alnımı, yüzümü kesen bir parça tel gibiydi. Ayaklarımla itecek bir şey bulamayınca üçte birim içe-ride, üçte ikim dışarıda asıldım ve çaresizce çırpınıp bağırarak her türlü tehdit ve vaatte bulundum. Alain ve arkadaşlarının halime gülmek için durduklarından şüpheleniyorum çünkü birinin beni yakalaması beklediğimden uzun sürdü.

Durumu daha ciddiye almış olmalılardı. Sallanan bacaklar tehlikeli olabilirdi. Çaresizliğin verdiği güçle bir tekme savurdum ve çizmemin topuğu ile burun gibi çatırdayan bir şey arasında sert bir temas hissettim. Başında vazoyu kırdığım o sabah Alain'in çıkardığı sese çok benzer bir ses duydum.

Bu fazladan itiş yeterli oldu. Tel benzeri engel, etimi kesen soğuk bir bıçak gibi biraz daha derine battı, sonra bir gevşeme oldu. Engelden çok bende bir hasar olmuş gibiydi, sanki ben yarılmıştım da o içimden geçmişti. Ama iki türlü de serbest kalmıştım ve iki değil, tek parça halinde dışarı yuvarlandım.

Zafer olarak bakıldığında bedeli oldukça ağır bir zaferdi; ödülüm, döşeme taşlarıyla aramda iki katlık bir boşluk varken yüzüstü düşmektir. Düşerken artık çığlık atamayacak kadar nefesin tükendiğinde epey düşmüşsün demektir. Bir daha yerinden kalkabileceğine dair makul bir umut besleyemeyecek kadar çok ve hızlı düşmüşsündür. Ama sonra bir şeye takıldım ve çığlığımı bastıran korkunç bir yırtılma sesiyle birlikte inişim birazcık yavaşladı. Ona rağmen, tuvalet giderinin altında birikmiş yarı katı haldeki büyük dışkı yığını olmasa beni öldürmeye fazlasıyla yetecek bir hızla yere çakıldım. Bir şap sesiyle yığının üstüne düştüm.

Sendeleyerek kalktım, ağız dolusu pisliği tükürüp kükrecesine bir küfür savurdum, kaydım ve hemen geri düştüm. Yüksekten gelen alaycı kahkahaları duyunca seyircim olduğunu anladım. İkinci girişimimde sırtüstü düşmüş, gözlerimin üstündeki pisliği siliyordum. Yukarı baktığımda opera binasının yan tarafının bir yer hariç tamamen birbirine geçmiş sembollerle kaplı olduğunu gördüm. Benim yuvarlanıp düştüğüm pencere boş duruyor, bir adamın yüzü geride bıraktığım delikten dışarı bakıyordu. Diğer kısımlarda Suskun Rahibe'nin yazdığı harflerin kara uzuvları pencereleri kapalı tutuyordu ama kırık tuvalet penceresinin üzerinde en ufak bir iz bile yoktu. Oradan

aşağıya doğru ise bir çatlak ilerliyor, benim düşüşümün yolunu izleyerek yığma taş olan kısma kadar iniyordu. Çatlaktan altın rengi garip bir ışık sızıyor, uzunluğu boyunca yer yer gölgelerle titreyerek hem sokağı hem binayı aydınlatıyordu.

Daha hızlı ve daha az telaşlı bir şekilde ayağa kalktım ve etrafta Suskun Rahibe'yi aramaya başladım. Büyük ihtimalle ben düşmeden önce köşeyi dönmüştü. İlmeğini tamamlamak için daha ne kadar devam etmesi gerektiğini göremiyordum. Pislik yığınının çıkıp sokağın ortasına doğru geri geri yürüdüm, boşuna bir çabayla üstümü başımı sildim. Parmaklarıma sivri bir şey takıldı ve kendimi siyah bir kurdeleye benzeyen ama daha çok bir kâbustan çıkmış bir böceğin kırırdayan bacağı gibi hissettiğim bir şeyi tutarken buldum. Bir çılgılla onu üzerimden çektim ve cadının sembollerinden birinin bütün halinde elimden sarktığını, neredeyse yere kadar uzanıp aslında esmeyen bir rüzgârla kıvrıldığını gördüm. Sanki tekrar kendini bana sarmaya çalışıyordu. Onu, üzerimi saran diğer her şeyden daha pis olduğu hissiyle iğrenerek yere savurdum.

Sert bir kırılma sesiyle gözlerimi binaya geri çevirdim. Ben izlerken çatlak bir beş metre daha aşağı inerek yayıldı, neredeyse yere ulaştı. Koyuverdiğim çılgık umduğumdan daha kadınsı çıktı. Tereddüt etmeden dönüp kaçtım. Yukarıdan daha fazla kahkaha işittim. Alain'e cevap olarak söyleyebileceğim zekice bir şey bulma umuduyla sokağın sonunda durdum. Ama ortaya çıkabilecek herhangi bir nükteli cevap vardıysa da yok olup gitti çünkü yanımdaki duvar boyunca semboller yanmaya başladı. Her biri parlayarak yarılıp açıldı, sanki taşın yüzeyinin hemen altında hepimizi bekleyen ve alevlerden oluşan bir dünyaya açılan çatlaklardı. O an Suskun Rahibe'nin işini tamamladığını ve Alain, arkadaşları, şarabıyla orada oturan yaşlı adam ve binanın içindeki diğer herkesin yanmak üzere

olduğunu anladım. Yemin ederim, o an opera şarkıcıları için bile üzuldüm.

“Atlayın, aptallar!” diye bağırdım omzumun üzerinden. Çoktan koşmaya başlamıştım.

Köşeyi hızla dönüp kaydım, çizmelerim pislikten hâlâ kaygandı. Kaldırım taşlarının üzerine serilmiş halde geriye dönüp baktığımda, şimdi kör edici bir akkor halinde aydınlanmış, arada içinden bir gölgenin belirip kaybolduğu sokak arasını gördüm. Her bir sembol alev alev yanıyordu. Öte uçta, belli bir gölge sabit duruyordu: Suskun Rahibe. Üstü başı dökülüyordu ve hareketsizdi, yanındaki duvardan gelen parıltıya rağmen hâlâ göze takılan ufak bir detaydan fazlasıydı.

Korkunç çığlıklar duyunca ayağa kalktım. Eski salon, uzun yıllara yayılan tarihi boyunca hiçbir ağızdan çıkmamış notalarla inliyordu. O an kaçmaya başladım, ayaklarım altımda kayarak hızla hareket ediyordu ve o sokak arasındaki aydınlığın içinden bir şey peşime düştü. Zikzak çizen parlak bir çizgi benim izimden ilerledi. Sanki o bozuk desen beni geri almanın, beni yakalayıp yakmanın peşindeydi. Böylece ben de kaçmak için çok uğraştığım o sonu diğerleriyle paylaşabilecektim.

Nefesini koşmaya saklamanın en iyisi olduğunu düşünürsün ama ben çoğu zaman çığlık atmanın işe yaradığını görmüşümdür. Dönüp girdiğim sokak opera binasının arkasından geçiyordu ve gecenin bu saatinde bile işlekti. Gerçi büyük girişin önünden geçen ve hamileri kapılara ulaştıran Paint Caddesi’nin kalabalığının yanına bile yaklaşamazdı. Benim o... erkeksi gürlemem... yolumu biraz olsun açtı ve şehir halkının fazla yavaş hareket ettiği yerlerde de ya sağa sola sıçradım ya da yeterince ufak ve çelimsizlerse onları yere serdim. Çatlak, ani ve tekleyen adımlarla arkamdaki sokağa yayıldı, sanki her bir adıma, pahalı bir şeyin parçalanma sesi eşlik ediyordu.

Devriye gezen iki şehir polisinin arasından geçmek için yan döndüğümde geriye bakabildim ve çatlağın sola dönüp sokağa yönelerek opera binasından uzaklaştığını ve benim girdiğim yolu izlediğini gördüm. Yoldaki insanlar, duvarları artık soluk kırmızı alevlerle sarılı ötedeki binanın parıltısı karşısında donakaldıkları için bunu fark etmemişlerdi. Çatlak başta ortaya çıktığı halinden daha büyük görünüyordu, aslında birbirine yakın ilerleyen ve tekrar tekrar kesişip yer değiştiren iki çatlak vardı. Biri sıcak, altın sarısı bir ışık saçarken diğeri sanki yoluna çıkan her türlü aydınlığı yutan tüketici bir karanlık yayıyordu. Kesiştikleri her noktada altın kıvılcımlar karanlıkta kaynıyor ve döşeme taşları parçalanıyordu.

İki polisin arasına daldım, çarpmanın etkisiyle kendi etrafımda döndüm, dengemi sağlamak için bir ayağımın üstünde sektim. Çatlak, kaçışım sırasında yere serdiğim bir ihtiyarın altından geçti. Dahası, onun içinden geçti ve karanlığın ışıkla kesiştiği yerde bir şeyler kırıldı. Her bir geçiş noktasından daha küçük çatlaklar yayılıp adamı bir anda sardı ve sonra adam kelimenin tam anlamıyla patladı. Kırmızı parçaları havaya uçtu ve uçarken öyle bir şiddetle yanıp tükendiler ki pek azı yere indi.

Koşmakla ilgili kim ne derse desin, işin özü ayaklarını mümkün olduğunca hızlı kaldırmaktır, sanki yer seni incitmek için büyük bir istek duyuyormuş gibi. Zaten öyle de sayılırdı. Öyle bir hızla koşmaya başladım ki daha bu sabah it gibi kaçan halim şimdiki halimi görse durup bacakları hâlâ hareket ediyor mu diye bakardı. Çatlak içlerinden geçtikçe ardımda daha çok insan patladı. Üstünden atlayarak geçtiğim bir araba hemen arkamda havaya uçtu ve yanan tahta parçaları, ben açık bir pencereden içeri dalarken duvarın üzerine saçıldı.

Ayağa kalktığımda kendimi genelev gibi görünen ve kesinlikle öyle kokan bir yerde buldum, kalitesi o kadar düşüktü ki böylesinin varlığından bile haberdar değildim. Şekiller ka-

ranlıkta kıvrılarak bir yana kaçarken ben odanın içinden hızla koşarak bir lamba, bir hasır sehpa, bir şifonyer ve peruklu ufak bir adamı devirip arka pencerenin pervazlarını un ufak ederek kendimi dışarı attım.

Oda arkamda aydınlandı. Düştüğüm sokak arasında karşıdan karşıya var gücümle koştum, önümdeki duvarın hızımı kesmesine izin verdim ve sekip geri fırladım. Çıktığım pencere, pervazları ve üst eşiğiyle birlikte çatladı, tüm bina parçalanıyordu. İkiz çatlaklar, aydınlık ve karanlık, peşimden yollarını çizmeye devam ediyor, daha da hızlanıyorlardı. Sokakta iki büküm oturmuş bir afyon müptelasına çarpıp koşmaya devam ettim. Gelen sese bakılırsa çatlak kısa bir an sonra adamın bağımlılığını kalıcı olarak tedavi etti.

Gözlerini ileride tutmak, ayaklarını kaldırmaktan hemen sonra gelir ve koşmanın ikinci kuralıdır. Gerçi bazen bütün kurallara uyamazsın. Çatlakta dikkatimi çeken bir şey vardı ve dönüp ona bir bakış daha attım.

Pat! Başta bir duvara çarptığımı sandım. Daha fazla çılgılık atmak ve koşmak üzere nefes alıp geri çekildiğimde beni tutan duvarın ne olduğunu keşfettim. Biri kanlı ve sargılı iki koca yumruk, ceketimin göğsüne yapışmıştı. Başımı kaldırıp baktım, sonra biraz daha kaldırdım ve kendimi Snorri ver Snagason'un soluk gözlerine bakarken buldum.

"Ne..." Bir kelime daha edecek vakti olmadı. Çatlak içimizden geçti. Siyah bir çatlağın Kuzeyli'nin içinden hızla geçip, yüzünde karanlığın dışarı sızdığı köşeli çizgiler oluşturduğunu gördüm. Aynı anda sıcak ve dayanılmaz derecede parlak bir şey beni yarıp geçti, içimi ışıkla doldurdu ve dünyayı görünmez kıldı.

Görüşüm, tam Snorri'nin alnının öne düştüğünü görmeme yetecek sürede geri geldi. Tamamen başka türlü bir çatırdama duydum. Burnum kırıldı. Ve dünya yine kayboldu.

ALTI

Önce para kesemin nerede olduğunu kontrol eder, sonra madyonumu yoklarım. Edindiğim bir alışkanlıktır bu. Benim uyandığım gibi yerlerde ve para vererek birlikte takıldığım insanlar gibilerinin yanında uyanınca... eh, paranı yakınında tutmanın faydası oluyor. Yatak benim istediğimden daha sert ve çıkıntılıydı. Hatta kaldırım taşları kadar sert ve çıkıntılıydı. Ve bok gibi kokuyordu. Uykuda ve uyanık olmak arasındaki o muhteşem güvenli an bitmişti. Burnumu tutarak yan döndüm. Ya çok uzun süre bilinçsiz kalmıştım ya da koku dilencileri bile uzak tutmuştu. Hem koku hem de yoldaki o heyecan, art arda havaya uçan yurttaşlar, yanan opera binası ve alev alev yanan çatlak. Çatlak! Bunu hatırlayınca sendeleyerek ayağa kalktım, sokak arası boyunca zikzak çizerek gelip doğrudan beni hedef alan yolu görmeyi bekledim.

“Siktir.” Burnum akıl almayacak kadar çok acıyordu. Kalın kaşların altındaki hiddetli gözleri... ve sonra o kalın kaşların suratıma indiğini hatırladım. “Snorri...”

Kuzeyli çoktan gitmişti. Neden ikimizin kömür olmuş parçacıkları duvarları süslemiyordu, bilemiyordum. O iki çatlağın nasıl yan yana ilerlediğini, iç içe geçip yer değiştirdiğini

ve her kesişmede bir patlama yarattığını hatırladım. Karanlık kırılma hattı Snorri'nin içinden geçmişti, yüzünde görmüştüm. Aydınlik ise...

Kendimi yokladım, ellerimi hızla üstümde gezdirerek bir yara aradım. Aydınlik olan benim içimden geçmişti. Pantolon paçalarını kaldırıncı üzerinde çatlaklardan sızan altın rengi ışıktan hiç eser olmayan pis bacaklarımı gördüm. Fakat sokakta da hiçbir çatlak izi yoktu. Geriye verdiği zarardan başka bir şey kalmamıştı.

O kör edici altın rengi ışığa dair düşünceleri zihnimden kovdum. Hayatta kalmıştım! Opera binasından gelen çığlıkları tekrar hatırladım. Kaç kişi ölmüştü? Arkadaşlarımın kaç? Ya akrabalarımın? Alain'in kız kardeşleri orada mıydı? Dilerim Tanrı'dan, Maeres Allus orada olmuş olsun. Umarım tüccar gibi davrandığı ve parasını kendisinin çok daha üstünde sosyal çevrelere girmek için kullandığı gecelerden biri olmuştur. Ne var ki şimdilik kendimle yangın yeri arasına daha fazla mesafe koymam gerekiyordu. Ama nereye gidecektim? Suskun Rahibe'nin büyüü beni takip etmişti. İş bitirmek için sarayda bekliyor olabilir miydi?

Şüpheyeye düştüğümde koşarım.

Yine karanlık sokaklar boyunca koşmaya başladım, yolumu kaybetmiştim ama bir süre sonra nehre varacağımı ve yönümü yeniden tayin edeceğimi biliyordum. Körü körüne koşarsan burnunu kırabilirsin. Benim de burnum zaten kırık olduğundan ve bunun ardından ne geleceğini bilmek istemediğimden aşırıya kaçmayarak daha makul bir hızda koştum. Normalde belayı arkamda bırakıp onunla arama birkaç kilometre koyduğumda işlerin çok daha yolunda gittiğini görmüşümdür. Ne var ki ağzımdan soluyarak ve yan tarafımda devamlı kramp giren bir kası tutarak koştukça kendimi gitgide daha kötü hissettim. Genel bir huzursuzluk her geçen dakika büyüdü ve beni felce uğratan

bir kaygıya dönüştü. Vicdanın böyle bir his olup olmadığını merak ettim. Yaşananların herhangi biri benim suçum olduğundan değil tabii. Deneseydim bile kimseyi kurtaramazdım.

Durup bir duvara yaslandım, soluklandım ve beni rahatsız eden şey her neyse ondan kurtulmaya çalıştım. Sanki durmamışım da hızla koşmaya başlamışım gibi kalbim göğüs kafesimin ardında küt küt atıyordu. Her yerim narin, sanki kırılğan gibiydi. Ellerim normal görünmüyordu, fazla beyaz, fazla açık renkliydi. Tekrar koşmaya başladım, hızlandım, bütün yorgunluğumu geride bıraktım. Fazla enerji kaynayarak tenimden taşıyor, hızla içimden geçiyor, dişlerimi yuvalarında titretiyordu ve sanki saçlarım başımın etrafında süzülüyordu. Yolunda gitmeyen, bozuk bir şey vardı bende; istesem de yavaşlayamazdım.

İleride sokak çatallanıyor, yıldızların ışığında yolu bölen binanın yalnızca hatları belli oluyordu. Hangi yolu izleyeceğimden emin olmayarak sokağın bir tarafından diğerine geçtim. Sola geçmek beni daha kötü yaptı, hızım artmıştı, son sürat koşuyordum, ellerim inip kalkarken neredeyse parlıyordu, başım çatlayacak gibi ağrıyor, parlak ışık görüş alanımda çatlaklar oluşturuyordu. Sola geçmek biraz olsun tekrar normalleşmemi sağladı. Sağ yola girdim. Birden yönümü bildiğimi fark ettim. Kaldırım taşlarının üzerinden kalktığımdan beri bir şeyler beni çekiştirip duruyordu. Şimdiyse bir lamba yakılmış gibi onun beni çektiği yönü biliyordum. Ondan saparsam, beni vuran illet her neyse daha kötü oluyordu. Ona doğru ilerlersem belirtiler hafifliyordu. Bir yönüm vardı.

Varacağım yerin neresi olabileceğini ise bilmiyordum.

Anlaşılan bugün, Vermillion sokaklarında pervasızca koşma günümdü. Şimdi yolum Seleen'e giden hafif yokuşu izliyor, onun şehrin içinden daha bir yavaşça geçtiği yere gidiyordu. Nehir doklarının önünde bulunan büyük ardiyelerin arkasından pa-

zarları ve nakliye koylarını geçmeye başladım. Bu saatte bile ticaret mallarını Vermillion'un dar damarlarından geçirmek için ileri geri gidip gelen, katırların çektiği arabalardan kasalar indiren, yük arabaları dolduran, fenerlerin cılız ışığında çalışan adamlar vardı.

Yolum beni balık kokan, terk edilmiş bir pazar yerinden geçirip geniş bir duvarın, şehrin en eski binalarından biri olup yeniden hizmete açılarak doklar için ardiye olarak kullanılan yerin karşısına çıkardı. Duvar hem sağa hem sola yüz metreden fazla uzanıyordu ve ben iki yönle de ilgilenmiyordum. İleri. Rotam doğru önümde uzanıyordu. Beni çeken şey oradaydı. Ahşap bir kapı birkaç metre ötede aralandı ve ben düşünmeden orada bitip kapıyı ardına kadar açtım, eliyle hâlâ onu itmeye çalışan şaşkın hizmetçinin yanından geçip gittim. Önümde benim yolumu takip eden bir koridor uzanıyordu. Koşmaya başladım. Arkamdan adamlar bağırışlar eşliğinde harekete geçip beni yakalamaya çalıştılar. Mimar küreleri burada yanıyor, eskilerin soğuk beyaz ışığını yayıyorlardı. Yapının ne kadar eski olduğunu tam anlamamıştım. Yine de koştum, her biri Mimarların aydınlattığı koridorlara açılan kemerleri birbirini ardına hızla geçtim. Koridorların hepsi üstü yeşilliklerle kaplı tezgâhlarla doluydu ve duvarlarını çok yapraklı bitkilerin olduğu üst üste dizili raflar kaplıyordu. Ardiyenin genişliğini hemen hemen yarı yarıya katetmiştim ki ahşap bir kapı açılıp yoluma çıktı ve bilincimi kaybetmeden önce düşünmeye zaman bulabildiğim tek şey Snorri ver Snagason'un canımı daha çok yaktığı oldu.

Yine yerde yatar haldeyken bilincim yerine geldi, o kadar çok yerim acıyordu ki her şeyden bihaber olunan o mutlu evreyi tadamayıp doğrudan saçma sorular sormaya geçtim.

“Neredeyim ben?” diye sordum genizden gelen tereddütlü bir sesle.

Parlak ama yanıp sönen ışık ve o doğal olmayan zayıf inilti hatırlamama yardımcı oldu. Mimar kürelerinin olduğu bir yerdeydim. Doğrulamaya çalıştım ve kendimi bir masaya bağlı buldum. “İmdat!” Biraz daha yüksek sesle. Paniğe kapılıp iplere karşı gücümü denedim ve hiç esnemediklerini gördüm. “İmdat!”

“Nefesini tüketme en iyisi!” Ses kapının oradaki gölgelerin arasından geldi. Gözlerimi kıstım. İri yapılı bir haydut duvara yaslanmış, bana bakıyordu.

“Ben Prens Jalan’ım! Tanımadın mı beni?”

“Sanki prenslerin neye benzediklerini biliyorum da. Prenslerin adlarını bile bilmem ben! Bana kalırsa sen içkiyi fazla kıştırıp bir lağıma düşmüş züppenin tekisin. Buraya düşmen senin kötü şansın sadece. Gerçi Horace seni gerçekten bir yerlerden tanıyor gibiydi. Seni burada tutmamı söyleyip gitti. ‘Buna göz kulak ol Daveet,’ dedi. ‘Gözün üstünden ayırma.’ Önemli biri olmalısın, yoksa şimdi boğazın kesilmiş halde nehirde sürükleniyor olurdu.”

“Beni öldürürseniz büyükannem bu mahalleyi yerle bir eder.” Koca bir yalandı bu ama inanarak söylediğimde bana kendimi daha iyi hissettirdi. “Zengin bir adamım ben. Gitmeme izin verirsen hayatın boyunca rahat rahat geçinmeni sağlarım.” Yalan söylemede yetenekli olduğumu kabul ediyorum. En az ikna edici olduğum zamanlar doğruyu söylediğim zamanlar oluyor.

“Para güzel şey tabii,” dedi adam. Duvardan bir adım uzaklaştı ve parıltıların yüzünün acımasızlığını aydınlatmasına izin verdi. “Ama Horace söylemeden gitmene izin verirsem parayı sayacak parmaklarım olmaz. Bir de gerçekten prens olduğun ortaya çıkar ve patronun emri olmadan gitmene izin verirsek, işte o zaman ben ve Horace için parmaklarımızı kaybetmek işin kolay kısmı olur.” Bana dişlerini gösterdi –ağzında diştten çok boşluk vardı aslında– ve tekrar gölgedeki yerini aldı.

Sırtüstü yatarken arada bir inliyor ve onun duymazlıktan geldiği sorular soruyordum. En azından en başında beni koşturup doğrudan bu keşmekeşin içine sokan o garip dürtü artık dinmişti. O yön duygusuna hâlâ sahiptim ama onu izleme ihtiyacı azalmıştı ve kendimi daha eski ben gibi hissediyordum. Bu da şu anda çok korktuğum anlamına geliyordu. Gerçi yaşadığım dehşetin içinde bile beni ısrarla çeken yönün değiştiğini, etrafta dolaştığını, onu takip etme dürtüsünün her geçen dakika zayıfladığını fark ediyordum.

Derin bir nefes aldım ve etrafımı değerlendirdim. Küçük denebilecek bir odaydı burası, o uzun koridorlardan değildi. Orada bitki mi yetiştiriyorlardı? Bu çok mantıksızdı. Burada bitki yoktu ama. Zayıf ışığa bakılırsa muhtemelen öyle bir şeye uygun bir yer değildi. Sadece bir masa ve masaya bağlı olan ben vardık.

“Neden?..” Kapı sarsılarak açıldı ve on dokuzuncu sorumu böldü.

“Aman Tanrım, leş gibi kokuyor burası!” Sakin ve tanıdıklığıyla iç karartan bir ses. “Konuğumuzu ayağa kaldırın. Bir de deneyin bakalım üstündeki pisliğin birazını suyla temizleyebilecek misiniz.”

İki yanımda adamlar belirdi, güçlü elleriyle masayı kavradılar ve dünyayı tekrar doğru bir açıyla görmeye başladım. Masa bir ucu üzerinde dik duruyordu ve hâlâ ona bağlı olan ben de artık ayaktaydım. Etrafa bakma fırsatı bulamadan bir kova soğuk su nefesimi kesti ve gözlerimi kapattı. Soluk soluğa, nefes almaya çalışarak durduğum sırada –ki burnum kanla tıkalıyken ve her yerim su içindeyken kolay iş değildi bu– ayaklarımın etrafında kahverengi bir su birikintisi oluşmaya başladı.

“Bak sen. Tüm bu nahoşluğun altında bir prens varmış meğer. Çamurun içinde bir elmas, derler ya. Ama düşük ayarda bir elmas.”

Islak saçlarımı sallayarak gözlerimin önünden geri attım ve karşımda Maeres Allus'u gördüm. Sanki yüksek makamdan birileriyle görüşecekmiş gibi en güzel giysilerini giyinmişti. Belki de bir operaya gidecekti?

"Ah, Maeres! Ben de seni görmeyi umuyordum. Anlaşmamızla ilgili teslim edeceğim küçük bir şey vardı." Ondan hiçbir zaman borcum diye söz etmiyordum. *Anlaşmamız* kulağa daha güzel geliyordu. Sanki sadece benim değil de biraz daha ikimizin meselesiymiş gibi.

"Öyle mi?" Ağzının kenarlarında çok hafif bir alaycı gülümseme belirdi. Adamlarından biri işaret parmağını kırdığında da aynı gülümsemeyi takınmıştı. Ağrısı hâlâ soğuk sabahlarda, baş ucuma koydukları küçük bira şişesine uzanırken içime işliyordu. Şimdi yanımda tuttuğum o aynı parmak yine ağrıyordu.

"Evet." Kekeleyemedim bile. "Operada yanımdaydı." Tahminime göre Snorri'yle yaşananlar bana altı ay kadar mühlet kazandırmıştı ama gönüllü bir sesle konuşmaktan zarar gelmezdi. Ayrıca suçlular tarafından masaya bağlanmış haldeyken asıl önemli olan şey, masaya bağlı değilken onlar için ne kadar değerli olduğunu onlara hatırlatmaktır. "Altın cebimdeydi. Pannik esnasında kaybetmiş olmalıyım."

"Ne acı." Maeres bir elini kaldırdı, parmaklarını kapattı ve bir adam gölgelerin arasından gelip omzunun arkasında durdu. Durmasıyla birlikte yürümesine eşlik eden kuru hışırtı da durdu. Bundan hiç hoşlanmadım. Beni gördüğüne fazla sevinmiş görünüyordu. "Kurtulmanın olmadığı bir yangın daha."

"Şey..." Maeres'e karşı çıkmak istemişyordum. Gözlerimin onun yanındaki adama kaydı. Maeres ufak, göze çarpmayan bir adamdır. Bir tüccarın odasında hesap defterlerinin üzerine eğilmiş halde bulabileceğiniz küçük adamlardan biridir. Düzenli kahverengi saçları, ne şefkatli ne acımasız bakan gözleri vardır. Hatta yaşı ve görünüşüyle babama çok benzer. Fakat

Maeres'in yanındaki adam keyif için kedi yavrularını boğabilecek birine benziyordu. Yüzü bana sarayın yer altı mezarlarındaki kurukafaları hatırlatıyordu. Birinin üzerine deri gerip dik dik bakan bir çift solgun gözü de yuvalarına yerleştirdin mi geniş gülümsemesi, fazla uzun ve beyaz dişleriyle bu adamı karşında bulabilirdin.

Maeres parmaklarını şıklatarak dikkatimi tekrar kendisine çekti. "Bu Doğrayıcı John. Geldiğimiz sırada ona, senin buradaki faaliyetimi görmenin ne büyük talihsizlik olduğunu anlatıyordum."

"Fa... fa... faaliyet mi?" diye kekeleyerek sordum. Şu an altımı pisletmemem başarı sayılabilirdi. Doğrayıcı John herkesin bildiği bir isimdi ama onu gördüğünü iddia eden pek kimse yoktu. Doğrayıcı John, Maeres insanları daha yaratıcı şekillerde incitmek istediği zaman devreye girerdi. Kırılan bir parmak, kesilen bir ayak parmağı ya da temiz bir dayak yeterli olmadığında, Maeres otoritesini pekiştirmek, bir zavallının üzerine adını yazmak istediğinde, işi yapacak adam Doğrayıcı John olurdu. Bazıları yaptığı işe sanatkârlık diyordu.

"Afyonlar."

"Ben afyon falan görmedim." Burada, Mimar ışıklarının altında sıra sıra yetişen yeşil şeyler. Amcam Hertert –babamın ona seslenmeyi sevdiği adla "şüpheli veliaht"– afyon tedarikini kesmek için sayısız girişimde bulunmuştu. Afyonun nehrin üst kısmında olan Marsail Limanı'ndan geldiğine inanarak şehir polisinin teknelerini kim bilir Saleen'in kaç kilometresi boyunca devriye gezdirmişti. Ama Maeres kendi afyonunu yetiştiriyordu. Tam burada. Hertert'in burnunun dibinde ve herkesin burnuna girmeye hazır halde. "Ben hiçbir şey görmedim Maeres. Bir kapıya tosladım, Tanrı aşkına. Körkütük sarhoştum."

"Gayet iyi ayıldın." Benim pis kokumdan rahatsız olmuş gibi –ki muhtemelen olmuştu– küçük bir altın şişeyi burnuna

yaklaştırdı. “Ne olursa olsun göze alamayacağım bir risk bu. Hem madem birbirimizden ayrılmak zorundayız, pekâlâ bu olayı unutulmaz kılabiliriz, değil mi?” Başını Doğrayıcı John’a doğru salladı.

Bu, mesanemin boşalması için yeterli oldu. Gerçi sırlıslıkla ve leş gibi kokan halimle kimsenin bunu fark edeceği yoktu. “Ha... hadi ama Maeres, şaka yapıyorsun, değil mi? Sana borcum var. Eğer ben... ben ödemezsem kim ödeyecek borcumu?” Bana ihtiyacı vardı.

“Aslında Jalan, borcunu *ödeyebileceğini* sanmıyorum. Bir adamın bana bin altın borcu varsa başı beladadır. Yüz bin altın borcu varsa benim başım beladadır. Ve sen, Jalan, bana sekiz yüz altı altın borçlusun, şu eğlenceli Kuzeyli’ni hesaba katarsak birazcık daha az. Tüm bunlardan ötürü beni ne yutabilecek ne de besleyebilecek küçük bir balık oluyorsun.”

“Ama... ödeyebilirim borcumu. Ben Kızıl Kraliçe’nin torunuyum. Tam borçlandırılacak adamım!”

“Pek çoğundan birisin Jalan. Hangi unvandan çok bulunursa o unvanın değeri azalır. Bana kalırsa bugünlerde prenslik, haddinden fazla değer verilen bir meta.”

“Ama...” Maeres Allus’u her zaman bir iş insanı olarak bilirdim, kesinlikle zalim ve insafsız ama akli başında bir iş insanı. Şimdiyse o küçük, kara gözlerin ardında delilik kıpır-danıyor olabilirdi. İçindeki köpekbalığının sakın durmasına müsaade etmeyecek kadar çok kan karışmıştı suya. “Ama... beni öldürmenin ne faydası olur ki?” Kimseye söyleyemezdi. Ölümüm ona yaramazdı.

“Sen yangında öldün Prens Jalan. Bunu herkes biliyor. Benimle hiçbir ilgisi yok. Vermillion’daki sohbetlerin ardında en ufak bir söylenti kırıntısı, hatta bir fısıltı bile senin başka bir yerde, daha nahoş şartlarda, bir borç meselesi yüzünden ölmüş olabileceğini söylese... Bir düşünsene, müşterilerim ileride beni

hayal kırıklığına uğratmamak için ne büyük çabalar gösterirler. Doğrayıcı'nın son bilekliği tanıyacak ve bacaklarını açtıkları gibi ağızlarını da açıp dedikoduyu yayacak kötü şöhretli hanımlar olabilir mi mesela?" Doğrayıcı John'a baktı, John sağ kolunu kaldırdı. Solgun kıkırdaklardan oluşan kuru şeritler kolunu çevreliyor, düzinelercesi bileğinden başlayıp dirseğini geçiyordu.

"Ne?" Ya ne gördüğümü anlamadım ya da beynimin bir tarafı duyarlı davranarak anlamamı engelliyordu.

Doğrayıcı John bir parmağıyla kendi dudaklarının etrafını sardı. Kolundaki ganimetler de onun gibi hep birlikte fısıldadı. "Kocaman aç." Sesi, sanki insan değilmiş gibi çıktı.

"Buraya gelmemeliydin Jalan." Maeres duyduğum dehşetin sessizliği içinde konuştu. "Gördüğün afyonlarımı unutamayacak olman talihsizlik ama dünya talihsizliklerle dolu." Kapıda Daveet'in yanında durmak için geri çekildi. Tek hareket, yüzünde parlayıp sönen ışıklardı. Gölgeler arasından bir gülümseme gelip gelip gidiyordu.

"Hayır!" Hayatımda ilk kez Maeres Allus'un gitmesini istemiyordum. Her şey Doğrayıcı John'a bırakılmaktan daha iyiydi. "Hayır! Konuşmam! Konuşmam. Asla." Sesime biraz öfke kattım. Ağlakça verilen bir güçlü olma sözüne kim inanırdı? "Hiçbir şey söylemeyeceğim!" İplerimi çekiştirdim, masayı sallayarak neredeyse tekrar ayaklarının üstüne düşürüyordum. "Tırnaklarımı çekin. Konuşmam. Sıcak kerpetenle bile benden tek kelime alamazsınız."

"Peki ya soğuk olursa?" Doğrayıcı John, başından beri diğer elinde tuttuğu kısa saplı demir kerpeteni yukarı kaldırdı.

O an onlara kükredim, dövündüm. İplerle bağlıyken hiçbir işe yaramadı. Maeres'in adamlarından biri masanın ayakları üstünde duruyor olmasaydı öne devrilip döşeme taşlarının üstüne kapaklanırdım. Düşüncesi her ne kadar kötü olsa da Doğrayıcı

John'un benim için planladıklarından çok daha acısız olurdu. Hâlâ bağırıp çağırıyor, ağlamaya ve yalvarmaya doğru hızla yol alıyordum ki yüzüme sıcak ve ıslak bir şey sıçradı. Bu bana gözlerimi açtırmaya ve böğürmemi durdurmaya yetti. Bağırmayı kestiğim halde yine kulakları sağır eden bir gürültü vardı ama bu kez çığlık atan ben değildim. Kapının sertçe açılma sesini bastırmış, onu fark edemeyecek kadar çok dehşete kapılmıştım. Şimdi orada sadece Daveet duruyordu, kapı eşliğindeydi. Ben bakarken döndü, köprücük kemiğinden kalçasına kadar yarılmış, bağırsaklarının kıvrımlarını yere döküyordu. Sol tarafımda, görüş alanımın köşesinde biri hareket etti. Başımı çevirdiğimde hareketlilik arkaya geçti; bir çığlık daha duydum ve adamların dudaklarından yapılma bilekliklerle sarılı solgun bir kol, döşeme taşlarının üzerine, Daveet'in kendi bağırsaklarına takılıp düştüğünde başını taşa vurduğu yerin otuz santim ötesine düştü. Ve bir an sessizlik oldu. Dışarıdaki koridorun ta öte ucunda bağırان adamların uzaktan yankılanarak gelen sesleri dışında hiçbir ses yoktu. Daveet başını çarparak kendi kendine bayılmış ya da ani kan kaybından ölmüş gibi görünüyordu. Doğrayıcı John kolunun eksikliğini hissediyorduydu da şikâyet etmiyordu. Maeres'in adamlarından birinin daha yerde cesedini görebiliyordum. Arkamdaki diğerleri yerde ölü halde yatıyor ya da beni örnek alarak arkalarına bile bakmadan kaçıyor olabilirlerdi. Lanet masaya bağlanmış olmasaydım arkalarından bizzat koşup onlara yetişirdim.

Snorri ver Snagason görebileceğim bir yere geldi. "Sen!" dedi.

Ona rastladığımda üzerinde olan başlıklı cübbenin yarısı omuzlarından yırtılmıştı; kan göğsüne ve kollarına sıçramıştı ve elinde tuttuğu kıpkırmızı kılıçtan damlıyordu. Daha fazlası ise alınıdaki derin olmayan bir kesikten yüzüne akıyordu. Onu cehennemden çıkıp gelmiş bir iblis sanmak zor olmazdı. Hatta

yanıp sönen ışıkta, üstü başı kan içindeyken ve gözlerinde sa-
vaşma arzusu varken onu öyle sanmamak zordu.

“Sen?” Snorri’nin büyükannemin taht odasında sergilediği
konuşma becerisi onu tamamen terk etmişti.

Bana uzandı. Geri çekildim ama fazla değil çünkü sıcıtığı-
mın masası bana engel oluyordu. O büyük el bana yaklařtıķa
elmacık kemiklerimde, dudaklarımda, alnımda bir iğnelenme
hissettim. Sanki bir tür basınç oluşuyordu. O da hissediyordu,
gözlerinin daha çok açıldığını gördüm. Beni yönlendiren şey,
beni çeken nokta... oydu. Aynı güç Snorri’yi buraya yönlendirmiş
ve onu Maeres’in adamlarının arasına getirmişti. şimdi ikimiz
de onun farkındaydık.

Kuzeyli elini yavaşlattı, parmakları boynumdan birkaç
santim ötede durdu. Yaklaştığı yer titriyor, bir şeyin etkisiyle
neredeyse çatırdıyordu. Durdu, teni tenime değerse ne olacağını
öğrenmek istemedi. Eli çekildi, bıçakla birlikte geri geldi ve
ben çığlık atamadan iplerimi kesmeye başladı.

“Benimle geleceksin. Bu işi başka bir yerde halledebiliriz.”

Snorri beni kesilmiş iplerin arasında bırakıp kapıya döndü
ve sadece birinin boynuna basmak için durdu. Ne yazık ki Ma-
eres’in boynuna basmamıştı. Başını eğerek kapıdan çıkardı ve
ani bir hareketle hemen geri geçti. Bir şey, hatta birden fazla
şey girişin önünden ısılık çalarak geçti.

“Arbaletler.” Snorri, Daveet’in cesedine tükürdü. “Okçu-
lardan nefret ediyorum.” Bana dönüp baktı. “Bir kılıç kap.”

“Kılıç mı?” Belli ki adam kendini hâlâ vahşi doğada, Ku-
zey’in aşırı kıllı halkının arasında sanıyordu. Gözlerimi yerdeki
kan gölüne çevirdim, masanın ardına baktım. Doğrayıcı John
yere serilmiş halde yatıyordu, kolunun kökü seğiriyor gibiydi
ve alnında çirkin bir yara vardı. Maeres’ten iz yoktu. Nasıl
kaçmış olabileceğine aklım ermiyordu.

Hiçbirinde on beş santimlik bir bıçaktan daha tehlikeli bir silah yoktu; şehir surlarının içinde daha büyük bir şey taşımak, kolluk kuvvetleriyle başını derde sokmaya değmezdi. Hançeri aldım ve Doğrayıcı John'un kafasını birkaç kez tekmeledim. Ayak parmaklarım çok acıdı ama bence buna değdi.

Elimde yeni silahımla topallayarak masanın arkasına geçtim ve Kuzeyli bana aşağılayıcı bir bakış attı. Kapıyı kaldırdı. "Yakala," dedi. Tam tutamadım. Ben yüzümü buruşturarak ve burnumdan küfrederek sağlam ayağımın üstünde sekerken Snorri, çabucak ayaklarını söktüğü masayı bir kalkan gibi taşıyarak koridora doğru ilerledi. "Arkamı kolla!"

Geride bırakılma ve yeniden Maeres Allus'un eline düşme korkusu beni harekete geçirdi. Biraz çabayla kapıyı kaldırdım ve önce birlikte kalkanlarımızı koridora yerleştirip sonra ikisinin arasına adım attık. Arbalet okları hemen ikisine de saplandı ve demir uçlar kısmen içeri girdi.

"Hangi yöne?.." Snorri savaş naraları atmıyordu ama beni duyamayacak kadar çok uzaklaşmıştı. Arkamdaki koridor boyunca koşup gitmişti. Peşinden sendeleyerek koşarken başımı eğip kapıyı sırtımda tutmaya çalışarak elimden geldiğince onu takip ettim. Bu sırada kapıyı yerinde tutmak için kollarımı yukarı kaldırdım. İleriden gelen bağırışlar ve çığlıklar Snorri'nin o nefret ettiği okçuların icabına bakmaya başladığını gösteriyordu. Fakat ben oraya vardığımda kan ve uzuv parçalarından başka bir şey yoktu. Asıl zor olan, kan gölünün içinde kayıp düşmektir. Birkaç ok daha sırtımdaki ahşap kapıyı güçlü darbelerle vurdu ve bir diğeri ayak bileklerimin arasından geçip gitti. Bu da bana bir boşluk bırakmış olduğumu gösterdi. Neyse ki çıkışa ulaşmak için sadece on metrem kalmıştı. Kapıyı arkamdaki yere sürterek ve sadece parmak uçlarımı açıkta bırakarak kendimi gecenin içine attım. Bir kez daha kaçmayı başarak

yaşadığım geleneksel zafer anım, kaslı bir kolun karanlıktan uzanıp beni bir yana çekmesiyle kısa kesildi.

“Bir sandalım var,” diye hırladı Snorri. Normalde birinin hırladığı söylendiğinde lafın gelişi öyle denir ama Snorri gerçekten sözlerine bir yabanilik katıyordu.

“Ne?” Kolumu çekip kurtardım ya da o bıraktı. Karşılıklı bir şeydi bu, ikimiz de parmaklarının beni kavradığı yerdeki yanma ve batma hissini sevmedik.

“Bir sandalım var.”

“Elbette var, sen bir Viking’sin.” Her şey çok gerçeküstü görünüyordu. Belki de daha bir iki saat önce Alain beni opera binasında yakalamaya çalıştığından beri yüzüme haddinden fazla darbe almıştım.

Snorri başını iki yana salladı. “Beni izle. Çabuk!”

Gecenin içine doğru yola koyuldu. Ardiyenin koridorlarından yaklaşan adamların sesleri beni onun peşinden gitmeye ikna etti. Fıçıların ve kasaların istiflendiği geniş bir alanı, asılı haldeki onlarca ağı geçtik. Yanımızda teknelerin yelkenleri, nehir kenarındaki duvarın üzerinden başlarını gösteriyordu. Ay ışığında bir iskelenin üzerinden yürüdük ve taş basamaklardan suya indik. Orada duvara sabitlenmiş büyük demir halkalardan birine bağlı duran bir sandal vardı.

“Sandalın var,” dedim.

“Akıntı yönünde bir mil ilerlemiştim, önüm açıldı.” Snorri kılıcını sandala attı, ardından kendisi bindi ve bir kürek aldı. “Bana bir şeyler oldu.” Durdu, bir an, içinde karanlıktan başka bir şey olmayan eline baktı. “Bir şey... Hastalanıyordum.” Oturup iki küreği de ellerine aldı. “Geri dönmem gerektiğini biliyordum. Yolu biliyordum. Sonra seni buldum.”

Basamakta duruyordum. Suskun Rahibe’nin büyüsu yapmıştı bunu. Biliyordum. Çatlak içimizden geçmişti, aydınlık olan benden, karanlık olan ondan. Snorri ve ben ayrıldığımızda ise

gizli bir güç o iki çizgiyi, karanlığı ve aydınlığı tekrar birleştirmeye çalıştı. Nehrin Snorri'yi batıya götürmesiyle birbirimizden uzaklaşmıştık ve o gizli çatlaklar yeniden açılmaya, bir kez daha birlikte yol alabilmek için ikimizi de parçalamaya başlamıştı. Birleştiklerinde ne olduğunu hatırlıyordum. Hoş değildi.

“Orada aptal aptal dikilme. Halatı çöz ve bin.”

“Ben...” Sandal, akıntının onu iskeleden ayırmaya çalışmasıyla birlikte hareket etti. “Pek sağlam görünmüyor.” Sandalları hep boğulmakla kendi aramda ince bir kalas olarak görmüşümdür. Aklı başında bir adam olarak da hiçbir zaman güvenliğimi bir sandala emanet etmemiştim. Karanlık nehir acıkmış gibi kürekleri yalıyordu.

Snorri bir baş hareketiyle basamakların nehir duvarındaki boşluğa açılan kısmını işaret etti. “Birazdan arbaletli bir adam orada durup seni, beklemekle hata ettiğine ikna edecek.”

Bunun üzerine çabucak atladım ve Snorri, ben oturmayı başarana kadar ağırlığını kullanarak sandalın alabora olmasını önledi.

“Halat?” diye sordu. Tepemizde bağrıışmalar duyuluyor, giderek yaklaşıyordu.

Bıçağımı çekip halata doğru savurdum, az kalsın bıçağı nehirde kaybediyordum. Tekrar denedim, nihayet kalan ip parçalarını da keserek halatı kopardım ve yola çıktık. Akıntı bizi sürükledi ve duvar, kıyının görünen tüm kısımlarıyla birlikte karanlığa gömüldü.

YEDİ

“Yine kusacak mısın?”

“Nehrin akması durdu mu?” diye sordum.

Snorri burnundan bir nefes verdi.

“O halde evet.” Dedigimi yaparak Seleen’in karanlık sularına bir renk şeridi daha kattım. “Eğer Tanrı insanın su üstünde gitmesini isteseydi ona...” Espri yapamayacak kadar midem bulanıyordu ve sandalın kenarından sarkarak asık bir suratla peşimizden gelen gri şafağa bakıyordum. “...Öyle bir şey için ne gerekiyorsa ondan verirdi.”

“Tanrı’nın insanların tam olarak nerede yol almasını istediğini hepinize göstermek için suda yürüyen bir mesih ne oluyor peki?” Snorri o keskin hatlı koca kafasını salladı. “Benim halkımın bilgisi Beyaz Mesih’in getirdiğinden daha eski. Denizin sahibi Aegir’dir ve onun üstüne çıkmamızı amaçlamamıştır. Ama biz bunu yine de yapıyoruz.” Gür sesiyle bir şarkının bir iki dizesini söyledi: “*Undoreth’iz biz. Savaşta doğanlar. Kalkar çekiçler, baltalar, tanrıları titretir savaş naramız.*” Ezgisiz ezgilerini mırıldanarak kürek çekmeye devam etti.

Burnum çok fena ağrıyordu, üşüyordum, çoğu yerim ağrıyordu ve iki kere kırılmış olan burnumdan nefes alabildiğimde

ise hâlâ hayatımı kurtaran o bok yığınının biraz daha az kötü koktuğumu anlayabiliyordum.

“Bur...” Sustum. Telaffuzum komikti; “burnum” diyeceğim yerde “murnum” diyebiliyordum. Ve her ne kadar şikâyet etmeye hakkım olsa da Kuzeyli’yi kızdırabilirdim. Bir dövüş çukurundan kaçmak için bir ayının üstüne atlayabilen bir adamı kızdırmak ise iyi olmazdı. Hele ki başta onu o çukura sen koyduysan. Babamın dediği gibi, “Hata yapmak insana mahsustur, affetmek Tanrı’ya... Ama ben sadece bir kardinal olduğumdan ve kardinaler de insan olduğundan, seni affetmek yerine bu sopayla döverek bir hata edeceğim.” Snorri de affedici birine benzemiyordu. Bir kez daha inlemekle yetindim.

“Ne?” Kürek çekerken başını kaldırıp baktı. Beni almak için Maeres’in afyon çiftliğine girerken ve dışarı çıkarken ardında bıraktığı kayda değer sayıdaki cesetleri hatırladım. Üstelik bunların hepsini silah tutan eli fena halde yaralıyken yapmıştı.

“Hiç.”

Kızıl Hudut’un bahçe arazileri arasından kürek çekerek ilerledik. Yani Snorri kürek çekti ve ben inleyerek uzandım. Aslında o çoğunlukla sandala yön verdi ve gerisini Seleen halletti. Elinin küreği kavradığı yerler kanlıydı.

Yeşil ve tekdüze bir manzara iki yanımızdan geçip gidiyordu ve ben kenardan sarkmış, mırıldanarak şikâyet ediyor, arada bir kusuyordum. Aynı zamanda Lisa DeVeer’in çıplak güzelliğinin yanında uyanmaktan dev bir Kuzeyli manyakla boktan bir sandalı paylaşmaya nasıl geçiş yaptığımı ve tüm bunları nasıl iki şafak arasındaki sürede becerdiğimi merak ediyordum.

“Başımız derde girer mi?”

“Hı?” Perişan halimle başımı kaldırıp baktım.

Snorri başıyla akıntının ilerisini, bazı balıkçı sandallarının bağlı olduğu birkaç cılız iskelenin nehre uzandığı yeri işaret etti. Kıyının bazı yerlerinde adamlar geziniyor, dalyanları kontrol edip ağları onarıyorlardı.

“Niye başımız?..” Snorri’nin memleketinden çok uzakta, bir köle arabasının arkasından muhtemelen kısacık bir süre gördüğü topraklarda olduğunu hatırladım. “Hayır,” dedim.

Homurdandı ve bizi akıntının en hızlı olduğu daha derin sulara yönlendirmek için bir küreği sabitledi. Belki de buzlarla kaplı Kuzey’in fiyortlarında yoldan geçen her yabancı, bir avdı ve kendi kapından on adım uzaklaştığında yabancı oluyordun. Kızıl Hudut’ta şartlar daha medeniydi ve bunda büyükannemin kim büyük kanunları çiğnerse onu ağaca çiviletecek olmasının payı az değildi.

Çeşitli isimsiz mezraların ve muhtemelen isimleri olan ama o isimlerin neler olduğunu merak etmemi sağlayacak pek bir özelliği olmayan küçük kasabaların yanından geçerek yolumuza devam ettik. Zaman zaman bir toprak işçisi, parmaklarını çapasının üzerine, çenesini de ellerine yaslayarak ineklerinki gibi boş bakışlarla geçişimizi izliyordu. Yumurcaklar arada bir bizi nehir kıyısı boyunca yüz metre kadar kovalıyor, güya tehdit olarak kimileri taş atıyor, kimileri de pis kışıklarını açıp gösteriyordu. Kocalarının yedek iş önlüklerini düz taşlara vuran çamaşırcı kadınlar, Kuzeyli kürek çekerken kollarını kastığı sırada başlarını kaldırıp beğenilerini gösterircesine ısıklık çalıyorlardı. Ve nihayet tek başına uzanan bir nehir kolunda Seleen’in taşkın yatağını gösterdiği yerde, güneş tepede ve kızginken, Snorri koca bir söğüdün geniş saçaklarının altına doğru saptı. Ağaç, uzun bir gezinmenin en uç noktasındaki tembel suların üzerinden uzanarak bizi gölgesine alıyordu.

“Pekâlâ,” dedi. Sandalın pruvası söğüdün gövdesine çarptı. Kılıcının kabzası oturma yerinden kayıp kalaslara vurdu. Keskin tarafı kurumuş kanla kararmıştı.

“Şey... şu dövüş çukurları... ben...” İlk sandal yolculuğumun sabah saatlerinin çoğunu, şimdi dilimden bir türlü dökülmeyen parlatılmış inkârları planlayarak geçirmiştim. Kusmalarımın ve şikâyetlerimin arasında yalanlarımın provasını yapıyordum. Ama herhangi bir durumun içinden çıkmak için katliam yapmaya fazlasıyla hazır görünen bir adamın dik bakışları altında, boğazım yalan söyleyemeyecek kadar kurumuştur. Bir an onun çukurdan Maeres’e bakışı gözlerimin önüne geldi. “Daha büyük bir ayı mı?” Yüzündeki gülümsemeyi hatırladım. Burnumu çekerek güldüm ve lanet olsun ki evet, acıdı. “Kim söyler böyle bir şeyi?”

Snorri sırtıttı. “İlki çok küçüktü.”

“Sonuncusu ideal boyda mıydı?” Başımı salladım, tekrar gülmemeye çalıştım. “Altın Saçlı Kız’ı bir ayı farkla yendin.”

Kaşlarını çattı. “Altın Saçlı Kız mı?”

“Boş ver. Boş ver. Bir de Doğrayıcı John var!” Derin bir nefes alıp o anın, o pörtlek gözlü iblisten ve bıçaklarından kaçtığım anın mutluluğuna teslim oldum. Sevincim içimden taşıtı. İki büklüm olup histerik kahkahalarla güldüm, durabilmek için sandalın kenarına vurdum. “Ah, Tanrım! Adi herifin kolunu kopardın.”

Snorri omuz silkti, tekrar sırtıtmamak için kendini tuttu. “Yoluma çıkmış olmalı. Sizin Kızıl Kraliçe beni salıvermek konusunda fikrini değiştirdiğinde şehriyle birlikte bana savaş açmış oldu.”

“Kızıl Kra...” Kendimi tuttum. Onun çukurlara gönderilmesinin kraliçenin emri olduğunu söylemiştim. Bana inanmamak için hiçbir nedeni yoktu. Herhangi bir yalan ağının çıkış noktasını hatırlamak, kandırma işinin temellerindendir. Normalde

bu konuda rakipsizimdir. Başarısızlığımı hafifletici sebeplere bağlıyordum. Ne de olsa Alain DeVeer'in kızgın tavaşından opera yangınına kaçmam, oradan çıkıp daha da kötü bir şeyin içine düşmemle son bulmuştu. "Evet. O yaptığı... acımasızcaydı. Ama büyükannem biraz tiran olarak tanınır zaten."

"Büyükannen mi?" Snorri kaşlarını kaldırdı.

"İıı..." Siktir. Taht odasında beni fark etmemişti bile. Şimdiyse beni bir prens, değerli bir rehine olarak tanıyordu. "Çok uzaktan torunu oluyorum ben. Akraba bile sayılmayız aslında." Bir elimi burnuma götürdüm. Tüm o gülmemin ardından burnum sancılı bir şekilde zonklamaya başlamıştı.

"Nefes al." Snorri öne uzandı.

"Ne?"

Bir kolunu uzatıp demir çubuk gibi parmaklarıyla başımı arkadan kavradı. Bir saniye için kafatasımı ezeceğini sandım ama sonra diğer elini gözlerimin önüne getirdi ve duyduğum müthiş acıyla kafamda şimşekler çaktı. Burnumun kemerini işaret parmağı ve başparmağıyla tutarak çekip büküyordu. Bir şeyler kıtırdadı. İçimde kusacak bir şeyim kalmış olsaydı sandalı onunla doldurabilirdim.

"İşte." Beni bıraktı. "Düzeldi."

Acı ve şaşkınlıkla bir feryat kopardım ve sonunda anlaşılır bir şeyler söyledim. "Aman Tanrım, ha siktir!" Sözcükler net bir şekilde çıktı, geniz sesi kaybolmuştu. Ama teşekkür ederim diyemediğim için, "Ah," demekle yetindim.

Snorri geriye yaslandı, kollarını sandalın iki yanına dayadı. "Taht odasıındaydın demek? Biz esirleri getirip anlattırdıkları hikâyeyi duymuş olmalısın."

"Ee, evet..." Bazı yerlerini duymuştum tabii.

"O zaman istikametimin neresi olduğunu biliyorsundur," dedi Snorri.

"Güney mi?" diyerek şansımı denedim.

Kafası karışmış gibi görünüyordu. “Denizden gitsem daha rahat olurum ama onu ayarlamak zor olabilir. Belki de kuzeye yürüyerek Rhone, Renar, Ancrath ve Conaught’u geçmem gerekecek.”

“Evet, tabii...” Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer anlattıklarında en ufak bir doğruluk payı varsa geri dönmek istemezdi. Yolculuk programı ise tam bir cehennem yürüyüşü gibiydi. Medeniyetsiz kuzey komşumuz Rhone, her daim kaçınılması gereken bir yerdi. Yanıyor olsa söndürmek için üstüne işeyeceğim Rhonelu bir adamla henüz karşılaşmamıştım. Renar’ı hiç duymamıştım. Ancrath bir bataklığın kıyısında yer alan ve akraba evliliklerinden doğmuş canilerle dolu kasvetli bir krallıktı. Conaught ise o kadar uzaktaydı ki orada da ters bir şeylerin olmaması imkânsızdı. “Sana yolculuğunda şans dilerim Snagason, her nereye gideceksen.” Yollarımızı ayırmadan önce erkekçe tokalaşmak için elimi uzattım.

“Kuzeye gidiyorum. Karımı, ailemi kurtarmak için memleketime...” Bir an durdu, dudaklarını sımsıkı kapadı, sonra hissettiği duyguyu üzerinden silkip attı. “Ve seni geride bıraktığım ilk sefer işim rast gitmedi,” dedi Snorri. Uzanmış elimi birazcık şüpheyile süzdü ve kendi elini dikkatlice uzattı. “Bunu hissetmedin mi şimdi?” Diğer eliyle kendi burnuna dokundu.

“Elbette hissettim!” Çok büyük ihtimalle hissettiğim en acı verici şeydi ve bunu, bir yatak odası penceresinden eyere atlamamayı zor yoldan öğrenmiş biri olarak söylüyorum.

Elini elime yaklaştırdı ve tenimde iğnelenme ve yanma şeklinde bir basınç hissettim. Daha yavaş ve daha fazla yaklaştığında elim solmaya ve neredeyse içten parlamaya başladı. Onunki ise kararıyordu. Açık avuçlarımız arasında iki santim varken damarlarımda soğuk bir ateş geziyor gibiydi. Benim elim gün ışığından daha parlakken onunki karanlık sulara daldırılmış ve her bir çatlağı ve deliği dolduran en siyah mürekkeplerle

lekelenmiş gibi görünüyordu. Onun siyah görünen damarlarına karşılık benimkiler yanıyordu, karanlık onun teninden bir sis gibi sızarken cılız ve solgun bir alev benim parmak boğumlarımdan dışarı süzülüyordu. Snorri'yle göz göze geldiğimde benimkini yansıtan bir acıyla dişlerini sıktığını gördüm. Önceden mavi olan gözleri, şimdi içindeki bir geceye açılan delikler gibiydi.

Şu her zaman fark edilmeden geçip gitmesini umduğum çığlıklardan birini koyuverdim ve elimi hızla geri çektim. "Lanet olsun!" Elimi salladım, silkeleyerek acısını dindirmeye çalıştım ve renginin normale dönüşünü izledim. "O adi cadı! Anlaşıldı. El sıkışmak yok." Kıvrılan nehir kolunun dış kenarındaki çakıl taşlı bir kıyıyı işaret ettim. "Beni şurada bırakabilirsin. Kendi yolumu bulurum."

Gözleri maviye dönerken Snorri başını iki yana salladı. "Birbimizden fazla uzaklaştığımızda daha kötü olmuştun. Fark etmedin mi?"

"Dikkatim pek dağılmıştı," dedim. "Ama evet, bazı sorunlar hatırlıyorum kesinlikle."

"Hangi cadı?"

"Ne?"

"'Adi cadı' dedin ya. Hangi cadı?"

"Ha, hiç, ben..." Dövüş çukurlarını hatırladım. Bu noktada adama yalan söylemek muhtemelen hata olurdu. Zaten alışkanlıktan yalan söylüyordum. En iyisi ona söylemekti. Belki onun pagan âdetleri bizi bir tür çözüme ulaştırabilirdi. "Onunla karışlaştın. Yani, onu Kızıl Kraliçe'nin taht odasında gördün."

"Yaşlı *völva* mı?" diye sordu Snorri.

"Yaşlı ne?"

"Kızıl Kraliçe'nin yanındaki şu kocakarı. Bahsettiğin cadı o mu?"

"Evet. Herkes ona Suskun Rahibe der. Çoğu onu görmez ama."

Snorri suya tükürdü. Akıntı tükürüğünü, ağır ağır dönen bir dizi girdap halinde sürükledi. “Biliyorum bu adı, Suskun Rahibe. Kuzey’in *völva*’ları bahseder ondan ama yüksek sesle değil.”

“Eh, şimdi de onu gördün.” Buna hâlâ şaşırıyordum. Belki de ikimizin birden onu görebilmesi, onun bizi yok etmekte başarısız olan büyüsüyle ilgiliydi. “Dün gece gittiğim operada bulunan herkesi öldürecek bir büyü yaptı.”

“Opera mı?” diye sordu.

“Bilmemen daha iyi. Bir şekilde büyüden kaçtım ama ben kalabalıkta ite kaka ilerlerken bir şeyler kırıldı, bir çatlak peşimden gelmeye başladı. İç içe geçmiş iki çatlak, biri karanlık, biri aydınlık. Sen beni yakaladığında çatlak arkamdan yetişti ve ikimizin de içinden geçti. Sonra her nasılsa durdu.”

“Peki ya ayrıldığımızda?”

“Karanlık çatlak senin içindeydi, aydınlık benim. İkisini ayırdığımızda sanki çatlaklar tekrar birleşmek için serbest kalmaya çalışıyor.”

“Peki ya birleştiklerinde?” diye sordu Snorri.

Omuz silktim. “Kötü oluyor. Operadan da kötü.” Sözlerimin kayıtsızlığına ve günün sıcaklığına rağmen kanım nehirden daha soğuk akıyordu.

Snorri, çenesini, artık düşündüğünün bir belirtisi olarak tanıdığım o şekle soktu. Elleri kürekleri sessizce sıkıyordu. “Yani büyükannen beni dövüş çukuruna mahkûm etti, sonra sen de onun cadısının lanetini benim üzerime saldın ha?”

“Seni özellikle aramadım!” Takınmaya çalıştığım kayıtsızlık kuru bir ağızdan çıkan sözlerle olmuyordu. “Sen aniden yolumu kestin, ben de ölü gibi donakaldım, unuttun mu?” *Ölü* kelimesini kullandığım için anında pişman oldum.

“Sen onurlu bir adamsın,” dedi belli bir kişiye bakmadan. Yüzünde alaycı bir gülüş aradım ama samimiyetten başka bir

şey bulamadım. Eğer rol yapıyorduyorsa ders aldığı yerden benim de almam gerekiyordu. Kendi kendine görevlerini hatırlattığını düşündüm sonra. Gerçi bir Viking için garipti bu çünkü bir Viking'in görevleri tecavüz etmeden önce yağmalamayı unutmamak ya da bunun tersi olagelmıştır hep. "Sen onurlu bir adamsın." Bu kez bana bakarak daha yüksek sesle söyledi. Bu fikri nereden edindiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Evet," diye yalan söyledim.

"Bu işi iki erkek gibi halletmeliyiz." Kesinlikle duymak istediğim en son sözdü bu.

"Bak şimdi, Snorri." Kullanabileceğim çeşitli kaçış seçeneklerini gözden geçirdim. Suya atlayabilirdim. Ne yazık ki sandalları her zaman boğulmakla kendi aramda ince bir kalas olarak görmüştüm. Yüzme de aynı şeydi, tek fark kalasın olmamasıydı. Bir sonraki en iyi seçenek ağaçtı ama sincap olmadığın sürece söğüt dalları, tırmanmak için iyi bir malzeme değildi. Son şıkkı seçtim. "Aa, o da ne?" Kuzeyli'nin arkasına doğru, nehir kıyısında bir noktayı işaret ettim. Başını bile çevirmedi. *Siktir*. "Ah, benim hatam." Bu da seçeneksiz kalmış halimdi. "Dediğim gibi, bak şimdi... mesele şu... yani açıkçası..." Ortada bir mesele olmalıydı. "İıı... Seni öldürürsem çatlağın dışarı çıkacağından korkuyorum, tıpkı birbirimizden fazla ayrıldığımızda olacağı gibi. Sonra –bum– bir saniye bile geçmeden benim parçalarım birbirinden ayrılır. Yani benim bir prene yaraşır dövüş becerilerime karşı bir... rütben neydi? Hiç söylemedin."

"*Hauldr*. Kendi toprağıma sahibim. Uulisk kıyısından dağ sırasının zirvesine kadar kırk dönüm."

"Yani her ne kadar toplum kurallarını çiğneyerek bir Kızıl Hudut prensinin gücünü bir... bir *hauldr*'a karşı sınamak istesem de senin ölümünden sonra hayatta kalamayacağımdan kaygılıyım." Kaşlarını çatmasından, daha iyi bir seçenek ol-

mazsa bu riski almak isteyebileceğini görebiliyordum, o yüzden onu oyalamak için sözlerime şunları ekledim: “Ama aslında hep Kuzey’i ziyaret etmek ve yağmalamanın nasıl yapıldığını bizzat görmek istemiştım. Hem büyükannem de senin şu ölü hayalet adamlar konusunda çok endişeleniyor. O meselenin çözülmesi içini rahatlatır. O yüzden en iyisi seninle geleyim.”

“Hızlı yol almak istiyorum.” Snorri kaşlarını daha da çattı. “Zaten yeterince geç kaldım ve mesafe çok uzun. Ve seni uyarmış olayım: Oraya vardığımda kan dökülecek. Beni yavaşlatırsan... Gerçi bana çarptığında gayet hızlı gidiyordun.” Kaşları düzeldi, fırtına bulutları dağıldı ve o yarı vahşi, yarı dost canlısı ve bütünüyle tehlikeli gülümseme yüzünü aydınlattı. “Ayrıca araziyi benden daha iyi biliyor olmalısın. Bana Rhone’un insanlarından bahset.”

İşte böylece yol arkadaşı oluverdik. Onun uzak bir diyara doğru çıktığı kurtarma ve intikam yolculuğuna ben de katılmışımdım. Çok uzun sürmemesini umuyordum. Snorri ailesini kurtarabilir, sonra ölüm çağırıcı, hortlak demeden düşmanlarını son adamına kadar katledebilir ve bu iş son bulurdu. Kendimi kandırmada iyiyimdir ama bu planı ancak intihardan farksız bir kâbus olarak görebiliyordum. Yine de soğuk Kuzey çok uzaktaydı. Bizi birbirimize bağlayan büyüü bozmak ve kaçıp eve dönmek için bir sürü fırsat olabilirdi.

Snorri kürekleri tekrar eline aldı, durdu, sonra, “Bir ayağa kalksana,” dedi.

“Gerçekten mi?”

Başını salladı. At üstünde dengem iyidir ama su üstünde çok kötüdür. Yine de yeni anlaşmamızın ilk dakikalarında adamla zıtlaşmak istemediğimden ayağa kalktım ve dengemi sağlamak için kollarımı iki yana açtım. Snorri ani ve kasıtlı bir hareketle sandalı yana çevirdi ve nehre düştüm. Boğulmak

üzere olan bir adamın uçan kuştan medet umması gibi çaresizce söğüt dallarına tutunmaya çalıştım.

Suyun içinde debelenirken yukarıdan Snorri'nin kendi kendine bir güzel güldüğünü duyabiliyordum. Aynı zamanda bir şey söylüyordu: "... temiz... birlikte..." Ama boğulmak gürültülü bir iş olduğundan sadece bir iki kelime seçebildim. En sonunda, artık ben bütün suyu yutarak kendimi kurtarmaya çalışmaktan vazgeçip üçüncü ve son kez suyun altına batmışken, Snorri beni yeğimden yakalayıp kaygı verici bir rahatlıkla tekrar sandalın içine çekti. Sandalın tabanında yatarak balık gibi çırpındım ve neredeyse bizi batıracak kadar nehir suyunu geri çıkardım.

"Adi herif!" Snorri'nin ne kadar iri ve eli kanlı olduğunu hatırlamadan önce ilk anlaşılır sözcüklerim bunlar oldu.

"O kokuyla Kuzey'e gelmene izin veremezdim!" Snorri güldü ve sandalı tekrar akıntıya doğru yöneltti. Söğüt, pişmanlıkla parmaklarını üzerimizde gezdirdi. "Hem bir adam nasıl yüzme bilmez ki? Delilik bu!"

SEKİZ

Nehir bizi denize götürdü. İki gün süren bir yolculuk yaptık. Nehir kıyısında, en korkunç sivrisineklerden kaçabilecek kadar uzakta uyuduk. Snorri benim yakınmalarına gülüyordu. “Kuzey yazlarında ısırın böcekler o kadar yoğun olur ki yere gölgeleri düşer.”

“Ondan hepiniz bu kadar soluk tenlisiniz herhalde,” dedim. “Güneşte yanmadığınız ve kan kaybettiğiniz için.”

Uyumakta zorlanıyordum. Yerin sert oluşu işimi kolaylaştırmıyordu, yeri yumuşatmak için kullandığım şeylerin kaşındırıcı olması da. Tüm bunlar bana iki yaz önceki Scorrion Seferi’nin çilesini hatırlatıyordu. Orada üç haftadan fazla kalmayıp sonra Aral Geçidi’nin kahramanı olarak ağırlandığım, muharebede ya da en azından bir muharebeden diğerine koşarken incinmiş bacağımla ilgilendiğim doğru. Ne olursa olsun çok sert ve kaşındırıcı olan yerde uzanmış, karanlıkta fısıldayan nehrin ve cıvıldaayan, hışırdayan ve gıcırdayan şeylerle capcanlı olan çalıların sesleri eşliğinde yıldızlara bakıyordum. O sırada Lisa DeVeer’i düşündüm ve sanıyordum ki şu andan saraya dönüşüme kadar kendi kendime bu duruma nasıl düştüğümü sormayacağım bir gece olmayacaktı. Vakit gece yarısını daha

yeni geçmişken halime acıyordum ve tekrar Lisa ve kardeşleri operadan kurtulmuş olabilirler mi diye merak edecek zamanı bile buldum. Belki de Alain, birlikte takıldıkları kişiler yüzünden ceza olarak onları evde tutmaya babasını ikna etmişti.

“Neden uyumuyorsun Kızıl Hudutlu?” Snorri karanlığın içinden konuştu.

“Kızıl Hudut’tayız zaten Kuzeyli. Birine memleketinin adıyla seslenmek ancak oradan çok uzaktayken mantıklı oluyor. Konuşmuştuk bunu.”

“Peki uykudan ne haber?”

“Kadınları düşünüyorum.”

“Ah.” Daldığını düşünmeme yetecek kadar uzun bir sessizlik oldu, sonra, “Belli birini mi?” diye sordu.

“Çoğunlukla hepsini, bir de bu nehir kıyısında olmamalarını.”

“Birini düşünmek daha iyi,” dedi.

Çok uzun bir süre yıldızları seyrettim. Döndüklerini söylediler ama ben göremiyordum. “Neden uyanıksın?”

“Elim acıyor.”

“Öyle bir çizikten mi? Hem de senin gibi koca bir Viking’in, ha?”

“Biz de diğer insanlar gibi etten yapılmışız. Bu yaranın temizlenip dikilmesi lazım. Düzgün yapılırsa kolumu kaybetmem. Nehir genişlediğinde sandalı bırakıp kıyıdan dolanacağız. Rhone’da birini bulacağım.”

Nehrin ağzında bir liman olacağını biliyordu ama Kızıl Kraliçe onun ölümüne karar vermişse tedavi olmak için oraya gitmek çılgınlık olurdu. Büyükanneimin onun serbest bırakılmasını emrettiği ve Marsail’in üç yüz yıldır bölgenin en iyi doktorlarını yetiştirmiş ünlü bir tıp merkezi olduğu bilgilerini kendime sakladım. Bunları ona söylemem yalanlarımı ortaya

çıkartır ve beni onun kaderinin mimarı olarak gösterirdi. Böyle olması içime sinmiyordu ama beni kılıcıyla budamasından iyiydi.

Lisa ve kız kardeşlerini hayal etmeye geri döndüm ama gecenin en karanlık saatlerinde düşlerimi kırmızıya boyayarak aydınlatan şey o yangındı ve alevlerin arasından ölmekte olanların acılarını değil, bir maskenin karanlık deliklerinden bakan ve bir insana ait olmayan iki gözü gördüm. Bir şekilde Suskun Rahibe'nin büyüsunü bozmuş, o cehennemden kaçmış ve büyüünün bir kısmını beraberimde götürmüştüm... Ama acaba kaçan başka ne vardı ve şimdi nerede olabilirdi? Birden karanlıktaki her sesi beni gecenin kör vaktinde arayan o canavarın yavaş adımları olarak duymaya başladım ve sığağa rağmen terim üzerimde soğudu.

Sabah, kavurucu bir yaz günü vaadiyle başladı. Vaatten çok tehditti aslında. Kızıl Hudut yazında bahçelerdeki dallar limon verirken gölgeli bir verandadan buzlu şarap yudumlayarak izlersen başka, o zaman vaat olabilirdi işte. Haritada bir başparmak kadar yol gitmek için bütün bir gün tozun toprağın içinde yürümen gerekiyorsa tehditti. Snorri kaşlarını çatarak doğuya baktı, şehirde çaldığı ekmeğin son bayat parçalarıyla kahvaltısını yaptı. Pek konuşmuyor ve sol eliyle yiyordu. Sağ eli kızarıp şişmiş, derisi omuzlarındaki deri gibi kabarık su toplamıştı ama güneşten yanmamıştı.

Nehir hafif tuzluydu, kıyıları birbirinden ayrılıp çamurlu düzlüklere teslim oluyordu. Sandalımızın yanında duruyorduk. Gelgit akıntısıyla geri çekilen su şimdi elli metre kadar ötedeydi.

“Marsail.” Ufukta görünen puslu bir yeri işaret ettim. Uzak denizin gökyüzü altında toplandığı buruşuk mavilikte karanlık bir lekeydi.

“Büyükmüş.” Snorri başını iki yana salladı. Sandalın yanına gitti ve hafif eğilerek bir şeyler mırıldandı. Lanet olası bir

pagan duasıydı şüphesiz, sanki o şeye bizi suda boğmadığı için teşekkür etmek gerekiyordu. Sonunda bitirip döndü ve bana önden gidip yolu göstermemi işaret etti. “Rhone. Ve kestirme yollardan.”

“Atlarımız olsaydı yollar daha kestirme olurdu.”

Snorri, sanki bu fikir kendisini gücendirmiş gibi burun kıvırdı. Bekledi. Ve biraz daha bekledi.

“Ha,” dedim ve yürümeye koyuldum. Gerçi aslında uzmanlığım, Rhone’un kuzey ve biraz da batı yönünde olduğu bilgisinden öteye gitmiyordu. Hatta Marsail’den sonra bölgenin önemli şehirlerinden hiçbirinin adını kolay kolay çıkaramazdım. Şüphesiz kuzenim Serah hepsini sular seller gibi sayıp döker ve bu sırada memeleri yer çekimine meydan okurdu; kuzenim Rotus en son mezraya kadar her yerleşim biriminin nüfusu, tarım ürünleri ve siyaseti hakkında bilgilerle muhtemelen bir kütüphaneciyi bile sıkıntıdan öldürürdü. Ama benim ilgim her zaman kendi memleketime ve daha değersiz uğraşlara odaklı olmuştu.

Geniş bir şerit halinde uzanan taşkın yatağının işlenmiş topraklarını geride bırakıp, sıra sıra uzanan tepelerin zirveleri boyunca ilerleyip daha kuru bölgelere geldik. Arazi düzleştğinde Snorri ter içindeydi. Zorlanıyor gibiydi; belki de yarasının sebep olduğu bir ateş vücudunu ele geçiriyordu. Güneşin de işimizi zorlaştırması uzun sürmedi. Taşlık vadilerden ve sert çalılaların arasından geçtiğimiz üç dört kilometrelik bir yürüyüşten sonra, zaten fazla sıkkan çizmelerim ayaklarımı vurmuşken at konusuna tekrar döndüm.

“Ne olsa iyi olurdu biliyor musun? Atlar. Atlar iyi olurdu.”

“Kuzeyliler tekneye biner. Ata binmeyiz biz.” Snorri utanmış görünüyordu ya da belki güneşten yanmıştı.

“Binmez misiniz, binemez misiniz?”

Omuz silkti. “Ne kadar zor olabilir ki? Dizginleri eline alıp ilerliyorsun. Binecek at bulursan bineriz.” Yüzü daha kararlık bir ifadeye büründü. “Oraya dönmeliyim. Bir at beni Sven Kırıkkürek Acı Buz’daki işini bitirmeden önce kuzeye götürecekse eyerin üstünde bile uyurum.”

O an anladım ki Kuzeyli gerçekten ailesinin hâlâ hayatta kalabileceğini umuyordu. Bu işi basit bir intikam meselesinden çok bir kurtarma görevi olarak görüyordu. Bu her şeyi daha da kötü yapıyordu. İntikam hesap işidir, soğuk yenen bir yemektir. Kurtarmada ise daha fazla fedakârlık, canını tehlikeye atma ve benim gerisin geri kaçmama neden olacak başka her türlü çılgınlık vardır. Bu da bizi etkisi altına alan büyü her neyse onu bozmayı daha da öncelikli kılıyordu. Snorri’nin her geçen saat daha kötü görünen ve damarların kararmasıyla enfeksiyonun yayıldığını belli eden eline bakılırsa büyü bozma işini çabuk yapmak gerekecekti. Aksi takdirde adam elimde ölebilirdi ve çok geçmeden birimizin ölmesi durumunda diğerinin başına neler geleceğine dair iç karartıcı tahminlerimin gerçek olup olmayacağını görebilirdik. O iddiayı bir yalan olarak uydurmuştum ama söylerken gerçek gibi gelmişti.

Günün sıcaklığı altında, kuru ve havasız bir çam ormanının içinden ağır adımlarla yürümeye devam ettik. Saatler sonra ağaçlar bizi çizikler içinde ve hem öz suyundan hem terden ıslanmış halde bıraktı. Şans eseri, ormanın eteklerinden çıkar çıkmaz kendimizi doğrudan yer yer eski döşeme taş kalıntılarıyla bezenmiş geniş bir yolda bulduk.

“Güzel.” Snorri başını salladı, kenar hendeğini bir adımda aştı. “Oradayken kaybolduğunu sanmıştım.”

“Kaybolmak mı?” Gücenmiş gibi yaptım. “Her prens kendi memleketini şey gibi bilmeli... şey...” Bir an Lisa DeVeer’in sırtı gözümde canlandı; çillerinden oluşan şekilleri, tatlı bir iş için

eğildiğinde omurgasındaki çıkıntıların lamba ışığında gölgeler oluşturmalarını hatırladım. “Tanıdık bir şey gibi.”

Yol kıvrılarak bir düzlüğe çıkıyor, burada doğudaki tepelerden sayısız su kaynağı fışkırarak taşlık yataklardan akıyor ve toprak yeniden işlenir hale geliyordu. Zeytinlikler, tütün ve mısır tarlaları vardı. Yer yer tek başına bir çiftlik evi ya da korunma için bir araya toplanmış arduvaz çatılı bir grup taş kulübe görünüyordu.

İlk karşılaştığımız kişi yaşlı bir adamdı ve kendisinden de yaşlı bir eneğin sırtında, sopasıyla hafif vuruşlar yaparak ilerliyordu. Sopalarla dolu gibi görünen iki kocaman küfe, hayvanı neredeyse görünmez kılıyordu.

“At?” diye mırıldadı Snorri yaklaştığımız sırada.

“Lütfen.”

“Dört ayağı var. İkiden iyidir.”

“Daha sağlam bir şey bulacağız. Hem öyle koşum atı da değil. Daha uygun bir şey.”

“Ve hızlı,” dedi Snorri.

Eşek bizi görmezden geldi ve ihtiyar da neredeyse ondan daha fazla dikkat etmedi. Sanki her gün dev Vikinglerle ve üstü başı yırtılmış prenslerle karşılaşıyordu. “Eyy,” dedi ve geçip gitti.

Snorri çatlamış dudaklarını büzüştürüp yürümeye devam etti, ta ki yolun metrelerce ilerisinde bir şey onu aniden durdurana kadar. “Bu,” dedi aşağı bakarak, “hayatımda gördüğüm en büyük bok yığını.”

“Ah, bilmiyorum,” dedim. “Daha büyüğünü gördüm.” Hatta daha büyüğünün içine düşmüştüm ama bu şey bir hayvanın arkasından bırakılmış gibi görüldüğü için oldukça etkileyici olduğunu kabul etmeliydim. İnsanın öyle bir niyeti olsa onunla yirmi tane yemek tabağını doldurabilirdi. “Büyükmüş ama daha

önce benzerini gördüm. Hatta çok geçmeden ortak bir noktamızın olması gayet mümkün.”

“Öyle mi?”

“İkimizin de hayatımızı bir bok yığınının borçlu olacak olmamız gayet mümkün, dostum.” Uzaklaşan ihtiyara doğru döndüm. “Hey!” diye yola doğru arkasından bağırdım. “Sirk nerede?”

Moruk durmayıp sadece kemikli kolunu yer yer zeytinlerin olduğu güneydeki bir sırta doğru uzattı.

“Sirk mi?” diye sordu Snorri, gözleri hâlâ bok yığınının üzerindeydi.

“Birazdan bir fil göreceksin dostum!”

“Peki bu fiyl benim zehirlenen elimi tedavi edecek mi?” Acıyan elini göstermek için kaldırdı, bunu yaparken yüzünü buruşturdu.

“Bir savaş hastanesi dışında yaralara bakılacak en iyi yer orası! Bu insanlar baltalarla ve yanan odunlarla hokkabazlık yapıyorlar. Trapezlerden sallanıyor ve ip üstünde yürüyorlar. Parçalanmış İmparatorluk’ta yara dikebilen üç beş kişinin ve şansımız varsa başka rahatsızlıklar için bir şifacının olmadığı bir sirk yoktur.”

Ana yoldan ayrılan bir yan yol dört yüz metre kadar devam ediyor ve tepenin sırtına doğru gidiyordu. Yakın zamanda kullanıldığı, hem de üzerinden büyük şeylerin geçtiği belliydi. Kavrulup sertleşmiş toprakta tekerlek izleri vardı ve yolun üzerine eğilen ağaçların bazı dalları yeni kırılmıştı. Zirveyi aştıktan sonra ötede bir kamp yeri görebiliyorduk: arabalardan oluşan üç büyük çember ve dağınık halde bir grup çadır. Gösteri yapmak için kurulmuş değil, yolculuk sırasında mola vermiş bir sirkti. Yolcuların kamp kurdukları alanı bir taş duvar çevreliyordu. Böyle duvarlar bölgede yaygındı; besi hayvanlarını tutma ya da sınırları belirleme aracı oldukları kadar toprakta yaygın olarak

bulunan kaya parçalarını koymak için de bir yer oluyorlardı. Asık suratlı, kır saçlı bir cüce, alanın girişindeki üç parmaklıklı kapının orada oturmuş, nöbet tutuyordu.

“Bir güçlü adamımız var zaten.” Uzağı görmeyen gözlerini kısarak Snorri’ye baktı ve toprağa hatırı sayılır bir miktarda balgam tükürdü. Cüce, kafasının ve ellerinin büyüklüğü bakımından sıradan insanlara benzeyen ama gövdesi çok küçük bir alana sıkışıp bacakları ince ve çarpık kalmış olan cinstendi. Duvarın üstünde oturmuş bir bıçakla tırnaklarını temizliyordu ve yüz ifadesine bakılırsa o bıçağı yabancılara saplamaktan fazlasıyla memnun olurdu.

“Hadi ama! Sally’yi incitiyorsun!” diye şikâyet ettim. “Zaten bir sakallı kadınınız varsa bile bu genç kız kadar alımlı olduğuna kolay kolay inanmam.”

Bu söylediğim cücenin ilgisini çekti. “Oo, merhaba Sally! Bendeniz Gretcho Marlinki!”

Snorri’nin arkamda bir kara bulut gibi dikilmesinden her an kafamı tutup koparabileceğini hissediyordum. Ufaklık duvardan atladı, başını kaldırıp Snorri’ye baktı ve kapının kilidini açtı.

“Girin bakalım. Soldaki çemberin içindeki mavi çadır. Kazıkkök’e sorun.”

Önden yürüdüm. Gretcho’nun Snorri’yi arkadan çimdikleyemeyecek kadar kısa olmasına şükrediyordum, yoksa şu Kazıkkök’e yeni bir cüce borçlu olabilirdik.

“Sally mi?” diye gürledi arkamdan Kuzeyli.

“İdare et beni,” dedim.

“Hayır.”

Sirkte çalışanların çoğu muhtemelen öğle sığağında uyuyorlardı ama yabana atılmayacak sayıdaki bir kısmı da arabaların etrafında çeşitli işlerle uğraşıyordu. Tekerlekleri ve eyer takımlarını onarıyor, hayvanlarla ilgileniyor, çadır bezi dikeyiyorlardı; güzel bir kız tek ayak üstünde dönme hareke-

tini çalışıyor, karnı burnunda bir kadın üstü çıplak bir adama dövme yapıyor, sirklerin olmazsa olmazı hokkabaz ise havaya bir şeyler atıp tutuyordu.

“Tam bir zaman kaybı.” Başım la hokkabazı işaret ettim.

“Hokkabazlara bayılırım!” Snorri’nin sırtmasıyla kırpılmış siyah sakalının arasından beyaz dişleri göründü.

“Tanrım! Sen palyaçoları da seviyorsundur!”

Sanki palyaçolardan söz edilmesi bile çok komikmiş gibi sırıtışı yüzüne yayıldı. Başım öne düştü. “Yapma.”

Taş duvarlı bir kuyuyu geçtik ve kuyunun ötesinde, yokuşun ta aşağısında sağa sola serpiştirilmiş gibi duran mezar taşları vardı. Belli ki insanlar nesiller boyu burayı seyahatlerine mola vermek için kullanmışlardı. Bazıları da buradan hiç ayrılmamıştı.

Her ne kadar solmaktan neredeyse griye dönmüş olsa da mavi çadırı bulmak kolay oldu. Diğerlerinden daha büyük, daha temiz ve daha yüksekti; merkezde duruyordu ve önünde iki direğe asılı yıpranmış, boyalı bir levha vardı.

Doktor Kazıkkök’ün meşhur sirki

Aslanlar, kaplanlar, ayılar, aman!

Viyan İmparatorluk Sarayı’nın desteğiyle

Çadırlarda kapıyı vurmak zor olduğundan giriş kanadından içeri uzanıp öksürdüm.

“... boyayla aslanın üstüne çizgiler yapsak olmaz mı?”

“...”

“Ee, hayır... ama ondan önce çizgileri tekrar yıkayıp temizleyebilir misin?”

“...”

“Hayır, en son bir aslanı yıkayalı epey olmuştur ama...”

Daha teatral olan ikinci öksürüğüm dikkatlerini çekti.

“Gel!”

Böylece eğildim, Snorri daha çok eğildi ve içeri girdik.

Gözlerimin çadırın içindeki mavi karanlığa alışması biraz zaman aldı. Doktor Kazıkkök'ün bir masanın ardında oturan sıska adam olduğuna hükmettim. Onun üzerine eğilen ve ellerini ikisinin arasındaki kâğıtların üstüne dayamış olan daha iri adam ise aslanları yıkamaya itiraz eden arkadaş olmalıydı.

“Ah!” dedi oturan adam. “Prens Jalan Kendeth ve Snorri ver Snagason! Mekânıma hoş geldiniz. Hoş geldiniz!”

“Nasıl?..” Kendimi tuttum. Beni tanıması iyi bir şeydi. Ben de herhangi birini prens olduğuma nasıl ikna edeceğimi düşünüyordum.

“Ah, ben Doktor Kazıkkök'üm, her şeyi bilirim, prensim. Bakın şimdi!”

Snorri yanımdan geçti ve boş bir sandalye kaptı. “Haberler yayılır. Hele ki prensler hakkında olunca.” Benden daha az etkilenmiş görünüyordu.

“Bakın şimdi!” Kazıkkök başını salladı. İnce boynu üzerinde keskin hatlı, bir kuşu andıran bir kafası vardı. “Lexicon Yolu'ndaki ulaklar, ellerindeki mühürlü parşömenlerle birlikte dedikodu da taşırlar. O ne hikâyeydi öyle! Gerçekten bir kutup ayısının üstünden atladınız mı Bay Snagason? Bizimkilerden birinin üstünden de atlayabilir misiniz acaba? Parası iyidir. Ah, ama elinizi yaralamışsınız. Ucu eğri bıçak diye duydum, doğru mu? Bakın şimdi!” Kazıkkök'ün konuşması öyle seri bir hal aldı ve öyle çabuk ilerliyordu ki insan dikkatini tam vermeden dinlerse konuşmasının akışıyla hipnotize olabilirdi.

“Evet, eli.” Konunun peşini bırakmadım. “Bir cerrahınız var mı? Paramız az.” Snorri buna kaşlarını çattı. “Ama itibarıma güvenebilirsiniz. Cüzdanım kraliyet hazinesinin güvencesi altındadır.”

Doktor Kazıkkök manalı manalı gülümsedi. “Borçlarınız dillere destan prensim.” Borçlarımın büyüklüğünü göstermek istercesine ellerini kaldırdı. “Ama korkmayın, ben uygar bir

adamım. Biz sirktekiler yaralı bir yolcunun tedavi edilmeden gitmesine izin vermeyiz! Bizim tatlı Varga meseleyle şimdi ilgilenilecek. Bir şeyler içer miydiniz?” Masadaki çekmeceye uzandı. “Gidebilirsin, Walldecker.” Yüzünde yara izi olan ve sohbetimiz boyunca memnuniyetsiz bir tavırla susan adamı kışkırladı. “Çizgiler! Bak şimdi! Güzel çizgiler istiyorum. Serra’da siyah boya var. Serra’yı gör.” Dikkatini tekrar bana yöneltti, koyu renkli, zehir konulabilecek kadar küçük bir cam şişe çıkardı. “Biraz romum var. *Avcı Ay*’ın enkazından çıkarılan çok eski bir mal, deniztarağı çıkaran adamlar Andora kıyısından bulup çıkarmışlar. Deneyin.” Bir tür sihirle ortaya üç tane minicik gümüş kadeh çıkardı. “Oturup sohbet etmeyi her zaman çok severim. Bu da benim derdim işte. Bakın şimdi. Dedikodu damarlarımda var ve bu alışkanlığı beslemeliyim. Anlatın, prensim, büyükanneniz iyi mi? Kalbi nasıl?”

“Yani, bir kalbi var herhalde.” Adamın münasebetsizliği hoşuma gitmedi. Romu da şifacıların soğuk şişliklerinin üzerine sürdükleri şey gibi kokuyordu. Bir de şimdi kışımın altında bir sandalye, tepemde bir çadır varken, adım ve mevkim tanıyorken kendimi biraz daha eskisi gibi hissetmeye başladım. Romunu yudumladım ve bunun için ona lanet okudum. “Nasıl attığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum gerçi.” Büyükannemin bedensel zaafının herhangi birinden muzdarip olabileceği fikri bana yabancı geliyordu. O, kayadan oyulmuştu ve hepimizden çok yaşayacaktı. Babam böyle düşünüyordu.

“Ve ağabeyleriniz, Martus’tu değil mi, bir de Darin? Martus şimdi yirmi yedisine yaklaşıyor olmalı, değil mi? İki haftaya falan?”

“İıı...” Doğum günlerini biliyorduksam ne olayım. “İyiler. Martus süvari birliğini özlüyor tabii ama en azından çok iyi bir şansı oldu orada.”

“Elbette, elbette.” Kazıkkök’ün elleri hiç yerinde durmuyor, bilgi parçacıkları koparırcasına havayı yoluyordu.

“Peki ya büyük dayınız? Sağlığı hiçbir zaman yerinde olmamıştı.”

“Garyus mu?” İhtiyarı kimse tanımazdı. Onu tutulduğu kulede ziyarete gitmeye başladıktan sonra ilk birkaç yıl boyunca akrabamız olduğunu bile bilmiyordum. Gelip gittiğimi kimse görmesin diye tırmanıp pencereden giriyordum. Bir madalyon içinde annemin resmini bana veren büyük dayım Garyus’tu. O zamanlar beş altı yaşlarındaydım. Evet, Suskun Rahibe’nin bana dokunmasının üzerinden çok geçmemişti. Kör gözlü kadın diyordum ona o zamanlar. Beni sara hastası yapmıştı. Bir ay titreme nöbetleriyle geçti. İhtiyar Garyus’u küçükken kazara buldum, odanın boş olmadığını anlamadan önce tırmanıp içeri girmiştim. Hasta yatağında kambur halde oturan, bir insanın almaması gereken şekillerde bükülmüş haliyle beni korkuttu. Bir kötülük yoktu halinde ama yanıltıcı öyle olması. Bana bu- laşmasından korktum, işin doğrusu bu. O da bunu biliyordu. Adamın aklını iyi okurdu Garyus, çocuğun da.

“Böyle doğmuşum ben,” demişti. Ama kırıncı bir şekilde söylemedi, her ne kadar ona bir günaha bakar gibi baktıysam da. Kafatası fazla dolmuş gibi şişmiş, bir patates gibi biçimsizleşmişti.

Yatağında sırtı desteklenerek oturtulmuştu. Yanı başındaki bir sehpa da tozlu gün ışığının aydınlattığı bir sürahi ve kadeh duruyordu. Bu yüksek kulede, onu temizlemek için gelen bakıcıdan başka kimse yanına uğramıyordu, bir de bazen pencereden içeri giren küçük bir oğlandan başka.

“Sakat doğmuşum.” Her bir cümle soluklanmaların arasından zorla çıkıyordu. “Bir ikizim varmış ve doğduğumuzda ikimizi ayırmak zorunda kalmışlar. Bir oğlan, bir kız. İkisi birden oğlan veya ikisi birden kız olmayan ilk yapışık ikizler-

mişiz. Ayırmışlar bizi. Ama eşit şekilde ayrılmamışız. Ve bana da... bu düşmüş.” Çarpık kolunu kaldırırken sanki Herkül’ün yapabileceği kadar zor bir iş yapıyordu.

Örtülerinin altından uzanmış –bir kefen, o örtüler bana bunu düşündürmüştü– ve o madalyonu bana vermişti. Ucuz bir şeydi ama içinde annemin resmi vardı. O kadar güzel ve gerçektir ki doğrudan sana baktığına yemin edebilirdin.

“Garyus,” diye doğruladı Kazıkkök fark etmediğim bir sessizliği bozarak.

Anıyı zihnimden attım. “İyi sayılır.” *Seni hiç ilgilendirmez*, demek isterdim ama evinden uzakta ve kilise farelerinden daha fakir olduğunda gururunu ayaklar altına almanda fayda vardır. Garyus gerçekten aralarında değer verdiğim tek kişiydi. Odasından çıkamıyordu. Biri onu taşımadığı sürece bu imkânsızdı. O yüzden ben ziyaretine gidiyordum. Herhalde bu bırakmadan yaptığım tek görevdi. “İyi sayılır.”

“İyi, iyi.” Kazıkkök ellerini büktü, sanki bu onaylayıcı sözünü sıkarak ortaya çıkarıyordu. Soluk ve fazla uzun parmakları birbiriyle boğuşuyordu. “Ve Hauldr Snagason, Kuzey nasıl?”

“Soğuk ve çok uzak.” Snorri boş fincanını bıraktı, dişlerini yaladı.

“Peki ya Uuliskind? Hâlâ güzel mi? Scraa yamaçlarında süt veren kızıl keçiler ve Nfflr zirvelerinde yün veren kara keçiler var mı?”

Snorri gözlerini kısarak sirk müdürüne baktı, belki de adamın, zihnini okuyup okumadığını merak ediyordu. “Uuliskind’e hiç... *gittiniz* mi? Undorethler bir sirk gördüklerini hatırlasalar da ben bugüne dek hiç fiyl diye bir şey duymadım. Sözünü etmişken... Şu hayvanı görmeliyim.”

Kazıkkök gülümsedi; ince dudaklarının ardında dar, düzgün dişleri vardı. Romun tıpasını yine açtı ve kadehlerimizi yeniden doldurmak üzere kalktı. “Kusuruma bakmayın ama görüyor-

sunuz, ben böyleyim işte. Merak ederim. Sorarım. Gezinlerin hikâyelerini iştahla dinlerim. Her bir bilgi kırıntısını saklarım.” Parmağıyla alnına vurdu. “İşte. Bakın şimdi!”

Snorri önündeki küçük kadehi sağlam eliyle aldı. “Evet. Scraa’da kızıl keçiler, Nfflr’da kara. Ama onları güdecek kimse yok muhtemelen. Kara gemiler geldi. Batık Adalar’dan ölü şeyler. Sven Kırıkkürek getirdi üzerimize bu laneti.”

“Ah.” Kazıkkök başını öne doğru salladı, parmak uçlarını havada birleştirdi, dudaklarını büzdü. “Hardassalı. Çetin adam. İyi biri değil korkarım ki.” Solgun elleri düşüncesini biçimlendiriyordu. “Belki de keçilerin, hem kızıl hem kara olanların yeni çobanları vardır şimdi. Hardassalı oğlanlar.”

Snorri romunu içip bitirdi. Zehirlenmiş olan elini masanın üstüne koydu, bıçak yarası, tendonlarının arasında canlı ve ağlayan bir yarıktı. “Beni tedavi edersen o hikâyeyi değiştirebilirsin, sirk müdürü.”

“Kesinlikle.” Çabuk bir gülümseme Kazıkkök’ün yüzünü aydınlattı. “Ya öldür ya dirilt, budur bizim düsturumuz. Bakın şimdi.” Ellerini Kuzeyli’nin elleri etrafında dolaştırdı. Hiç dokunmadan onları çevreliyor, kesğin oluşturduğu çizgiyi takip ediyordu.

“Varga’nın arabasına git. Yan tarafında kırmızı bir çember olan en küçük araba. Kapıya yakın olan grupta. Varga yara temizlemeyi, kapatmayı, dikmeyi bilir. En iyi yara lapaları ondadır. Bakın şimdi! Çürüyen bir yarayı bile iyileştirebilirler.”

Snorri ayağa kalktı, ben de onunla gitmek üzere kalktım. Bu bir alışkanlık halini almıştı.

“Siz kalabilir misiniz Prens Jalan?” Kazıkkök başını kaldırmadı ama ses tonundaki bir şey beni orada tuttu.

“Seni sonra bulurum,” dedim Snorri’ye. “Şu Varga denen adam işine koyulduğunda benim önümde ağlama utancından

kurtulmuş olursun. Bir de o fiyle dikkat et. Yeşil olurlar ve Vikinglerin tadını severler.”

Snorri burun kıvrarak karşılık verdi ve başını eğerek çadır kanadından geçip kör edici gün ışığına çıktı.

“Yaman bir adam. Bakın şimdi!” Kazıkkök, Snorri’nin ardından eğilerek çadır kanadına baktı. “Söylesenize prensim, nasıl oldu da ikiniz birlikte seyahate çıktınız? Sizi yolculuğun zorluklarına uygun biri olarak düşünmezdim. Nasıl oldu da Kuzeyli sizi çukurlar yüzünden öldürmedi veya siz evinizin rahatlığına kavuşmak için kaçmadınız?”

“Şunu bilmelisin ki Scorrón Tepeleri bana zorluk hakkında sandığından çok daha fazla şey öğretti...” Kazıkkök’ün başını yavaş yavaş iki yana sallamasındaki o pişmanlık, yelkenlerimdeki rüzgârı söndürdü. Aral Geçidi’ndeki kahramanlığımdan söz edersem bana gülebileceğinden korktum. “Doğruyu söyleyeyim mi? Bir tür büyüyle birbirimize bağlandık. Lanet, baş belası bir büyü. Acaba sizde şey var mıdır?..”

“Yeminli bir büyücü mü? Sizi ayırabilecek gizli bir el mi? Bakın şimdi! Eğer öyleleri olsaydı bende, bu sirk bir altın madeni olur, ben de zenginler zengini olurum.”

Benim büyüyle ilgili iddialarıma gülmesini beklemiştim, o yüzden ciddiye alınmak beni rahatlatmıştı, her ne kadar büyüyü bozmanın ne denli zor olabileceğini duymak daha az sevindirici olsa da.

Kazıkkök içkisini bitirdi ve küçük şişeyi çekmeceye geri koydu. “Zenginlerden söz etmişken, Maeres Allus diye birini tanırıyorsunuzdur belki.”

“Sen onu...” Elbette biliyordu. Kazıkkök, Kızıl Kraliçe’nin tahta çıkamayacak kadar sakat olan gizli erkek kardeşini biliyordu. Uzak fiyortların yamaçlarında otlayan keçileri biliyordu. Vermillion’un en büyük suç liderini bilmemesi imkânsızdı.

“Bakın şimdi.” Kazıkkök ince parmaklarından birini ince burnunun bir yanına dayadı. “Maeres’in *benim* bile bilmediğim sırları var. Ve sizden pek hoşnut değil.”

“O zaman her halükârda kuzeye bir yolculuk yapmak belki sağlığıma iyi gelir,” dedim.

“Öyle tabii.” Böylece Kazıkkök, sanki bir Kızıl Hudut prensi değil de ringin ortasına daha fazla talaş dökülmesi için yalvaran bir cambazmışım gibi ellerini hızla sallayarak beni uğurladı. Ben de bunu yapmasına izin verdim çünkü çok şey bilen bir adam senin için terbiyesini takınma zahmetine girmiyorsa en iyisi yoluna devam etmektir.

DOKUZ

O an için dövme yapmayı bitirmiş olan hamile kadın beni Varga'nın arabasına götürdü. Önümden sallana sallana yürüyor, doğum yapmasına daha haftalar olduğunu söylemesine rağmen her adımda doğurabilecekmiş gibi görünüyordu.

“Daisy,” dedi bana. Belki onun adıydı, belki de yavrusu kız olursa ona koymayı düşündüğü addı. Çok dikkatli dinlemiyordum. Dar ipek giysili bir kadının ayak bileklerini başının arkasına koymuş halde oturduğu bir arabanın yanından geçmiştik ve dikkatim dağılmıştı.

“Daisy mi? Güzel isim.” Bir inek için.

Bir fil gördüm, etrafında kolaylıkla dümdüz edebileceği bir çit vardı ve bir zincirle kalın bir direğe bağlıydı. Sirkte çalışan ve zayıf, kaslı vücutlarını gösteren bir grup adam, iki fiçinin üstüne yerleştirilmiş bir kalasın etrafında toplanmış, filin ve başka şeylerin onun üstünden geçmesini izliyordu. Arkalarında epey yüklü bir bira arabası onlara gölge yapıyordu. Sirkler her zaman seyirciler için bira konusunda tedarikli gelirdi. Herhalde sarhoş bir kalabalığı etkilemek daha kolaydı.

İleride üzerine ay ve yıldızların dikili olduğu, solgun göklere serpiştirilmiş burç sembolleriyle bezeli eski püskü bir çadırın

önünden geçtik. Dışarıda kırık dişli ve karaciğer lekeli bir moruk, üç ayaklı bir iskemlede oturuyordu.

“At bir metelik, yabancı.” Yaratığın erkek mi kadın mı olduğunu anlayamadım.

“Aldırma o kadına.” Daisy yürüyüşünü hızlandırdı. “Çatlağın teki. Ona kalırsa her şey uğursuz ve karanlık. Müşterileri kaçırıyor.”

“Avsın sen,” diye seslendi arkamızdan yaşlı kadın, sonra akciğeri patlamışçasına öksürdü. “Av.” Sözlerini hangimize söylediğini anlayamadım.

“Köylülere sakla sen bu lafları,” diye dönüp seslendim ama üzerimde bir ürperti kaldı. Hep kalır zaten. Sanırım kehanetler bu yüzden para ediyor.

Şiddetli öksürüğün sesi arkamızda dinene kadar yürümeye devam ettik. Gülüyordum ama aslında şehirden ayrıldığımızdan beri kendimi gerçekten bir av gibi hissediyordum. Ancak peşimden gelenin ne olduğunu bilemiyordum. Suskun Rahibe’den, hatta Maeres’in dehşetinden çok, o sırlı maskenin ardındaki gözler beni sakın anlarımda izliyordu. Onu operada sadece bir an, kısacık bir karşılaşma anında görmüştüm ama yine de unutamıyordum.

“Varga.” Daisy, Kazıkkök’ün tarif ettiği gibi bir arabayı işaret etti. Derin bir iç çekti ve geldiğimiz yoldan gerisin geri sallana sallana yürüyerek gitti. Ona teşekkür etmedim, Varga’nın arabasının açık ucunun etrafında toplanmış ve neredeyse çıplak olan genç kadınlardan oluşan küçük bir topluluk dikkatimi çekmişti. Kıvraklıklarına ve giydikleri ipek parçalarına bakılırsa dansçılardı.

“Hanımlar.” Onlara en iyi gülümsememi göstererek yaklaştım. Ne var ki uzun ve sarışın bir Kızıl Hudut prensi, kolları ve bacakları taşlarla doldurulmuş gibi şişkin kasları olan dev, siyah saçlı bir Kuzeyli kadar ilginç değildi sanki. Kızlar tente-

nin altındaki gölgeyi işaret ediyor, ağızlarını elleriyle örterek kıkırdıyor ve beğenilerini ifade eder bir şekilde birbirlerine fısıldıyorlardı. Eğilerek aralarından geçtim ve dört tekerlekli arabaya çıktım.

“Üstünü çıkarmanıza gerek yoktu,” dedim. “Elinin alınması gerekiyor.”

Snorri oturtulduğu eğimli kanepeden bana kötü bir bakış attı. Gerçekten ürkütücü bir manzara sunuyordu. Karnı kaslarla parça parça bölünmüştü, göğsü ve kolları kuvvetle dolup taşıyor, vücudunu saran damarlar gücünü besliyordu ve tüm bunlar şimdi Varga’nın muayenesinin verdiği acıyla kasılıyordu.

“İşğimi kesiyorsun.” Varga uğraştığı çetin işten dönüp bana baktı. Orta yaşlı, saçları ağarmaya yüz tutmuş bir kadındı, şefkat ve kınamayı aynı ölçüde barındıran cana yakın bir yüzü vardı.

“Yaşayacak mı?” diye sordum her ne kadar bencilce de olsa samimi bir ilgiyle.

“Fena bir yara. Tendonlar zarar görmemiş ama eldeki küçük kemiklerden biri kırılmış, diğerleri çıkmış. İyileşir ama ancak enfeksiyon önlenirse.”

“Evet mi öyleyse?”

“Muhtemelen.”

“İyi haber!” Dışarıdaki kızlara geri döndüm. “Bunu kutlamamız lazım. İzin verin, siz hanımlara birer içki ısmarlayayım, böylece arkadaşımı biraz yalnız bırakabiliriz.” Aralarına indim. Sahne makyajı, ucuz parfüm ve ter kokuyorlardı. “Ben Jalan ama bana Prens Jal diyebilirsiniz.”

Sonunda eski cazibem işe yaramaya başladı. Snorri ver Snagason’un taştan yontulmuşçasına muhteşem olan görüntüsünün bile o sihirli *prens* kelimesiyle aşık atması kolay değildi.

“Cherri. Tanıştığımıza memnun oldum, ekselansları.” Sesinde biraz şüphe vardı ama prensinin geldiğine inanmak istediğini anlayabiliyordum.

Elini tuttum. “Çok memnun oldum.” Ve bana gülümsedi, kalkık burnu ve muzip gözleriyle, yer yer sarı olan kıvrıkcık, kumral saçlarıyla yeterince güzeldi.

“Lula,” dedi kısa siyah saçlı, minyon bir kız olan arkadaşı; yaz mevsimine rağmen soluk tenliydi ve okullu bir çocuğun hayalini gerçekleştirmek üzere yaratılmış gibiydi.

Bir kolumda Cherri, diğerinde Lula’yla ve arkamdan gelen bir grup dansçıyla bira arabasına doğru yol aldım. Varga’nın tentesinin altından Snorri’nin ani nefes alışını duydum. Ve hayat güzeldi.

Öğleden sonra hoş bir pus içinde geçti ve beni son gümüş paralarımın da ayırdı. Sirkteki adamlar, kadınlarını elleyip avuçlamamı şaşırtıcı bir hoşgörülle karşıladılar, sirk kadınları da öyle. Bira arabasının önünde minderlerin üstüne yayılarak amforalardan şarap içtik ve gölgeler uzadıkça gürültümüz de arttı.

Dansçıların bana Snorri’yi sorup durmaları sinirimi bozuyordu, sanki aralarındaki Aral kahramanı ilgilerini toplamak için yeterli değildi.

“Kabile reisi mi?” diye sordu Lula.

“Çok iri,” dedi Florence adlı kızıl saçlı bir güzel.

“Adı ne?” diye sordu bir Nuban kızı. Kulaklarında bakır halkaları ve öpülmek için yaratılmış dudakları vardı. “Ne diyorlar ona?”

“Snorri,” dedim. “‘Kadın döven’ anlamına geliyor.”

“Ya?” dedi Cherri gözlerini kocaman açarak.

“Evet!” dedim yalandan üzülmüş görünerek. “Çok asabidir, bir kadın tepesini attırırsa suratını doğrar.” Parmağımı boydan boya yanağımda gezdirdim.

“Kuzey nasıl bir yer?” Nuban kızı kolay kolay vazgeçmiyordu.

Amforayı ağzıma dayayıp şarap içerken elimi havaya kaldırdım. “Öyle bir yer işte.” Ağzımı sildim. “Sadece buzlarla kaplı. Bütün Kuzeyliler kıyılara kayıp orada balık kokan sefil köylerde toplanırlar. Çok kalabalık olur. Arada bir fazladan bir grup daha kıçlarının üstünde tepelerden kayarak gelir ve kıyıya en yakın olanlar için bir tekneden başka yer kalmaz. Onlar da denize açılır giderler.” Elimle bir geminin suda ilerleyişini taklit ettim. Amforamı Lula’ya verdim. “Miğferlerindeki boynuzlar mı?” Ellerimi başımın iki yanına koyarak kendime iki boynuz yaptım. “Boynuzlandıkları için. Yeni gelenler, gidenlerin geride kalan karılarıyla yatakta hopluyorlar. Korkunç bir yer. Asla gitmeyin oraya.”

Küçük bir kız ve oğlan bize şarkı söylemeye geldiler, ince ve berrak sesleriyle harikulade bir ikiliydiler ve fil bile onları dinlemek için daha yakına geldi. Çocuklar “High-John”u söylerken şarkıyı kesintisiz duymak için Cherri’yi susturmam gerekti ama “Boogie Bugle” yorumları sırasında kıkırdamasına izin verdim. Ansızın söylemeye başladıkları bir arya beni babamın operasına götürdü. Daha tatlı ve yürekten söylüyorlardı ama yine de dünya üzerime gelir gibi oldu ve yangındaki o çığlıkları duydum. O çığlıkların altında ise hafızamdan gelen daha derin bir ses vardı, duyulan ama o zaman anlaşılmayan bir şey, farklı bir tür uluma. Korkmuş değil de öfkeli bir şeyin kükremesi.

“Yeter.” Onlara bir minder attım. Iskaladım ve fil minderi yerden kaptı. “Kaybolun!” Bir an küçük kızın dudağı titredi ve ikisi de kaçtı.

“... ‘onlara ne istiyorlarsa verin, güzellerim.’ Başka bir şey dediği yok. Kazıkkök’e kalsa her şey kalça ve göğüs. Ona göre

işin içinde hiç sanat yok.” Lula kilden kadehinin üzerinden bana bakarak onayımı bekledi.

“Yani dürüst olmak gerekirse Lula, sen de çoğunlukla kalça ve göğüsten ibaretsin,” dedim, artık hafiften dilim dolanarak.

Buna kıkırdayarak güldüler. Unvan ve sınırsız şarap bir araya geldiğinde insanlar söylediğin her şeyi komik bulup gülerler ve ben bundan bir kez olsun şikâyet etmemişimdir. Varga’nın arabasının olduğu taraftan birden bir küfür duyuldu. Bir kolumla Cherri’ye, diğeriyle Lula’ya sarılıp ikisini kendime çektim. İmkânın varken dünyanın tadını çıkar, derim hep. Gayet sığ bir hayat felsefesi ama elimde başka türlü yok. Hem derinlere inmek boğabilir insanı.

Akşamın ilk yıldızları altında, dansçıların arabasında rehberli bir tura çıkarıldım. Cherri ve Lula beni iki yanımdan destekliyordu, gerçi en çok desteği kimin verdiğini anlamak zordu. İçeride yuvarlanıp durduk ve karanlıkta neredeyse yapmak istediğimiz her şey için üç çift el gerekti.

Gecenin köründe kopan bir gürültü dansçıların arabasında devam eden işimizi böldü. Başta önemsemedik. Cherri kendi gürültüsünü koparıyordu ve ben de yardım etmek için elimden geleni yapıyordum. Kulak asmamaya devam ettik, ta ki arabanın sallanması birden durup Cherri’yi ürkütene kadar. O ana kadar onun bağırışlarından ve dingillerin gıcırdamasından başka pek bir şey duymamıştım.

“Jalan!” Snorri’nin sesiydi.

Bu durumdan hiç hoşnut olmayarak başımı arabanın brandasının arasından, yıldızların aydınlattığı geceye doğru uzattım. Snorri kalın koluyla arabanın gövdesini tutuyor, hareketini engelliyordu. “Gel.”

Yapmaya çalıştığım şeyin o olduğunu söyleyecek nefesi bulamadım. Onun yerine dışarı süzüldüm, kıyafetimin bağ-

lamam gereken yerlerini bağıladım. “Evet?” dedim sesimdeki asabiyeti gizlemeyerek.

“Gel.” En yakın arabaların arasından geçerek ilerledi. Artık ağlama sesleri duyabiliyordum. Feryatlar yükseliyordu.

Snorri alanın eğimini takip ederek yolun bizi Kazıkkök’ün çadırını çevreleyen arabaların biraz uzağına götürmesine izin verdi. Vardığımız yerde sirk çalışanlarından oluşan kalabalık bir grup parlak bir ateşin etrafında toplanmıştı.

“Bir çocuk öldü.” Snorri teselli edercesine bir elini omzuma koydu. “Doğmadan.”

“Hamile kadınınkı mı?” Saçma bir şey söylemiştim. Elbette hamile bir kadının çocuğuydu. Daisy. Adını hatırlıyordum.

“Bebek gömüldü.” Ateşin ötesinde iki eski mezar taşının arasına sıkışmış alçak bir tepeciğe doğru başıyla işaret etti. “Saygımızı göstermeliyiz.”

İç çektim. Bu gece Jal’a daha fazla eğlence yoktu. Kadına üzüldüm elbette ama tanımadığım insanların dertleri beni hiç bir zaman çok etkilemezdi. Anlaşılr bir şey söylediği nadir anlardan birinde babam bunun bir gençlik belirtisi olduğunu söylemişti. En azından benim gençliğimin belirtisiydi. Hayatımın devamında bir yük olarak taşımak üzere bana merhamet vermesi için Tanrı’ya seslenmişti. Bense sadece, bir kez olsun beni ve huylarımı fark etmesinden etkilenmiştim ve elbette bir kardinalin arada bir Tanrı’ya seslenmeyi hatırlaması her zaman güzel bir şeydi.

Ana gruptan biraz ayrı ama ateşin sıcaklığını hissedecek kadar yakında oturduk.

“Elin nasıl?” diye sordum.

“Daha çok acıyor ama daha iyi hissediyorum.” Söz konusu parçayı uzatıp hafifçe esnetti, yüzünü buruşturdu. “Zehrin çoğunu aldı.”

Neyse ki Snorri detayların çoğunu atladı. Bazıları hastalıklarının iğrenç ayrıntılarıyla seni eğlendirmeye çalışır. Ağabeyim Martus olsa “vay başıma gelenler” konulu monologlarından birine başlayıp her bir irin damlasını canlı bir şekilde betimler, benim de hızla kaçmaktan başka çarem olmazdı.

Ateşin ve son idmanımın etkisiyle birlikte gece yeterince ılıktı ve üzerime hoş bir uyku çöktü. Yerin sertliğinden ya da saçımın toz olmasından şikâyet etmeyerek sırtüstü uzandım. Birkaç dakika yıldızları izledim ve hafif ağlama sesini dinledim. Bir kez esnedim ve uykuya teslim oldum.

O gece garip rüyalar beni kovaladı. Boş bir sirkte dolaşırken o porselen maskenin ardındaki gözlerin anısından bir türlü kurtulamıyor, sadece dansçıları buluyordum. Her biri kendi yatağında hüngür hüngür ağlıyordu ve onlara dokunmak için uzandığımda parlak parçalara ayrılıyorlardı. Cherri ve Lula da oradaydılar ve birlikte parçalanırken tek bir kelime söylediler. *Av.* Gecede çatlaklar oluştu; çadırlar, tekerlekler, fiçılar boydan boya yarıldı; karanlıkta görünmeyen bir fil böğürdü. Kafamın içi ışıkla doldu, ta ki ben kör olmamak için gözlerimi açana dek.

Hiç! Sadece dizlerini karnına çekmiş, yanımda oturan Snorri’nin gövdesi. Ateş kırmızı közler halini almıştı. Sirk çalışanları yatmaya gitmiş, acılarını da beraberlerinde götürmüşlerdi. Böceklerin vızıltı ve cırıltılarından başka ses yoktu. Kalbimin küt küt atışı yavaşladı. Başım çatlayıp açılmış gibi ağrımaya devam ediyordu fakat bunun sorumlusu günün en sıcak saatinde kafaya diktiğim bir litre şaraptı.

“Dünyayı ağlatacak bir şeydir bir bebeğin ölümü.” Snorri’nin gür sesi neredeyse anlaşılmayacak kadar derinden geliyordu. “Asgard’da Odin bunu görür ve hiç kırpıştırmadığı tek gözünü kırpıştırır.”

Teknik açıdan bakıldığında tek gözlü bir tanrının ancak tek gözünü kırpabileceğini söylemememin daha iyi olacağını

düşündüm. “Tüm ölümler üzücüdür.” Böyle demeyi uygun buldum.

“Bir adamın ne olacağı, sakalları çıkmaya başladığında aşağı yukarı bellidir artık. Bir bebek ise belkilerden oluşur. Bir şeyi vaktinden önce sonlandırmaktan daha kötü bir suç pek yoktur.”

Daha önce dansçıların arabasında başardığı şeyin tam da bu olduğunu söyleyerek şikâyet etmemek için bir kez daha dilimi tuttum. Nezaketten değil, daha çok burnumu tekrar kırdırmak istemediğimden susuyordum. “Sanırım bazı acıları ancak bir anne ya da baba gerçekten hissedebiliyor.” Bunu bir yerde duymuştum. Kuzenim Serah erkek kardeşinin cenazesinde söylemişti. Tüm saç ağarmışların kafalarını sallayıp Serah hakkında birbirlerine bir şeyler söylediklerini hatırlıyorum. Muhtemelen bir kitaptan araklamıştı bu sözü. On dört yaşındayken bile büyükannemin onayını kazanmak için planlar yapıyordu. Ve tahtını.

“Baba olmak insanı değiştiriyor.” Snorri ateşin parıltısına doğru konuşuyordu. “Dünyaya başka gözlerle bakıyorsun. Değişmeyenler başta doğru dürüst adamlar olmayanlar oluyor.”

Sarhoş olup olmadığını merak ettim. Çünkü ben ancak sarhoş olduğumda gece vakti derin laflar ederdim. Sonra Snorri’nin bir baba olduğunu hatırladım. Bunu gözümde canlandıramıyordum. Dizinde hoplayan ufaklıklar. Savaş giysisinin örgülerini çekiştiren minicik eller. Yine de şimdi közlerin arasında ne görüyor olabileceğini tahmin edebildiğim için ruh halini daha iyi anlıyordum. Bu doğmamış çocuğu değil, karların içinde korkunç şeylerden kaçan kendi çocuklarını görüyordu. Tamamen akla aykırı olduğu halde onu kuzeye çeken şeyden.

“Neden hâlâ buradasın?” diye sordum ona.

“Sen neden hâlâ buradasın?”

“İçim geçmiş.” Sesimde hafif bir kızgınlık vardı. “Nöbet tutmuyorum herhalde! Hatta uyanmışken gidip yatacak daha iyi bir yer bulacağım.” Belki daha ilginç hatları ve kalkık bir burnu olan bir yer. Ayağa kalktım, bir yanım boydan boya ağrıyordu, bacaklarımı yeniden canlandırmak için ayaklarımı yere vurdum.

“Hissedebiliyor musun?” diye sordu ben gitmek üzere dönerken.

“Hayır.” Ama hissedebilirdim. Bir terslik. Bir parçalanmışlık hissi. “Hayır, hissetmiyorum.” Yine de uzaklaşmadım.

Böcekler bir anda sustu. Derinden gelen bir ses hâlâ çıplak olan ayaklarımın tabanlarından bana uzanıyordu. “Ah, lanet olsun.” Bilinmeyenin korkusuyla ama aynı zamanda yeni bir şeyin etkisiyle ellerim titriyordu, sanki içleri kırılmış ışıkla doluydu.

“Al benden de o kadar.” Snorri de ayağa kalktı. Çaldığı kılıcı elinde tutuyordu. En başından beri elinde miydi, yoksa ben uyuduğumda mı almaya gitmişti? Kılıcı bebeğin mezarına doğru uzattı. Ses oradan gelmişti. Kazma, tırmalama sesleri geliyor, köklerin toprağın içinden ilerleyerek kör yollar açışı duyuluyordu. Soldaki mezar taşı, altındaki yerin çökmesiyle yana eğildi. Sağdaki öne devrilerek tok bir sesle düştü. Çocuğun gömülü olduğu tepeciğin etrafında toprak çatlayıp kabardı.

“Kaçmalısınız,” dedim. Hâlâ neden kaçmamış olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. *Av* sözcüğü kafamın içinde tekrarlanıp duruyordu. “Neler oluyor orada?” Belki hastalıklı bir büyülenme hali, belki de şahinin pençeleri altındaki tavşanın donakalması gibi bir his beni orada tutuyordu.

“Bir şey yaratılıyor,” dedi Snorri. “Doğmamışlar geri döndüklerinde ihtiyaçları olan ne varsa alırlar.”

“Geri döndüklerinde mi?” Bazen aslında cevabı duymak istemesem bile soruyu soruyordum. Kötü alışkanlık.

“Doğmamışların geri dönmesi zordur. Savaşta yenik düşüp insanların ölümlerinden dirilenler gibi değildir.” Snorri kılıcını sol elinde sallamaya başladı. Kılıç bulanık bir görüntü olarak ateşin parlaklığını yansıtıyor, havayı yararak hafif bir rüzgâr sesi çıkarıyordu. “Sıra dışı şeylerdir onlar. Dünyanın onları alması için yarılması gerekir ve güçleri emsalsizdir. Ölü Kral bizi gerçekten çok istiyor olmalı.”

Bunun üzerine koşmaya başladım. Yer kabarırken ve karanlık bir şey toprak parçaları dökerek ve mezar taşlarını devirerek yükselirken tam beş adım attım, sonra yere bırakılmış –muhtemelen benim yanımda getirdiğim– bir şarap testisine takılıp yere kapaklandım.

Yuvarlandıktan sonra yıldızların parlaklığı ve korların zayıf ışığı altında, hâlâ dizlerine kadar toprağın içinde olan ama Kuzeyle’den daha uzun görünen, eski kemiklerden ve yırtık pırtık giysilerden oluşan, sayılamayacak kadar çok parmak kemiğinin oluşturduğu pençelerle biten kuşatıcı kollara sahip zayıf bir şey gördüm. Bu kuru ve gıcırdayan kalıntıları saran ıslak ve pırlıtlı bir şey, uzun zaman önce ölenlerin mezar artıklarından yapılma bir golemi boyu boyunca dolaşan yaşamsal bir tazelik, oradan buradan toplanmış şeyleri birbirine tutturuyor, bu yapıya canlılık veriyordu.

Snorri sözcüksüz bağırışıyla ona meydan okudu ama yerinden kıınıldamadı. Bu düşmana hücum edemezdi. Kendi boyunu bir metreden fazla aşıyordu. Ölü şey bir kolunu uzattı, pençeleriyle Snorri’yi aradı, sonra elini geri çekti. Yeni bir ıslaklıkla dolu gri bir kafatası, bir zamanlar bir adamın omurgası olan bir boyunun üzerinde aşağı eğildi. Ve konuştu! Bağırmasını sağlayacak ciğerleri ya da kelimelerini biçimlendirecek bir dili olmadığı halde konuştu. Doğmamışın sesi gıcırdayan dişler gibi tiz çıkıyor, konuştuğunda kemikler birbirine sürtünüyordu ama her nasılsa söyledikleri anlam taşıyordu.

“Kızıl Kraliçe,” dedi.

Snorri kılıcını kaldırarak geriye doğru bir adım attı. Kurukafa döndü ve göz işlevini gören o korkunç ıslak çukurlar beni yalınayak, silahsız ve kışımın üstünde geri geri gider halde buldu.

“Kızıl Kraliçe.”

“Bana bakma! Hiç duymadım kendisini.” Dizlerimin bağı çözüldü ve kaçmaya çalışmayı bıraktım, hâlbuki yapmak istediğim tek şey kaçmaktı.

“Onun amacını taşıyorsun,” dedi. “Ve kız kardeşinin büyüünü.” Başını Snorri’ye döndürmesiyle tekrar nefes alabildim. “Ve sen,” dedi. “Peki ya sen?” Doğmamış, bakışlarını tekrar bana çevirdi, artık ayaktaydım. O bakışlar altında bir kez daha ölmeye başladım. “Saklı mı?” Kurukafa merakla bir yana eğildi. “Nasıl saklı?”

Snorri saldırdı. Doğmamışın dikkati benim üzerimdeyken öne atıldı, kılıcı zayıf olan elindeydi ve onun kemik, kuru deri ve eski kıkırdaklardan ibaret ince beline bir darbe savurdu. Yaratık kaygı verici bir şekilde sendeledi, toparlandı ve elinin tersiyle yaptığı gevşek bir vuruşla Kuzeyli’yi havaya fırlatıp yere serdi. Kılıcı uçarak benim yanımdan geçip karanlıkla kayboldu.

Savaşta en önemli şey stratejidir ve strateji öncelikler üzerine kuruludur. Benim önceliklerim Prens Jalan, Prens Jalan ve Prens Jalan olduğu ve dördüncü sırada da “yakışıklı görünmek” geldiği için kaçmaya devam etme fırsatını kullandım. Başarının sırrının anında harekete geçmek olduğunu düşünürüm. Bir kahraman anında saldırır; iyi bir korkak ise anında kaçır. Dünyanın geri kalanı ise bir sonraki anı bekler ve kargalara yem olur.

On metre kadar koşmuştum ki neredeyse Snorri’nin kılıcıyla ayağımı kesip koparıyordum. Kılıç, düşüşünü ucu yere gelecek şekilde bitirmişti. Yirmi santim kadarı sert toprağa saplı, geri kalanı tehlike oluşturacak şekilde açıkta duruyordu.

Yaşadığım dehşetin içinde bile bir metrelik soğuk çeliğin değerinin farkındaydım ve onu çekip çıkarmak için durdum. Bunu yaparken kılıcın etrafında döndüm ve yıldızların ışığında hayalet gibi görünen doğmamışın Snorri'nin üzerine eğildiğini görebiliyordum. Silahsız olan Snorri kaçmıyor ve mezar taşı gibi görünen bir şeyi bir kalkan gibi üzerinde tutuyordu. Taş, doğmamışın inen yumruğu altında parçalara ayrıldı. Birçok kemikten oluşan ince bir el Viking'in belini kavradı. Karnınındeşilmesi veya kafasının koparılması an meselesiydi.

Ölüm perisi gibi çılgık atan dev ve karanlık bir şey kampın oradan bana doğru süzüldü. Onun yeri sarsan cüssesi altında dümdüz olmaksızın o an dönük olduğum yöne doğru koştum. Arkamdan gümbür gümbür gelen kocaman ayaklarla aramdaki mesafeyi korumak için tüm hızıma ihtiyacım vardı ve çılgıllar atarak direkt doğmamışın üzerine hücum ettim. Çaresizlik içinde, kenara çekilmemi sağlayacak fazladan bacaklarımın olmasını umuyordum.

Son anda, müthiş bir hızla sola atladım, Snorri'ye çarpmaktan kıl payı kurtuldum, yuvarlandım, yuvarlandım ve bir şekilde kendimi kılıçla şişlemekten kurtuldum. Hayret içinde, Cherri'nin öfkeli bir filin tepesinde zıplaya zıplaya geçişini izledim. Doğmamış, yüz tane ıslak çubuğun kırılması gibi bir sesle yere yıkıldı ve her biri küçük bir kalkan büyüklüğündeki küt ayaklar altında paramparça oldu. Fil paldır küldür koşarak gecenin karanlığında kayboldu; kız hâlâ sırtındaydı ve ölülerini uyandıracak kadar –sanki şimdiye dek uyuyorlardı da– yüksek sesle bağııyordu.

Snorri küt diye yanıma düşerek beni irkiltti. Kalbimin beş atışı kadar bir süre boyunca kımıldamadan yattı, sonra kalın kollarıyla kendini kaldırdı. Kılıcını ona uzattım ve aldı.

“Teşekkür ederim.”

“Lafı mı olur.”

“Yoldaşının silahını geri getirmek için koşmak ve sonra bir doğmamışa tek başına saldırmak her yiğidin harcı değildir.” Hafifçe inleyerek ayağa kalkıp gecenin karanlığına doğru baktı. “Fil, ha?”

“Evet.”

“Ve bir kadın.” Ateşin yanına gitti ve ayağıyla köz parçalarını doğmamışın kalıntılarının üzerine atmaya başladı.

“Evet.”

Sirk çalışanları şimdi gecenin içinde karanlık şekiller halinde bize doğru geliyorlardı.

“Sence kız başının çaresine bakar mı?”

Onun bacakları arasında biraz zaman geçirmiş biri olarak düşündüm. “Ben fil için daha çok endişeleniyorum.”

ON

Günün ilk ışığında sirk kampının yarısı toplanmıştı. Hiçbirinin kalmaya gönlü yoktu ve sanıyordum ki bu yoldan bir daha geçtiklerinde Doktor Kazıkkök'ün yeni bir mola yeri bulması gerekecekti.

Ben alanın kapısının orada Snorri'yi beklerken Cherri fille birlikte döndü. Cüce nöbet yerine dönmüştü ve ikimiz de birbirimizi iskambilde aldatmaya çalışıyorduk. Ayağa kalkıp el salladım. Cherri dönüş yolunu bulabilmek için şafağı beklemek zorunda kalmış olmalıydı. Bitkin görünüyordu, yüz boyaları akmış, gözlerinin etrafında siyah çizgiler oluşmuştu. Bir beyefendi böyle şeyleri fark etmemiş gibi davranır. Ben de onu hayvanın sırtından kayarak inerken tutmak için hemen koştum. Onu kollarımda tutmak, beni gitmek zorunda olduğum için üzecek kadar güzeldi.

“Teşekkür ederim hanımefendi.” Onu yere indirdim ve filin aranıp duran hortumundan uzaklaştım. Hayvan beni fazlasıyla geriyordu, çiftlik gibi kokması da cabasıydı. “Aferin oğluma!” Kırıışık derili sağırsına elimle vurdum ve kapıya doğru çekildim.

“Kız o,” dedi Cherri. “Nelly.”

“Ah. Adı başka ne olabilirdi ki?” Bir dışı file binmiş dansçı bir kız tarafından kurtarılmıştım. Bunu Aral Geçidi kahramanının hikâyesine eklemeyecektim.

Cherri filin yularını eline aldı ve onu çekerek kampa doğru götürürken bana son kez, onunla en azından bir gece daha geçirmek istememe neden olacak fena bir bakış attı.

Kısa bir süre sonra Snorri geldi. “Ne hayvan ama.” Başını iki yana salladı. “Filler!”

“Birini eve götürebilirsin,” dedim.

“Bizim mamutlarımız var! Daha da büyükler ama kürkle kaplılar. Ben hiç görmedim fakat artık görmek istiyorum.” Dönüp kampa baktı. “Anneye başsağlığı dileklerimi sundum. Böyle zamanlarda söylenecek hiçbir şey olmuyor ama yine de hiçbir şey söylememektense bir şey söylemek daha iyi.” Fazla samimi bir şekilde elini omzuma koydu. “Gitmeliyiz Jal, misafirliğimiz fazla uzadı. Atlar için takas yapmak istersen başka tabii.”

“Neyle?” Ceplerimi dışarı çıkardım. “Neyim varsa aldılar.”

Snorri omuz silkti. “Şu oynayıp durduğun madalyonla on tane at alınır. Hem de iyisinden.”

“Ona elimi bile sürmüyorum neredeyse.” Şaşkınlıkla ona baktım, ne kadar keskin gözlü olduğunu aklımdan çıkarmamalıydım. Karşılaştığımızdan beri madalyona baktığımı hatırlamıyordum. “Hem hiçbir değeri yok.” Yoldaki yaşlı adamın madalyon ve bir gümüş para karşılığında eşeğini bile vereceğinden şüpheliydim.

Kuzeyli omuz silkti ve gitmek üzere davrandı. Yanımdan geçerken dirseğimle kolunu dürttüm. “Kazıkkök bizi yolculamaya geliyor.”

Doktor Kazıkkök yaklaştı. Açık havada, masasından ayrıken rahatsız görünüyordu. Sağında ve solunda iki adam, atlarını yularlarından çekerek yürüyordu. Atlardan biri iğdiş edilmiş sarı bir beygir, diğeri boz bir kısraktı. Adamlardan

ilki Kazıkkök'un çadırının maviliği içinde karşılaştığımız aslan terbiyecisi, diğeri de belli ki başta Snorri'nin talip olduğu sanılan güçlü adam işini yapan dev yapılı bir adamdı. Acaba sevgili doktor bir tür belayla mı karşılaşmayı bekliyordu, diye merak ettim.

"Kazıkkök." Snorri başını eğdi. Çalıntı kılıç şimdi ip ve deriden şeritlere asılı halde belinden sarkıyordu.

"İşte! Gezinler!" Kazıkkök kendi güçlü adamına baktı, sanki onu Snorri'yle kıyaslıyordu. "Artık kuzeye gidiyorlar. Bak şimdi!"

İkimiz de buna cevap vermedik. Kazıkkök devam etti. "Kötü talih peşinizi bırakmadı mı yoksa? Mezarları dolduran ve boşaltan o talihsizlik. Bak şimdi!" Elleri, tarif ettiği her işi yapıyormuş gibi hareket ediyordu. "Bu değerli bir bilgi olurdu. Dün öğlen bu bilgi, değerinin karşılığını bulurdu." Uzun yüzündeki keder âdeta fazla mükemmel, neredeyse karikatür gibi görünüyordu. Bebeğin ölümünün onun için bir şey ifade edip etmediğini anlayamamak beni endişelendirdi. "Öyle ya da böyle, olan oldu." Sesi alçaldı, gitmek üzere döndü ama sonra vazgeçip bir kez daha yüzünü bize çevirdi. "Doğmamış!" Şimdi neredeyse bağıırıyordu. "Dünyaya doğmamışları mı getiriyorsunuz? Nasıl?.." Bir kez daha kendine hâkim oldu ve devam etti, sesi tekrar sohbet tonundaydı. "Bu iş iyi olmadı. Hiç iyi olmadı. Buradan uzağa gitmelisiniz. Hem de çabuk." İki atı işaret etti ve adamları, dizginleri bize doğru tutarak öne çıktılar. Ben sarı beygiri aldım. "Borç hanenize yirmi altın yazıldı prensim." Kazıkkök başını çok hafif yana eğdi. "Borcunuza sadık kalacağınızı biliyorum."

Atıma baktım, boynunu okşadım, kaburgalarının üstündeki eti hissettim. Fena bir binek atı değildi. Snorri kendi atının yanında kaskatı duruyor, sanki hayvanın kendisini ısırmasından korkuyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim ve eyerin üstüne çıkıverdim. Yirmi altın makul bir fiyattı. Birazcık yüksekti ama mevcut koşullarda adildi. At sırtında kendimi daha iyi hissediyordum. Tanrı atları bize daha hızlı kaçabilelim diye vermişti.

“En iyisi çabucak yola koyulun. Bir fırtınanın ortasında-sınız genç prens, buna şüphe yok.” Kazıkkök sanki konuşan ben, katılan da kendisiymiş gibi başını sallıyordu. “Bu işte çok kişinin parmağı var. Hepsi ortalığı karıştırıyor. Arkanda gri, önündeki yolda siyah bir el. Gerçi biraz daha kazırsan siyahın ardında maviyi, grinin ardında kırmızıyı bulabilirsin. Peki daha da kazarsan? Daha derine gider mi? Kim bilir? Bu yaşlı sirk sahibi bilmez. Belki her şey derinden de derine, sonsuz bir derinliğe gidiyordur. Ama ihtiyarım ben, gözlerim zayıflıyor, ancak bir yere kadar görebiliyorum.”

“İıı...” Ağzından dökülen saçmalıklara verilecek tek mantıklı cevap buydu sanki. Sirkin falcısını kimin eğittiğini şimdi anlayabiliyordum.

Kazıkkök benim özlü sözümün üzerine başını salladı. “Dost olarak ayrılalım Prens Jalan. Kendethler Kızıl Hudut’ta iyiliği destekleyen bir güç olagelmıştır.” İnce elini uzattı ve ben de çok beklemeden elini sıktım çünkü sanırım onu uzun süre sabit tutmakta zorlanıyordu. “İşte!” dedi. “Annenizin ölümünü duymak beni üzdü prensim.” Elini bıraktım. “Suikastçının bıçağıyla ölmek için çok, çok gençti.”

Gözlerimi kırıştırtıp başımı salladım ve yeni atımı patika boyunca dehleyerek sürdüm. “Hadi Snorri,” dedim omzumun üzerinden. “Sandalda kürek çekmek gibi bu da.”

“Önce biraz yürüyeceğim,” dedi ve atını yularından çekerek beni takip etti.

Sirki geride bıraktığım için biraz üzüntü duyduğumu itiraf edebilirim. İnsanları, mekânın havasını seviyordum, hareket halindeyken bile. Ve elbette dansçıları da. Ona rağmen du-

daklarımnda ufak bir tebessüm vardı. Kazıkkök'ün geniş bilgi dağarcığının bile zaman zaman yetersiz kaldığını bilmek güzeldi. Annem ishalden ölmüştü. İçinde annemin fotoğrafının olduğu madalyonun ceketimin altında oluşturduğu kabartıya dokundum. İshalden. Ona dokunmak birden huzurumu kaçırdı, tebessümüm soldu.

Ana yola vardık ve kapıdaki üçkâğıtçı cücenin tarifine uyarak ilk kullandığımız yol boyunca geri döndük. Yakınlarda bir sirk olduğuna dair beni uyaran fil pisliği yığınının gelene kadar ikimiz de konuşmadık.

“Ee, ata binemiyor musun yani?”

“Hiç denemedim,” dedi.

“Bir atın sırtında bile mi oturmadın?” İnanması zor geliyordu.

“Çok at yedim,” dedi.

“Onun bir faydası olmaz.”

“Ne kadar zor olabilir ki?” diye sordu öğrenmek için hiçbir hamlede bulunmadan.

“Ayıların tepesine çıkıp geri inmek kadar zor değildir herhalde. Ne şans ki ben Kızıl Hudut'un en iyi binicisiyim ve harika bir öğretmenim.” Üzengiye işaret ettim. “Ayağını oradan geçir. İlk düşündüğün ayak değil, diğeri. Yukarı çık ve düşme.”

Dersler yavaş ilerledi ve hakkını teslim etmek gerekir ki Snorri düşmedi. O aşırı kaslı bacaklarıyla atın kaburgalarını göçertebileceğinden endişe duymadım değil. Ama sonunda Snorri ve at, ikisinin de yüzünde sabit bir gülümsemenin olduğu tedirgin bir anlaşmaya varıp ilerlemeye devam ettiler.

Güneş tepeden inmeye başladığında Kuzeyli'nin acı çektiğini görebiliyordum.

“Elin nasıl?”

“Bacaklarım kadar ağrııyor,” diye homurdandı.

“Belki bacaklarını biraz gevşetip zavallı atın nefes almasına izin verirsen...”

“Bana Rhone’u anlat,” dedi.

Omuz silktim. Bir sonraki akşama kadar sınıra ulaşmaya-caktık ve son bir iki kilometre ona o yerle ilgili dişe dokunur herhangi bir şey anlatmaya yeterdi. Ama anlaşılan oyalanarak ağrı ve acılarını unutmaya ihtiyacı vardı.

“Anlatılacak fazla bir şey yok. Berbat bir yerdir. Yemekler kötü, erkekler aksi ve cahil, kadınlar ise şaşkırdır. Bir de hepsi hırsızdır. Rhonelu birinin elini sıkarsan ardından parmaklarını saymalısın.”

“Oraya hiç gitmedin, değil mi?” Gözlerini kısarak bana bir bakış attı, sonra yalpalayarak eyerin üstünde durmaya çalıştı.

“Dediklerimi dinlemedin mi? Öyle bir yere niye gideyim ki?”

“Anlamıyorum.” Riske girip bir bakış daha attı. “Kızıl Hudut’u Rhonelu krallar kurdu, öyle değil mi? Sizi Scorrion istilasından kurtaranlar Rhonelular değil miydi? Hem de iki kere?”

“Hiç sanmıyorum!” Gerçi şimdi o sözünü edince, Gri Oda’da eğitmen Marcle’la geçirdiğim o aşırı sıcak günler hayal meyal zihnimde canlanmadı değil. “Bir Kızıl Hudut prensi kendi yerel tarihini bir... fiyordun donmuş yamaçlarından çıkıp gelmiş bir *hauldr*’dan biraz daha iyi bilir herhalde.” Marcle’ın tarih derslerinin büyük kısmında uyuduğumu kabul ediyorum ama öyle bir şeyi muhtemelen fark ederdim. “Öyle veya böyle, beş para etmezler.”

Hem konuyu değiştirmek için hem de geriye her dönüp baktığımda hayal gücümün gölgelerinde gizlenen canavarlara rastladığımdan, takip konusunu açtım.

“Sana rastladığımda, yarılma, beni kovalayan o çatlak... Suskun Rahibe’nin büyüsünden geliyordu.”

“Bunu bana söylemiştin. Şu senin operadaki herkesi öldürmek için yaptığın büyü.”

“Eh... büyü herkesi öldürecekti ama onun mekânı lanetlemesinin nedeni bu değildi bence. Belki hepimizi öldürmenin peşinde değildi, belki hedefi belliydi ve diğerlerimiz sadece arada bir engeldik. Peşinde olduğu şey her neyse bizi sirke kadar kovalamış olabilir mi?”

Snorri kaşlarını önce yukarı kaldırdı, sonra çattı, sonra başını iki yana salladı. “O doğmamış yeni oluşmuştu, Daisy’nin çocuğundan. Bizi oraya kadar takip etmedi.”

Bu birazcık daha umut verici geliyordu. “Ama... tesadüfen olmadığı kesin, değil mi? Böyle şeylerin çok nadir olması gerekmez mi? Biri bunun olmasını sağladı. Bizi öldürmeye çalışan biri.”

“Senin Kızıl Kraliçe ölülerle ilgili hikâyeler topluyordu. Ragnarok’un kapıya dayandığını, son savaşın yaklaştığını biliyor. Ölü Kral’a karşı planlarını yapıyor ve muhtemelen Ölü Kral da ona karşı kendi planlarını yapıyor. Ölü Kral bizden haberdar olabilir, kuzeye doğru gittiğimizi, cadının büyüsunü de peşimizden sürüklediğimizi biliyor olabilir. Ölülerin toplandığı Acı Buz’a doğru gittiğimizi biliyor olabilir. Bizi durdurmak isteyebilir.”

Konuyu Rhone’dan uzaklaştırmayı başardıysam da Snorri bana içimi rahatlatacak hiç ama hiçbir şey söylememişti. Sonraki birkaç kilometre boyunca onun söylediklerini düşünüp durdum ve düşündüklerim hiç hoşuma gitmedi. Takip ediliyorduk, bunu çok iyi biliyordum. Operadan gelen o şey bizim peşimizdeydi ve biz, onun önünden gitmekle, Ölü Kral’ın yolumuza koyduğu her şeye bodoslama dalıyorduk.

Bir gün sonra benim Snorri’yi hakkında uyardığım türden Rhoneluların ilk örnekleriyle karşılaştık. Sınırın iki tarafına da uzanan oldukça büyük bir hana bitişik, beş Rhonelu askerin

bulunduğu bir nöbet yeri vardı. Kızıl Hudut'un dört askerinin beklediği nöbet yeri de hanın diğer ucuna bitişikti ve iki grup çoğu akşam, ortasından sınırın geçtiği ve tahtalarının üzerinde parlatılmış çivi başlarından oluşan bir çizginin bulunduğu uzun bir masanın iki tarafında oturup birlikte yemek yerd.

Kendimi perişan haldeki bir soylu gibi tanıttım çünkü hiçbiri bir Kızıl Hudut prensini tanımazdı ve kendileriyle alay edildiğini düşünerek gücenebilirlerdi. Herhalde üzerinde büyükannemin yüzünün olduğu bir altın para çıkarıp aile fertleri arasındaki benzerliği göstererek itiraz edebilirdim ama üzerimde altın para yoktu. Gümüş de yoktu. Bakırların üstünde çoğunlukla Iax Kulesi ya da büyükannemden önce tahtta olan ve kızına da bana da hiç benzemeyen Kral Golloth vardı.

Snorri handa pek konuşmadı, gerginliği belli oluyordu; kendisine karşı sınırların tutulması için emir verilmiş olabileceğinden endişeliydi. Rhone'a devam etmeden önce kalan bakır paralarını, lahana çorbası ve kaynağı belli olmayan bir etten oluşan küçük bir yemeğe harcadık. Rhone benim kuşkularıma rağmen Kızıl Hudut'a çok benziyor gibiydi; tek fark insanların r harflerini sinir bozucu bir şekilde yuvarlayarak söylemeleri idi.

Vardığımız ilk Rhone kasabası ilk akşamımıza denk geldi. Milltown gibi sıkıcı ama saygıdeğer bir isme sahip, oldukça büyük bir yerd burası. Tüccarların, seyyahların ve kasaba halkının doldurduğu işlek bir yol olan çamurlu ana cadde boyunca atlarımızı yavaşça sürdük. Snorri atının dizginlerini çekerek sokağa açık olan ve içinde çekiç sesleri yankılanan bir demirciye yöneldi.

"Sana bir kılıç almalıyız Jal." Bana Jal demeye alışmıştı, "prensım", "Prens Jalan", hatta "Jalan" bile değil, sadece "Jal". Bunun beni kızdırdığını ona söylemedim çünkü o zaman aynı şeyi yüzünde daha büyük bir sırıtmayla yapardı. "Kılıç kullanmada nasılsın?"

“Senin ata binişinden daha iyiyim,” dedim.

Snorri burnundan bir nefes verdi ve kısırağı da ona katıldı. Ona bir pagan atından esinlenerek Sleipnir adını vermişti ve atıyla hemen hemen aynı ağırlıkta olup ona eyere bağlanmış büyük bir kütük gibi binmesine rağmen iyi geçiniyor gibiydiler. İndi, inerken oluşturduğu görüntü de sözünü ettiğim kütüğün yerinden düşmesine benliyordu.

“Gösterir misin?” Kılıcını çekti ve kabzasını bana çevirerek uzattı.

Etrafa baktım. “Ana caddede kılıç sallayamayız herhalde. Birinin gözünü çıkarırsınız! O da önce kolluk güçlerine yakalanmazsak tabii.”

Snorri şaşırılmış görünüyordu, sanki Kuzey’in buzla kaplı yamaçlarında bu, dünyanın en doğal şeyiydi. “Demirci burası.” Eliyle yanıımızdaki demir atölyesini işaret etti. “Demirci kılıç yapıyor. İnsanlar burada devamlı kılıçları deniyor olmalı.” Kılıcın kabzası yine bana doğru uzandı.

“Bundan emin değilim.” Ellerimle dizginleri sıkı sıkı kavramıştım. Teşhir masalarına eğilip baktım. Tırpanlar, balyalama kancaları, çiviler ve diğer yerel mallar bütünüyle önümde seriliydi. “Bu büyüklükteki bir kasabanın silah yapan bir demircisi olabilir. Burası öyle bir yer değil ama.”

“Ha!” Snorri tentelerin altında, gölgede asılı duran bir kılıcı işaret etti. “Demirci!”

Demirci, Snorri’nin gürlemesini duyup ortaya çıktı. Kısa, kan ter içinde, elbette kolları kalın ama ilginçtir ki okumuş biri gibi görünen bir adamdı. “İy’akşamlar.”

“Şu kılıcı deneyeceğim.” Snorri asılı olan kılıcı gösterdi.

“Onu Garson Host için onarıyorum,” dedi demirci. “Çentiklerini giderip kenarını biliyorum. Satılık değil.”

“Bakma sen ona.” Başımı sallayarak adamı onayladım.

Demirci dudağını ısırdı. Rhoneluların her zaman Kızıl Hudedutlu birine haddini bildirme fırsatı aradığını ve sıradan halkın, kendilerinden üstün olanların itilip kakıldığını görmekten daha çok sevdiği bir şey olmadığını unutmuştum. Dilimi tutmam daha akıllıca olurdu. Snorri yabancı olabilirdi ama komşu ülkeden bir yabancı olmak gibi büyük bir günah işlememişti.

“Kılıcın ha üç ha beş çentliğini temizlemişim, Garson için fark edeceğini sanmıyorum.” Demirci geri dönüp kılıcı almak için uzandı.

Kaderime boyun eğerek attan indim ve Snorri’nin bana tekrar uzattığı kabzayı elime aldım. Hayatım tehlikede olmadığı zaman o kadar da fena kılıç kullanmam aslında. Talim alanında, kör kılıçlarla ve üzerimde yeterli koruyucu malzemeyle iyi dayanabilirim. Hatta fazlasıyla iyi. Ama bir gün gerçekten kılıç sallamam gerektiğinde tüm o dersler bir paçamdan akıp gitmişti. Aral Geçidi’nde o Scorrion askerlerinin arasında sıkıştığımız sırada katıksız korku tüm öğrendiklerimi bir anda silip süpürmüştü. Ellerinde keskin kılıçlar olan ve gerçekten bir yerlerimi kesmek isteyen kocaman, öfkeli adamlar vardı karşımda. Ancak kıpkırmızı, açık bir yarayı ve bir adamın içindeki kesilip açılmış küçük karmaşık parçaları görüp onların bir daha asla bir araya gelmeyeceğini anladığında ve son iki yemeğini kayaların üstüne kustuğunda... Ancak bunlar olduğunda kılıçlarla uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu anlarsın ve eğer akıllı bir adamsan bir daha eline asla kılıç almayacağına yemin edersin. Aral Geçidi’ndeki savaştan, bir araya gelmiş donuk anlardan başka bir şey hatırlamıyorum: parlayan çelik, kırmızı kavisler, dehşet içindeki yüzler, benden uzaklaşırken kanla boğulan bir adam... Ve elbette çığlıklar. O çığlıkları bugün hâlâ duyuyorum. Savaşla ilgili diğer her şey bir boşluktan ibaret.

Snorri yeni kılıcını sağlam eline aldı ve ucuyla bana bir hamle yaptı. Hamlesini savuşturdum. Sırıttı ve tekrar üzerime geldi. Karşılıklı hamleler yapıp birbirimizi savuşturduk, çelik kılıçların çarpışma sesiyle sokaktaki kalabalığın büyük bir kısmı durup başını bize çevirdi. Güç, önemli olmakla birlikte kılıç kullanmada başlıca etken değildir, bizim kullandığımız türden ağır kılıçlarda bile. İnce kılıç kullanmak tamamen hıza dayalıdır ama sallayacak kuvvetin olduktan sonra uzun kılıç kullanmak bile fazla güçten çok hız üzerine kuruludur. Kılıç kullanan biri, iyi eğitimliyse, gücündeki büyük bir artıştan çok, beceri ve hızındaki küçük bir artıştan yarar görecektir. Kılıç ne de olsa bir kaldıraçtır. Fakat Snorri söz konusu olduğunda güç gerçekten büyük bir etkeni. Temel sayılabilecek hareketler kullanıyordu ama onları engellerken elim acıyordu ve gerçekten çaba sarf ederek yaptığı ilk vuruşta neredeyse kılıç elimden düşüyordu. Ona rağmen benim sağ elimde Kuzeyli'nin sol eline göre daha fazla kılıç kullanma becerisi vardı.

“Güzel!” Snorri silahını indirdi. “Çok iyisin.”

Övgüsü karşısında aptal gibi sırtıtmamaya çalıştım. “Büyü-kannem tüm ailesinin savaş sanatlarında iyi yetişmiş olmasını istiyor.” Onlar istese de istemese de... Küçük bir prens olarak katıldığım sonu gelmeyen eğitimleri, bir tahta kılıcı ellerim su toplayana kadar tutuşumu, yaptıkları şeyi ağabeylik görevlerinin bir parçası olarak gören Martus ve Darin'in beni acımasızca dövmesini hatırladım.

“Kılıç sende kalsın,” dedi Snorri. “Onu benden daha iyi kullanırsın.”

Dudaklarımı büzdüm. Kılıcın bende olması onu kullanmak zorunda olduğum anlamına gelmedikçe bu anlaşılmaya itirazım olmazdı. Kalçamda uzun bir kılıçla daha havalı olduğum kesindi. Kılıcı yana eğdim ve ışığın, üzerinden geçmesine izin verdim. Bir noktada metalde kara bir leke oluştu. Belki de Snorri doğ-

mamışın vücuduna doğru hamle yaptığında onu kesen kısımdı burası. Anıyı zihnimden uzaklaştırdım.

“Peki sen ne yapacaksın?” diye sordum, ondan çok kendi güvenliğim için kaygılanarak.

“Kılıcın yerini tutacak başka bir şey alacağım.” Demirciye döndü; adam dev Viking’in beni ezdiğini görememekten duyduğu hayal kırıklığını gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyordu.

“Başka bir kılıca paran yetmez!” Hiçbir şeye parası yetmezdi, son firarına kadar aylarca tutsak kalmıştı. Pek getirisi olan bir iş değildi.

“Haklısın.” Snorri demircinin kılıcını geri verdi. “Hem zaten satılık değil.” Başıyla demirci atölyesini işaret etti. “İyi bir baltan var mı? Savaş baltası, odun kesmek için olanlardan değil.”

Demirci elindeki mallara bakmak üzere içeri geçerken Snorri boynuna asılı bir ipin ucunda duran bir kese çıkardı. Kesesinde ne olduğunu görmek için yanına gittim. Gümüş! En az beş tane.

“Bunlar için kimi öldürdün?” diye sorarak kaşlarımı çatıttım. Şiddet içeren bir soygun fikrinden çok Snorri’nin benden zengin olması fikrine kızmıştım.

“Hırsız değilim ben.” Snorri kaşlarını düşürdü.

“Pekâlâ, yağmalama diyelim,” dedim.

Snorri omuz silkti. “Viking arazileri verimsizdir, toprak seyrek bulunur, kışlar amansızdır. Haliyle bazıları gidip zayıf olanın elindekini alır. Doğru. Lakin biz Undorethler, güçlülerden almayı tercih ederiz, onların elinde daha iyi mallar vardır. Uzak kıyılara açılan her bir gemiye karşılık on ve daha fazlası yakın komşulara baskın yapmak üzere yola koyulur. Viking kavimleri asıl güçlerini birbirlerine harcarlar ve hep de öyle yapmışlardır.”

“Hâlâ sorumu cevaplamadın.”

“Güçlü olandan aldım!” Snorri sırttı ve demircinin ona getirdiği baltayı almak için uzandı. “Biz ayrılırken Kazıkkök’ün yanında olan iri adam vardı ya. Galip Ronaldo! Sirkin güçlü adamı.” Kuzeyli baltası değildi elindeki ama iş görür bir piyade baltasıydı, sapı dişbudak ağacındandı ve eskimekten karar-mıştı. Balta her zaman bir köylü silahıydı ama bu, en azından bir lordun hizmetine alınmış bir köylü için yapılmıştı. Snorri baltayı havada çevirdi, masalara, bana ve demirciye endişe verecek kadar yaklaştı. “Galip Ronaldo benimle bir güç yarışında iddiaya girdi. Kazanamadı. O cüce, ona artık Mağlup Ronaldo diyeceklerini söyledi!” Snorri baltayı kaldırdı ve keskin tarafını sanki dinliyormuş gibi kulağına yaklaştırdı. “Alıyorum.”

“Üç.” Demirci söylediği sayıda parmağı havaya kaldırdı; sanki Snorri geldiğimizden beri imparatorluk dilini konuşmuyordu.

“Adam soyuyor seni! Temelde tarım aleti olan bir şey için üç gümüş para mı?”

Ama Snorri parayı ödedi. “Asla bir silahın fiyatı üzerinde pazarlık yapma. Ya alırsın ya almazsın. Tartışmaları silaha sahip olduğun zamana sakla!”

“Sana bir kılıç almamız gerekecek,” dedim. “Bütçemiz elverdiğinde.”

Snorri başını salladı. “Bana balta yeter. Kılıçlar sana savunma yapabileceğini zannettiriyor. Hâlbuki baltayla yapabileceğin tek şey saldırı. Babam da bana o adı vermiş. Snorri. ‘Saldırı’ demek.” Baltayı başının üstüne kaldırdı. “Adamlar bana karşı savunma yapabileceklerini sanırlar ama ben kapıyı çaldım mı açarlar.”

“Ne oluyor bu doğmamışlar?” Bu soruyu sormam için üç gün geçmişti. At sırtında, sınırdan itibaren yüz elli kilometre kadar yol katederek Pentacost isimli kasabaya geldik. Snorri ata hâlâ kütük gibi biniyordu ama neyse ki aynı zamanda bir kütük kadar

dayanıklıydı ve gıkı çıkmamıştı. Yağmur bizi yolda yakaladı ve son on beş kilometre boyunca başımızdan aşağı yağdı. Bu yüzden ahırlardan gelirken üstümüzden sular damlıyordu ve şimdi Rhone Kralı hanında, boş bir şöminenin karşısında hafif hafif buhar tüterek kendi küçük göllerimizin içinde oturuyorduk.

“Bilmiyor musun?” Snorri ıslak kaşlarını kaldırdı, saçını geriye aldı ve fazla suyu parmaklarını sallayarak attı.

“Hayır.” Genelde öyleyimdir. Hoş olmayan şeyleri zihnimden uzaklaştırmak gibi kötü bir alışkanlığım vardır; çocukluğumdan beri yaptığım bir şeydir bu. İstenmeyen bir görevle karşı karşıya kaldığında samimi bir şaşkınlığın çok yardımı olur. Tabii unuttuğun şey borçlarını ödemekse, bunun sonu parmaklarının kırılması ve daha kötüsü olabilir. Galiba yalan söylemenin bir biçimi bu, kendi kendine yalan söylemek. Ve ben yalan söylemede çok iyiyimdir. En iyi yalancıların kendi yalanlarına yarı yarıya inandıkları söylenir. Bu da beni yalancıların en iyisi yapıyor çünkü bir yalanı yeterince sık tekrarlarsam sonunda ona tamamen inanabilirim, öyle yarı yarıya falan değil! “Hayır, bilmiyorum.”

Seyahatlerimiz sırasında, genelde tekdüze ilerleyen çamurlu yollardan ve sayısız berbat küçük çiftlikten geçerken, kendi kendime Cherri’nin güzelliklerini ve Lula’nın keyif verici keşif duygusunu düşünerek çok zaman geçirmiştim ama mezarların oradaki olaydan... hiçbir şey hatırlamıyordum, sadece Cherri’nin bizi kurtarmaya gelişine ait kısa bir anı vardı zihnimde. Yanımızdan yeri göğü inleterek geçerken memelerinin zıplayışını on kere gözümde canlandırmıştım. At sırtında üç günlük bir yolcuğun ve yağmurda üç saat ıslanmanın sonunda doğmamışların başımın etini yiyen bir inatla zihnimde yüzeye çıkması bana nihayet bu soruyu sordurmuştu. Gerçeğin, hayal gücümün ortaya atmaya başladığı şeylerden daha kötü olması pek mümkün değildi. Öyle umuyordum.

“Nasıl bilmezsin?” diye sordu Snorri. Masaya vurmadı ama vurmak istediğini biliyordum.

Benim gibi geçmiş hatalar ve benzeri şeyler üzerinde durmak istemeyen bir adam için Snorri ideal yol arkadaşıydı. Snorri’ye kalırsa tüm hedefler, tutkular, aşklar ve tehlikeler önümüzdeydi. Ardımızdaki her şey, Kızıl Hudut ve tüm halkı, büyükannem ve onun Suskun Rahibe’si, doğmamışlar, Güney’e ait tüm bu şeyler geride bırakılmalıydı; artık hiçbirisi önem taşımamalı ve bizi ilgilendirmemeliydi.

“Nasıl bilmezsin?” dedi tekrar.

“Sen on bir kere on ikinin kaç olduğunu nasıl bilmiyorsun?”

“Yüz otuz iki.”

Lanet olsun. “Ben sadece hayattaki güzel şeylere daha çok ilgi duyuyorum Snorri. Eğer bir şeyin –şu ya da bu şekilde– üstüne binemiyorsam, onunla zar atamıyorsam, kâğıt oynayamıyorsam ya da onu bir şarap şişesinden dökemiyorsam beni o kadar da ilgilendirmiyor. Özellikle de yabancıysa. Ya da pagansa. Ya da her ikisiyse. Ama bu... şey... beni endişelendiren bir şey söyledi.”

“Av.” Snorri başını salladı. “Bizim peşimizden gönderildi.”

“Kim gönderdi? Geçen gün Ölü Kral olabileceğini söyledin ama başkası olamaz mı?” Başka biri olmasını istiyordum. “Bir ölü çağırıcı ya da...”

“Ölü Kral, doğmamışları her yere gönderebilecek tek kişi. ölü çağırıcılar onların yanında hiç kalır.”

“Evet. Şu Ölü Kral. Adını duymuştum.”

Snorri ellerini açtı, konuyla ilgili engin bilgilerimin daha fazlasını paylaşmamı bekledi.

“Bir Brettan lordu. Batık Topraklar’dan gelme tanrısız bir ada gezgini.” Şarabımı yudumladım. Kırmızı Rhone şarabıydı. Tadı berbattı, sirke ve biber gibiydi. Diğer ülkeler, yabancılarla

ve onlara ait şeylerle dolu olmasalardı o kadar da kötü olmazlardı. Şu Ölü Kral bunun tipik bir örneği idi.

“Bu kadar mı? Ölü Kral hakkında bildiklerin bunlar mı? Batık Adalar’dan gelmiş demek?” Buhar şimdi Snorri’nin üzerinden çok daha hızlı tütüyor gibiydi.

Omuz silktim. “Peki neden bir Brettan bizim peşimizden bir canavar göndersin? Nereden haberi olabilir ki? Bahse girerim Maeres Allus onu gaza getirdi. Çok büyük ihtimalle Maeres Allus!”

“Ha!” Snorri birasını kafasına dikip bitirdi, bıyığındaki köpüğü sildi ve bir tane daha ısmarlayacaktı ki yoksulluğumuzu hatırladı. “Bu, küçük bir balığın bir balınaya emir vermesi gibi olur Jal. Senin şu Allus hiçbir şey değil. Şehrinin surlarından on beş kilometre uzaklaşsan onu tanıyan birini bulamazsın.”

Prens Jalan, lanet olsun! Şhrimin on beş kilometre dışına çıksam kimse prens olduğumu bilmeyecek. “Peki canavarı neden gönderdi?”

“Ölü Kral ve şu Suskun Rahibe, onlar gizli eller; başkalarıyla birlikte tüm imparatorluk üzerinde bir oyun oynuyorlar, oyun tahtalarının üzerinde kralları ve lordları sağa sola kaydırıyorlar. Sonunda ne istediklerini kim bilebilir? Belki imparatorluğu yeniden birleştirmek ve başına iplerle oynatılabilecek bir imparator getirmek, belki de oyun tahtasını temizleyip oyuna yeniden başlamak. Sonuçta doğmamış, bizim, Kızıl Kraliçe’nin amacını taşıdığımızı, sonra da bir büyü taşıdığımızı söyledi. Ki taşıyoruz da.” Parmağıyla omzuma bastırdı ve o çatırdayan, rahatsız edici enerji hemen geri geldi. Snorri bana değen parmağını geri çekene kadar da gitmedi.

“Ama o kaza sayılırdı! Biz kimsenin hedefinde değiliz! Büyükannemin, kesinlikle değiliz.” Suskun Rahibe’nin kör gözü geleceği görüp uzak bir ihtimali seçmediyse tabii. Huzursuz edici bir düşünce. O ne de olsa ölülerle savaşıyordu ve Snorri

hem beni hem de cadının büyüsünü, kendi düşmanlarının, Batık Adalar'ın kara gemileriyle getirilmiş ceset adamlarla birlikte çalıştığı kuzeye doğru sürüklüyordu. “Sadece rastlantı bu!”

“O zaman belki de doğmamış yanılıyordu, Ölü Kral da öyle. Belki Suskun Rahibe ve hatta senin şu sansar Allus bizim peşimizde. Gelsinler bakalım. Ne kadar dayanabileceklerini göreceğiz! Kuzey'e daha çok yolumuz var.”

“Peki,” dedim ve asıl konuma döndüm, “şu doğmamış denen şey de ne oluyor?” Bu ismi kâbus gibi yolculuğum başlamadan önce duyduğumu hayal meyal hatırlıyordum. Sanırım ilk duyduğumda sadece dirilmiş cesetler olduklarını ummuştum ki boyları düşünülürse onlarla kolayca başa çıkılabilirdi. Bebekleri –ölü ya da diri– ayaklarımın altında çiğnemeye mevraklı olduğumdan değil ama sirkte yaşananlardan biraz daha az tehlikeli olurdu öylesi. “Ve nasıl oluyor da bir ‘doğmamış’, devrilmesi için üstüne fille hücum edilmesi gereken dev bir mezar heyulası olabiliyor?”

“Potansiyel, doğmamışlar potansiyeldir.” Snorri boş bira kupasını aldı, boş olup olmadığını kontrol etti, yerine geri koydu. “Bizim karşımıza çıkan o kadar tehlikeli değildi ve sadece birkaç saattir ölüydü. Bir çocuktaki tüm o büyüme ve değişme potansiyeli, eğer çocuk doğmadan ölürse ölüler diyarına gider. Orada çarpık bir hal alır. Bozulur. Orada zaman farklı geçer, hiçbir şey genç kalmaz. Doğmamış çocuğun potansiyeli daha eski bir amacın etkisi altına girer. Ezelden beri ölü olan şeyler vardır, Ölümün Ötesindeki Diyar'ı mesken tutmuş şeyler. İşte doğmamış, potansiyelin dizginlerini eline alıp ona sahip ve musallat olan, yaşayanların dünyasına doğma açlığı çeken o kadim kötülüklerdir. Doğmamış, ölüler diyarında ne kadar uzun kalırsa oradan o kadar çok güç alır ama o kadar da az değişebilir, geri dönmesi o kadar zor olur. Sıradan bir ölü çağırıcı bir doğmamış çağırılmaz. Ölü Kral'ın bile sadece birkaç tane

çağırabildiği, onu da nadiren kendi istediği yerde yapabildiği söylenir. Doğmamışlar onun ajanları, casusları olarak çalışır, yeni biçimlere girebilir, kendilerini farklı kılıklara şokabilir, insanların arasında fark edilmeden dolaşabilirler.”

“Yeniler o kadar tehlikeli değil mi?” Buna takılıp kalmıştım ve ben aynı şeyi inanamayarak kendi kendime tekrarlarırken Snorri’nin diğer söyledikleri bir kulağımdan girip öbüründen çıkıyordu. “İşe yarar bir fil olmasaydı seni ikiye bölecekti! Bir tanesiyle daha karşılaşmamayı umalım çünkü buralarda fil bol bulunmuyor, eğer fark etmediysen söyleyeyim. Tanrım!”

Snorri omuz silkti. “Sen sordun.”

“Sormaz olsaydım. İleride bana hatırlat da sormayayım.” Şarabımdan büyük bir yudum aldım. Zilzurna sarhoş olup tüm bu meseleyi güzelce unutmamıza yetecek kadar şarap alacak paramızın olmamasına hayıflanıyordum.

“O gece operada *bir şey* vardı.” Ondan bahsetmek istemi-yordum ama durum daha kötüye gidemezdi.

“Senin şu iblis mi?”

Başımı salladım. “Büyüyü bozdum.” Kırdım. “Her neyse. Orada, aramızda *bir şey* vardı. Bir iblis. İnsan gibi görünüyordu. Ya da vücudu öyle görünüyordu, yüzünü hiç görmedim. Ama ters bir şeyler vardı. Biliyordum. Ben Suskun Rahibe’yi görür-ken diğer herkes onu görmezden geldiğinde olduğum kadar farkındaydım bunun.”

“Bir doğmamış olduğunu mu düşünüyorsun?” Snorri alnını kırıştırdı. “Ve şimdi de bizi mi takip ediyor sence?” Omuz silkti. “Bize yetişmeyi pek beceremiyor öyleyse. Ben ardımızdakilerden çok önümüzde olanlardan endişeliyim.”

“Hımmm.” Ateş daha sıcak diye tavada kızarmaya al-dırmayalım mı yani? Omuz silktim ama o gözleri zihnimden atamıyordum. “Ama ya yetişirse bize?”

“Kötü olur o zaman.” Snorri yine boş kupasını inceledi.

Dışarıdaki yağmura, gökyüzünün yaklaşan bir fırtınayla kararmasına ve gecenin yaklaşmasına baktım. Snorri ne derse desin, dışarıda bizi sevmeyen bir şey izimizi takip ediyordu. *Av* diyordu bize. Islak pelerinimi yerden kaldırdım, üzerinden hâlâ su damlıyordu. “Bir sonraki kasabaya doğru devam etmeliyiz. Oyalanmanın anlamı yok.” Sağlam bir çatının altında bir gece geçirmek güzel olurdu olmasına ama gitme vakti gelmişti.

Yerinde durursan dertlerin seni bulur. Doğmamışlar hakkında fazla bir şey bilmiyor olabilirdim ama kaçmayı iyi bildiğime şüphe yoktu!

ON BİR

“Yağmur yağmıyor!” Başta fark etmemiştim. Vücudum hâlâ sağanaktan korunmaya çalışır gibi büzüşmüş haldeydi ama bu akşam, çamurlu patikanın yanında ve giysilerimden buhar tütecek kadar ateşe yakın dururken, saklanacak bir damla yağmur yoktu.

“Yıldızlar.” Snorri parmağını gece yarısı mavisi göğe uzattı.

“Hatırlıyorum onları.” Çok olmamıştı, onları sıcak bir gecede, Lisa DeVeer’in balkonundan dışarı bakarak izlerken yalanlar söylüyordum. “Şuradakiler âşıklar,” demiştim ona, gökyüzünde rastgele bir yeri göstererek. “Roma ve Julit. Yerlerini ancak bir uzman bulabilir.”

“Peki üzerimizde parlamaları iyi şans getirir mi?” diye sormuştu Lisa, sandığımdan daha çok astroloji biliyor olabileceğini düşünmeme neden olan bir gülümsemeyi yarı gizleyerek.

“Bakalım ve görelim,” deyip ona uzanmıştım. Ve o gece gerçekten şansımız yaver gitmişti. Yine de büyükannemin herkes için eğitimde ısrar etmesinin kurbanı olduğumu düşünüyordum. Etkilemeye çalıştığı kadınların, kendisinden daha eğitilmiş olmaları bir erkek için kolay değildir. Herhalde kuzenim Serah

bir sone kaleme alırken gökyüzündeki tüm takımyıldızları bir bir sayabilirdi.

“Uulisk yamaçlarında yakalanmadım,” dedi Snorri.

Yıldızlara bakarken kaşlarını çatmıştı, dediğini anlamaya çalışmıştı. “Ne?”

“Kraliçene anlattıklarım benim öyle olduğuma inanmasını sağlayacaktı.”

“Ne olduğuna?” Hâlâ bunların yıldızlarla ne ilgisi olduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Kırıkkürek’in, gemisiyle Uulisk’e yanaştığını söyledim. Üzerimize orada saldırdıklarını, Undorethlerin yenildiğini, çocuklarıma sağa sola dağıldığını. Beni zincire vurarak gemisine aldığını söyledim.”

“Evet,” dedim anlattıklarından bir şeyler hatırlamaya çalışarak. Taht odasının havasız olduğunu, ayakta durmaktan bacaklarıma ağrıdığını, gece hiç uyumamış ve akşamdan kalma olduğumu hatırladım. Snorri’nin hikâyesinin ayrıntılarını pek hatırlamıyordum, yalan söylemekten Viking miğferinin boy-nuzlarının düşeceğini düşünmüştüm sadece. Anlaşılan şimdi de bana, o zaman gerçekten yalan söylediğini anlatıyordu.

“Uulisk’e bahar geldiğinde birden gelir, savaşa hazırdır!” dedi Snorri ve hikâyesini anlatmaya başladı. Çıtırdayan ateş arkamızda, gözlerimiz sayısız yıldızın üstündeydi. Hikâyeyi karanlığın içine bir ağ gibi örüyor, sesiyle, gözümü alamaya-cağım kadar parlak ve canlı resimler dokuyordu.

O sabah buzdan gelen homurtulara uyanmıştı. Kara su, günlerdir fiyordun ortasında parılıyordu. Ama bugün don gerçekten çözülecekti ve Uuliskind’in yüksek yamaçlarından aşağı uzanan güneşin ilk dokunuşuyla kıyıdaki buzlar şikâyet edercesine homurdanıyordu.

“Kalk! Kalk, koca öküz seni!” Freja’nın kulübeyi saran kürkleri çekip almasıyla soğuk hava Snorri’nin tenini ısırdı. Snorri tıpkı buzun homurdandığı gibi homurdandı. Doğanın bazı güçlerine karşı konulmaz. Dışarıda, buzlar gürleyerek bahar havasına teslim oluyor, çözülüyordu; içeride bir koca, bütün bir kış birikmiş pislği süpürüp perdeleri sonuna kadar açmaya hazır bir anne karşısında teslim oluyordu. İkisine de direnmek mümkün değildi.

Snorri gömleğine ve pantolonuna uzandı, ağzını, çenesini çatırdatacak kadar büyük açarak esnedi. Freja onun etrafında iş yapıyor, kocasının elleri kalçalarına uzandığında alışılmış bir kolaylıkla kenara çekiliyordu.

“Uslu dur Snorri ver Snagason.” Yatakların üstündeki postları kaldırıp alttaki süpürge otlarını çekmeye başladı. “Pel yamacındaki ağılların onarılması lazım. Baharda tekeler diş keçileri arayıp duracak.”

Snorri burnundan gülerek, “Bu teke de dişisini istiyor,” dedi ama ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Freja her zamanki gibi haklıydı. Çitler çocukları içeride, kurtları dışarıda tutamazdı. Bu şekilde, kıştan kalma halleriyle bu mümkün değildi. Snorri demir dişli testeresini duvardan aldı. “Ver Magson’da çıta olacaktı. Ona bir fıçı barlam balığı vereceğimi söyleyeceğim.”

“Yarım fıçı vereceğini söyle ve önce malzemeyi kontrol et,” dedi Freja.

Snorri omuz silkti ve ağzını kapalı tutarak gülümsedi. Çelik bıçağıyla birlikte bir rulo ayı balığı postu ve bir bileği taşı aldı. “Çocuklar nerede?”

“Karl, Magson’un oğluyla birlikte oltayla balık tutmaya gitti. Emy mandal bebeğini aramaya gitti ve Egil,” Freja yatak kürklerindeki bir kabartıyı ayak parmağıyla duvara doğru dürttü, “Egil hâlâ uyuyor ve uyanması gerekiyor!” Sesi emredercesine

yükseldi ve yataktaki kabartı bir şeyler homurdanarak sızlandı. Kürklerin öbür ucunda şimdi bir tutam kızıl saç görünüyordu.

Snorri çizmelerini ayaklarına geçirdi, koyun postunu asılı olduğu kancadan aldı, savaş baltasını üst pervaza koyup eliyle vurarak iyice yerleştirdi ve kapıyı iterek açtı. Soğuk anında yüzüne vurdu ama kış soğuğu gibi ısırmıyordu, ıslak bir soğuktu bu ve çok geçmeden bahar onu yumuşatacaktı.

Kayalık yamaç kapısının önünden başlayıp beş altı taş kulübeyi daha geçerek Uulisk'in buzlarla çevrili kıyısına iniyordu. Balıkçı tekneleri kışlık demirleme yerlerinde sağa sola yatmış halde duruyordu. Karın en kötü yağdığı yerlerin üstünde keres-telerle korunuyorlardı. Çam ağacından ayaklar üzerinde duran sekiz iskele, buzun üstünden dışa doğru uzanıyordu. Sert geçen pek çok mevsimin etkisiyle kalasları eğilmişti. Kasaba adını onlardan almıştı: Sekiz İskele. Sekizin övünülecek bir rakam olduğu bir çağdan kalmaydı bu isim. Deniz yönünde dokuz kilometre ötede olan Einhaur'un yirmiden fazla iskelesi vardı ama Snorri'nin büyükbabasının büyükbabası Sekiz İskele'nin kıyısına yerleştiğinde Einhaur buz ve kayadan ibaretti.

Ufak tefek biri o iskelelerin en uzununu boyunca ilerlerken Snorri izliyordu.

"Eym!" Snorri'nin bağırışıyla insanlar kapılardan başla-rını çıkardı, pencerelerini açtı. Küçük kız yaşadığı şokla uzun iskeleden neredeyse aşağı düşüyordu, bu da tam Snorri'nin en başta korkup bağırmasına neden olan şeydi. Ama kız öne fırladıktan sonra bir direğe tutundu; küçük parmaklarıyla buz tutmuş keresteyi kavramıştı, beyaz saçları yüzüne düşüyor ve birkaç metre aşağıdaki karanlık sulara uzanıyordu. En ufak bir kaymada fiyort onu yutabilir, soğuk hem nefesini keser hem gücünü tüketirdi.

Snorri aletlerini bıraktı ve uzun iskele boyunca temkinli bir şekilde koştu. Ağırlığını taşıyabilecek yerlere basıyor, se-

çimleri yaparken vakit kaybetmiyordu. Hayatı boyunca uzun iskele üzerinde koşmuştu.

“Aptal kız! Buralara kadar tek başına...” Dizlerinin üstüne çöküp Emy’yi kollarına alırken sesi korkuyla sertleşmişti. Öfkesine hâkim oldu. “Düşebilirdin Einmyria!” Undorethlerin yetiştirdiği bir çocuğun daha akıllı başında olması gerekirdi, beş yaşındayken bile. Kızı bağına sımsıkı bastı, yine de onu ezmeye dikkat ediyor, kalbi küt küt atıyordu. Jarl Torsteff, Undorethleri Demir Tepeli Hoddof’un üstüne sürdüğünde Emy daha annesinin memesinden ayrılmamış bir bebektir. O çarpışmanın hiçbir anında –kalkan duvarına hücum ederken, Edric ver Magson’un kanına bulandığında ya da Demir Tepeli iki adam ile kazıklı çitlerin arasında mahsur kaldığında– Snorri kendi evladını karanlık suların üzerinde asılı gördüğü an kendisini saran o korkunun benzerini yaşamamıştı.

Snorri, Emy’yi kendisinden uzaklaştırdı. “Ne yapıyordun?” Sesi yumuşamıştı, neredeyse yalvarır gibiydi.

Emy dudağını ısırды, annesininki gibi belemir mavis gözleminde biriken yaşları tutmaya çalışıyordu. “Peggy suyun içinde.”

“Peggy mi?” Snorri bu isimde bir çocuk hatırlamaya çalıştı. Tüm çocukları sima olarak tanıyordu elbette ama... Aniden gelen bir rahatlamayla kızgınlığı tamamen geçti. “Bebeğin mi? Kardan önce kaybettiğin mandal bebeği mi aramaya geldin buraya?”

Emy başını salladı, hâlâ ağlayacak gibiydi. “Bulsana onu! Bul onu baba.”

“Ben... O kayboldu, Einmyria.”

“Sen onu bulabilirsin. Bulabilirsin.”

“Kaybolan bazı şeyler bulunur, bazı şeyler bulunmaz.” Açıklamasını yarıda kesti. Bir çocuğun, anne ve babasının sadece yapmayı tercih ettiği şeylerin değil, yapabileceklerinin de sınırları olduğunu anladığı o an kızının gözlerini görmüştü.

Bir anlık sessizlikte onun önünde diz çökerek durdu, sanki saniyeler önce olduğundan biraz daha eksikti. Emy ise büyü-yüp bir gün kadın olacağı o güne bir adım daha yaklaşmıştı.

“Hadi.” Snorri ayağa kalktı, onu da kaldırdı. “Annenin yanına gidiyoruz.” Geri yürümeye başladı, artık dikkatliydi, kalaslara bakıyor, ayak basacağı her yeri dikkatle seçiyordu. Emy’yi yamaçtan yukarı taşıırken eski bir acı Snorri’nin içinde yankılandı; ister derin ve doymak bilmeyen sulara aniden kayarak ister geleceğe giderken ayrılan yollarda atılan yavaş adımlarla olsun, çocuğundan ayrılan her anne babanın duyduğu acıydı bu.

O gece geldiler.

Snorri sık sık Freja’nın, kendisini kurtardığını söylerdi. Freja onun balta ve mızraktaki becerisini doğuran öfkesini alıp yerine yeni tutkular koymuştu. Snorri, daha önce çoğu genç adam gibi eylemden oluşan bir illüzyonun ardında gizlediği bir kafa karışıklığından başka bir şeyi yokken, Freja’nın, kendisine bir amaç verdiğini söylüyordu. Belki o gece, rüyalarının arasında mırıldandığı bir uyarıyla onun uykusunu kaçırarak yine hayatını kurtarmıştı.

Snorri kendisini neyin uyandırdığını bilemiyordu. Karanlıkta, örtülerin sıcaklığı içinde yatıyordu. Freja kendisine değebilecek kadar yakındı ama değmiyordu. Uzun bir süre sadece onun nefes alıp verişini ve yeniden oluşan buzun gıcırıltılarını duydu. Saldırıdan yana kaygısı yoktu, *jarl*’lar en kötü kavgalarını şimdilik tatlıya bağlamışlardı. Her halükârda ancak bir aptal mevsim geçişi daha yeni başlamışken baskın yapma riskine girerdi.

Snorri elini Freja’nın pürüzsüz kalçasına koydu. Karısı uykulu bir sesle reddetti. Snorri onu çimdikledi.

“Ayı mı?” diye sordu Freja. Bazen bir beyaz ayı gelip aranır, bir keçiyi alıp götürürdü. En iyisi buna izin vermektir. Babası

ona, “Asla bir beyaz ayının ciğerini yeme,” diye öğüt vermişti. O zamanlar çocuk olan Snorri, “Neden, zehirli mi?” diye sormuştu. “Evet,” demişti babası, “ama asıl nedeni şu: Eğer yemeye kalkışırsan ayı senin ciğerini yer. Onun dişleri daha büyüktür.”

“Belki.” *Ayı değil.* Snorri nasıl bu kadar emin olabildiğini bilmiyordu.

Kürklerin arasından süzülerek çıktı ve soğuk içine işledi. Üstünde sadece post vardı, baltası Hel’i yukarıdaki yerinden aldı. Bu silahı ona babası vermişti, yarım ay biçimli, geniş bir ağzı vardı. “Bu balta bir yolculuğun başlangıcı,” demişti babası. “Çok adamı Hel’e gönderdi ve zamanını doldurana kadar ona daha çok ruh gönderecek.” Elinde o balta varken Snorri kendini giyinik hissediyordu; soğuk, kendisini biçebileceğinden korktuğu için ona el sürmüyordu.

Dışarıda biri sendeledi, kulübenin yakınındaydı ama şüpheye hiç yer bırakmayacak kadar yakın değildi. “Sen misin Haggerson? Yanlış yere mi işiyorsun?” Haggerson bazen Magson ve Gemi Anulf’la birlikte içer, sonra sendeleye sendeleye evini arar, sadece kırk kulübenin arasından seçmesi gerektiği halde yolunu kaybederdi.

Yumuşak ama net duyulabilen bir çığlık yükseldi, neredeyse bir dalgıç kuşunun sesi gibiydi ama tam öyle değildi. Hem zaten buzlar çekilmeden önce kuşlar sessiz olurdu. Snorri sürgüyü kaldırdı, ayak parmaklarının kökünü tahtanın üzerine yerleştirdi ve kapıyı itebildiği kadar sertçe iterek açtı.

Biri acıyla inledi ve geriye doğru tökezledi. Snorri dışarı fırladı, meşale ışığının parladığı aysız bir gecenin içine atıldı ve gitgide daha çok meşalenin üstü açıldı. Yer kalın bir kar tabakasıyla kaplıydı. Kar iri ve ağır taneler halinde yağıyordu; bahar karıydı bu, kışın yağın minik kristallerden değildi. Snorri çıplak ayakları üzerinde neredeyse kayıyordu ama dengesini korudu, döndü ve baltasını, az önce kapıyı öptükten sonra hâlâ

yüzünü tutan adamın omurgasına sapladı. Vahşi bir çekişle baltanın ağzını düşmekte olan adamın belinden çıkardı.

“Baskın!” diye bağırdı Snorri. “Silahlara!”

Yamacın aşağısında, kıyıya daha yakın bir kulübenin ottan çatısında bir ateş zar zor yanmaya devam ediyordu. Karanlık şekiller beyaz kar tanelerinin arasından hızla geçiyor, bir an ışığa yakalanıp sonra tekrar gecenin karanlığında yutuluyorlardı. Yabancılar mı öyleyse; Vikingler daha ılıman yerlerde o saçakları ateşe verebilirlerdi ama Kuzey’de hiçbirinin bununla vakit kaybetmezdi.

Figürler Snorri’nin üstüne doğru geldi, üçü yarı koşar adım kulübenin etrafını sardı, biri kütük yığınının takılıp düştü. Diğerleri yamacı tırmandı. Gözün hiçbir şeye benzetemediği daha küçük, sıska şekillerdi bunlar. Snorri en yakındaki üçlüye koştu. Karanlık, alev ve gölgeden silahların parıltısını görüp kendini savunma şansı pek yoktu. Snorri buna hiç kalkışmadı, onun yerine düşmanını hemen öldürürsen kalkana ya da zırha, hamleleri savuşturmaya ya da atlatmaya ihtiyacın olmaz mantığına güvendi. Baltasını iki eliyle, kollarını iyice uzatarak, vuruşuyla birlikte vücudunu da döndürerek savurdu. İlk adamın kafasını biçti, ikincisinin omzuna vurdu ve baltasını adamın kolunu neredeyse koparacak kadar derine gömdü. Snorri diğer yöne döndü, dönerken omuzlarına sıçrayan sıcak kanı görmeden hissetti. Döndüğünde, dağılmış kütüklerin arasından küfrederek kalkan üçüncü adamla karşı karşıya geldi. Snorri kaval kemiğiyle adamın yüzüne vurdu, kazandığı ivmeyle Hel serbest kaldı ve baltasını başının üstünden aşağı indirdi; tıpkı aynı noktada daha önce, başka bir baltayla ateş için odun kırarken defalarca kez yaptığı gibi. Sonuç hemen hemen aynıydı.

Bir şey kulağının dibinden ılık çalarak geçti. Çığlık ve feryatlar artık Sekiz İskele’nin her yanını sarmıştı, bazıları korku doluyken bazıları adamların iyileşmeyecek kadar kötü

yaralandıklarında çıkardıkları son seslerdi. Freja'nın kulübenin içinde çocuklara bağırdığını, onlara taş ocağın yanında, arkasında durmalarını söylediğini duyabiliyordu. Sivri bir şey Snorri'nin omuzlarının arasına isabet etti, sert değildi, sivriydi. Döndü, Hender'in kulübesinin üstünde birilerini gördü; çatıya oturmuş, ellerinde bazı sopalarla karı yerinden oynatarak küçük çığlar halinde düşürüyorlardı. Bir ok omzuna saplandı, parmağından daha uzun değildi. Oku omzundan çekti, Hender'in kapısına doğru koştu, orada çatıdan görülmeyecekti. Ok direndi, dikenleri etinin derinlerine takılmıştı ama yine de acı duymuyor, sadece bir uyuşma hissediyordu. Snorri, verdiği zararı umursamadan küçük şeyi çekip çıkardı.

Hender'in kapısı bir deri menteşeye bağlı duruyordu. Siyah paçavralar içindeki adamlar, ana odanın öte ucundaki bir şeyin üstüne üşüşmüşlerdi; sönmekte olan bir ateşin parıltısında biraz seçilebiliyorlardı. İçeride berbat bir çürüme kokusu vardı, o kadar kötüydü ki Snorri'nin gözleri yandı, çürümüş et ve keskin bir bataklık kokusuydu bu. Ocağın önündeki bir kan gölünün etrafında siyah ayak izleri vardı.

Arkadan gelen bir kükremeye Snorri hemen dönüp dışarıda olanlara baktı. Magson'un kulübesinin önünde Olaaf Magson, babasının bir Conaught prensinden kazandığı geniş kılıçla yerde yatıyordu. Onun yanında, bir elinde yanan bir meşale, diğerinde bir el baltasıyla oğlu Alrick duruyordu. Üstü başı yırtık adamlar her yandan bastırıyordu; etleri içe göçmüş, derileri kara lekelerle kaplı, saçları siyah ipler gibiydi. Elleri olmadan, hatta Alrick'in baltası omzu ile boynu arasına gömülükten bile ilerlemeye devam edenler vardı. Omuzlarından kurt postları sarkan, bir elinde çift ağızlı savaş baltası, diğerinde küçük demir kalkanı olan dev bir figür, tüm bu kargaşanın arasından yürüyerek geçti. Yanında iki Viking vardı.

“Kırıkkürek.” Snorri bu adı fısıldar gibi söyleyerek kütükten duvara doğru geri çekildi. Snorri’ye üstün gelebilecek adam pek yoktu ve bu gece yapılanların sorumlusu olabilecek kadar dönecek ve hain olan sadece bir kişi vardı. Ama birisi Kırıkkürek’in ölü çağırıcılarla birlikte denize açıldığını söylese Snorri buna gülerdi. Ta ki onu şimdi görene dek.

Olaaf Magson’un boynundan dışarı uzanan küçük oklar vardı. Snorri onları meşale ışığında, Alrick üstüne çullanan adamlarla birlikte yere devrilirken gördü. Magson kolları titreyerek kılıcını kaldırmaya çalıştı, sonra düşmanlarının altında kayboldu. Snorri iki omzunun ortasına uzandı ve oradaki oku çekip çıkardı. Duvara yaslanarak onu daha da derine itmiş ve bir şey hissetmemişti. Ama şimdi bir güçsüzlük vücudunu sarıyordu.

Ölü adamlar, karın içinden donmuş ayaklarıyla yürüyerek Snorri’nin kulübesinin kapısına doğru ilerliyorlardı. Kıyıdan yüz metre kadar içeride bulunan ver Lutenlerin iki kulübesinin arasında Kırıkkürek ve birkaç adamı, ellerinde havaya kaldırdıkları meşaleleriyle duruyorlardı. Etraflarında bataklık gulyabanileri çatılara çıkmış, ok atılan borularıyla hazır bekliyorlardı.

Kıyı çizgisinden havlarcasına emirler yağdıran sesler geliyordu; aksanları garipti, Brettanlar gibi kelimeleri yutarak konuşuyorlardı. Batık Adalar’dan geliyorlardı öyleyse, Batık Adalar’dan bir baskın, başında da Sven Kırıkkürek. Bu çok saçmaydı.

İlk ölü adam soğuktan kararmış ellerini Snorri’nin kapısının üstüne koydu. Snorri o sabah Emy’yi beş yaşındaki bir çocuğun masumiyetiyle uzun iskelede gördüğü zaman, başka hiçbir şeye benzemeyen bir korku yaşamıştı. Çocuğu o an erişemeyeceği bir mesafede, tehlikeyle baş başaydı. Ona kendisini çaresiz hissettiren şey tehlike değil, tehlike ile kızı arasında duramamasıydı.

“Thor. Korum beni.” Snorri’nin hiçbir zaman tanrılardan yardım istemeye pek vakti olmamıştı. Şölenlerde Odin’e kadeh kaldırabilir ya da yaraları dikilirken Hel’in adını anarak küfredebilirdi ama genelde onları bir ideal, uyulacak bir kurallar bütünü olarak görmüşü, sızlanma ve şikâyetlerini dinleyecek kulaklar olarak değil. Ama bu kez dua etti. Ve kapısının önündeki ceset kalabalığının arasına daldı.

Snorri saklandığı yerden çıkarken kendi savaş narasından başka bir şey duymadı. Ne gulyabanilerin keskin nefes alışlarını ne de oklarının ısıklık çalarak gelişini işitti. Omzuna, koluna ve boynuna saplandıklarını bile neredeyse fark etmedi. En yakınındaki ölünün kellesini aldı, kendisine uzanan bir kolu kopardı, sonra bir eli, sonra bir kafayı daha. Tüm bu esnada Hel ellerine gitgide daha ağır geliyordu, sanki baltası taştan yapılmıştı. Kolları bile ağırlaştı, kasları, sardıkları kemiklerin ağırlığını taşıyamaz oldu. Siyah bir yumruk yüzüne indi, soğuktan kararmış parmak boğumları şakaklarını dövmeye başladı. İki el dizlerini yakaladı, ağır yaralara rağmen ölemeyen, yere serilmiş bir rakibe aittiler. Snorri bir yana devrilerek düşmeye başladı. Gücünün son kırıntısıyla kendisini ileri atarak bacaklarını kavrayan düşmanından kurtuldu, kulübesinin buzlu kenarları boyunca tepetaklak yuvarlandı. İstilacılar sık bir küme halinde kulübenin kapısına doğru bastırıyorlardı; geride yalnızca Snorri’nin baltasıyla kesilmiş vücut parçalarını ve omurgasından neredeyse ikiye bölünmüş ama elleriyle kendisini ona doğru sürükleyen bir cesedi bırakmışlardı.

Snorri’nin vücudunu, en az soğğun bir adama verebileceği kadar derin bir hissizlik sardı. Uzuvarlarını hissetmiyordu ama kollarının ceset gibi bembeyaz ve ölü adamların damarlarında akmadan duran koyu irinle lekelenmiş olduğunu görüyordu. Bütün iradesiyle istemesine rağmen hiçbir yerini oynatamıyordu. Sadece kapı tahtalarının parçalanma sesi kendisine ihanet eden

bedenini dürterek kaldırabildi. Bir çığ onu tekrar yere serdi. Kulübesinin çatısındaki bir şeyler, gulyabaniler, kaçışarak yerlerini alırken karı yerinden oynatmışlardı ve kar bir kütle halinde düşerek onu yumuşak ama karşı konulmaz bir el gibi geri itmişti.

Snorri çaresizce yatıyordu. Gücü tamamen tükenmiş, çıplak bedeni kara gömülü halde ölümü; l ellerin boğazına sarılmasını, gulyabanilerin dişlerini ya da Kırıkkürek'in yağmacılarından birinin baltasını beklıyordu. Kırıkkürek bu işin karşılığında ne alıyor olursa olsun, bu gecenin utancına tanık olmak isteyecekti.

Tiz bir çığlık kulaklarına ulaştı, karlardan oluşan kozasının içinden bile onu duyabildi. Emy! Sonra Freja'nın çığlıkları, savaş narası, bir annenin öfkesi, en büyük çocuğu Karl'ın saldıırken kükremesi. Zihninin her bir parçası hareket etmesi için yanıp tutuşuyor, bütün iradesi onu kollarını ileri uzatmaya, bacaklarıyla kendisini itmeye zorluyordu... Ama hiçbir yeri oynamıyordu. Tüm o öfke ve çaresizliğe rağmen uyuşuk dudaklarından sadece bir inilti çıkabildi ve etrafını saran kr beyazlığın içinde kayboldu.

Aralıksız devam eden bir şıptırıyla uyandı. Yağmurun şıp şıp yağma sesiydi bu. Saaklardan akan, karı yıkayıp temizleyen, göz kapaklarındaki buzu kaldırarak gözlerini yeni güne açmasını sağlayan yağmur. Başını çevirdi ve sular gözlerinin üzerinden aktı. Kar yığınınan geri kalanlar etrafında duruyor, mermer gibi olan teninden biraz daha beyaz görünüyordu.

Kar yumuşak bir yataktır ama uyananı olmaz. Kuzey'in bilgeliğiydi bu. Snorri bunu öğrenmesine yetecek kadar uyuduğu yerde donan sarhoş görmüştü. Ağzından bir inilti yükseldi. Ölüm buydu. l bedeni, cesetlerden oluşan alayların ardına takılıp sallana sallana yürüyecek, zihni ise içeride hapsolacaktı.

İyi adamların, ölü çağırıcıların esiri olarak ölü gözlerin ardından çaresizce dışarıyı izliyor olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Su hâlâ üzerinden dökülerek geçiyor, saçak tahtasının arkasından oluk oluk akıyor, çatının kenarı boyunca gri bir perde haline iniyordu. Kulağına vuruyor, göğsünün üstünden geçiyordu; saçaklardaki küçük buz sarkıtlarına rağmen, eriyen buzlara meydan okurcasına neredeyse ılıktı. Snorri yarı donmuş haldeki yerden yuvarlanarak kalktı. Hareketine şaşırdı, onu kendisinin kontrol edip etmediğinden emin olamadı.

Baskın! Sanki Snorri'nin zihninde de buzlar çözülüyor, hafızası gözlerinin ardına sızmaya başlıyordu. Bir anda ayaklarının üstüne bastı, yağmur yan tarafındaki çamuru temizleye başladı. Ayağa kalktı; sallanıyor, baştan aşağı titriyor, soğuğu ilk kez hissediyordu. "Tanrılar aşkına, hayır!" Öne doğru sendeleyerek yürüdü, destek almak için duvara uzandı; gerçi ellerinde de ayaklarında olduğundan daha fazla his yoktu.

Deri menteşelerinden sökülmüş olan kapı yerdeydi. İçerisi yatak kürkleri, kırık kaplar ve etrafa saçılmış tahıllarla dar-madağındı. Snorri sendeleyerek içeri girdi, hissiz parmaklarını kürklerin arasında dolaştırdı, hâkim olamadığı bir titreme vücudunu sardı ve hem hiçbir şey bulamayacağından hem de bir şey bulabileceğinden korkarak yatak malzemelerini sağa sola fırlattı.

Sonunda ocağın üzerinde koyu, yapış yapış ve üstüne basılarak yayılmış bir kan birikintisi buldu. Parmaklarının beyazlığı yanında kan kıpkırmızı canlılığını geri kazandı. Kimin kanıydı? Ne kadar dökülmüştü? Karısından, çocuklarından geriye kandan başka bir şey kalmamış mıydı? Kapının orada, bir çatlağa takılmış ve rüzgârda salınan bir toprak kızıl saç dikkatini çekti. "Egil." Snorri kanlı elleriyle oğlunun saçlarına uzandı. Vücudunun kasılmalarına engel olamadı ve geriye düştü, gri kurt ve kara ayı postlarının arasında dövünüp titremeye başladı.

Gulyabanilerin zehrinin etkisinden kurtulması kaç saat sürmüştü, Snorri bilemiyordu. Onu karda muhafaza eden, kalbini yavaşlatan ve hayatı en ufak çekirdeğine kadar geri çeken zehir, şimdi bünyesini terk ederken tüm duyularını yerine geri getiriyordu. Her bir hissini keskinleştirerek geri dönen kan dolaşımının acısını artırıyor, üstünde bir sürü kürk olduğu halde soğuğu onun için dayanılmaz kılıyor, zaten katlanılması imkânsız görünen bir kederi bile daha can yakıcı hale getiriyordu. Öfkeden kudurdu, titredi ve yavaş yavaş hem sıcaklık hem güç, uzuvlarına geri döndü. Giyindi, hâlâ hissiz olan parmaklarıyla büyük bir telaş içinde bağcıklarını bağladı, çizmelerini ayaklarına geçirdi; kuru barlam balığı, siyah peksimet, fok derisine sarılmış tuz ve bir toprak kaba konmuş yağdan oluşan son kış erzakını bohçasına koydu. Arasına martı tüyü doldurulmuş iki kat fok derisinden oluşan yolculuk giysisini yanına aldı. Onun üstüne kurt postu giydi; kara aylar gibi yazın kuzeye göçüp kar yağmadan evvel inzivaya çekilen gri bir hayvandı bu. Bu kadarı yeterli olurdu. İlkbahar, savaşını kazanmıştı ve yaz kurdu gibi Snorri de kuzeye doğru yola koyulacak ve ihtiyacı olan şeyi alacaktı.

“Seni bulacağım,” diye söz verdi boş odaya; yatakta karısının yattığı çukur yere, başlarının üstündeki çatıya, onun üzerindeki gökyüzüne, yukarıdaki tanrılara söz verdi.

Ve kapıdan başını eğerek geçen Snorri ver Snagason, eriyen buzların arasında baltasını bulmak üzere evinden ayrıldı.

“Peki buldun mu?” diye sordum, babasının baltasının eriyen karların arasında olduğunu ve Snorri’nin onu korkunç bir kararlılıkla alıp kaldırdığını hayal ettim.

“Önce hayır.” Kuzeyli’nin sesi iki tanecik kelimeye o kadar çok umutsuzluk yüklemişti ki ondan konuşmaya devam

etmesini isteyemedim ve sessiz kaldım. Ama kısa bir süre sonra kendiliğinden konuştu.

“Önce Emy’yi buldum. Bir gübre yığınının ortasına bırakılmış, kayıp bir oyuncak bebek gibi gevşek ve perişan halde yatıyordu.” Yanımızdaki ateşin çatırtılarından başka bir ses yoktu. Sessiz kalmasını, başka bir şey söylememesini istiyordum. “Gulyabaniler yüzünün büyük bir kısmını yemişti. Ama hâlâ gözleri vardı.”

“Çok üzüldüm.” Gerçekten üzülmüştüm. Snorri’nin büyüü bana yine ulaşmış ve beni cesur yapmıştı. O an çocuk ile ona saldıranlar arasında duran ben olmak istedim. Onu korumak için. Yapamazsam da onları dünyanın öbür ucuna kadar ko-
valamak için. “Ölüm bir lütuf olmuş olmalı.”

“Ölmemişti.” Artık sesinde duygu yoktu. Hiç. Ve gece etrafımızda iyice yoğunlaşmıştı, karanlık körlüğe dönüyor, yıldızları yutuyordu. “Boynundan iki gulyabani okunu çekip çıkardığımda çığlık atmaya başladı.” Snorri yere uzandı ve ateş kendi dumanından boğulur gibi sönükleşti, hâlbuki ilk tutuşturulduğunda gayet temiz yanmıştı. “Ölüm bir lütuftu.” Ani bir nefes aldı. “Ama hiçbir baba çocuğuna böyle bir lütufta bulunmak zorunda kalmamalı.”

Ben de uzandım; sert yere, nemli pelerinime, boş mideme hiç aldırmadım. Bir gözyaşı burnumun kenarından süzüldü. Snorri’nin büyüü beni bırakmıştı. Tek arzum güneye, Kızıl Kraliçe’nin sarayının rahatlığına geri dönmekti. Kuzeyli’nin çektiği ızdırabın bir yankısı içimde çınladı ve benimkiyle karıştı. O gözyaşı küçük Emy için olabilirdi, kendim için olabilirdi, muhtemelen kendim içindi ama kendime ikimiz için de olduğunu söyleyeceğim. Belki de bir gün buna inanırım.

ON İKİ

Snorri'nin Kuzey'de geçen korku hikâyesinden sonraki sabah, ikimiz de anlattıklarından konuşmadık. Ciddi bir havayla kahvaltısını yaptı ama atlara binip yola koyulma vakti geldiğinde neşesi tekrar yerine gelmişti. Bu adamın ne olduğu benim için hâlâ büyük ölçüde bir muammaydı ancak şunu yeterince iyi anlamıştım: Hepimiz bir dereceye kadar kendimizi aldatıyorduk; hiç kimse tamamen dürüst olup da her adımında incinmeden kalmayı başaramazdı. Bir insanın kafasında yaşadığı her bir acı, endişe ve dehşet karşısında aklını koruyacak kadar yer yoktu. Ben öyle şeyleri karanlık bir mahzene gömüp yoluma devam etmeye iyice alışmıştım. Snorri'nin şeytanları, biz önceki gece oturmuş, yıldızları seyrederken kaçıp sessiz bir anın içine sızmış olabilirdi ama şimdi o da onları kendisine ait bir mahzene geri kovalayıp kapıyı bir kez daha sürgülemişti. Dünyada içinde boğulmaya yetecek kadar gözyaşı var fakat Snorri ve ben o ışın basit bir zihin gerektirdiğini biliyorduk. Öyle şeyleri bir kenara koyup yolumuza devam etmeyi biliyorduk.

Tabii o, Kuzey'de cesur bir kurtarma eylemine ve kanlı bir intikama doğru yol almak isterken ben tatlı kadınlara ve Güney'deki rahat yaşama dönmek istiyordum.

Bir sonraki günün yolculuğu nem, çamur, gri gökyüzü ve sert bir rüzgârla geçti. Çok az yiyecek ve çok fazla yağmurla yol kenarında bir kamp daha yaptık. Ertesi sabah gün ağarırken uyandım, kendimi üzerinden sular damlayan o aynı çitlerin ve önceki akşam içinde titreyerek uykuya daldığım ıslak pelerinin içinde bulunca hayal kırıklığına uğradım. Rüyalarım garipliklerle doluydu. Önce operadaki iblis bizi karanlık ve yağmurlu gecede kovalıyordu. Ama sonra kâbusum apaydınlık bir hal aldı ve sanki biri bana çok uzun bir mesafeden, tüm o aydınlığın merkezinden sesleniyordu. Sözcükleri neredeyse seçebiliyordum... Ve nihayet, günün griliğine ilk kez gözlerimi açarken, gözlerimin kirpiklerle örtülü bulanık aralığından sanki kanatları açık, pembemsi bir parıltıyla çevrelenmiş bir melek gördüm. Ve sonunda bir sözcük bana ulaştı. *Baraqel*.

Rhone yazının dur durak bilmeyen sağanağı altında üç gün daha at sırtında yol aldık ve ben geri dönüp güneye, sonsuz sayıda zevkle dolu yuvama doğru dörtlale gitmeye fazlasıyla hazırdım. Beni rotamızın üstünde tutan tek şey korkuydu. Aramızda bıraktıklarımızdan ve Snorri'den fazla uzaklaşırsam olabileceklerden korkuyordum. Çatlaklar ayak ucumdan tepeme kadar içimden geçip ben kül olana kadar ılık ve ısı yayar mıydı? Ayrıca Snorri'nin beni takip etmesinden de korkuyordum. Gittiğim yönü bilirdi ve her ne kadar kovalamaca sırasında beni güvenli bir mesafede tutabilecek olan ata binme becerilerime güvensen de kaçmayı bıraktığımda şehir surlarının, muhafızların ve saray güvenliğinin Kuzeyli'yi dışarıda tutabileceğine inancım daha azdı.

Sonraki üç gün boyunca iki kez bir figür gördüm; kilometreler boyunca yağın yağmurun ardında, uzak dağ sırtlarında, parlak gökyüzüne karşı hayal meyal gördüğüm bir şeydi. Sağ-

duyum onun, sürüsünün peşinden giden bir çoban ya da işinde gücünde bir avcı olduğunu söylerken, varlığımın her bir zerresi bana onun doğmamışlardan olduğunu, Rahibe'nin büyüünden kaçıp peşimize takıldığını söylüyordu. İki seferde de atımı eşkin sürdüm ve hoplaya hoplaya peşimden gelen Snorri'yi biraz arımda bıraktım, ta ki gördüğüm şeyin bende uyandırdığı buz gibi dehşetten biraz olsun kurtulana dek.

Azalan kaynaklarımızla, atımı beslemesi için bile güvenmeyeceğim köylülerin pişirdiği küçük porsiyonlardan oluşan cılız bir öğün yedik. Snorri'nin, çalı çitlerine dallar ve eğrelti otları dayayarak yaptığı barınağımızda iki uykusuz gece daha geçirdik. Snorri onun, bir adamın uyumak için ihtiyaç duyabileceği tek şey olduğunu iddia etti ve gece boyunca horladı. Sağanağın “güzel bir nemli hava” olduğunu öne sürüyordu.

“Hardanger'in kuzeyinde çocuklar böyle ılık yağmurlarda çırılçıplak koşarlar. Ayı postlarımızı deniz donmaya başladıktan sonra dikip sırtımıza giyeriz biz,” dedi.

Neredeyse ona vuracaktım.

Eyer üstünde onun barınağında uyuduğumdan daha iyi uyuyordum ama ne zaman uykuya dalsam rüya da görüyordum. Konu hep aynıydı: bir tür iç karanlık, ışığa boğulmuş huzurlu ve ıssız bir yer. Önce saç teli kadar bir çatlaktan içeri sızıyor, sonra çatlak kollara ayrılıp bölündükçe daha çok parlıyor ve bakılamayacak kadar kör edici bir aydınlık kutsal mekânımın duvarlarını kırıyor... Ve bir ses adımı söylüyor.

“Jal... Jal?.. Jal!”

“Ne... ne?” İrkilerek uyandığımda kendimi eyerin üstünde üşümüş ve sıırıslıklam halde buldum.

“Jal.” Snorri başıyla ileriye işaret etti. “Bir kasaba.”

Pentacost'tan çıktığımızdan beri geçirdiğimiz altıncı gecede Chamy-Nix adlı, surlarla çevrili küçük bir kasabanın kapıla-

rından geçtik. İsmi umut vadeder gibiydi ama sonra büyük bir hayal kırıklığı oldu. Islak Rhone kasabalarından bir diğeriymiş sadece; en az ötekiler kadar suratsız ve burnu havada bir yerdi. Daha da kötüsü, yerlilerin imparatorluk dilini konuşmuyormuş gibi davrandıkları o lanet yerlerden biriydi. Konuşuyorlardı elbette ama sanki o kadar ilkel olmakla gurur duyuyormuş gibi ilkel dillerden birinin ardına saklanıyorlardı. İşin sırrı derdini anlatana kadar kendini gitgide daha yüksek sesle tekrar etmekte. Bu muhtemelen askerî eğitimimin faydasını gördüğüm tek konuydu. Bağırmakta çok iyiyimdir. Tam olarak Snorri'nin başarabildiği o gürleme gibi olmasa da belirgin ve yüksek bir sesim vardır ki başına buyruk hizmetkârları ve itaatsiz subayları paylamada ve elbette son çare olarak, bir şey yapmazsam beni bir kılıçla delip geçecek adamları korkutmada işime yarar. Bir korkak olarak hayatta kalma sanatı biraz da işlerin korkaklığın ortaya çıkacağı bir noktaya gelmesine izin vermemektir. Eğer tehlikeli durumların içinden bağırıp çağırarak çıkabiliyorsan bu her türlü iyidir ve iyi bir bağırma sesinin çok büyük yararını görürsün.

Snorri bizi berbat bir batakhaneye götürdü; leş gibi ıslak beden, dökülmüş bira ve odun ateşi dumanı kokan alçak tavanlı bir yer altı meyhanesiydi burası.

“Dışarıdan birazcık daha sıcak ve az nemli olduğunu söyleyebilirim.” Bardaki kalabalığın arasından dirseklerimle yol açarak geçtim. Siyah saçlı, esmer, bazı dişleri eksik ve bıçak yarası izleri taşıyan yerliler arka tarafa doğru, pipo dumanından oluşan bir pusun içinde, küçük masaların etrafında toplanmışlardı.

“En azından bira ucuz olur.” Snorri belki de son bakır paramızı, her yerine bira dökülmüş tezgâhın üstüne vurdu.

“*Qu'est-ce que vous voulez boire?*”¹ diye sordu barmen. Hâlâ, içine bira koyup servis etmeyi düşündüğü bir kupadan birinin tükürüğünü siliyordu.

“Keskö ne?” Tezgâhın üzerine eğildim, altı gün yağın yağmurdan sonra doğal ihtiyatımı kaybetmişim ve sağanak aksi yüzümü ortaya çıkarmıştı. “İki bira. En iyisinden!”

Adam bana bomboş bir bakışla karşılık verdi. Sözlerimi daha yüksek sesle tekrarlamak için derin bir nefes aldım.

“*Deux bières s'il vous plaît et que vous vendez repas?*”² dedi Snorri elindeki parayı ileri iterek.

“Bu da ne?” Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Barmenin cevabı üzerine konuşmaya devam ediyordu. “Nasıl yani?..”

“İmparatorluk dilini konuşarak büyümedim herhalde, değil mi?” Snorri şanki aptalmışım gibi başını iki yana salladı ve ilk dolu kupayı aldı. “Yeni bir dil öğrenmek zorunda kalınca diğerlerine de ilgi duymaya başlıyorsun.”

Kupayı ondan aldım ve biraya kuşkuyla baktım. Yabancı görünüyordu. Üstünde süzülen köpükler bir ada oluşturarak bana Kızıl Hudut'u hiç duymamış ve prenslere hiç ayrıcalık tanımayan yabancı bir yeri anımsattı. Bu, daha birayı yudumlamadan önce ağzımın tadını kaçırdı.

“Biz Kuzeyliler çok iyi tüccarlarızdır, biliyor musun?” diye devam etti Snorri. Gerçi anlattığı şeyin ilgimi çekebileceğine dair ne işaret vermişim, bilemiyordum. “Baskınlardan dönen uzun teknelerin ambarlarında gelen mallardan çok Kuzeyli yük gemilerinin getirdiği şeyler geçer limanlarımızdan. Çoğu Kuzeyli üç, dört, hatta beş dil bilir. Hatta ben...”

1 (Fr.) Ne içmek istersin? (ç. n.)

2 (Fr.) İki bira lütfen, bir de yemek satıyor musunuz? (ç. n.)

Döndüm ve tadı berbat olan biramı masaların olduğu yere doğru götürdüm. Artık hangi katledilmiş dili gerektiriyorsa yemek işini konuşmayı da Snorri'ye bıraktım.

Yer bulmak sorun oldu. Yaklaştığım ilk iri kıyım köylü, bariz olan rütbeme rağmen yerinden kıılmamayıp onun yerine bok çorbası gibi görünen ama çok daha kötü kokan dev kâsesinin üzerine abandı ve beni görmezden geldi. Ben uzaklaşırken “cinyet” gibi bir şey mırıldandı. Diğer terbiyesiz hödükler yerlerinden kalkmadılar ve sonunda bir kil kaptan cin içen ve neredeyse küre biçiminde olan bir kadının yanına sıkışmak zorunda kaldım. Çorba içen adam o sırada bana kötü kötü bakarken elindeki fena görünen bıçakla –genelde çorba içmek için gerekli olmayan bir aletti– oynamaya başladı. Sonra birası ve buharı tüten iki tabak sakatatla Snorri geldi.

“Kay bakalım,” dedi ve yerliler bir sıra boyunca kaymaya başladılar. Yanımdaki kadın pelte gibi titreyerek zıplaya zıplaya sola doğru kaydı ve birinin daha oturmasına yetecek kadar yer açtı.

Önümdeki tabağa baktım. “Bunlar... iyi bir kasabın... iyi niyetle inek olduğunu tahmin ettiğim şeyi... mutfağa göndermeden önce temizleyip atacağı şeyler.”

Snorri yanıma sıkışmaya başladı. “Ve senin bıraktığın şey çok aç olan başka birinin yemeği olur. Ye gitsin Jal.”

Yine Jal! Bu meseleyi onunla çok geçmeden çözmem gerekiyordu.

Ben tabağımda en az tehlikeli görünen parçanın hangisi olduğuna karar verene kadar Snorri kendisinininkini temizledi. Cebinden bir parça bayat ekmek çıkarıp yemeğin suyunu sıyırmaya başladı. “Şu bıçaklı herif bıçağını sana saplamak istiyormuş gibi görünüyor Jal.”

“Böyle bir müesseseden ne bekleyebilirsin ki?” Erkek gibi homurdanmaya çalıştım. “Ne kadar ödersen o kadar alırsın ve yakında bunu bile alamayacak durumda olacağız.”

Snorri omuz silkti. “Senin seçimin. Lüks istiyorsan madalyonunu sat.”

Barbarın cehaletine gülmek için kendimi tuttum. Yağma ve çapulculuğa alışkın bir adamın hangi değerli eşyaları alıp götürmesi gerektiğini iyi bileceğini düşününce bu daha da şaşırtıcı oluyordu. “Nedir senin bu madalyonumla derdin?”

“Sen cesur adamsın Jal,” dedi Snorri anlamsızca. Ekmeğin son lokmasını ağzına tıktı ve yanaklarını şişirerek çiğnemeye başladı.

Kaşlarımı çattım, bunu neden söylediğini anlamaya çalıştım. Bir tür tehdit miydi? Aynı zamanda bıçağımın ucundan sallanan şeyin ne olduğunu çıkarmaya çalıştım. Ağzıma attım. En iyisi bilmemektir.

Sonunda Snorri ağzındaki büyük lokmayı yutabildi ve açıkladı. “Borçlarını ödemektense Maeres Allus’un, parmağını kırmasına izin verdin. Üstelik o kolyenle adama olan borcunu istediğin zaman ödeyebilirdin. Ödememeyi seçtin. Annenin hatırasını korumayı ve onurlandırmayı kendi güvenliğine tercih ettin. Aileye sadakat budur. Şeref budur.”

“Saçmalık bu!” Öfkeme hâkim olamadım. Rezil bir gün geçirmiştik. Rezil bir hafta. Hayatımın en kötü haftasıydı. Madalyonu kolumun altındaki küçük bir cepten çekip çıkardım. Bunu yapmamam gerektiğini çok iyi biliyordum ama Snorri sabrımı taşırmıştı. Snorri ve yağmur. “Bu,” dedim, “basit bir gümüş parçası ve ben hayatımda hiç cesur ol...”

Snorri’nin elime vurmasıyla madalyon fırladı, parlak ve ışıltılı bir kavis çizerek çorba içen adamın kâsesine düştü. Kahverengi bulamaçtan adamın üstüne bol bir miktar sıçradı. “Eğer hiçbir değeri yoksa ve sen de cesur değilsen, gidip onu oradan almazsın.”

Yaptığıma hayret ederek Snorri daha üçüncü kelimesini söylemeden aradaki mesafenin çoğunu katetmiş olduğumu fark

ettim. Çorba içen adam ayağa kalktı, o anlaşılmaz dilinde bir tehdit savurdu: “Cinyet” kelimesi yine geçti. Bıçağı yakından daha da kötü görünüyordu ve onu bana saplamasını önlemek için çaresizce harekete geçerek bileğini tuttum ve tüm gücümle boğazına yumruk attım. Ne yazık ki araya çenesi girdi ama geriye gitti ve bir de başının arkasını duvara vurdu.

Ben korkudan donakalmış halde, o, eksik dişlerinin arasından kan ve çorba tükürerek öylece duruyorduk. Can korkusuyla bileğini tutmaya devam ediyordum ki sonra beni bıçaklamaya çalışmadığını fark ettim. O an kendi yemek bıçağımın da adamın çenesinin altına yerleştirdiğim yumruğumun içinde olduğunu gördüm. O ise bunun zaten farkındaydı. Beklenti içinde onun bıçak tutan eline baktım ve beni kırmayarak elini açıp bıçağın yere düşmesine izin verdi. Bileğini serbest bıraktım ve madalyonumun zincirini kâsesinin kenarından çekerek üzerinden çorba damlayan parçayı çıkardım.

“Bir derdin varsa köylü, git ve bunu atan adamla hallet.” Sesimin ve elimin titremesini, aslında buz gibi korku olsa da bastırılmış bir erkeksi öfke olarak görmelerini umuyordum. Başımla Snorri’yi işaret ettim.

Adamın bıçağını ayağımla masanın altına ittikten sonra kendiminkini çenesinin altından çektim ve sırtımı duvara vermeye dikkat ederek Kuzeyli’nin yanına oturmak üzere geri döndüm.

“Seni adi herif,” dedim.

Snorri başını yana eğdi. “Benim kılıcımı alıp geri dönerek bir doğmamışın üzerine giden bir adam, elinde yemek bıçağı olan bir değirmen işçisinden korkacak değildi herhalde. Öyle olsa bile, eğer o şey değersizse gidip geri almadan önce biraz durup düşünebilirdin.”

Vermillion şehrinden çıkarken bir mendil olan ve şimdi gri bir paçavradan farkı kalmayan şeyle madalyonun dışını sildim. “Annemin resmi bu, seni cahil...” Çorbanın silinmesiyle alttaki

mücevher işlemeli platin ortaya çıktı. “Aa.” Kabul etmeliyim ki üstünü kaplayan pisliğin ve gözlerimdeki buğulanmanın ardından baktığımda değerini anlamak zordu ama Snorri de yanılmış sayılmazdı. Büyük dayım Garyus’un madalyonu elime koyduğu günü hatırlıyordum şimdi. O zamanlar parlıyordu, elmas kesimiyle ışığı yakalayıp kıvılcımlar halinde dışarı veriyordu. Platinin gümüş rengi bir alev gibi parıldaması vardı ki insanların gözünde onu altından daha değerli kılıyordu. Onu şimdi yıllardır hatırlamadığım gibi hatırlıyordum. İyi bir yalancıyım. Harika bir yalancı. Harika bir yalancı olmak için de yalanlarını yaşaman, onlara inanman gerekir. Hatta o kadar ki onları kendi kendine yeterince kez tekrarladığında gözünün önündeki şeylerin bile eğilip bükülerek yalana uyması gerekir. Her gün, her yıl o madalyonu alıp elimde çevirdim ve sadece ucuz gümüş ve sahte taşlar gördüm. Borçlarım her büyüdüğünde kendime madalyonun biraz daha az değerli olduğunu söyledim. Kendime onun satmaya değer olmadığını söyledim ve bu yalanı söylememin nedeni, kendisi gibi sakat ve çarpık olan o kuledeki yatağında yalnız başına yatan ihtiyar Garyus’a onu güvende tutacağıma söz vermiş olmamdı. Ayrıca içinde annemin resmi olduğundan onu satmak için bir nedenimin olmasını istemiyordum. Günden güne, fark edilmeyecek kadar küçük adımlarla yalan gerçeğe dönüştü, gerçek öyle unutuldu, öyle örtüldü ki orada oturdum ve Maeres Allus’a istediğini vermeyi reddettim. Yalan o kadar gerçek olmuştu ki adi herif adamına benim parmağımı kırdırırken bile gerçeğin bir fısıltısı bana ulaşmamış, postumu kurtarmak için o güvene ihanet etmemiştir.

“Cahil ne?” diye sordu Snorri gazez duymadan.

“Hı?” Madalyonu temizlerken başımı kaldırıp baktım. Elmaslardan biri gevşemişti, belki kâseye çarptığı içindi. Parmaklarımla tutarken yerinden çıktı. Havaya kaldırdım. “Hadi

gidip doğru dürüst yemek yiyelim.” Annem bunu bana çok görmezdi. Böylece başladık.

Taşın parlaklığı dikkat çekmeye başlamıştı bile. Bir adam barın oradan dikkatle bize bakıyordu. Tepesindeki geniş ve kuzgun kanadından daha siyah olan şerit dışında –sanki yıllar orayı ıskalamıştı– demir grisi kısa saçları vardı. Madalyonu hızlıca sakladım ve adam gülümsedi ama sanki ilgisi başından beri bendeymiş gibi bakmaya devam etti. Bir an onu tanıdığımı hissederek ürperdim ama adamı daha önce hiç görmediğime yemin edebilirdim. Parmaklarım madalyonu bırakırken dejavu hissi geçti ve biramla meşgul olmaya başladım.

Snorri son parasını daha büyük bir kâse dolusu sakatat, daha fazla bira ve hanın toplu yatakhanesinin zeminindeki birkaç metrekarelik bir yer için harcadı. Yatakhane, uyuyacak yer bulmak için dolaşırken rakip bir meyhaneye daha yakın bir yerde uyanabilecek sarhoşları kaybetmemek için bulunmuş bir çare gibi görünüyordu. Yatmaya hazır olduğumuzda, kalan yerliler Eski Rhone dilinde bağıra çağıra şarkılar söylüyorlardı.

“Alley wetter, Jonty’s alley’s wetter!”³ diye gürledi Snorri yerinden kalkarak.

“Güzel sesin varmış gerçekten.” Bunu yakındaki bir adam söyledi, ağzına kadar koyu likörle dolu kalay alaşımlı bir kabı ellerinin arasında tutuyordu. Başımı kaldırıp baktığımda onun kırlaşan saçlarının arasında mavi siyah bir şerit olan adam olduğunu gördüm. “Ben Edris Dean. Seyyahım. Sabah kuzeye doğru mu yola koyulacaksınız?” Bardan bir adım atıp geldi ve şarkı sırasında sesini duyurabilmek için öne eğildi.

3 Ashında “Alouette, gentille alouette” (Tarlakuşu, güzel tarlakuşu) sözleriyle başlayan Fransızca çocuk şarkısının seslerinin İngilizceye uydurularak “çevrilmiş” hali burada söyleniyor. Şarkı İngilizcede, anlamsız da olsa “Ally wetter, jaunty alley wetter” sözleriyle biliniyor. (ç.n.)

“Güney,” dedi Snorri, neşesi kaçmıştı.

“Güney. Demek öyle?” Edris başını salladı ve içkisini yudumladı. Gülümsemesinin altında sert bir görünüşü vardı. Gözlerine ulaşmakla kalmayıp onları neşeyle dolduran bir gülümsemedi bu; eğer gerçekten hissetmiyorsan numaradan yapması zor bir şeydi. Yine de kolları boyunca uzanan ve kirlerin arasında soluk görünen ince çizgiler halindeki yara izleri beni huzursuz ediyordu. Bir de eski deri yeleğiyle sarılmış çevik ama sağlam vücudu ve belinin iki yanındaki –yemek için değil, daha çok bir ayıyı karnından boğazına kadar açmak için olan– bıçaklar vardı. Yanağında da kalın bir kabartı halinde bir yara izi vardı, kemik boyunca ilerleyen eski bir yara izi. O iz gözüme takıldı ve beni ondan nefret ettirdi, her ne kadar nedenini bilemesem de.

Edris ağzını şapırdattı ve barda birlikte oturduğu iki adama seslendi. “Güney diyor!”

İki adam da bize katıldı. “Ortaklarım. Darab Voir ve Meegan.” Darab damarlarında biraz Afrik kanı taşıyormuş gibi görünüyordu; esmer ve dövüşken bir tipti, boyu benden birkaç santim uzundu, kapkara gözleri ve boynundan başlayıp entarisinin içinde kaybolan ritüel yaralarından oluşan desenleri vardı. Ama beni en çok korkutan Meegan’dı. Aralarında en ufak tefek olan oydu ama ip gibi uzun kolları ve bana Doğrayıcı John’u hatırlatan donuk, solgun gözleri vardı. Öylesine bir ilgiyle bakıyormuş gibi hep birlikte beni sinir bozucu bir dikkatle incelediler. Snorri’yi de fark ettiler ve kendimi, keşke baltasını atlarla birlikte bırakmasaydı, diye düşünürken buldum.

“Kalın. Birer bira daha için. Millet daha yeni ısınıyor.” Edris elini, şarkı söyleyen seslerin yepyeni bir seviyeye ulaştığı masalara doğru salladı.

“Hayır.” Snorri gülümsemedi. Snorri ayıya gülümsemişti; şimdi çok sert görünüyordu. “Şarkı olsun olmasın, biz yine iyi uyuruz.” Bunun üzerine geniş sırtını üç adama döndü ve yürü-

yüp gitti. Mahcup bir gülümseme takınmayı başardım, ellerimi iki yana açtım ve onun ardından geri geri gittim. İçgüdülerim, kürek kemiklerim arasındaki boşluğu onlara göstermeme izin vermiyordu.

Yan odanın karanlığında Snorri'yi bulmak zor olmadı. En büyük kabartı ona aitti.

“Neydi o öyle?” diye fısıldadım ona.

“Bela,” dedi. “Paralı askerler. Gecenin ortasından beri bizi izliyorlar.”

“Madalyonla mı ilgili?” diye sordum.

“Umarım öyledir.”

Haklıydı, hayal edebildiğim diğer tüm ihtimaller soygun-
dan daha kötüydü. “Neden ellerini gösterebilirsin ki? Neden bu kadar açık oynasınlar?” Aklım almıyordu.

“Çünkü şimdi harekete geçme niyetinde değiller. Bizi korkutarak hazırlıksız hamle yapmaya kışkırtmayı umuyor olabilirler. Ama o olmasa bile sırf uykusuz bir iki gece geçirmemiz için yapıyorlar bunu, sinirlerimizi yıpratmak için.”

Oldukça pis kokan insan biçimli bir kabartının dışarı uzanmış kolunu ve bir diğerinin bacaklarını tekmeleyip kenara iterek Snorri'nin yakınına yerleştim. Yarın o elması satacak, her gece çektiğimiz bu koku ve pireler ile soğuk ve yağmur arasında seçim yapma sefaletine bir son verecektim. Pelerinimden yastık yapıp başımı üzerine koydum. “Eh,” dedim. “Niyetleri bizi korkutmaksa işe yarıyor.” Gözlerimi, meyhane tarafına açılan kemere ve ileri geri gidip gelen silüet halindeki şekillere diktim. “Uyuyorsam ne olayım. Asla...”

Gürleyen, tanıdık bir horlama sözümü kesti.

“Snorri? Snorri?”

ON ÜÇ

Daha önce hiç vicdan sahibi olmak gibi bir derdim olmadığı için ondan ne bekleyeceğimi de hiç bilmiyordum. O yüzden her gün şafak sökerken bir iki dakikalığına bir ses bana daha iyi bir adam olmam için seslenmeye başladığında, son olayların nihayet bendeki vicdanı uyandırdığına karar verdim. Vicdanımın bir adı vardı: Baraqel. Pek sevmiyordum onu.

O sabah irkilerek uyanıp birden, Edris ve katilleri yanı başımızda beklerken uyuyakaldığım korkusunu yaşadığım andan, aydınlanan bir göğün altında kasabayı terk ettiğimiz ana kadar omzumun üzerinden bakıp durdum.

“Onları özlemeyeceksin,” dedi Snorri.

“Yaa?” Rhone’un özleyeceğim hiçbir tarafı yoktu. Gerçi şimdi para kesem dolgun ve şingır şingırken belki bu ülke bana kollarını açar ve kendisini ziyarete gelmiş bir prensin hoşça vakit geçirmesini sağlama lütfunda bulunurdu.

“Saklanılmayacak kadar çok olacaklar.” Snorri’nin sesi, atının hızlanıp seke seke gitmesiyle dalgalandı.

“Nereden biliyorsun?” Kızgınlığımı soruma renk kattı. Başımızdaki dertlerin açıkça hatırlatılması hoşuma gitmiyordu. Snorri meseleleri daima tam karşısına alıp çözüyordu. Benim

tarzım daha çok onları halının altına süpürmekti, ta ki yer, üzerinde yürünmeyecek kadar engebeli hale gelene ve evden taşınana kadar.

“Kendine fazla güveniyordu şu Edris. En az bir düzine olmalılar.”

“Siktir.” Bir düzine! Bunun üzerine atımı biraz daha hızlı sürdüm. Adını Ron koymuştum; akılsızlık edip Snorri’yle iddiaya tutuşarak yolculuğumuzun ilk kısmının masraflarını karşılayan Galip Ronaldo’dan esinlenmiştim.

İyi bir tempoyla vadiyi tıngır mıngır çıktık; birbiri ardına geçtiğimiz otlaklardaki koyunları ürkütüp yünlerini birbirine katarak panik halinde kaçışmalarına neden olacak kadar hızlıydık. Chamy-Nix her ne kadar ilham verici olmaktan uzak olsa da şunu kabul etmek gerekiyordu ki etrafın manzarası, ardından sabahın kırmızı ve pembe ışıkları yükselirken bakıldığında nefes kesiciydi. Rhone kuzeye gittikçe tepelik oluyordu. Tepeler dağlara, dağlar zirvelere dönüyordu ve Chamy-Nix’ten Aup Dağları’nın beyaz yükseltileri görülebiliyordu. O kadar yüksek ve çoklardı ki imparatorluğu bıçak gibi bölüyorlardı. Birçok bakımdan imparatorluk zaten hep parçalanmış haldeydi ve Aup Dağları onu bölen kılıçtı.

Bir saat sonra, yükseklerle çıktıktan ve geri Chamy-Nix’e doğru uzanan yolu arkamızda bıraktıktan sonra peşimizdeki-leri gördüm. “Vay canına, bir düzineden çok daha fazla görünüyorlar!” Bir düzine bile başa çıkabileceğimizden çok daha fazlaydı. Hatta sadece Edris, Darab ve Meegan olsa yine fazla olurlardı. Midem ezilip düğümlendi. Aral Geçidi’ni hatırladım. Akli başında bir insanın, başka biri tarafından kesici bir aletle içinin açılması düşüncesini dehşet verici bulmaması imkânsızdı. Bir tanesinin altına saklanabilme umuduyla büyük kayalara bakarken buldum kendimi.

“Yirmi. Yaklaşmışım.” Snorri geri dönüp yola baktı ve Sleipnir’i dürterek devam etti. Bu adın, anlattığı o pagan hikâyelerindeki asıl sahibinin sekiz bacaklı olduğunu söylemişti bana. O kadar fazla bacakla donatılmış bir hayvanın sırtında Snorri’nin bile peşimizdeki çeteyi geride bırakma şansı olabiliirdi. Ama sıradan bir atın üstünde böyle bir şey asla olamazdı.

“Belki madalyonu şuraya bıraksak...” Kararlılığımı yitirmem üç saniyeyi buldu. Snorri’yi terk edip Edris’in çetesini daha zorlu bir sınavla baş başa bırakabilirdim. Normal şartlarda açık ara kazanırdım ama Ron hiç de o kadar iyi bir at değildi. Ayrıca böyle dağlık bir bölgede fazla zorlarsan bir hayvanı sakatlamak çok kolaydı. Bu da beni çeteyle baş başa bırakırdı, tabii eğer bizi birbirimize bağlayan büyüler varken Snorri’nin ölümünün ardından hayatta kalabilirsem. Madalyonu onlara bırakmak en kolay yol gibi görünüyordu.

Snorri şaka yapmışım gibi güldü. “Birini canlı bırakmalıyız,” dedi. “Onları peşimize kimin taktığını bilmek istiyorum.”

“Aa, doğru.” Deliydi, delinin tekiyle yolculuk ediyordum. “Ufaklardan birini sonraya saklamaya çalışacağım.” Anlaşılan ben nasıl madalyonumun değeri konusunda kendimi aldatabiliyorsam Snorri de bizi bekleyen çarpışmalarla ilgili kendisini aldatabiliyordu. Belki de cesaret bundan ibaretti: bir tür aldatmaca. Eğer öyleyse kesinlikle anlaşılması daha kolaydı.

“Savunma yapabilmek için iyi bir yere ihtiyacımız var.” Snorri sanki burası öyle bir yer olabilirmiş gibi etrafa baktı. Ona öyle bir yerin var olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdim. Onun yerine farklı bir taktik denedim.

“Daha yükseğe çıkmalıyız.” Seyrek otların tutunamadığı ve çıplak kayaların göklere doğru bir yol açtığı yukarıdaki çorak yamaçları işaret ettim. “Atlarımızı bırakmak zorunda kalacağız ama onlar da öyle ve o zaman senin ata binmekten bir bok anlamıyor olmanın artık önemi kalmayacak.” Ve is-

tediğimizi yapabilirsem Edris'in adamlarını dağ sırtıyla vadi arasındaki karmaşada kaybeder ve kurtulduktan sonra başka bir yerde daha iyi atlar satın alırdık.

Snorri kısa sakalını sıvazladı, dudaklarını büzdü, dönüp uzaktaki çeteye baktı ve başını salladı. "Herkes iki ayak üstünde olursa daha iyi."

Önden gittim, Ron'u yoldan saptırdım ve erişilemeyecek kadar üstümüzde olan sırtlara doğru sürdüm. O sırtların ötesinde karlarla beyazlamış ve güneşte parlayan zirveler yükseliyordu. Serin bir esinti bizi işimizi kolaylaştıracak şekilde iterek vadinin kenarından yukarıya doğru takip etti ve bir süreliğine umudun zalim kancalarını bana taktığını hissettim.

Sert dağ otları yerini kayalık alanlara ve döküntülere bıraktı; toynakları altından kayan Sleipnir bacakları sağa sola savrularak düştü ve bir an gerçekten sekiz bacağı olabirmiş gibi göründü. Snorri yere düştüğünde homurdandı, Sleipnir toparlanmak için çabalarken kenara çekildi.

"Bu acıdı işte." Bacağında atın ağırlığının geldiği yeri ovaladı, sonra parmaklarını kullanarak etine gömülen küçük taşları ayıkladı. "Ben buradan yürüyeceğim."

Ben bir beş on dakika daha eyer üstünde kaldım, Snorri de yanımda şikâyet etmeden aksaya aksaya yürüdü. Ama sonunda, benim uzman rehberliğimde bile yol Ron için fazla dik olmaya başladı. İkimizin de Snorri'nin düştüğü yere kadar yuvarlanmasına neden olacak kaçınılmaz düşüşü beklemektense indim.

"Git bakalım Ronaldo." Önümüzdeki yokuş bir dağ geçisini bile zorlardı. Atımın sağrısına elimin içiyle sertçe vurdum ve yine azıcık eşyayı yüklenerek yola koyuldum. Snorri'nin bana verdiği kılıç en ağır yükümdü ve devamlı ayağıma takılıp beni düşürecek gibi oluyordu. Onu aslında Kuzeyli'yi memnun etmek için tutuyordum, nihai planım ise köşeye sıkışırsam onu atıp merhamet dilenmekti.

Yükseklik arttıkça rüzgâr daha amansız hale geldi, soğuk ve değişkendi, bir an bizi kayalara yapıştırdır gibi oluyor, sonra sanki olduğumuz yerden hızla çekip alıyordu ve yuvarlana yuvarlana geldiğimiz yere kadar geri gidecek gibi oluyorduk. Peşimizdekilerin ilerleyişini kontrol etmek için sık sık duruyordum. At sırtında bizden daha fazla dayanmış ve atlarından daha geç inmişlerdi. Bu kötüye işarettti. Bunlar kararlı adamlardı. Önümde, Snorri uzun tırmanış boyunca aşmayı hedeflediğimiz sırtı aştı. Hâlâ aksıyordu ama sakatlığı başta olduğu kadar kötü görünmüyordu.

“Lanet olsun.” Aral Geçidi, Scorrón sınır topraklarında Auger Sıradağları iki devasa dağın arasından uzanıyordu. Dağların olduklarından daha büyük olamayacaklarını hissetmiştim her zaman; alttaki kayaların o kadar ağırlığı taşımasına imkân yoktu. Yanılmışım. Chamy-Nix’in üzerindeki Aup Dağları insanın gözünü aldatıyor. Aralarına girene dek, ne kadar gülünç derecede büyük olduklarını anlamıyorsun. Bütün bir şehir, aralarında en yüksek olanın eteklerinde bir lekeden daha fazlası olamazdı. Şimdi feci bir rüzgâra direnerek sıkı sıkı tutunduğumuz sırtın öte tarafında ikinci, üçüncü ve dördüncü köprüler yükseliyor, her biri diğerinden derin vadilerle ayrılıyordu ve aralardaki yamaçlar ya döküntüler yüzünden ölümcül ya da tırmanılamayacak kadar dikti. Ve bize açık olan tüm yollar daha küçük vadilerle bölünmüştü ve üzerlerinde her biri düşecek gibi eğimli duran bina büyüklüğünde kayalar vardı.

Snorri aşağı inmeye koyuldu, ayağı kayacak gibi olduğunda bir kere homurdandı. Beni yavaşlatmaya başlarsa onu geride bırakacağımı biliyordum. Bunu istemezdim ve böyle yaptığım için kendimden hoşlanmazdım ama hiçbir şey beni yirmi paralı askerin karşısında durmaya zorlayamazdı. Böyle söyleyince kulağa daha iyi geliyordu. Daha mantıklı. İşin doğrusu, hiçbir şey beni bir paralı askerin karşısında durmaya zorlayamazdı

ama yirmi, bir arkadaşı yüzüstü bırakmak için daha iyi bir bahane gibi görünüyordu. Arkadaş mı? Aşağı inerken bunu düşündüm. *Bir tanıdık* demek daha iyi olurdu.

Tekrar yukarı çıkmaya başlamamız gerektiğinde ağrımayan yanım kalmamıştı. Ata binmede iyi bir dayanıklılık geliştirmişimdir. Yürümede pek değil. Tırmanmada ise hiç. “Be... bekle bir dakika,” dedim soluk soluğa, vadide daha az şiddetli ama hâlâ ısrarlı olan rüzgârda nefes almaya çalışarak. Hava daha yetersiz gibiydi, ciğerlerimi bir türlü doldurmuyordu. Snorri beni duymadı, tırmanışa başladığımız zamana göre nefes alışını neredeyse hiç zorlanmamıştı.

“Gel,” dedi gülümseyerek, her ne kadar yolun başından beri daha ciddileşmiş olsa da. “Yüksek bir yerde savunma yapmak iyidir. Savaşmak için iyidir. Ruha iyi gelir. Bu işe bir son vereceğiz.” İndiğimiz sırta geri dönüp baktı. “Dün gece karanlık rüyalar gördüm. Son zamanlarda tüm rüyalarım karanlık. Ama engin bir göğün altındaki bir dağ yamacında savaşmak üzere karşı karşıya gelmiş savaşçılarda karanlıktan eser yoktur. Bu, dostum, efsanelere konu olmuştur. Valhalla bekliyor!” Omzuma vurdu ve yamaca döndü. “Eğer onlarla birlikte olmak için savaşarak ölürsem çocuklarım babalarını affedecektir.”

Omzumu ve yan tarafımdaki dikişi ovarak onu takip ettim. Onun “engin göğün altında karşı karşıya gelen savaşçılar” saçmalığı bana kalırsa kapkaranlıktı ama paralı askerlerle hiç bir yerde karşılaşmamak için elimizden geleni yapmaya devam ettiğimiz sürece hemfikir sayılırdık.

Yer yer sürünmemiz gerekiyordu; neredeyse dağı öpecek kadar öne eğiliyor, kendimizi yukarı çekmek için kayadaki yarıklara uzanıyorduk. Nefesim hırıltılı çıkıyor, soğuk hava ciğerlerime bıçak gibi işliyordu. Snorri’nin kendinden emin, ölçülü adımlarla fakat sağlam bacağına yüklenerek yol buluşunu izliyordum. Rüyalarından söz etmişti ama etmesine gerek yoktu.

Onun yanında uyumuş, mırıldanmalarını duymuştum; sanki geceyi bir ziyaretçiyle tartışarak geçirmişti ve o sabah hanın zemininde uyandığında genelde Kuzey mavisi, açık bir gök rengi olan gözleri kömür karasıydı. Kahvaltısını yapmak üzere kalktığında değişimden eser kalmamıştı. Ben de bunun, sadece geçici ışıqla aydınlatılan bir odada rastladığım bir gölge oyunu olduğunu varsaymakla yetinebilirdim. Ama hayal görmemiştim.

Biz yukarıımızda kalan sırtın son yüz metresini katederken peşimizdeki adamlardan ilkinin ardımızda bıraktığımız sırtı aştığını gördüm. Bir sonraki vadiye doğru inerken onları gözden kaybetmek beni biraz rahatlattı. Dertler, devamlı gözümüzün önünde olmadan da yeterince can sıkıcı oluyorlar. Onların da yolu benim kadar zorlu bulduklarını ve adi heriflerden birkaçının hayatının son düşüşünü yaşamasını umuyordum.

Gölgeler uzamaya, yamaçlarda damarlar oluşturmaya başladı. Bedenim bana en az bir aydır tırmandığımızı söylerken aklım günün bitmek üzere olduğunu fark ederek şaşırıyordu. Gece en azından bize biraz dinlenme fırsatı sunacaktı. Kimse karanlıkta böyle yamaçlarda yol alamazdı.

Dağlar uzaktan hoş görünür ama benim tavsiyem bir manzaradan fazlası olmalarına asla izin vermemektir. Bir şeye bakmak için boynunu geriye çekmen gerekiyorsa ona çok yakınsın demektir. Üçüncü sırtın zirvesine yaklaştığımız sırada âdeta emekliyordum. Snorri'yi sakat bacağıyla terk etmeye dair her türlü sadakatsiz düşünceyi çok aşağılarda bırakmıştım. Onu en iyi arkadaş ve çok büyük ihtimalle beni taşıyacak kişi mertebesine terfi ettirmiştim. Bazı yerlerde yamacın sarp oluşundan değil, sırf yorgunluktan emekliyordum; idmansız ciğerlerim uzuvlarımı çalıştırmaya yetecek kadar hava çekemiyordu. Adam boyunda olanlardan büyüklüğü filleri bile kat kat aşan kayaların serpiştirilmiş olduğu bir dizi geniş çıkıntı boyunca

ilerledik, her bir çıkıntının kenarına geldiğimizde bir diğerine tırmanacak yer aradık.

“Gel. Çok kolay.” Snorri yukarıdaki basamaktan elini uzatarak bana baktı. Yukarı çıkan yolun yaklaşık üçte ikisinde durmuş, yekpare kaya üzerinde don yüzünden parçalanmış serbest taşlardan oluşan dik bir alanda tutunuyordum. Eline uzanarak ona doğru bir adım attım.

“Ha...” Aslında “ha siktir” diyecektim ama çizmem kaymaya devam ettikçe kelime uzayarak bir feryada, o da bir çığlığa dönüştü ve “Siktiiiiir!” diye bitmesiyle kendimi kıcımın üstünde buldum.

“Tekrar dene,” dedi Snorri. Yardımını hiç esirgemiyordu.

“Yapamam.” Bunu dişlerimi sıkarak söyledim. Sıcak, akışkan bir ağrı ayak bileğimi sarmıştı. Eklemimin, hiçbir eklem esnememesi gerektiği kadar esnediğini hissetmiştim. Çığlığım esnasında bir şey kopmuş olabilirdi ya da belki sadece yırtılmıştı ama her iki türlü de üzerine ağırlık vermeyi düşünmem mümkün değildi.

“Kalk!” diye kükredi bana Snorri. Sanki bir geçit töreninde sıradan bir askerdim. Kendisinden iyi eğitim çavuşu olurdu çünkü sağduyumu dinleyip durana kadar ayağa kalkmıştım bile. Öne doğru sendeledim ve derin derin nefes alıp peş peşe giderek daha yüksek sesli çığlıklar atarak devrildim.

Sustuğumda taşların kayma sesini duydum ve bir saniye sonra Snorri tepemde belirerek gün ışığını kesti.

“Ben yoldaşlarımı terk etmem,” dedi. “Gel, sana yardım edeceğim.”

Başka adamlarla birlikte olmaktan zevk alan bir adam değilim ama o an Snorri’nin fazla kaslı ve terli kollarında olmayı Cherri ya da Lisa’nın kollarında olmaya binlerce kez yeğlerdim. Beni kaldırıp bir omzunun üstüne aldı ve yürümeye başladı. Birbirimize yakın olmamız aramızda o tuhaf, çıtırdayan ener-

jinin oluşmasına neden oldu ama Edris ve katillerinden daha az ölümcül olduğu için bunu göze almaya hazırdım.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım acıdan kendimi yarı kaybetmiş halde. “Beni bırakmayacağını biliyordum. Biliyordum...” Snorri durdu ve beni bir kayaya yasladı, tek ayak üstünde durdum. “Ne?”

“Güzel.” Snorri etrafa baktı, kayaların konumlarını, çıkıntının genişliğini inceliyordu. “Burası iyi. Gitmiyorum.”

“Gitmeni *istiyorum!*” Bu sözleri sıktığım dişlerimin arasından tıslayarak söyledim. “Devam et, koca ahmak.” *Yeter ki beni de yanına al!* O son kısmı sesli söylemedim. Snorri’nin beni kınayabileceğinden değil, söylesem de fikrinin değişeceğini düşünmüyordum sadece. Elbette gerçekten gitmeye kalksa beni de yanında götürmesi konusunu hemen açardım. Şimdilik yalandan kahramanı oynamam en azından onu mutlu edecek ve bu aciz haldimde beni savunmaya daha meyilli kılacaktı.

Snorri baltasını çıkarıp hazırladı. Uzuvarları doğramaya uygun, geniş yarım ay biçimli bir Kuzeyli baltası onu daha çok memnun ederdi. Taşıdığı silahın ucu, zırhları delmek üzere tasarlanmış ağır bir keski gibiydi. Paralı askerler ciddi anlamda herhangi bir zırhları olduğu halde bulunduğumuz yere kadar tırmanmayı başardılarsa pekâlâ vazgeçebilirdik çünkü insanüstü güce sahip olmalıydılar.

Biraz gerimizde çıkıntı daralıyor ve dev bir kaya sadece bir iki metrelik yeri açıkta bırakacak şekilde yolu kapatıyordu. Böylece geriye sadece, kayaya yapışık halde, diğer yanımızda on metre aşağıdaki çıkıntıyla ilerlemek zorunda kaldığımız korkunç bir alan kalıyordu. Snorri, adamlar o açık ve dar yoldan geldiklerinde onlara görünmeyeceği bir yerde çömeldi.

“Plan bu mu? İlk geleni şaşırtacaksın, sonra geriye sadece on dokuzunu halletmek mi kalacak?”

“Evet.” Omuz silkti. “Yanımdan ayrılmayacağını bildiğim için kaçıyordum sadece. Ve ölümünün benim yüzümden olmasını istemiyorum Jal. Şimdi bu işte birlikteyiz, tanrılar da başından beri böyle istemiş olmalı.” Gülümsemesini görünce onu gerçekten yumruklamak istedim.

“Görüş alanlarının dışındayız. Saklanabiliriz. Geçip gider, dağılır, bizi kaybeder ve vazgeçerler. Kayada izimizi süremezler!” Beni taşımak zorunda kalacağını söylemedim.

Snorri başını salladı. “Bizi bekleyebilirler. Çıkıntıları terk edersek daha açık olan yamaçlarda bizi görürler. Böyle daha iyi.”

“Ama...” *Yirmi kişiler seni gerizekâlı!*

“Gerginler, Jal. Düzgün bir lider onları bir arada tutardı ama kendilerine fazla güveniyorlar, öldürmeye çok hevesliler. Öndeki dört beş kişi, en sondaki adamın dört yüz metre kadar ilerisinde.” Adamların zayıf taktiklerini ne kadar beğenmediğini gösterircesine tükürdü. Ben de tükürürdüm ama ağzım çok kuruydu.

“Dur bakalım, bir düşünelim bunu...”

Snorri tıslayarak ve elini kaldırarak sözümü kesti. Aşağıdaki çıkıntıdan taşın taşa çarpma sesi geldi. Biri küfretti. Kuzeyli’yi ne kadar yavaşlattığımı fark etmemiştim, peşimizdekilerle aramızda yalnızca dakikalar vardı. Soğuk kayaya sırtımı yaslayarak yattım. Ebedî istirahatgâhım mı olacaktı burası? Buranın en fazla bir metre ötesinde ölecektim herhalde. Bulunduğumuz yükseklikte bildiğim dünyaya ait hiçbir şey yoktu, sadece çıplak ve kırık taşlar vardı; burası likenler ya da yosunlar için fazla açıkta ve yüksekti, bakılacak ne bir dal ne bir tutam ot ne de en ufak bir yeşillik barındırıyordu. Hayatımda gördüğüm en ıssız yerdi. Tanrı’ya daha yakındı belki ama ona ait en ufak bir iz taşımıyordu.

Batıda güneş yüksek ve tepesi karlarla kaplı zirvelere doğru iniyor, etraflarındaki göğü kırmızıya boyuyordu.

Snorri bana bakarak gülümsedi, gözleri bir kez daha berrak ve maviydi, rüzgâr kuzgun karası saçlarını boynunun etrafında, omuzlarının üzerinde dalgalandırıyordu. Ölümü bir kurtuluş olarak görüyordu. Bunu artık görebiliyordum. Elinden çok fazla şey alınmıştı. Teslim bile olmayacaktı ama şansının az olmasından büyük bir keyif alıyordu. Ben de ona gülümsedim, yapılacak tek şey bu gibiydi, yoksa sürüne sürüne kaçacaktım.

Artık rüzgârla birlikte adamların tırmanma sesleri hafif hafif geliyordu. Çizmelerin altından kayan taşlar, şingırdayan silahlar, birbirlerine ve tüm dünyaya ettikleri küfürler... Ayak bileğimi oynatmayı denedim ve neredeyse dilimi ısırarak koparacaktım ama neredeyse. O halde kırılmamış, incinmişti. O ayağımla çok hızlı bir adım attım ve kendimi tekrar kayaya yaslanmış halde buldum, bir an gözlerim kararmıştı. Belki korkunun verdiği azimle hoplayıp sendeleyerek biraz daha ileri gidebilirdim fakat çok geçmeden yakalanırdım ve yanımda beni korumak için Snorri de olmazdı. Ama onun düştüğü an, umudum olsun ya da olmasın, benim de işim biterdi.

Güzel şeyler düşün Jalan. Lisa DeVeer'le son anlarımı hatırlamaya çalışarak yaslandığım kayanın etrafından zıplaya zıplaya dolandım. Uçurumla kaya arasındaki dar yoldan ayak sesleri geldi. Düşmek en son endişe edecekleri şeydi ama onlar bunu bilmiyordu. Çömelerek ve acıdan bağırmamak için kendimi tutarak, gelişlerini görmek için ardına saklandığım kayanın etrafından baktım. Altımı ıslatabilirdim ama dağ havası insanı çok susuz bırakıyordu.

Görünen ilk adam Darab Voir'di, tıpkı meyhaneden hatırladığım gibi kel kafalı ve dövüşken tiptiydi. Bazı Afrik kabilelerinin geleneklerine uygun olarak yara izlerinden oluşan desenler taşıyor, ter koyu derisinin üzerinde parlıyordu. Snorri'yi hiç görmedi.

Kuzeyli'nin baltası, Darab ortaya çıkarken kayanın kenarına paralel bir kavis çizerek indi. Kafayı hep katı bir cisim olarak düşündürdüm ama Snorri'nin baltası paralı askerin kafasını yarıp geçtiğinde bunu tekrar düşünmem gerekti. Baltanın ağzı Darab'ın kafatasına arkadan, tepeye yakın bir yerden girdi ve çenesinin altından çıktı. Adamın yüzü tam anlamıyla şişti, başının yanları dışa doğru akar gibi oldu ve hiç bağırıp sızlanmadan aşağı yuvarlandığında kayalar onun kanıyla ıslandı.

Snorri o an kükredi. Sesindeki vahşilik Kazıkkök'ün filini bile durdurmaya yeterdi ancak asıl dehşet verici olan o değildi. Korkunç olan bundan duyduğu basit, fütursuz zevkti. Başka birinin ortaya çıkmasını beklemedi. Onun yerine köşeyi dönüp baltasını sallayarak bir sonraki adamın başının yan tarafını göçertti ve adamı kayaya yapıştırdı. Sonra koşmaya başladı, gerçekten koşarak içlerinden geçiyor, baltasını söğüt dalı kadar hafif, ince bir kılıç gibi kullananak küçük, kısa darbeler vuruyordu. Sırasıyla iki, üç, dört adam ya boşluğa düştü ya da kayaya yapışıp kaldı. Her birinde içinden yumruk geçecek kadar büyük bir delik vardı.

Göremediğim bir yerde Snorri durdu ve gür bir sesle bir Kuzey savaş ağıtı değil, "Roma Şarkıları"ndan⁴ eski bir dörtlük okumaya başladı.

Cesur Horatius, Kapının Komutanı

Çıkıp şöyle dedi sonra:

"Er ya da geç gelir ölüm

Her insana bu dünyada."

4 İngiliz tarihçi ve politikacı Thomas Macaulay Babington'ın (1800-1859) şiirlerinden oluşan *Lays of Ancient Rome* adlı yapıtından. Burada yazar, eserden "Lays of Rome" olarak söz ediyor ve "Then out spake brave Horatius" dizesiyle başlayıp "And the temples of his gods" ile biten kısmı alıntılıyor. (ç. n.)

Bir ıkınma daha, sonra metalin kayaya çarpma sesi. Ardından düşen bedenlerin yere vuruşu.

*“İnsan için en güzel ölüm
Meydan okuyarak olmaz mı imkânsızlığa
Atalarının külleri
Ve tanrılarının mabetleri uğruna.”*

Kahrolası barbar. Zevk alıyordu bu delilikten! Kendisini Roma kapılarının önündeki dar köprüde savaşıyor, güçlü Etrüsk ordusuna geçit vermeyen Horatius zannediyordu! Emekleyerek uzaklaşmaya başladım. İnsanı utanç öldürürmüştü. Savaş alanından ayrılırken taşıyan çipadır utanç, en ağır yüküdür. Neyse ki utanç benim hiç yaşamadığım bir rahatsızlıktı. Gerçi Snorri’nin şarkısının bir sonraki dörtlüğüne geçtiğini duyduğumda, acaba orada sürekli direnemeyebilir mi, diye merak ettim gerçekten. Eğer yanlarında yayları yoksa tabii... Elbette şu Edris’te biraz olsun liderlik varsa düşmanına yandan saldırarak adamlar gönderirdi. Üzerine iki yandan gelindiğinde birden fazla kişinin karşısında durabilecek adam yoktu. Ben olsam yandan saldırarak birilerini...

“Merhaba. Kim varmış burada?”

Edris’in önceki geceden ikinci adamı olan Meegan’ın solgun, donuk gözlerine baktım. Batan güneş onu kan kırmızısı bir ışıqla sarıyordu. Onu handa gördüğümde, karanlık bir sokak arasında karşılaşmak isteyeceğim en son adamlardan biri olarak kafamda yer etmişti. Doğrayıcı John gibi, hepimizi bir günah çıkarma perdesinin ardından izliyormuşçasına dünyayla arasına bir mesafe koyan bir adama benziyordu. Böyle adamlardan iyi işkenceci olurdu.

Meegan’ın omzunda, saçları ağarmaya yüz tutmuş, kaşları bir savaşı elinde hazır bekleyen uzun bir kılıçla

oturuyordu. Meegan ve ben –ben ellerim ve dizlerimin üstünde, o beni sorgularcasına eğilmiş halde– birbirimize gözlerimizi kırıştırarak bakarken, bizi diğer yandan sarmak için gönderilen daha çok sayıda adam muhtemelen çıkıntı boyunca ilerliyordu.

Tehlikeli durumlarda ne yaparsan yap, önemli olan çabuk yapmandır. Korkak olmak kaderinde varsa bile bunu iyi yapmaya çalışmayacaksın diye bir şey yok diye düşünmüşümdür hep. Babam beni her şeyde mükemmel olmam için sıkı sıkı tembihlerdi. Korkaklıkta mükemmel olmak ise çabuk davranmak demektir. Hızla kaçmak istiyorsan, yapman gereken ilk şey o an hangi yöne dönüksen o yönde koşmaya başlamaktır.

Ben kendisine çarpıp koştüğüm sırada Meegan ancak bir “uuuf” demeye fırsat bulabildi ve böyle demeyi seçmesinin nedeni, bol miktarda havanın ciğerlerini hızla boşaltması gerektiği idi. Sağlam ayak bileğimle ileri atılarak o piç kurusuna bir omuz attım. İri bir herif olmak böyle karşılaşmalarda işe yarıyor. Arkasındaki adam takılarak geriye doğru sendeledi.

Dağın tepesindeyken düşmenin iyi –en azından düşen başkası olduğunda iyi– bir yanı varsa o da başını bir taşa vurmanın neredeyse garanti olmasıdır. Meegan tekrar ayağa kalkmak istediğine dair hiçbir belirti göstermedi. Ama diğer adam kışının üstüne düşmeyi başardı ve küfrederek hızlıca geri kalktı. İkimiz de kendimizi, aramızda uzanan parlak kılıcıma bakar halde bulduk. Bir uçta benim kabzadan tutan elim, diğerinde onun keskin tarafı saran kaburgaları vardı. Kılıcı ona doğrultmak şöyle dursun, çektiğimi bile hatırlamıyordum.

“Üzgünüm.” Neden özür dilediğimi sorma. O anın heyecanıyla ayak bileğimin ağrılarını unutup mide kaldıran, ıslak bir yırtılma sesiyle ve keskin kenarın kemiğe sürtünmesinden çıkan gıcırtyla kılıcımı paralı askerin etinden çektikten sonra yanından aceleyle geçip gittim. Önümde üzeri kayalarla kaplı çıkıntıyı aşmaya çalışan daha fazla adam gördüm ve sağlam

ayak bileğimle hızlı bir dönüş yaparak gerisin geri Snorri'yi en son gördüğüm pusu noktasına doğru aksaya aksaya koşmaya başladım.

Onunla zıt yönden gelirken karşılaştım. Ya da daha doğrusu, o bir köşeden üstü başı kan içinde, baltasının ağız kulağında, sapı göğsünde fırlayınca ben kendimi yere attım. Sessiz kararlılığı dehşet vericiydi. Sonra savaş narasını atmasıyla, kararlılığında sessiz kalsaydı daha iyi olurdu, diye düşündüm. Bir an sonra bağırarak ne söylediğini anladım: "Arkanda!"

Dört adam resmen beni bıçaklayabilecek mesafede, hemen arkamdan geliyordu. Snorri ben ve kendisi dâhil kimsenin güvenliğini umursamadan aralarına daldı. Baltası bir adamın karın boşluğuna gömüldü ve aşağıdan yukarıya doğru bir kavisle göğüs kemiğini yardı. Cüsseli olan bir diğerine omuz atarak adamın ayaklarını yerden kesti ve onu bir kayanın sivri köşesine geçirdi. Üçüncü bir adam Snorri'ye kılıcını saplamaya çalıştı ama dev adam kıvrılarak bir şekilde onun yolundan çekilmeyi başardı. Böylece paralı askerin kılıcının ucu Kuzeyli'nin dirseğiyle göğsü arasına girdi. Snorri devam eden dönüşüyle silahı düşmanının elinden çekip aldı. Dört adamdan sonuncusu Snorri'yi hazırlıksız yakaladı. Baltası bir düşmanına saplanmış, kendisi de bir diğeriyle kenetlenmişken adamın mızrak vuruşuna açık durumdaydı.

"Snorri!" Neden böyle bağırarak onu yararsızca uyardığımı bilmiyorum. Snorri problemi yeterince iyi görebiliyordu. Mızraklı adam yarım saniye kadar tereddüt etti. Büyük ihtimalle karşındaki kana bulanmış, kırmızı savaş maskesi haşın ve kocaman bir gülümsemeyle aralanan devden çekiniyordu. Yarım saniyenin yeterli olmaması gerekirdi ama Snorri bir kükremeyle imkânsız görünen bir şey yaparak baltasını kurbanının göğsünden çekip çıkardı, bu sırada adamın içinde ne var ne yoksa etrafa saçtı ve mızrağın başını kendi boynuna

ulaşmadan hemen önce kesti. Tersine yaptığı hamle, baltanın kör olan arka tarafıyla mızraklı adamın kafasını yarıp açtı. Ve yemin ederim ki baltanın demiri havayı yararken ardında çizgi halinde karanlık bir iz bıraktı. Peşinde, duman gibi dağılıp giden gece kıvrımları bırakıyordu. Kılıcsız kalan son adam döndü ve ardına bakmadan kaçtı. Snorri bana döndü, gözleri kapkaraydı, ağır ağır soluyor, hırlıyor, etrafı görmüyordu.

Yuvarlanıp ayaklarımın –yani ayağımın– üstünde doğruldum, kılıcım elimde sallanıyordu. Yüz yüze geldik. Snorri’nin sol omzunun üzerinden, güneşin kor gibi yanan son parçasının dağların ardında battığını gördüm.

“Sakalında biraz...” Elimle çenemi kaşıyarak gösterdim. “İıı... Sakalında bir şey var. Akciğer galiba.”

Yavaş bir hareketle uzandı, o sırada gözleri berraklaştı. “Olabilir.” Et parçacığını bir fiskeyle attı. Sırıttı. Tekrar Snorri’ydi.

“Daha fazlası geliyor mu sence?” diye sordum.

“Daha fazlalar,” dedi. “Gelip gelmedikleri henüz belli değil. Sanırım geriye sekizi kaldı.” Yüzünü sildi, kırmızılığı yaydı. Temiz görünen yerlerinde teni bir Kuzeyli için bile fazla soluktu. Kaburgalarının altındaki koyu ve akışkan kan, bütün kanın düşmanlarımıza ait olmadığını gösteriyordu.

“Edris?” diye sordum.

Snorri başını salladı. “Onu öldürdüğümü hatırlardım. Artçıları getirecek ve bu kez geride kalanlardan kimsenin dağın çok dik olduğuna karar verip vazgeçmemesi için elinden geleni yapacaktır.” Kayaya yaslandı, baltası elinde sallanıyordu. Teninin beyazlığı şimdi kırmızısının altından görünüyordu ve damarları garip bir şekilde siyahtı.

“Onlara düşünecek bir şey vermeliyiz,” dedim. Korkunun gücünü çoğu adamdan daha iyi bilirdim ve Snorri ardımızda korkunç bir karmaşa bırakmıştı. Snorri’nin kendisini mızrak

vuruşundan kurtarmak için baltasını içinden çekip çıkardığı adamı tuttum. Sol çizmesi en az kaygan olan yeriydi ve onu sürükleyerek bizim bulunduğumuz çıkıntıdan bir sonraki çıkıntıya inilen kenara getirdim. Onu on beş santim kadar sürüklemiştim ki saf korkunun an içinde harika bir uyuşturucu işlevi gördüğünü, tehlike geçtiği anda ise etkisinin hızla azaldığını keşfettim. Ayak bileğimi tutarak ve ızdırabımı daha etkili ifade edebilecek yeni küfürler icat ederek geriye doğru düştüm. “Hay çarkına soktuğum!”

“Cesetleri aşağı mı yuvarlayacağız?” diye sordu Snorri.

“İki kere düşünmelerini sağlar.” Ben olsaydım bir kere düşünürdüm ve düşüncem, *sonra gelirim*, olurdu.

Snorri başını salladı ve iki adamı ayak bileklerinden tutup kenardan aşağı attı. Aynı anda hem ıslak hem çıtırtılı bir sesle düştüler ve midem kalktı. Paralı askerlerin artçı birliğinin kulanacağı yol olmalıydı orası, aynı zamanda bizim kullandığımız yoldu. Meegan ve adamlarını alternatif yola ve daha zor bir tırmanışa sevk eden tek şey çarpışma sesleriydi. Snorri’yle onun seçtiği dar savunma noktasında birer birer karşılaşmaktansa onu mantıklı olarak diğer yandan kuşatma isteği, daha tehlikeli bir yola yönelmelerine neden oldu.

Kıçımın üstünde oturmayla devam ederek başka bir adamı ayak bileğinden tuttum, sağlam bacağımı kaya sırtına dayadım ve adamı santim santim uçurumun kenarına doğru çekmeye başladım. Onu bir metre kadar sürüklediğim sürede Snorri diğer hepsini aşağı atmıştı.

“Bu hâlâ yaşıyor.” Snorri, Meegan’ın üzerine eğildi ve kaburgalarını tekmeledi. “Buz kesmiş gerçi.” Takdir eden bir gülümsemeyle bana baktı. “Söz verdiğin gibi birini sorgulama için bırakmışsın.”

“Hepsi planın bir parçası,” dedim ıkınarak, tuttuğum cesedi bir beş altı santim daha oynattım. Şu mızrağı olan adamdı.

Neyse ki yüzüstü yatıyordu. Kayaların üstünden geçerken onu sürüklediğim yerde kırmızı bir iz bırakmıştı. Ellerinin altında kalan yerden tuttum, parmaklarına dokunup yeni ölmüş sıcak tenini hissetmek istemiyordum.

“Ben diğerlerini halledeyim.” Snorri ilk saldırısında ölen fakat yeterince aşağı düşmemiş olan diğerlerine bakmaya gitti.

“Yoo, ben iyiyim. Merak etme.” Verecek cevabım yoktu, Snorri zaten beni duyabileceği mesafeden çıkmıştı ve geriye kalan dinleyicilerim ya ölü ya da bilinçsiz olduğundan iğnelemem boşa gitti. “Haydi!” dedim ve tekrar çektim. Ceset bir beş altı santim daha ileri kaydı. Ölü parmaklar tenimin üzerinde hareket etti, esneyen örümcek bacakları gibi kıvrılıp bileğimdeki damar ve tendonları okşadı. Onu neredeyse vaktinde bırakıyordum ki ben bırakırken o beni yakaladı, ölü adam başını kaldırdı ve mahvolmuş yüzüyle bana kıpkırmızı gülümsedi. Sallanan etlerinin altından beyaz kafatası görünüyordu. Korku adama güç verir ama anlaşılan ölü olmak da öyleydi. Mızraklı adamı fazladan bir metre daha sürüklemeye yetecek kadar kuvvetle çektim ama kendimi kurtaramadım; sadece onu boğazıma uzanmasına yetecek kadar yakınımaya getirdim. Hâlâ sıcak olan ölü parmaklar boğazımı mengene gibi sıkarak sesimi kesmeden önce kısa bir çığlık atabildim.

Boğazı gerçekten sıkılmadan insan bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu anlamıyor. Hava geçişini kesmek için muazzam bir güç gerekmiyor ama ölü adamın gerçekten muazzam bir gücü vardı. Nefes almana izin verilmediğinde tek derdin nefes almak oluyor. Çenemin altındaki bileğe tırnaklarımı geçirdim, parmakları açmaya çalıştım. Ama bir yüz, Snorri’nin balta-sını öptükten sonra hâlâ gülümseyebiliyorsa tırnaklar pek bir şey ifade etmezdi. Ölü şeyin omzuna bir ayağımı yerleştirdim ve var gücümle ittim. Gırtlığım boynumdan çıkacakmış gibi hissettim ama el gevşemiyordu. Gözlerimin önünde karanlık

noktalar belirmeye başladı ve kenarları birleşerek bir karanlık duvarı oluşturdu. Siyahlığın arasından kör edici parlaklıkta çatlaklar geçiyor, kalbim göğüs kafesimin altında yerinden çıkacakmışçasına atıyordu ve burnumdan hava soluyamadığım halde yanan et kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Sonra, el beni yakaladığı çabuklukla gitti. Snorri üzerime eğilmiş, beni koltuk altlarımdan tutup çekiyordu. Boğazım ecel terleriyle o kadar iyi kayganlaşmış olmasaydı sanıyorum onu ölü adamın parmakları arasında, kanlar içinde görürdüm.

Ben boğazımın sıkılmasından sonra daracak kalan nefes borumdan içeri hava çekerken Snorri baltasını kaptı. Ölü adam ayakta duruyor, yüzünün lime lime olmuş kalıntılarının arasından hâlâ sırtıyordu, ellerini bize doğru kaldırdı; bilekleri ve kollarının ön kısmı garip bir biçimde yanmış, üzerlerinden ince ince dumanlar yükseliyordu. Snorri tam ilerleyecekti ki iki kişi onu arkadan tuttu. Ayaklarını yerde tutmaya çabalayarak sendeledi. İki kurbanı, baltasının onlara verdiği ölümcül yaralardan hâlâ kanlar sızarken ona sıkı sıkı tutunuyordu.

Soluk soluğa ve zayıf düşmüş halde mızraklı adamdan uzaklaştım. Hâlâ kıcımın üstündeydim; kayaların arasından ayaklarımı sürüyerek gidiyor, onun telaşsız ilerleyişi karşısında geri çekiliyordum. Snorri'nin de başı belada görünüyordu; o şeylerden biri sırtına asılırken diğeri iki koluyla beline sarılmış, karnını yiyerek içine girmeye çalışıyordu.

“İmdat.” Bunu ancak bir cılız bir fısıltı halinde söyleyebildim. Snorri'nin fark ettiğini sanmıyorum. Kendisini az önce kaya duvarına karşı geriye, bir sonraki çıkıntıya doğru atmış, sırtındaki cesedi kendi geniş omuzları ile taşın arasına sıkıştırmıştı. O benim yardım çağlığımı duymamış olabilirdi ama *ben*, atlamasının sonucunda kırılan kaburgaların ve göğüs kemiğinin sesini belirgin olarak duymuştum.

“Mffgl.” Ölü mızrakçı, üzerime düşmeden hemen önce konuşmaya çalıştı. Parçalanmış eti ve kırık çenesi yüzünden ne dediği anlaşılmıyordu.

“İmdat!” Daha fazla ses çıkarmayı başardım ve bu kez, tekrar boğulmayı bekleyerek yarattığı iki bileğinden yakaladım. Gücü hayret vericiydi ve yanık et avuçlarımın arasından kayıp gidiyordu.

Yolun ötesinden, düşmanımın başının hemen arkasından Snorri’nin ezdiği cesedi parçaladığını gördüm. Sadece başını kesmekle kalmamış, boynunu iki hızlı balta darbesiyle un ufak etmişti. İkinci darbeye birlikte rakibim korkunç bir değişim geçirdi. Gücü katlandı ve kollarımı karşı konulmaz biçimde geri ittiği noktada her türlü savunma çabamı boşa çıkararak iki eliyle tekrar zedelenmiş boynumu kavradı.

Mahvolmuş yüzü benimkine yaklaştı, üzerinden kan damlıyor, dili kırılmış dişlerinin arasından kıvrılarak dışarı uzanıyordu ve gözlerinde korkunç bir zekâ vardı. Metrelerce geride Snorri rakibinin kafasını iki elinin arasına aldı ve küfrederek yanından uzaklaştırdı. Sanki onun düşmanının da gücü artmış gibi tüm gücünü kullanması gerekti ve kalçasından zorla ayırdığı kırmızı ağzın çenesinden deri ve et parçaları sarkıyordu. Snorri dizini o şeyin tam suratına gömdü, onu çizmesiyle iterek uzaklaştırdı, sonra başını ezmek için büyük bir taş alıp kaldırarak peşinden gitti.

Tekrar, sanki bir tür ölü çağırıcılığın verdiği bir canlılık cesetler arasında paylaşılıyormuş ve şimdi yok edilen cesetten çıkıp kalan son taşıyıcıya geçiyormuş gibi düşmanımın gücü tekrar ikiye katlandı. Sanki hiçbir şey değilmişim gibi beni kaldırarak öylece duruyordu. Normalde boynumu kırması gerekirdi ama kollarının gücü arttığı halde aslında kavrayışı zayıflamıştı.

Ellerimin ölü derinin üstüne kapandığı yere baktım ve kör edici bir ışığın yandığını gördüm. Kızgın bir çöl güneşi parmaklarımın arasından sızıyor, kemiklerim pompalanan kan ve canlı etten oluşan pembemsi bir pusun içinde gölge gibi görünüyordu. Ölü şeyin dokunduğum yerleri çıtırdıyordu. Yağlar kabarcıklaşıyor, eti yanıp büzülüyor, bağ dokuları kor gibi yanıp küçülüyordu.

Yaşadığım şokla neredeyse onu bırakacaktım.

Snorri koşarak geldi, baltasını geri almıştı ve hazır tutuyordu. Baltayı hızla döndürerek ucubenin kafasına doğru bir darbe savurdu. Ama yaratık bir şekilde bir elini boğazımdan çekip silahı keskin yerinin altından yakaladı. Sap kısmı, tok ve odunsu bir sesle avucuna oturdu. Snorri baltasını çekip kurtarmaya çalıştı fakat ölü adamı –ve parmaklarıyla hâlâ boğacak kadar sıkı tuttuğu beni– birkaç metre sürüklediği halde o şeyin gücünü alt edemedi.

Kuzeyli durdu, ellerini balta sapının ucuna ve baş kısmına kaydırıp silahı ölü adamın bileğini bükmek için kaldıraç olarak kullandı. Kemikler sert çatırtılarla kırıldı, tendonlar koptu, et yırtıldı. Baltasını kırık elin içinde bırakan Snorri, düşmanını yere yatırdı ve sırttan yüzü büyük bir kaya parçasıyla ezmek üzere işe koyuldu.

Serbest kalınca yuvarlanarak uzaklaştım, güç bela nefes almaya çalıştım. Beni tutan el şimdi ölü adamın ön kolundan dışarı fırlayan kararmış iki kol kemiğinin ucunda duruyordu. O an bile nefes alamıyordum. Gayet dalgın bir şekilde, insanın ön kolunda iki kemik olduğundan daha önce hiç haberim olmadığını düşünerek bilincimi yitirdim.

ON DÖRT

“Uyan.”

İstemiyorum.

“Uyan.” Bu kez bir tokat geldi. Belki ilk seferde de gelmişti.

Eğer hâlâ o boktan dağda isem hayır. Biri boğazıma dikenli çalılar doldurmuştu ve göğsüm acıyordu.

“Şimdi!”

Tek gözümü açtım. Güneş batmıştı ama gökyüzü hâlâ günün izlerini taşıyordu. Soğuk, zirvelerden aşağı inmişti bile. Lanet olsun. Hâlâ dağdaydık. “Siktir.” Bu kelime ağzımdan ince dilimler halinde çıktı. Snorri başımın tekrar çantamın üstüne düşmesine izin verdi ve uzaklaştı.

“Ne yapıyorsun?” Soruyu cevap vermesine yetecek kadar duymamıştı. Vazgeçtim ve havanın tekrar ciğerlerime sızmasına izin verdim. Yanıp kavrulmuş bir el yüzümün önünde belirdi ve benim olduğunu anlamadan önce çığlık atıp ondan kaçtım. Kendimi ittirerek doğrulduğum ve avucumdan kararmış deri parçaları yolduğum sırada o garip kopukluk hissi devam etti. Benim derim değil, beni öldürmeye çalışan ölü şeyden kalan parçalardı bunlar. Bir kısmı gevrek, bir kısmı ıslak deri parçaları kayaların arasına düştü. Rüzgârın sürükleyemeyeceği kadar

ağırlardı. Saldırıya dair anılar da bir o kadar paramparça ve nahoştı. Düşünmemeye çalışmak fayda etmiyordu. Kör.edici ve ısı yaymayan ışığın elimin altından sızışını görüp duruyordum. *Isı olmadan nasıl yanıyordu?*

“Ne yapıyorsun?” Belki Snorri kafamı dağıtırdı. Sesim bu kez daha yüksek çıktı ve Snorri başını kaldırıp baktı.

“Yarayı temizliyorum. Lanet şey ısırdı beni.”

Kalçasının yukarısındaki etin üstünde diş izlerini görebiliyordum. “Kılıç kesigi daha kötü görünüyor.” Karnının dilim dilim görünen yüzeyinin üstünden derin ve kırmızı bir çizgi geçiyordu.

“Isırıklar pis yaralardır. Kolunu bir kılıcın delip geçmesi, elini bir köpeğin ısırmasından iyidir.” Snorri’nin zarar görmüş eti tekrar sıkmasıyla çıkan kan, kemerinin üstünden aşağı aktı. Yüzünü buruşturdu ve su matarasına uzandı, son kaynaklarımızın bir kısmını yaralı bölgenin üzerine döktü.

“Neyin nesiydi bu olanlar?” Büyük bir yanımla bunu bilmek istemese de anlaşılan ağzım istiyordu.

“Ölü çağırıcılık.” Snorri çantasından iğne iplik aldı. Onları sırkten edinmiş olmalıydı. İkisi de turuncu bir macunla kaplıydı. Kötülükleri yaradan uzak tutmak için uydurulmuş bir pagan icadıydı şüphesiz. “Bu işin içinde doğmamışlar yok,” dedi. “Ama ölüleri ölümden hemen sonra diriltecek güçlü bir ölü çağırıcılık var.” Bir dikiş daha attı. Midem kalktı. “Üstelik ölü çağırıcılık ortalıkta bile değil!” Başımı iki yana salladı, sonra yine başıyla arkamdaki bir yeri işaret etti. “Sanırım arkadaşımız daha fazlasını biliyor.”

“Kahrolası!” Bakmak için boynumu çevirince içinin kırık camla dolu gibi olduğunu hatırladım. Başımı ortalayıp öne bakar halde tutarak tüm vücudumu ufak ufak döndürdüm. Sonunda Meegan görüş alanıma girdi; solgun gözleri, ağzını bağlayan bir parça düğümlemiş kumaşın üzerinden iri iri

bana bakıyordu. Snorri elini ayağını bağlayıp sırtını bir kayaya yaslayarak onu oturtmuştu. Çenesindeki kirli sakalının üzerinden salyası akıyor, ya korkudan ya soğuktan –ya da her ikisinden– kolları titriyordu.

“Onu nasıl konuşturacaksın peki?” diye sordum.

“Pataklarım herhalde.” Snorri dikişinden başını kaldırıp baktı. İğne onun koca pençeleri arasında gülünç derecede küçük, aynı zamanda benim etime batırmak isteyebileceğim herhangi bir şeyden çok daha büyük ve sivri görünüyordu.

Havayı kokladım. Burası leş gibi ölüm kokuyordu ve rüzgâr kokuyu temizleyemiyordu. “Edris!” Onu hatırlamamla yüzüme soğuk su çarpılmış gibi oldum. Kılıcımı almak için uzandım ama onu bulamadım.

“Gitti.” Snorri’nin sesi, biraz hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmıştı. “Aşağı attığımız cesetler dirildi ve onun adamlarını korkutup kaçırdı. Gidişlerini seyrettim.”

“Kahretsin! O şeylerden daha fazla mı var?” Ölü gibi davranmamakta inat eden ve beni boğmaya meraklı o sırtıkan cesetlerden biriyle karşılaşmaktansa Edris’le yüzleşmeyi tercih ederdim.

Snorri başını salladı, eğilip ipi ısırarak kopardı, sonra tükürdü. “Tırmanamıyorlar ama. Canlıyken tırmanmada çok iyilerdi. Şimdi?” Başını iki yana salladı.

Çıkıntının kenarından aşağı eğilip bana bakan yüzlerini, kayalara tutunan parmaklarını, tırmanıp geri kaymalarını ve tekrar tırmanmalarını görmeyi hiç istemiyordum. O şey beni boğarken o gözlerdeki bakışın nasıl olduğunu hatırlıyordum. Gırtlığımın ardında safra birikiyordu. Değişik bir şey beni o gözlerle izliyordu; o son dakikalardan önceki tüm yıllar boyunca içlerinden bakan şey her neyse ondan çok daha kötü bir şeydi.

Meegan handa karşılaştığımızda beni bacaklarını ko-
parmaktan zevk alacağı bir böcek gibi inceleyerek korkutmuş

olabilirdi ama dağda, onun görmekten en az endişe duyulacak şey olduğunu anladım. “Onu dövmek tekrar bilincini kaybetmesine neden olabilir. Üstelik senin dövmekten anladığın şey muhtemelen bir öküzü öldürür.”

“Onu öldüremeyiz,” dedi Snorri. “Öldürürsek neyle karşılaşacağımızı kim bilebilir?”

“Ben biliyorum onu.” Alnımı elime koydum, Snorri’nin benden ne kadar daha iri olduğunu kendime hatırlattım. “Ve şimdi o da biliyor. Bu da amacımıza hizmet etmiyor.”

“Ah.” Snorri bir dikiş daha atarak karnının ayrıık duran iki parçasını birleştirdi. “Kusura bakma.”

“Bence çizmelerini çıkaralım ve ayaklarının altında küçük bir ateş yakalım. Bu dağdan kurtulmasının tek yolunun yürüyebilmek olduğunu bilecektir. Böylece dilinin çözülmesi çok sürmez.”

“Etrafa baksana.” Snorri bir sargının ucunu kesmek için kullandığı bıçakla çevreyi gösterdi. “Odun yok. Ateş yok.” Kaşlarını çatı. “Gerçi aşağı attığım son cesedin... kolları yarıktı. Nasıl yaptın onu?” Gözlerini kısarak hâlâ kararmış halde olan ellerime odaklandı.

“Ben yapmadım.” Bu söylediğim doğru olmalıydı. Ben *olamazdım*. “Bilmiyorum.”

Snorri omuz silkti. “Sakin ol. Ben sizin o Roma engizitörlerinizden değilim. Sadece şu pörtlek üzerinde işe yarayabilir diye düşündüm.” Bıçağını Meegan’a doğrulttu.

Ellerime baktım ve merakla düşündüm. En iyi işkencecilerin korkaklardan çıktığı söylenir çoğu zaman. Korkakların iyi hayal güçleri vardır, kendilerine en kötü kâbuslarla, başlarına gelebilecek tüm felaketlerle eziyet eden hayal güçleri. İş başkasına ızdırap vermeye gelince de bu onlara mükemmel bir cephane sağlar. En iyi vasıfları ise kurbanlarının korkularını kurbanın anladığından daha iyi anlamalarıdır.

Tüm bunlar doğru olabilir ama ben her zaman kurbanlarımından birinin kaçıp durumu tersine çevirerek aynı kötülükleri bana yapabileceğinden korkmuşumdur. Yani iyi işkenceci olan korkaklar benim kadar korkak değiller. Yine de Meegan'ın biraz teşvik edilmesi, benim de şu ceset adama ne olduğunu anlamam gerekiyordu. Snorri Roma engizitörlerinden, şüphesiz Parçalanmış İmparatorluk'un en başarılı işkencecilerinden söz etmişti. Eğer ben o canavarlarla "kendi büyücülüğüm" hakkında konuşmaktan kaçınmak istiyorsam, ondan mümkün olduğunca çabuk ve kolay kurtulmak ve onu olabildiğince iyi saklayabilmek için onu kendim anlamalıydım.

Meegan'ın kolunda, omzunun hemen altında kötü görünen bir kesik vardı. Bir kayanın köşesi, keçeli yeleğini delip geçmiş ve etini kesmişti. Yaraya doğru uzandım. Her zaman zayıf bir noktadan başlamak gerekirdi.

"Myltorc! Myltorcdammu!" Ağzındaki bağı çiğneyerek kelimeleri çıkarmaya çalıştı.

Haftalarca kaçmak, çukurlarda uyumak ve korkmaktan başka bir şey yapmamamın ardından üstünlüğün bende olmasından küçük bir heyecan duyduğumu kabul etmeliyim. Nihayet elimde baş edebileceğim bir düşman vardı.

"Ah, öyle bir konuşacaksın ki!" İtilip kakılabilecek kadar ufak oldukları zamanlarda küçük kuzenlerimi korkutmak için kullandığım tehditkâr sesi kullandım. "Konuşacaksın." Avucumun içini yarasının üstüne kapattım, yanmasını isteyerek!

Sonuçlar... iç açıcı değildi. Başta adam dokunuşumun altında kıvranıp sarsılırken, yarasının son derece rahatsız edici ıslak ve süngersi yapısı dışında hiçbir şey hissetmedim. Kımıldayıp sağa sola kaçmasını önlemek için kuvvetlice bastırmam gerekti. En azından canı yanıyormuş gibi görünüyordu ama sonra bunun başka her şeyden çok korkudan olduğunu anladım ve çok geçmeden sakinleşti. Daha çok uğraştım. Büyü

yapmanın nasıl bir his olması gerektiğini kim bilebilir? Sarayda oynadığımız oyunlarda büyücü –en büyük kardeş olması sebebiyle her zaman Martus– sanki kabız olmuş gibi yüzünü kasarak, istemsiz büyüsünü dünyaya küçük bir... şeyin içinden salıveriyordu. Neyse, anladın işte. Daha iyi bir eğitimim olmadığı için ben de çocukken öğrendiğimi uyguluyordum. Bir elim korktuğunu umduğum kurbanımın üzerinde, yüzüm dışarı salmak için uğraştığım muazzam güçle kasılmış halde, dağın başında çömeliyordum.

Gerçekten olduğunda en çok şaşıran ben oldum. Elim gıdıklandı. Eminim her türlü büyü gıdıklanma hissi veriyordur, gerçi dikenlenme ve iğnelenme de olabilirdi ama sonra garip bir kırılma hissi her bir parmak ucumdan girip birleşerek bileğime yayıldı. Başta tenimin solması zannettiğim şey, zayıf ama bariz bir parıltıya dönüştü. Elimin içinde güneşten daha parlak bir şey saklıyormuşum gibi ışık parmaklarımdan sızmaya başladı ve avucumun altında hafif bir sıcaklık toplandı. Meegan çırpınmayı bıraktı ve iplerini gererek dehşet içinde bana baktı. Adi herifin canını yakma isteğiyle daha da kuvvetli bastırdım. Parlak kırılma çizgileri elimin arka tarafına yayıldı.

Işık ve sıcaklık sanki benden yayılıyor, merkezimden çıkıp yandıkları tek uç noktada birleşiyordu. Hava daha soğuk, kayalar daha sert, ayak bileğim ve boğazımdaki ağrılar daha keskin ve inatçı oldu. Yayılan çatlaklar beni korkutuyordu; Suskun Rahibe'nin büyüsünü bozduğumda beni kovalayan çatlağın çok güçlü hatırlatıcısıydılar.

“Hayır!” Elimi hızla geri çektim ve üzerime çöken yorgunluk beni neredeyse kayaların üstüne seriyordu.

Tepemizde bir gölge belirdi. “Konuşturabildin mi?” Snorri yanımda çömelmiş, yüzünü buruşturuyordu.

Başımı kaldırdım. Olması gerekenden birkaç kat daha ağırdı. Meegan'ın yeleğindeki yırtıktan, kararmakta olan kan

lekelerinin altındaki soluk ve sağlam deri görünüyordu. Önceki yarasının yerini belli eden hafif bir iz vardı. “Siktir.”

Snorri adamın ağız bağıını çekiştirdi. “Konuşmaya hazır mısın?”

“Kendime geldiğimden beri hazırım,” dedi Meegan doğrulup oturur hale gelmeye çalışarak. “Şuna anlatmaya çalışıyordum. Sert yollara başvurmaya gerek yok. Bildiğim her şeyi anlatacağım size.”

“Aa,” dedim biraz hayal kırıklığıyla, gerçi onun yerinde olsaydım ben de tamamen aynı şeyi yapardım. “Ve ondan sonra gitmene izin vereceğiz, öyle mi?”

Meegan yutkundu. “Adaletli davranmış olursunuz.” Gergin ve terliydi.

“Yirmiye karşı iki gibi mi adaletli?” diye gürlledi Snorri. Baltasını yanında getirmişti ve konuşurken başparmağını baltanın keskin tarafında gezdiriyordu.

“Aa, şey.” Meegan tekrar yutkundu. “Kişisel bir şey değildi. Kadın o kadar kişilik para ödedi. Edris için sadece işti bu. Kadından aldığı parayı dağıttı ve biz yerlilerden bir grup topladı. Biraz bela görmüş, savaşta çarpışmış ya da daha önce para karşılığında tehlikeli işler yapmış adamlardan. Öyle işte.”

“Kadın mı?” Benim dayak yediğimi görmek isteyecek bir sürü kadın tanıyordum, bunun için para ödeyebilecek olanlar da az değildi ama yirmi adam çok fazlaydı ve kadınların çoğu bu cezanın ölümcül olmasını istemezdi.

Meegan sakalında kuruyan tükürüğü ve üst dudağındaki sümüğüyle, bizi memnun etmek için hevesle başını salladı. “Edris onun güzel bir kadın olduğunu söyledi. Ama bunu böyle kibarca söylemedi tabii.”

“Sen kadını görmedin mi?” Snorri öne doğru eğildi.

Meegan başını iki yana salladı. “Anlaşmayı Edris yaptı. O, yerlilerden değil. Bir sürü hırsız uğursuz tanır. Yılda bir iki kere uğrar.”

“Ölü çağırıcı o kadın olmalı. Bir adı var mıydı?” diye sordu Snorri.

“Chella.” Meegan dudaklarını yaladı. “Edris’i korkuttu. Edris’in korktuğunu daha önce hiç görmemiştim. Ondan sonra kadınla görüşmek istemedim. Ne kadar leziz görünürse görünsün.”

“Peki bu Chella şimdi nerede bulunur, biliyor musun?” Snorri, ölü çağırıcının boğazına sarıldığını hayal ediyormuşçasına kocaman elleriyle baltasının sapını kavradı.

Meegan, üzerindeki suyu silkeleyen bir köpek gibi hızlı hızlı başını iki yana salladı. “Buralardan değil. Kuzeyliymiş, Edris öyle dedi. Ondan bir şişe içki aldı, hep birlikte kadeh tokuşturarak görevi kutlamamız için. Gelleth malıymış, galiba Darab öyle demişti. Garip bir yakıcılığı vardı.” Dudaklarını şapırdattı. “İçinden geçişi bir garip oluyordu. Ama daha fazla istetiordu. Kadın büyük ihtimalle Gellethli. Belki geri dönmüştür. Belki şu an bizi izliyordur. Siz çocukları yere serdiğinizde bir şey onları geri kaldırdı.”

“Ne yapalım?” Ölü çağırıcı bir cadının, ölü adamlarını peşimizden göndermeye hazır halde bizi dağ sırtlarından izlediği fikri hoşuma gitmedi. Tüm bu düşünce büyükanneimin sarayında bana hafiften gülünç geliyordu. Anlatılanların çoğunun yalan olduğundan emindim ve doğru olan kısımları hangileriye pek ürkütücü görünmüyorlardı. Korkmuş köylülerin ardından seğirten küflü cesetler, gerçek askerler için bir tehdit gibi görünmüyordu. Ama medeniyetten –bir de Rhone medeniyetinden– kilometrelerce uzakta, güvenilmez bir zemin üzerinde ölümler bizden sayıca üstün durumdayken bakış açım tamamen tersine dönmüştü. “Yani, bir şey yapmalıyız.”

“Bununla ilgili mi?” Snorri, Meegan’ın bağı ayaklarını tekmeledi.

“Kadınla ilgili,” dedim.

“Benim istikametim kuzey. Herhangi bir şey yoluma çıkacak olursa deler geçerim. Yoksa ardımda bırakırım.”

“Hızlanıp kuzeye doğru yol almaya devam edeceğiz. Güzel.” Bir planın içinde kaçmak varsa ben de varımdır.

“Peki ya o?” Meegan için bulunabilecek hiçbir çözüm iyi görünmüyordu. Onu serbest bırakmak istemiyordum, tutmak da istemiyordum. Ama başka birini sinsice alt etmeye her an hazır olsam da cinayet işleyecek biri değilimdir.

“Bırakalım, arkadaşlarının arasına dönsün.” Snorri bir elini Meegan’ın bileklerinin etrafındaki iplere geçirdi ve onu ayağa kaldırdı.

“Dur bakalım, bu hiç adaletli görünmüyor. Daha önce bizi öldürecek...”

Snorri üç adım attı, Meegan’ı kayanın tek bir dik basamak halinde aşağı indirdi kenara getirdi... Ve onu aşağı itti. “Oradaki arkadaşlarının.”

Meegan’ın çaresizlik feryadı ıslak bir çarpma sesiyle ve bir şeyin ya da bir şeylerin onun düştüğü yere koşma sesiyle son buldu. Snorri benim hayret dolu bakışıma karşılık verdi. “Adaletli biri olmaya, onurumla yaşamaya çalışırım ama üzerime silahlarla ve canımı alma niyetiyle gelen de bir daha yürüyüp gidemez.”

ON BEŞ

Dağda geçirilen gecelerin tavsiye edilecek bir yanı yok. Karanlığın, senin ince battaniyeler altında titrediğin yere tırmanmaya çalışan ölü adamların sesleriyle dolu olduğu gecelerin ise hiç yok.

Sonunda sabah oldu. Önemli olan da buydu.

“Demek o adamı iyileştirdin.” Snorri dağ yamacı boyunca önden gidiyor, peşimizden gelen cesetlerin erişemeyeceği bir iniş yolu arıyordu.

“Hayır, iyileştirmedim.” *Her şeyi inkâr et*, küçük yaştan itibaren benimsediğim bir politikaydı. “Siktir!” Ayağım boşa düştü ve çizmemi yere istediğimden daha sert vurdum. Yakıcı iğneler halinde ayak bileğimden yükseldiğini hissettiğim ağrı, dağdan inmenin canımı yakacağını bana öğretti.

“Kolunda, benim karnımdakinden daha derin bir kesik vardı.”

“Hayır. Sadece yeleği yırtıldı. Yeleğinde büyük bir delik, kolunda küçük bir sıyrık vardı. Yarası çok kanadı. Seni aldatan o oldu muhtemelen. Ben sadece kanı biraz sildim.” Bunun nereye gittiğini görebiliyordum. Snorri de aynı tedaviyi istiyordu. Hayır. Meegan’ın kolundaki kesik enerjimi zaten fazlasıyla tüketmişti. DeVeer kardeşlerle bütün bir gece geçirsem bacaklarımda daha

fazla güç kalırdı. Snorri'nin yaraları beni yerlerde sürünecek hale getirirdi. "Kusura bakma ama ben... Ah! Kahretsin, çok acıdı!" Ayak bileğimi hafifçe bir kayaya vurmuştum.

"Elbette," dedi Snorri, "öyle bir yarayı kapatabilecek bir adam şimdiye kendi ayağını iyileştirirdi. Yanılmış olmalıyım."

Bu son söylediği kafama yerleşirken ağrılar içinde üç adım daha attım, sonra oturabileceğim en yakın kayaya oturdum. "Gerçekten çok ağrıyor aslında, biliyor musun? Biraz ovalayarak kendine getirmeye çalışayım." Bunu gizlice yapmaya çalışıyordum ama orada duruyor, şüphe duyan koca bir Kuzeyli gibi kollarını kavuşturarak beni izliyordu. Sağlam bir ayak bileğiyle aşağı inme düşüncesi çok baştan çıkarıcıydı. Çenemi kenetleyip dişlerimi sıkarak iki elimi de eklemimin üstüne koyup kendimi zorladım. Snorri bir kaşını kaldırdı. İçimdeki büyü namına her ne cevher varsa ona ulaşmaya çalıştım ve kendimi daha çok sıktım.

"Ben... ııı... yalnız kalmaya ihtiyacın varsa seni işinle baş başa bırakabilirim." O siyah sakalının içinde dudaklarının aldığı sıkı ve kapalı şekil, benimle alay ettiğine dair hiçbir belirti taşımıyordu.

"Benimle alay ediyorsun, değil mi?"

"Evet."

Ayak bileğimi bıraktım ve denemek için şöyle bir salladım. "Ananı s..." Kelimeler anlaşılmaz bir ulumaya dönüştü.

"İyileşmedi o zaman, ha?" diye sordu Snorri.

Yavaşça ayağa kalktım. Anlaşılan Meegan'a yaptığım o gıdıklama gibi şey her neyse kendime yapabileceğim bir şey değildi. Sonuçta Snorri'nin onu bir iki dakika sonra aşağı ittiği düşünülürse Meegan'ı iyileştirmek tam bir emek israfı olmuştu. Belki de bir kerelik bir şeydi. Öyle olmasını umuyordum.

"Biraz ister misin?" Bir elimi Snorri'nin beline doğru uzattım.

Hızla geri adım attı. “Kalsın en iyisi. Biz birbirimize değince kötü şeyler oluyor ve bu kez geçen seferkinden daha kötü olacağına dair bir his var içimde.”

Dağdan aşağı kayarken onun eline uzandığımı hatırladım. Şimdi düşününce ayak bileğimin gördüğü hasar kötünün iyisi olabilirdi. Eğer elini tutabilseydim biz de ölü adam gibi yanabilirdik.

“Neler oluyor?” Avuç içlerim bana bakacak şekilde ellerimi kaldırdım. “O ölü adamın neresine dokunsam cayır cayır yanıyordu. Ve sen.” Başımı kaldırıp tekrar Snorri’ye baktım, artık öfkeliydim, korkuyordum ve o an sözlerimin onu kızdırmasına aldırmıyordum. “Sen! Sende bir terslik var Kuzeyli. O kara gözleri gördüm. Dummanı, cehennemi gördüm, adı neyse söyleyeceğim. Sen o adamları öldürürken karanlığın, etrafında fırıl fırıl döndüğünü gördüm; sanki baltan havadan parçalar kesip koparıyordu.” O an bağlantıyı kurdum. Bunu daha önce görmeliydim. “Senin içindeki de bu, değil mi? Kara gözler, karanlık düşler. Karanlık!”

Snorri baltasını kaldırdı, üzerinde şüpheyle göz gezdirdi. Bir an beni öldürebileceğini düşündüm ama başını iki yana salladı ve acı bir tebessümle bana baktı. “Şimdiye kadar anlamadın mı? Üzerime saldığın lanet bu. Üzerimize. Senin şu cadı, Suskun Rahibe. Onun laneti. O bozulmuş büyü, seni kovalayan o ikili çatlak, karanlık ve aydınlık. Karanlık bana düştü, aydınlık sana. İkisi de bize fısıldıyor ve ikisi de dışarı çıkmak istiyor.

“Kuzey’de bilge kadınlar dünyanın pek çok iplikten örülmüş bir giysi olduğunu ve gerçek olanın üstünü örttüğünü söylerler. Gördüğümüz dünya ince bir tabakadır.” Başparmağını ve işaret parmağını kaldırdı, neredeyse değecek kadar birbirine yaklaştırdı. “Yırtıldığı yerlerden daha derin hakikatler dışarı

kaçar. Ve biz yırtıldık Jal. Göremediğimiz yaralar taşıyoruz. Onu Kuzey'e taşıyoruz ve ölümler bizi durdurmak istiyor."

"Bak, geri döneceğiz. Benim büyükannem Kızıl Kraliçe bir kere. O bu işin icabına bakabilir. Geri döneriz ve..."

"Hayır." Snorri sözümü kesti. "Prensi saraydan çıkardım ama prensin kızı hâlâ sarayla tıka basa dolu. Her güçlük karşısında sızlanmayı, gördüğün her kadının peşinden koşmayı bırakmalı ve hayatta kalmaya odaklanmalısın. Buralarda..." Baltasını dağların ıssızlığına doğru uzattı. "Buralarda anın içinde yaşamalısın. Dünyayı izlemelisin. Genç bir adamsın Jal, şimdiye dek büyümeyi reddetmiş bir çocuk. Şimdi büyümezsen genç bir adam olarak ölürsün. Bu kovalamacanın ardında her ne varsa Vermillion'da başladı. Orada her ne savaş veriliyorsa kaybediliyor. Ölü Kral bizi öldürmeye çalışıyor çünkü Rahibe'nin gücünü Kuzey'e götürüyoruz."

Ayağa kalktım. "Kuzey'e gitmeyelim o halde! Geri dönelim. Düzeltelim bu durumu! Zaten saçma sapan bir şey. Hepsi kazaydı. Talihsizlik sadece. Kimse bunu planlamış olamaz. Hepsi bir hata."

"Onu ben de gördüm Jal. Senin şu Suskun Rahibe'yi." Snorri işaret parmağının ucunu elmacık kemiğinin tam üstüne koydu. "Gözlerinden biri beyazdı."

"Yarı kör, evet." İncimsi bir göz. Başka hiçbir isim bilmeden önce ona yıllarca kör gözlü kadın demiştim.

Snorri başını salladı. "Geleceği görüyor. Çok uzaklara baktı ve gözü kör oldu. Ama hâlâ bakabileceği ikinci bir gözü var. Olasılıkları gözden geçirdi ve senin kaçacağını, benimle karşılaşacağını ve onun gücünü Kuzey'e götüreceğini bilecek kadar uzağı gördü."

"Lanet olsun." Söylenebilecek başka pek bir şey yok gibiydi.

Dağlardan aşağı inen ve ölülerin bizi takip etmesine izin vermeyen bir yol bulduk, gerçi yolun ikimizi de öldürmeye onlardan daha çok yaklaştığı söylenebilirdi. “Biz” diyorum ama rotayı Snorri belirliyordu. Benim yön bulma becerilerim, adi bir batakhaneyi hiç şaşmadan bulabileceğim şehre daha uygundur. Dağlarda daha çok su gibiyimdir. Aşağı doğru yol alır, gerektiği yerlerde kayaların üzerinden yuvarlanırım.

Geri çekilen paralı askerler, o aceleleri içinde ölen tüm arkadaşlarının atlarını toplayamamışlardı ve daha da iyisi, Ron ve Sleipnir’i alçak yamaçlarda otlanırken bulduk. İki atın da pek övünülecek tarafı yoktu ama bize alışıklardı ve başıboş atları salmadan önce üzerlerinden toplayabildiğimiz en işe yarar şeyleri onlara yükledik. Snorri yağmaladığı malları sırtına yüklerken Sleipnir usulca otları çiğnemeye devam etti, Snorri üstüne çıktığında irkildi. Doğrusu sırayla birbirlerinin sırtına binseler yeri ydi sanki, Kuzeyli’nin kendi kırsağını vadinin yurkısına kolaylıkla taşıyabileceğini düşünüyordum.

“Edris ve arkadaşlarına dikkat etmeliyiz,” dedim. Bunu yapmayı hiçbir zaman bırakmamıştım zaten. “Ha, bir de şu ölü çağırıcı kaltağa.” Ölüme yeminle bağlı bir güzelliğin kayaların arasında gizlendiği düşüncesi huzursuz ediciydi. Edris’i sadece bir bakışla korkutabilmesi, ölüleri diriltebilmesi ve gecenin bir yarısı bizim kampımıza pekâlâ sızabilecek olması kâbuslar görmemize neden olacak şeylerdi. Bir daha uyumayı düşünmüyordum gerçi. Hem de hiç. “Bir de Maeres peşimize hâlâ bir ajan takabilir... Ve eğer o cesetler nerede...”

“Sadece beladan uzak durmaya çalışsak nasıl olur?” Snorri bunu dedikten sonra kuzeye doğru önden gitmeye başladı.

Yükseklerde bir gece daha geçirdik, yataklarımız bir önceki gece olduğu kadar soğuk ve sertti. Daha da kötüsü –sanki daha kötüsü olabilirmiş gibi– güneş batarken Snorri mesafeli ve garip

bir hale büründü, gözleri kasveti içine çekti ve düşmanlarını katledip yamaçları kırmızıya boyarken olduklarından daha da kara oldular. Güneşin kor gibi yanan son parçası dağın ardında kaybolmadan önce bana bakışı, o uyur uyumaz oradan topallaya topallaya uzaklaşmayı düşünmeme neden oldu. Gerçi dakikalar sonra eski haline döndü ve bana gece tuvalet ihtiyacım olursa bayır aşağı nişan almamı hatırlattı.

Dağlar manzaranın bir parçası haline geldiğinde sınır topraklarından ilerledik; başta Scorrön sınırını izledik, çok geçmeden oradan da Gelleth sınırına gelecektik. Snorri'nin gözleri daima ufukta sabitlenmiş halde kuzeyi arıyor, benimkiler ise hep güneye, eve dönük, ardımızda ne tehlikeler olabileceğine bakıyordu. Sınırlar, onları geçme derdinde olmayanlara hızlı seyahat imkânı sunar çünkü oralarda yaşayan halk çoğu zaman komşularıyla meşguldür ve gezginleri sorgulamaya, alıkoymaya ya da onlardan vergi istemeye pek meyilli değildir. Ne var ki böyle topraklarda oyalanmak sağlıklı değildir. Şahsen benim en kötü tecrübelerimin birçoğu –hatta hepsi– Kızıl Hudut'un Scorrön'la olan sınırında gerçekleşmiştir. Ta ki Snorri'yle karşılaşmama kadar.

Aperleon vilayetinde Rhone Krallığı, Gelleth Dukalığı ve Scorrön Prenslığı'yle buluşur. Yüz savaşın ölümleri için dikilmiş, çoğu, harabe halindeki anıtlar yükseltileri doldurur ama toprak bereketlidir ve insanlar genelde yaptıkları gibi oraya tekrar yerleşmek üzere sık sık geri gelirler. Snorri elma şarabıyla ve dokuma duvar halılarının kalitesiyle ünlü Compere kasabasına giden yolda önden yürümeye başladı. Bu şeyleri nereden öğrendiğini bilemiyordum ama Kuzeyli gelip geçenlerle en kısa konuşmalarından bile mutlaka yeni bir bilgi ediniyordum.

Yaz nihayet bizi buldu ve parlak güneş ışığının altında, yolculuğun lekelerini taşıyan paçavralarımızın içinde, karanlık gölgeler oluşturarak ve sinekleri avlayarak atlarımızı sürmeye

devam ettik. Pek az, sonra daha da az insan gördük; hepsi kendi yolunda giderek uzaklaşıyor, bulaşıcı bir hastalık taşıyor olabilirmişiz gibi geri çekiliyorlardı.

Daha ileride arazi bakımsız bir hal aldı. Ron ve Sleipnir yüksek çalı çitlerinin arasından usul usul yürüyor, Snorri'nin derisi güneşte kızarıyordu ve bir an, sıcaklığın ve sükûnet içindeki tarım alanlarının yatıştırıcı etkisiyle rahatlamaya başladım. Bu his devam etmedi. Çok geçmeden bakımsız ve bitkilerin fazla büyüdüğü, boş ve hayvansız kalmış çiftlik evlerinin olduğu alanlara geldik. Bir yerde yarılmış toprak, terk edilmiş bir dümen, kargaların gagaladığı bir el... Günün sıcaklığına rağmen içimi yeniden bir ürperti kapladı.

Rewerd'ın Laneti Şatosu –Wainton Hanesi'nin atadan kalma yeri– Compere kasabasının birkaç kilometre ötesinde solgun renkli, yüksek, dik bir kayanın üzerinde yükselir. Şato bizi boş gözlerle izliyordu; duvarları isten kararmış, altındaki kayalar, sanki son savunucuların kanları kapılardan dökülüp platoya taşmış gibi bir tür pas rengi taşıyordu. Güneş surların ardında batmaya başlayarak mazgallardan tırtıklı silüetler oluşturup şatonun uzun ve karanlık gölgesini suçlayıcı bir parmak gibi üzerimize saldı.

“Bu taze.” Snorri burnundan derin bir nefes aldı. “Yanığın kokusu alınıyor.”

“Çürüğün de.” Burnumu o kadar derin çektiğime pişman oldum. “Başka bir yol bulalım.”

Snorri başını iki yana salladı. “Herhangi bir yolun güvenli olduğunu mu sanıyorsun? Burada her ne olmuşsa geçip gitmiş.” Ötedeki hafif sisi ve çizgiler halinde tüterek ona katılan belirsiz dumanları işaret etti. “Ateşler tamamen sönmüş. Hiçbir yerde harabelerin arasındaki kadar huzur bulamazsın. Geri kalan her yer harabeye dönmeyi bekliyordur. Burada zaten olan olmuş.”

Böylece yola devam ettik ve akşam olduğunda viran haldeki Compere'e vardık.

“İntikam bu.” Duvarlar yıkılmıştı, hiçbir yerde üst üste üç taştan fazlası durmuyordu. “Ceza.” Yıkıntıların üzerinden geçtim. Yerden hâlâ sıcaklık yükseliyordu. Kararmış sıırıklardan oluşan bir ormanın ötesinde küllerden bir halı, ileride üzerinin dumanla örtüldüğü yere kadar uzanıyordu.

“Cinayet.” Snorri ardımda belirdi, durgundu.

“Burayı ellerinde tutmak gibi bir niyetleri hiç yoktu,” dedim. “Her kimseler.” Gelleth askerleri, Scorrón’dan gelen bir baskın, hatta elinden alınanları geri isteyen bir Rhone ordusu bile olabilirdi. “Böylesini hiç görmedim.” Yüzlük’ün girdiği kavgaların ardında böyle hasarlar kalırdı ama onları bu şekilde görmemiştim.

“Ben gördüm.” Snorri yanımdan geçti, bir zamanlar Compere olan yerin kalıntılarına doğru yürüdü.

Harabelerin içinde kamp kurduk. Girdaplar halinde uçuşan küller ve köz parçaları gözlerimizi yakıyor ve atlarımızı öksürtüyordu ama gece olmak üzereydi ve Snorri devam etmeye gönüllü değildi. En azından yangın riski ve soğukta kamp yapmak arasında bir seçim yapmak zorunda değildik. Compere’in kendi ateşi vardı. Aslında sönmeye yüz tutmuş közlerden oluşuyordu ama büyük bir ısı veriyordu.

“Daha kötüsünü gördüm.” Snorri hazırladığı yahniyi bir kenara iterek sözlerini tekrarladı. “Sekiz İskele’de Adalılar işlerini çabuk gördüler ve devam ettiler. Orlsheim’da, Uulisk’in daha yukarısında ise ağırdan aldılar.”

Ve harabelerin içinde Snorri geceyi hikâyesiyle sararak beni bir kez daha Kuzey’e götürdü.

Snorri baskıncıların izlerini eriyen buzların üzerinden takip etti. Gemileri gitmiş, belki hem fırtınalardan hem de düşman gözlerden korunmaları için gizli bir kaya sokulmuşlardı. Snorri,

Batık Adalar'ın ölü çağırıcılarını, askerlerini ve onların tutsaklarını almak için geri dönmeyi planladıklarını biliyordu. Bu kadar kuzeyde, bahar mevsiminde bile iç kesimler yaşanılır gibi değildi. Kırıkkürek bunu onlara söylerdi. Snorri tutsaklardan kaçının gemilerde, kaçının baskıncılarla birlikte olduğunu bilemiyordu. Ama baskıncıları takip edebilirdi, onlar eninde sonunda Snorri'yi gemilerine götürürlerdi.

Orlsheim beş kilometre daha içeride, Uulisk'in kenarında, fiyordun incelmeye başladığı ve çam ormanlarının Sekiz İskele'dekilere göre daha hafif eğimli yamaçlarda neredeyse suya ulaştığı yerdeydi. Brettanlar, yanlarında çok sayıda tutsakları olduğundan arkalarında geniş bir iz bırakmışlardı. Emy'den başka yalnızca birkaç ölü vardı: çiğnenip bir kenara atılmış üç bebek ve bacağını kaybedip kan kaybından ölmeye terk edilmiş Elfred Ganson. Snorri, çarpışmada ölen başka kimse varsa ölü çağırıcıların hizmetkârları arasına dâhil edildiklerini ve Orlsheim'a doğru ağır aksak ilerlediklerini tahmin ediyordu. Elfred'in bacağını nasıl kaybettiğini Snorri tahmin edemiyordu ama bu şekilde en azından canlı ölü olmanın dehşetinden kurtulmuştu.

Sekiz İskele'deki yerleşim taştan yapılmışken Orlsheim'daki evler kerestedendi. Bunların bazıları kütüklerden ve çubuklardan oluşan kaba yapılarken, diğerleri uzun tekneler gibi bindirme kalaslardan yapılmıştı ve tıpkı Viking gemilerinin deniz karşısındaki inatçılığıyla hava şartlarına meydan okuyorlardı. Orlsheim'ın yerle bir edildiğinin işaretini veren duman Snorri'nin evinin kapısından bile görünüyordu fakat Snorri son birkaç yüz metreye kadar yangının her şeyi o kadar kasıp kavurduğunu düşünmemişti. Braga Salt'un büyük ziyafet salonundan bile geriye bir köz yığınının başka bir şey kalmamış, her bir çatı kirişi yanıp kül olmuş, salonun yelken direğinden daha kalın ve üzerine oyularak sagalar yazılmış on sekiz sütunu alevler tarafından yutulmuştu.

Snorri devam etti, baskıncıların izleri dönerek –seksen kilometre uzanıp Jorlsberg’in eteklerinde son bulan sık ve nemrut bir orman olan– Wodinswood’un kenarından geçtiğinde Uulisk kıyılarından ayrıldı. İnsanlar Wodinswood’un son orman olduğunu söylüyorlardı. Yüzünü kuzeye döndüğünde başka ağaç bulamazdın. Buz onlara geçit vermezdi.

İşte o ormanın kenarlarında, sık sık ağaç yosunlarıyla otlanan Ren geyiklerini aramaya geldiği yerde, Snorri büyük oğlunu buldu.

“Onu gördüğüm an tanıdım,” dedi Snorri.

“Ne?” Başımı salladım, Kuzeyli’ninilmekilmek ördüğü rüyadan silkinerek uyandım. Şimdi doğrudan benimle konuşuyor, bir cevap, bir şey bekliyordu, belki sadece bu yeniden keşif anında ona eşlik etmemi istiyordu.

“Onu tanıdım, oğlum... Karl. Çok uzakta olmasına rağmen. Uulisk’ten Wodinswood boyunca uzanan, geyiklerin izlerinden oluşan bir patika vardır. Baskıncılar o patikayı genişleterek çamur yapmıştı ve Karl kenarında yatıyordu. Onu saçından tanıdım, beyaza çalan sarı saçlarından, annesininki gibi. Freja değil, o, Egil ve Emy’yi doğurdu. Karl’ın annesi, çocukluktan daha yeni çıktığım zamanlarda tanıdığım bir kızdı: Mhaeri, Olaaf’ın kızı. Daha kendimiz çocuk sayılırdık ama bir çocuk yaptık.”

“Kaç yaşında?” diye sordum, onu mu, yoksa çocuğu mu kastettiğimi tam bilmeyerek.

“On dört yaz görmüş olmalıydık. Mhaeri onu doğururken öldü. Karl da henüz on beşine basarken.” Rüzgâr yön değiştirdi ve bizi daha yoğun bir dumanın içinde bıraktı. Snorri kımıldamadan oturuyordu, başını dizlerinin üzerine eğmişti. Hava temizlendiğinde tekrar konuştu. “Yanına koştum. Dikkatli olmalıydım. Bir ölü çağırıcı, izlerini süren herhangi birini pusuya düşürmek için onun cesedini bırakmış olabilirdi. Ama

o dikkat hiçbir babada yoktur. Yaklaştıkça omuzlarının arasında bir ok gördüm.”

“Kaçmış mı öyleyse?” diye sordum en azından bununla gurur duymasını sağlamak için.

“Kurtulmuş.” Snorri başını öne doğru salladı. “İri bir delikanlıydı, o yönden benim gibiydi ama daha çok düşünürdü. İnsanlar onun fazla düşündüğünü, büyüdüğünde ne kadar güçlü olursa olsun benim her zaman daha iyi bir Viking olacağımı söylerlerdi. Bense onun her zaman daha iyi bir adam olacağını ve bunun daha önemli olduğunu söylerdim. Gerçi bunu hiçbir zaman ona söylemedim ve şimdi keşke söyleseydim diyorum. Onları demir prangalara vurmuşlar ama o kurtulmuş.”

“Yaşıyor muydu? Bunu sana o mu söyledi?” diye sordum.

“Bir nefeslik canı kalmıştı. Onu bana nasıl kaçtığını söylemek için kullanmadı ama üzerindeki demir izlerini görebiliyordum ve elleri kırıktı. Kemiklerini kırmadan köle prangalarından kurtulamazsın. Bana sadece iki kelime söyledi. İki kelime söyledi ve gülümsedi. Önce gülümsedi; gerçi bunu gözyaşlarımın ardından gördüm, onu duyabilmek için küfürlerimi tutarak. Oraya daha çabuk varabilirdim, koşabilir, onu saatler önce bulabilirdim. Onun yerine ava çıkar gibi eşyalarımı, silahlarımı topladım. Kar kütlesi seyreltiği anda onlardan kurtulmalıydım. Ben...” Duyguların Snorri’nin sesi buğulandı ve çatladı. Dudağını ısırarak sözünü yarıda kesti, çenesini sıktı ve yüzü seğirdi. Yenik düşmüş halde başını öne eğdi.

“Karl ne dedi?” Kuzeyli’nin hikâyesine tam olarak nerede ilgi duymaya başladığımı sana söyleyemem. İlgi duymak hiçbir zaman güçlü yönüm olmadı. Nedeni belki yolda birlikte geçirilen haftalar, belki de bizi birbirimize zincirleyen lanetin bir yan etkisiydi ama onunla birlikte canımın yandığını fark ettim ve bundan hiç hoşlanmadım.

“Anahtarı istiyorlar,” dedi yere bakarak.

“Ne?”

“Böyle dedi. Son nefesini bana bunu söylemeye harcadı. Yanında oturdum ama başka hiçbir şey söylemedi. Bir saat daha dayandı, belki daha az. Beni bekledi ve sonra öldü.”

“Anahtar mı? Ne anahtarı? Çılgınlık bu. Kim bir anahtar için tüm bunları yapar?”

Snorri başını iki yana salladı ve merhamet dilenir gibi bir elini kaldırdı. “Bu gece değil, Jal.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, önümde kambur oturan Snorri’ye baktım ve dilimin ucunda biriken tüm soruları yuttum. Snorri cevabı bana söyler ya da söylemezdi. Belki bilmiyordu bile. İki türlü de benim için çok önemli değildi. Kuzey her geçen dakika bana daha korkutucu geliyordu ve Snorri’nin kayıplarına üzülsem de karların içinde ölüleri kovalamaya hiç niyetim yoktu. Sven Kırıkkürek, Freja ve Egil’i Acı Buz’a götürmüştü. Ve görünüşe göre Snorri karısı ve oğlunun orada hâlâ hayatta olduklarını düşünüyordu. Belki de öyleydiler. Her iki türlü de Snorri ile Kırıkkürek’in görülecek hesabı vardı. Bulduğumuz yerle kuzey buzlarının arasında bir yerde ikimizi çözmenin bir yolunu bulacaktık ve o noktada ben, “Hoşça kal”ın H’si daha Kuzeyli’nin sakalını geçmeden tüymüş olacaktım.

Sessizlik içinde oturduk. Ya da neredeyse sessizlik içinde çünkü Baraqel zar zor duyulacak şekilde, nazik ve ahenkli bir sesle konuşuyordu. Bir süre sonra uzandım ve başımı çantamın üstüne koydum. Çok geçmeden uykuya daldım ve uykum derinleştikçe ses belirginleşmeye başladı. Böylece rüyalar hem beni hem de sesi bastırmadan önce neredeyse kelimeleri duyabiliyordum. Onurla, cesaretle, Snorri’nin huzur bulmasına yardım etmekle ilgili bir şeyler.

“Siktir oradan,” diye cevap verdim. Yarı uykulu halde, gevşek dudaklarla ama yine de içten söylenmiş sözcüklerdi.

ON ALTI

Rhone ve Gelleth'in arasındaki sınır yollarından Ancrath'a geldik. Snorri, savaştan çıkmış askerler güneye yürürken bizi bir ormanın ortasında durdurarak, şeytanlık peşindeki eşkıyalar atlarıyla geçip giderken mısırların arasına girmemizi sağlayarak bizi birden çok kez tehlikeden koruyan doğal bir ihtiyatlılıkla yolculuk ediyordu. Ben böyle karşılaşmalardan kaçınmaya Snorri'den daha yatkındım ama benim duyularım belanın yaklaştığını at sırtında, açık kırlarda değil, daha çok kalabalık bir ziyafet mekânında ya da bir afyon salonunun dumanları arasında tespit etmeye uygun şekilde bilenmişti.

Ancrath'ın sadece birkaç kilometre içerisindeki Oppen kasabasında daha kullanışlı seyahat giysileri satın aldım. Seçkin bir adam olduğumu belli edecek kalitede bir şeyler almaya özen gösterdim, yoksa normalde tabii ki hoyrat kullanılmaya dayanacak şekilde yapılmış sağlam çizmeleri ve dayanıklı giysileri ölsem giymezdim. Bir Rhonelunun bana bir pelerin ve şapka ayarlaması fikrini reddettim ama bir Ancrath terzisinin ilgisine tahammül edebileceğime karar verdim. Snorri ölçü alma sırasında o kadar çok burnundan soludu ve ayaklarını vurdu

ki onu zevkine daha uygun bir balta bulması için dışarı göndermem gerekti.

Snorri çıkar çıkmaz bir huzursuzluk hissettim.* Bizi birbirimize bağlayan büyülerin hafif esnemesiyle bir ilgisi yoktu bunun; huzursuzluğumun bütün nedeni, Chamy-Nix'te bizi öldürmeye çalışan ölü çağırıcının hâlâ ensemizde olacağından emin olmamdı. O kadın veya yaratık operada beni maskesinin ardından izlemişti. Suskun Rahibe, tuzağını onun için kurmuştu. Bundan emindim artık. O tek canavarı yakmak için aralarında Vermillion'un en iyilerinden bazılarının *-lanet olsun ki ben de dâhil-* bulunduğu iki yüz kişinin hayatını feda etmeye hazırды. Kaçarken onun büyüünde oluşturduğum çatlağın o şeyi serbest bırakmamış olduğunu umabilirdim yalnızca. Ve elbette Ölü Kral'ın hizmetkârları her köşenin ardında gizleniyor olabilirdi. Bir terzi dükkânında bile!

Sonunda bir rahatlama duygusuyla Oppen'den ayrıldım. Hareket halinde olmayı alışkanlık edinmiştim ve bundan sonra bir daha tek bir yerde kalarak rahat edebileceğimden emin değildim.

Aup Dağları'nın ihtişamından hiç nasibini almamış nemrut bir sıradağ olan Matteracklerin eteklerinden dolandık ve başından beri takip etmemiz gerektiğini uzun uzun iddia ettiğim Roma Yolu'na vaktinde vardık. "Daha iyi döşenmiş, daha güvenli, üzerinde düzenli aralıklarla hanlar ve kerhaneler var, yirmi yirmi beş tane önemli kasabanın içinden geçiyor..."

"Ve kolayca izleniyor." Snorri, Sleipnir'i eski döşeme taşlarına doğru yönlendirdi. Kısrağın nalları hemen takırdamaya başladı. O sesin, taş üzerindeki nal sesinin, uygarlığın sesi olduğunu düşünürüm. Kırdı çamurdan başka bir şey yoktur. Ağır ağır yürüyen atların nal takırtısını ise her gün dinleyebilirim.

"Peki şimdi niye bu riske giriyoruz?"

"Hız için."

“Peki bu bir...” Sözümlü yarıda kestim. Bu bir fark yaratacak mıydı? Snorri için yaratacaktı. Karısı ve küçük oğlu aylar evvel, kendisi zincire vurulup zorla Vermillion’a getirilmeden bile önce esir düşmüş olmalıydı. Ve tüm bu zaman boyunca, Batık Adalar’ın ölü çağırıcıların onlara verdiği bazı işlerde çalışarak dayandılarsa, birkaç gün erken ya da geç varmamız büyük ihtimalle onların durumu açısından pek bir fark oluşturmuyacaktı. Ama bunu ona söyleyemiyordum. Daha çok dişlerimi sevdiğim için ama aynı zamanda bana fısıldayıp duran melek bunu onaylamayacağından ki içinde yaşayan bir meleğin tepesini attırmak istemezsin. En kötüsü de o içinde yaşayanlardır. “Başından beri iyi ilerliyoruz, yolculuğa göre bir tempo tutturduk. Niye *şimdi* birden daha hızlı gitmemiz gerekiyor?” Bunu kendi kendine söylemesine izin vermekte karar kıldım. Dinleyen biri varken insanın kendi kendine sesli olarak yalan söylemesi daha zordur. Bırakayım da karısı ve çocuğunun hayatta olduğuna hâlâ gerçekten inandığını bana söylesin, diye düşündüm.

“Biliyorsun.” Bana karanlık bir bakış attı.

“Yine de söyle,” dedim.

“Sesler. Duyduğum ses bir şeyleri ima etmeyi bırakıp açık açık söylemeye başlamadan bu işe bir son vermeli, o sürtüğün lanetini üzerimizden kaldırmalıyız.”

Bunun üzerine ağzım açık kaldı ve hiçbir şey diyemedim. Ben zihnimi toplayıp ağzımı tekrar kapatana kadar Ron nal tıktırılarıyla Roma Yolu’nun bir yirmi metresini daha yürüdü.

“Sen bana bir ses duymadığını mı söylemeye çalışıyorsun?” Snorri eyerin üstünden eğilip bana bakarak kaşlarını çattı. Baltalarına isim verdiğini sana hatırlatacak şekilde kaş çatmayı beceriyordu.

Bunu inkâr edemezdim. Compere’de neredeyse duyulmayacak şekilde fısıldayan o ses günden güne belirginleşmiş ve talimat-

larını daha sık verir olmuştu. Her şafak vaktinde en duyulur halini alıyordu. Başta bunun, kuzenim Serah gibi insanların bana vicdanımı dinlemem için ısrar ederken kastettikleri şey olduğunu sanmıştım. Belki fazla açık hava ve alkolsüzlük, hayatımda bir kez beni o kafa ütöleyici vicdan monoloğuna açık hale getirmişti. Ama art arda her sabah dinlediğim dini bütün nutuklar teorimden şüphe duymama neden oldu. Kim olsa, yanında insanı bıktırarak kadar ahlaklı ve hayatının her anında ona gözdağı veren bir seyirciyle dolaşamazdı herhalde, değil mi? İyi kötü aklı başında kalması bile mümkün olur muydu? Ya da eğlenmesi?

“Peki ne söylüyor sana bu ses?” diye sordum, hâlâ bir şey itiraf etmemiştim.

Snorri tekrar dönüp ilerideki yola bakarak bana geniş omuzlarını gösterdi. “Ben artık karanlığa bağılıyım Jal. İçime işledi karanlık. Gece ne tür sırlar fısıldıyor sence?”

“Hımm.” Bu iyi görünmüyordu ama açıkçası değiş tokuş etmeye itirazım olmazdı. Zihnimin gerisinde karanlıktan nahoş teklifler yükselip duruyordu devamlı. Çoğunu pek zorlanmadan göz ardı ediyordum. Devamlı kendi ahlaki kusurlarım hakkında paylanmak ise çok sinir bozucuydu. “Sendeki sesin bir adı var mı?”

“Aslaug diye bir kadın.”

“Kadın mı? Sende kadın mı var?” Sesimdeki şikâyet tonunu gizleyemedim. Gizlemeye çalışmadım da.

“Loki bir *jötner*’la, bir örümceğin gölgesine sahip bir güzelle yatmış.” Snorri konuşurken kendinde gibiydi, bu kez hikâye anlatıcısı halinden bir iz taşımıyor, tanıdık olmayan ayrıntıları tekrarlarlarken tereddüt ediyordu. “*Jötner* dünyanın karanlık yerlerinde yüz kız doğurmuş ve bunların hiçbirini aydınlığa çıkınamış. Yaşlı Elida anlatırdı bize bu masalı. Şimdi o kızlardan biri benim gölgemde yürüyor.”

“Yani sende ahlaksız bir güzel varken bende dini bütün bir oyunbozan var. Adalet bunun neresinde?”

“Adı ne?” Snorri tekrar bana baktı.

“Baraqel. Herhalde babam kürsüsünden onunla ilgili konuşup duruyordu. Ama ismini biliyorsam ne olayım.” Eğer ona fırsat veririm Baraqel’in soyunu bana seve seve aktaracağından emindim. Kendi telaffuzlarının tınısından hoşlanan cisimsiz bir ses gibiydi. Neyse ki ziyaretleri güneşin ufukta belirip doğduğu birkaç dakikayla sınırlıydı; geri kalan zamanlarda onu çoğunlukla duymazlıktan gelebilirdim. Bir de benim tepeden tırnağa yerden yere vurulacak günahlardan oluştuğum düşünülürse başka konulara pek zaman kalmıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Snorri. “Baraqel seni iyi bir adam yapmadan acele etmemiz gerektiği aşikâr. Ve Aslaug beni kötü bir adam yapmadan. Sana pek bayılmıyor Jal, bunu bilmelisin.”

“Baraqel’in benim kendime pagan yol arkadaşı seçmemle ilgili diyeceklerini duymalısın.” Fena cevap değildi ama sinir bozucu bir şekilde benim meleğim, sabah sohbetlerimiz sırasında Snorri’den bir kusursuzluk örneği olarak söz ediyordu. O yüzden Kuzeyli’nin onun sözlerini hiç duymaması daha iyiydi.

Tüm gün at sırtında ilerledik ve bu kez güneş parlıyordu. Görünen oydu ki Ancrath, yolculuğumuzda çok uzun bir süre bizden esirgenen yazın tadını çıkarıyordu. Belki havanın durumu muhakememi etkiliyordu ama Ancrath’ın imparatorluğun güzel bir köşesi olarak dikkatimi çektiğini söylemeliyim. Rhonelular tarafından kirletilmemiş, verimli toprakları iyi işlenmişti, hoş bir mütevazılığa sahip köylüleri ve para için sana istediğin kadar yaltaklanacak bir tüccar sınıfı vardı.

Herhangi bir kötülük belirtisi yakalamak için Snorri’yi gün boyu yakından izledim; gerçi böyle bir belirti görürsem ne yapardım, hiç bilmiyordum. İntihar gibi bir kurtarma görevine giden yolda savaşa aç bir Viking’e zincirlenmiş halde olmak

yeterince iç karartıcıydı. Şimdi de her an bir gece yaratığına dönüşebilecek birine bağlıydım.

Gün sakin geçti ve Snorri bilindik şeytani uğraşlara herhangi bir eğilim göstermedi. Ama yine de gölgesinin diğer herkesinkinden daha koyu olduğuna ikna olmuşum ve kendimi arada bir gölgeye bakıp onun yeni sahibesine ait bir iz ararken buluyordum.

Suskun Rahibe'nin bana bıraktığı lütuf ise gün doğumunda, tam horozların günün ilk ötüşü için boğazlarını temizlediği anda beni uyandırdı.

"Pagan, karanlığın hizmetkârı oldu. Onu kilise engizisyonunun uygun bir üyesine ihbar etmelisin." Baraqel alçak bir sesle konuşuyor sayılırdı ama bir ses kulak zarının ardında olunca onu duymazlıktan gelmek zor oluyor. Ayrıca çok sinir bozucu bir tonu vardı.

"Ne?"

"Tutuklat onu."

Esneyip gerindim. Bir kez olsun kendimi bir yatakta bulmaktan memnundum, ne var ki yanımda kimse yoktu. "Snorri senin harika çocuğun sanıyordum. Benim her yönüyle örnek almam gereken biriydi hani?"

"Bir pagan bile hayran olunacak kişilik özellikleri taşıyabilir ve yabanda örnek insan bulmak zordur Prens Jalan. Gelgelelim, doğru inanca sahip olmaması nedeniyle ele geçirilmeye açık hale geldi, iflah olmaz ölçüde kirlendi. Gergi ve ateşle işkence, artık cehennemdeki cezasını azaltmak için son şansı."

"Hımmmm." Taşaklarımı kaşıdım. Bir yatağın rahatlığı için bilinmedik pirelere katlanmak küçük bir bedeldi. "Bu iyiliğim için bana teşekkür edeceğini sanmıyorum."

"Snorri'nin istekleri önemli değil Prens Jalan. Onu ele geçiren kötülük yakılıp yok edilmeli. Kız ateşe atılmalı ve..."

“Kız mı? Demek Snorri’nin yolcusunu tanıyorsun, öyle mi? Eski dostun mu?”

“Benimle her alay ettiğinde ruhunu tehlikeye atıyorsun Jalan Kendeth. Ben Tanrı’nın yeryüzündeki hizmetkârıyım, cennetten indim. Neden?..”

“Neden Tanrı pireleri yaratır? Sana hiç söyledi mi? Ah! Yakaladım birini, piç kurusu seni!” Pireyi iki tırnağımın arasında kırdım. “Ee, bugün ne anlatacaksın Baraqel? Bilmem gereken, işe yarar bir şey var mı? Şu ilahi bilgelige kulak verelim biraz.” Onun bir melek olduğuna inanmıyor değildim ve öyle şeylerin varlığını da sorgulayacak değildim kesinlikle –boynumda hâlâ ölü bir adamın beni boğmaya çalışmasından kalan izler vardı– lakin yalnızca Baraqel’in oldukça kötü bir melek örneği olması gerektiğini hissediyordum. Ne de olsa meleklerin, ellerinde alevli kılıçlarla ve bilinmeyen dillerde özlü sözler söyleyerek altınlar ve tüyler içinde, insanın tepesinde belirmesi gerekirdi. Saklanmalarını ve şüphe uyandıracak şekilde babamınkine benzeyen bir sesle her sabah kulağımın dibinde dırdırlanmalarını beklemiyordum onlardan.

Baraqel birkaç dakika sessiz kaldı, sonra bir yavru horoz bet sesiyle yaklaşmakta olan sabahı selamladı ve ben de meleğimin gittiğine karar verdim.

“Kara yolcular düştü yola. Ateşten doğdular. Bir prens gönderdi onları. Bir karanlık, intikam ve kötülük prensi, yıldırımlar prensi. Dikenlikler prensi. Onun işi bunlar. Kıyamet habercileri yolda.”

Bu ciddi sözlerle yeniden irkilerek uyandım. “Doktor Kazıkkök’ün yaşlı falcısından yarım bakır paraya duyabileceğim türden zırvalar bunlar.” Daha fazla esnedim ve kaşındım. “Ne prensi? Ne kıyameti?”

“Dikenlikler prensi. Soyu, cenneti cehenneme katacak ve dünyayı iki parçaya ayıracak olan kişi. Meleklerin ölümü ondan

sorulur ve...” Ve çok şükür, küf kokulu odamın duvarlarının ötesinde bir yerde güneşin ufuk çizgisini aşmasıyla sesi azalıp kesildi.

Gerindim, esnedim, kaşındım, her şeyin sonunu düşündüm ve tekrar uykuya daldım.

Küçük birer bira eşliğinde yaptığımız ciğer ve kızarmış patatesten oluşan kahvaltımızın ardından handan ayrıldık. Şimdilik Ancrath’ın meşhur mutfağı, ülkenin en az cezbedici olan yanıydı ama haftalar boyu her gün at sırtında yolculuk etmek insana, onu her şeyi denemeye hazır hale getirecek bir iştah veriyor. At etini bile.

Hana giden toprak yoldan bir kez daha Roma Yolu’na çıktıktan sonra, vahşi doğada insanın ölümüne sebep olabilecek ama medeniyetin bize tanıdığı bir lüks olan o alışıldık hayallerime döndüm. Aynı anda karaciğerin ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrim olmadığını ve bir daha asla ciğer yemek istemediğimi fark ettim, özellikle de kahvaltıda sarımsakla birlikte.

Snorri hemen önümde uzanan yolda durarak bu düşünce zincirini daha fazla takip etmeme engel oldu. Perişan haldeki bir grup gezgin kuzeye, Crath şehrine doğru ilerliyor, yolu kapatıyordu. Kimisi el arabaları çekiyor, kimisi kendi mallarının altında ezilerek yürüyor, diğerleri de yalnızca üzerlerindeki paçavralarla sallana sallana gidiyordu. Ve aralarında eli ayağı temiz olan bir kişi bile yoktu. Hepsi bir tür pislikle kapkaraydı.

“Mülteciler,” dedi Snorri.

Kara yolcular. Baraqel’in kehanetinin bir yankısı zihnimden geçti.

Onlara yetiştiğimizde pek çoğunun hâlâ açık yaraları olduğunu gördüm ve her biri –erkek, kadın, çocuk– ya isten ya kurumuş çamurdan ya da her ikisinden kapkara kesilmişti. Snorri, Sleipnir’i dürttü ve özür dileyerek aralarına girdi. Ben

de hiçbirinin bana değmemesine dikkat ederek onun peşinden gittim.

“Ne oldu burada, arkadaş?” Snorri eyerinin üstünden uzun boylu, bir köylü gibi zayıf, kafa derisinin üstünde boylu boyunca çirkin bir açıklık olan bir adama doğru eğildi.

Adam boş boş baktı. “Baskıncılar,” diye belli belirsiz mırıldandı.

“Ne yöne gittiler?” diye sordu Snorri ama adam yüzünü başka yöne çevirmişti.

“Norwood’a,” dedi diğer taraftaki bir kadın, saçları ağarmıştı ve topallıyordu. “Yakıp yıktılar orayı. Bizim için hiçbir şey kalmadı artık.”

“Baron Ken’in birlikleri mi? Ancrath savaşta mı?” Snorri kaşlarını çatı.

Kadın başını iki yana salladı ve tükürdü. “Baskıncılar. Renarlılar. Her yer yanıyor. Bazen şövalyeler ve askerler geliyor, bazen sadece ayaktakımı. Yoldan geçen it kopuk.” Döndü, başını eğdi ve kendi derdine dalıp gitti.

“Üzgünüm.” Snorri onu neşelendirmeye ya da talihinin yakında düzeleceğine ikna etmeye çalışmadı ama bir şey söyledi. Benim akıl edebileceğimden fazlasını yaptı. Dizginleri sallayıp ilerlemeye devam etti.

Mültecilerin arasından geçtik –belki otuz kişi vardılar– ve hızlandık. Berbat kokudan uzaklaşmak büyük rahatlıktı. İki üç gündür yoksulluk çekiyordum ve bunu hiç sevmemiştim. Norwood’dan canlı kurtulanlar daha baştan yeterince fakirlerdi ve şimdi ihtiyaçlarından başka bir şeyleri yoktu.

“Kendilerini Kral Olidan’ın merhametine teslim etmeyi umuyorlar,” dedi Snorri. “O kadar çaresizler.”

Kuzeyli’nin kendi ülkesinin denizlerinin ötesindeki ülkeler hakkında ne kadar çok şey bildiğine tanık olmak hâlâ sınırlarımı bozuyordu. Olidan’ı duymuştum elbette. Şöhreti benim konforlu

dünyama bile ulaşmıştı. Büyükanmem onun manevralarından yeterince şikâyet ediyordu. Ama Kennick'i kimin yönettiği ve Ancrath ile çamurlar içindeki komşusu arasındaki ilişkilerin nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Snorri beni imparatorluk tarihi hakkındaki zayıf bilgim yüzünden paylamıştı ama ben ona tarihin sadece eski haberlerden, son kullanma tarihi çoktan geçmiş kehanetlerden ibaret olduğunu söyledim. Güncel olaylar daha bana göreymiş. Özellikle de benim güncel olaylarımdı önemli olan ve Crath şehrinin onlara sonsuz katkısı olabilirdi. Şarap, kadınlar ve şarkılar olacaktı; hepsi de –özellikle kadınlar– uzun ve sefil yolculuğumuz boyunca çok özlenen şeylerdi. Hem Suskun Rahibe'nin beni Snorri'ye bağlayan zincirlerini kırarak bilge adamları başka nerede bulabilirdik?

Roma Yolu bizi bir nehirden daha hızlı taşıdı ve Crath şehri görüldüğünde güneş şehrin kuleleri ardında batıyor, kuleler ve kemerlerden oluşan siyah bir mimari oluşturuyordu. Olidan'ın başkentinin, binalarının ihtişamıyla onlara harcanan servetle Vermillion'a rakip olduğunu duymuştum. Martus iki yıl önce bir elçiliği ziyaret etmiş ve Ancrath sarayını bir Mimar kulesinin temeli gibi betimlemişti. Ama ağabeyim her zaman yalan söylerdi ve çok geçmeden bu konuda kendi kararımı verebilecektim.

“Çevreden dolanmalıyız.” Snorri geride kalmıştı ve döndüğümde yüzü tamamen gölgedeydi, sadece alnının üst kısımları ve elmacık kemikleri gün batımının kızılığını yakalıyordu.

“Saçmalık. Ben bir Hudut prensiyim. Ancrath'la anlaşmalarımız var ve krala ziyarette bulunmak benim görevim.” Görevin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Crath şehri, Suskun Rahibe'nin lanetini ortadan kaldırmak için son şansımdı. Şansım yaver giderse Kral Olidan bize yardım etmeye ikna olabilirdi. Hizmetinde çalışan sihirbazları olmalıydı. Hem onun yardımı olmasa bile böyle eski bir şehirde mutlaka bir yerlerde gizlenen bazı büyü ustaları olurdu. Daha önce böyle şeylere hiç fazla

önem vermemiştim. Duman, aynalar ve eski kemikler diye söz ederdim bu işlerden. Ama bir Kızıl Hudut prensinin bile arada bir fikrini gözden geçirmesi gerekebilir.

“Hayır,” dedi Snorri. Yarı aydınlıkta gözlerini göremiyordum ve gölgeler yola doğru uzanırken bu zamanın o kadının Snorri’yle konuştuğu zaman olması gerektiğini hatırladım. Snorri’nin şu karanlık ruhu, Aslaug, güneş dünyadan ayrılırken zehrini fısıldıyor olmalıydı.

“Hazırlıksız dalmanın ilk seferde pek faydasını görmedin, değil mi? Freya’yı kurtarmak istiyor musun? Küçük Egil’i? Sven Kırıkkürek’i birden çok parçaya bölmek? Vakit kafayı kullanma, neyle karşı karşıya olduğumuzu anlama ve bir plan oluşturma vakti.” Onu bir şekilde etkilemeliydim, içindeki Viking’i kışkırtıp sonuçlarını göze almam gerekse de. “Burası Crath şehri. Dünyanın kadim bilgisinin ne kadarı bu noktadan çıkmadır? İrfan sahiplerinin söylediği herhangi bir şeyin altını yeterince eşelersen dibinde Looove’un mahzenlerinden çıkma bir belge bulursun.” Hocalarımın Crath şehri hakkında söylediğini hatırladığım her şeyi tükettikten sonra soluklanmak için durdum. “Burada zaman geçirmek iyi olmaz mı? Düşmanın tabiatına dair tavsiyeler dinlemek? Belki gulyabani zehrinin bir panzehirini bulmak. Hatta üzerimizdeki lanet için bir çare. Son sürat kuzeye giderek, karanlık seni ayartmadan oraya varmayı umarak Roma Yolu’nu riske atıyorsun... Ve çözüm hemen şu surların ardında olabilir. Suskun Rahibe, Parçalanmış İmparatorluk’taki tek cadı değil, hem de hiç değil. Hadi bize yardım edebilecek birini bulalım.”

Şimdi atlarımız burun buruna, birbirimize bakıyorduk ve ben bir cevap bekliyordum.

Sessizlik uzadı. “Haklısın,” dedi Snorri sonunda ve Sleipnir’i dürterek şehre doğru hareket ettirdi. O yanımdan geçerken içime yayılan rahatlama hissi kısa sürdü. Kiminle konuştuğunu kesin

olarak bilmediğim aklıma geldi. Benimle mi konuşuyordu, yoksa kendi iblisiyle mi? Bir dakika bekledim, sonra omuz silktim ve peşinden devam ettim. Kimin umurundaydı ki? Ben istediğimi almıştım. Bir şans. Ne de olsa insanın aslında tüm ihtiyacı olan buydu: günah ve pislik dolu bir şehir ve bir şans.

“Aslaug senden bahsediyor,” dedi Snorri ben yolda ona yetişirken. “Işığın seni bana... benim yoluma çıkaracağını söylüyor.” Sesi yorgun geliyordu. “Loki’nin kızının söylediklerinin yarısı muhakkak yalandır ama o tatlı dillidir ve yarı yalan olan şey yarı doğrudur da. O yüzden sana... beni durdurmaya çalışmanı söyleyenin... akıllıca bir şey yapmadığını söylediğim zaman beni dinle.”

“Hah.” Omzuna vurdum ve elim acı verici büyülerle çatırdayınca vurduğuma pişman oldum. “Bir meleği dinlemeye benden daha az meraklı biri daha olabilir mi sence Snorri?”

Crath şehri kollarını açtı ve bizi içeri davet etti. Gecenin ılıklığının tadını çıkararak nehir kıyısı boyunca ilerledik. Tozlu patika boyunca her yerde sağdan hanların, soldan ise demirlemiş ve fenerlerle donatılmış mavnaların ışığı yolu aydınlatıyordu. Şehir halkı masalarda, fiçilerin üstünde, gruplar halinde ayakta durarak, çimlerde ya da mavnaların güvertelerinde oturarak içiyordu. Toprak ve kalaylı kaplardan, ahşap tabaklardan, sürahilerden, şişelerden, küçük fiçilerden ve ibriklerden içiyorlardı; içme biçimleri de bir sürü boğazdan aşağı dökülen içkiler kadar çeşitliydi.

“Pek neşeliymiş bu Crathlılar.” Şehir bana evim gibi gelmeye başlamıştı bile. Ucuz şarap ve daha ucuz parfüm kokusunu aldığım anda her türlü seyahat tutkusunu beni terk etmişti.

Al yanaklı bir köylü geri geri gelerek yolumuzun üstünden geçti, fırtınalı bir gecede denizdeymiş gibi sendelemesine karşın bir şekilde bardağını tek bir damla bira dökmeyecek açıda

tutabiliyordu. Snorri sırtarak bana bir bakış attı, Aslaug'dan kalan karanlık ruh halinin etkisi artık üzerinden kalkıyordu.

En yakın bira mavnasındaki bir grup adam birden “Çiftçinin Ağdı”nın nakaratını söylemeye başladı. Çiftlik hayvanları olan birinin ne gibi eğlenceler yaşayıp yaşayamayacağını on yedi dizede ayrıntılı olarak anlatan müstehcen bir baladdı bu. Baladı iyi biliyordum ama Kızıl Hudut'taki haline göre, koyun yününe asılmadan rahat etmeyecek olan adam Rhoneluydu, Dağlı değil.

“Şenlik günü olmalı.” Snorri derin nefes aldı, hava, ateşte pişen etin kokusuyla doluydu. Yolculukla geçen uzun bir günün ardından insanın karnını guruldatacak bir kokudur bu. Snorri'nin midesi âdeta kükrüyordu. “Her gece böyle olamaz.”

“Kayıp prens geri döndü. Bilmiyor muydun?” dedi oradan geçmekte olan ve Snorri'nin bacağına ellemek için uzanan kafayı bulmuş bir kadın. “Herkes biliyor bunu.” Yönünü tersine çevirdi ve Sleipnir'in yanından yürümeye başladı, bir yandan eli hâlâ Snorri'nin bacağına keşfediyordu. “Aman Tanrım! Amma çok et varmış burada!”

Bir koca ya da talip, kadının elini geri çekip onu uzaklaştırmayı başardı, bu sırada devamlı kaşlarını çatıyordu ama hiç Snorri'yi suçlayacak durumda değildi. Her şey göz önüne alındığında en iyisi de buydu. Kadının gidişini izledim. Kendince şu kızaran et kadar baştan çıkarıcıydı, besiliydi, belki kimilerine göre şişmandı ama neşeliydi de, gözünde bir parıltı vardı. Hatta dişlerinin çoğu yerindeydi. İç geçirdim. Yollarda kesinlikle fazla zaman geçirmiştim.

“Kayıp prens mi?” Baraqel bir prens hakkında bir şey söylememiş miydi?

Snorri omuz silkti. “Sen de bir kayıp prensisin. Eninde sonunda ortaya çıkıyorlar. Bir kayıp evlat geri dönmüş. Yerlilerin

keyfini yerine getiriyorsa eğer, hayatı da kolaylaştırır bu. Biz içeri girelim, bize lazım olanı alıp çıkalım.”

“İyi fikir.” Elbette tamamen aynı şeylerden söz etmiyorduk ama iyi bir fikre benziyordu gerçekten.

Bin Güneş’ten sağlam olarak çıkmış olması gereken dev direklerin üstündeki güzel, geniş bir yapı olan Kraliyet Köprüsü’nden Sane’i geçtik. Crath şehri karşı kıyıdaki dokların üzerinde yükseliyor, hafif eğimli tepelere doğru yayılıyor ve paranın yaşadığı Eski Şehir’in surlarına kadar uzanarak sahip olduğu şeylere yukarıdan bakıyordu. Tüm bunların ortasında, tepemizde tüm heybetiyle Servi Hisar duruyordu. Eğimin yolu belirlemesine izin verdim. Bizi iğrenç lağım kokularının olduğu ve sarhoşların dar sokakların ortasından gölgelere güvenmeyerek, tereddüt içinde yürüdüğü yarı karanlık bir bölgeye götürdü.

“Bu gece burada bir yer bulacağız,” dedim. “Nahoş bir yer.” Yarın yeniden bir prens olacak, Olidan’ın kapısını çalacaktım. Bu gece tanınmazlığımı sonuna kadar kullanacak ve medeniyetin yararlarının tadını çıkaracaktım. Sefih bir medeniyetin yararları. Eğer Baraqel ahlak üzerine nutuk çekmek üzere beni horozların öttüğü vakitte uyandıracaksa en azından buna değecek bir şey yapabilirdim. Ayrıca, yeterince adi bir batakhane bulur ve umduğum kadar çok günahın içinde uyanırsam hiç gelmemeye de karar verebilirdi.

“Orada mı?” Snorri meyhanelerin bulunabileceği kadar geniş bir geçiş yolunu işaret etti. Burada evler üç katlıydı ve her bir kat ağır kirişlerle desteklenerek alttakinin dışına taşıyor, böylece evler yükseldikçe sokağın üstüne doğru geliyordu. Snorri’nin kalın parmağı beni birden çok asılı levhadan birine yönlendirdi.

“Düşen Melek. Yerinde bir seçim gibi.” Baraqel’in bundan ne çıkaracağını merak ediyordum.

Atlarımızı bir seyise verip ahıra koydurmamızın ardından Snorri'yi bara doğru takip ettim. Sokak kapısının üzerindeki fenerlere başını çarpmaması için iyice eğilmesi gerekti ve kenara çekildiğinde içeriği görebildim. Hakikaten bir batakhaneydi ve bir dövüş çukurunun dışında... Ve pek büyük olasılıkla içinde de gördüğüm en tehlikeli adamlarla doluydu. İçimden ilk geçen şey topuğumun üstünde ani bir geri dönüş yapıp daha az göz korkutucu bir mekân bulmaktı ama Snorri bir masa tutmuştu bile ve dağlarda Edris'in çetesini yok edişini gördükten sonra şansımı dışarıda aramaktansa onun yanından ayrılmamanın daha güvenli olabileceğini hissettim.

Düşen Melek'te o ağır koku vardı: ter, atlar, bayat bira ve taze seks. Servis yapan kızlar hırpalanmış, üç barmen gergin görünüyordu; fahişeler bile basamaklardan ayrılmıyor, sanki artık seçtikleri meslekten emin değillermiş gibi tırabzanların arasından aşağı bakıyorlardı. Müşterilerin büyük çoğunluğunu oluşturan ve mekânı ön duvardan arka duvara kadar dolduran kalabalık müdavimlerden oluşmuyor gibiydi. Hatta benim Viking'in yanına oturmak için sıranın üzerinde kayarak ilerlerken gecenin müşterilerinin en az bir Kuzeyli ve bir Kızıl Hudut yerlisi kadar uzaklardan gelmiş gibi göründüğünü fark ettim. Şöminenin yakınındaki Nuban belki en uzun yoldan gelmişti. Kabile simgeleri şeklinde yara izleri taşıyan ve ağırbaşlı bir uyanıklıkla etrafı izleyen güçlü yapılı bir adamdı. Beni kendisine bakarken yakaladı ve bir gülüş attı.

"Paralı askerler," dedi Snorri.

Bunu söylediği sırada neredeyse mekândaki bütün insanların silahlı olduğunu, çoğunun birden fazla silah taşıdığını ve onların da uygar bir adamın taşıyacağı türden hançerler ve ince kılıçlar değil, kocaman kılıçlar, baltalar, satırlar, ayıların karnını yarmak için kullanılan bıçaklar olduğunu ve gördüğüm en büyük arbaletin de Nuban'ın önündeki masanın büyük

bölümünü kapladığını fark ettim. Adamların bazıları, zorlu bir görevden dönmüş gibi kirli ve örselenmiş görünen göğüs zırhları giyyordu. Diğerlerinde de zincir örme zırhlar ya da bazı yerlerine bronz levhalar dikilmiş dolgu malzemeli zırhlar vardı.

“Sokağın ilerisindeki şu Kızıl Ejder denen mekânı deneyebiliriz,” dedim Snorri bira istemek için kolunu kaldırırken. “Biraz daha az kalabalık ve,” yan masadan gelen tezahüratların arasında duyulabilmek için sesimi yükselttim, “az gürültülü bir yer.”

“Burayı sevdim.” Snorri kolunu daha yükseğe kaldırdı. “Bira be kadın, bira! Odin aşkına!”

“Hımmm.” Bir sürü iskambil kâğıdı ve zar gördüm ama bir şey bana bu adamlardan para kazanmanın kısa ömürlü bir zevk olacağını söylüyordu. Snorri’nin yanında yaşlı ve dişsiz bir adam bir çay tabağından birasını yudumluyor, yine de çoğunu çenesindeki ağarmış kısa sakalına dökmeyi başarıyordu. İhtiyarın yanında, daha tıraş olacak kadar büyümemiş zayıf, çelimsiz, genç bir çocuk oturuyordu. Yüz hatlarının doğru ışıktaki yakışıklı görünmesini sağlayabilecek özelliği dışında dikkat çekici bir yanı yoktu. Bana utangaç bir gülüş attı ama işin doğrusu ikisinin de görüldüğü gibi olduğuna inanmıyordum. Düşen Melek’tekiler gibi haydutlarla ahbaplık ediyorsan içinde biraz cesaret, muhtemelen epey de kötülük olmalıydı.

Biramız geldi; toprak kapların içinde, kenarlarından taşan köpükleriyle masaya sertçe indi. Kaplar kötü biçimlendirilmiş, en düşük maliyetle alelacele yapılmıştı, kırılması beklenecek türden kaplardı. Kendi biramı yudumladım –acı bir şeydi– ve üst dudağımdaki beyaz köpüğü sildim. Odanın öbür ucundan, dumanların ve gelip geçenlerin arasından dev bir adam bana kötü kötü bakıyordu. Bir kapıyı kırıp geçtiğini hayal edebileceğin küt bir suratı vardı ve hem kafası hem omuzları yanındaki adamın boyunu aşıyordu. Devlin solundaki tehlikeli olamaya-

cak kadar şişman görünen adam da kat kat olmuş çenesinden aşağı sarkan dağınık sakalı ve bir kemiğin üstündeki etleri kemirirken kalabalığı inceleyen domuz gözleriyle bir şekilde korkutucu görünmeyi başarıyordu. Sağ tarafta, üçlünün arasındaki tek normal cüsseli adam oturuyor, onların gölgesinde biraz gülünç görünüyordu ama yine de ondan olabildiğince uzak durmayı tercih ederdim. Her yanıyla *savaşçı* olduğunu belli ediyordu. Beni huzursuz eden bir iştahla yiyip içiyordu ve eğer bir adam kalabalık bir odanın öteki ucundan sadece önündeki eti keserek seni huzursuz edebiliyorsa, muhtemelen onu kılıcını çekerken görmek istemezsin.

“Ne diyorum biliyor musun, bence gerçekten sokağın ilerisindeki Kızıl Ejder’de daha rahat ederiz,” dedim kadehimi yarı boş halde masaya koyarken. “Belli ki özel bir parti bu... Buranın güvenli olduğunu sanmıyorum.”

“Elbette değil.” Snorri bana dağda attığı o aynı endişe verici gülüşü attı. “O yüzden hoşuma gidiyor.” Kadehini kaldırdı, birasının köpüğünü az kalsın çeteden bir başkasının üstüne döküyordu. Bu seferki, üzerinde pek görülmemiş sayıda bıçak taşıyan bıyıklı bir adamdı. “Et! Ekmek! Ve daha çok bira!” Onu şimdi kendi *jarl*’ının ziyafet salonunda, klanların toplantısında boynuzdan bir kadehi elinde tutarken hayal edebiliyordum. Onu Vermillion’daki kan çukurlarında gördüğüm halinden daha rahattı.

Çirkin devi bana bir pis bakış daha atarken yakaladım. “Geri döneceğim.” Sırayla masanın arasından zar zor geçerek kalktım ve ihtiyacımı görmek için ön kapıdan dışarı çıktım. Meyhanenin öbür ucundaki hayranım olay çıkarmak için kalkıp yanıma gelirse muhtemelen altımı ıslatırdım, o yüzden doğal ihtiyacımı karşılamak için onun görüş alanından çıkmak iyi bir hamleydi.

Düşen Melek tamamen kaliteden yoksun değildi. Amacına uygun yapılmış, üstüne işenecek güzel bir duvarı ve kullanılmış birayı alıp götürmek için sokağa doğru akan küçük bir oluğu vardı. Gerçi yine de sokaktaki oluğun üstünde yüzüstü yatarak oluğa kanını akıtan birinin olması, bunun dışında hoş olan ve Crath şehrinin daha az sıhhatli olan damarlarından akan hayat manzarasının hoşluğuna biraz gölge düşürüyordu. O adamın dışında haydutlar ve işçiler, sevgili karı kocalar, çubukta yiyecekler satan seyyar satıcılar hep birden gelip geçiyor, bir lambanın ışığında belirip kayboluyor, sonra bir diğerininkinde görünüyor, sokak köşesindeki sevgi satıcılarının önünden geçiyor ve bir daha hiç dönmek üzere gözden kayboluyorlardı.

İşimi bitirip tekrar içeri girdim.

“... düşünebilirsin ama yanılırsın.”

Dışarıda iki, en fazla üç dakika kalmıştım ve döndüğümde Snorri’yi etrafında paralı askerlerle buldum. Eski dostlar gibi birbirlerine hikâyeler anlatıyorlardı. “Hayır,” diye devam etti Snorri, sırtı yarı bana dönüktü. “Öyle biri değil işte. Yani ona bir baktığında öyle olduğunu düşünebilirsin kesinlikle. Ama onu bir yerden kurtarmıştım, bir masaya bağlı haldeydi, kendisinden bir şey hakkında bilgi istiyorlardı ve bıçaklarını çekmişlerdi. Ve öyle birkaç hafif çizik atmaktan falan bahsetmiyorum, insanın özleyeceği türden yerleri kesmek üzereydiler.” Snorri birasının son yudumunu içti. “Onlara ne dedi biliyor musunuz? Kükredi onlara. Koridordayken duydum. ‘Asla söylemeyeceğim!’ diye yüzlerine bağırdı. ‘İsterseniz kerpetenlerinizi çıkarın, kömürlerin içinde ısıtın. Konuşmam.’ İşte mangal gibi yüreği olan adam böyle olur. Büyük laflarının ardında hiçbir şey yokmuş gibi görünebilir ama buna gelince içindeki hisse güvenemezsin. Cesur adam. Tek başına bir doğmamışın üstüne hücum etti. Mezardan hortlayan o şey dört metre boyunda olmalıydı, beni silahsız bıraktı, sonra Jal bir kılıç sallayarak geldi...” Snorri

benim tarafıma baktı. “Jal! Ben de tam senden söz ediyordum.” Masanın karşısını işaret etti. “Yer açın!” Ve açtılar, fena bakışları olan iki haydut aralarına girebilmem için sağa ve sola kaydı. “Bu güzel arkadaşlar Kardeş Sim,” sıska delikanlıyı işaret etti, “Kardeş Elban ve Kardeş Gains...” Yaşlı adamı ve dolaşık saçlı kabadayıyı gösterdi. “Eh, hepsi kardeşler. Kutsal bir yol tarikatı gibi ama sadece ‘kutsal’ kısmı eksik.” Elindeki yarı çiğnenmiş kemigi sıranın devamına doğru salladı. “Grumlow, Emmer, Roddat, Jobe kardeşler...” Bıçaklı adam, temiz tıraşlı ve sert görünüşlü bir diğeri ve onlardan daha genç olan iki adam daha. İkisi de soluk tenliydi, birinin yanağında yara izi vardı, diğeri yüzü çiçek bozuğuydu. “Daha çok bira!” dedi Snorri ve masaya, etrafında toplanmış herkesi yerinden zıplatacak kadar sert vurdu.

Snorri’nin gürültüsü bir şekilde gerilimi yumuşatmış ve Düşen Melek’e bir canlılık gelmişti. Çalışanlar rahatlamıştı, kızlar merdivenlerden aşağı inip işlerinin peşinde koşmaya başlamışlardı ve herkes daha rahat kakhaha atıyordu. Hâlâ bedbaht olan tek kişi ben olabiliyordum. Mümkün olan her zaman tehlikeden uzak durmak doğamda vardır ve rahat davransın ya da davranmasın, rast geldiğimiz bu topluluğun her yanından tehlike sızıyordu. Ayrıca Snorri’nin büyüü odanın her köşesine ulaşmamıştı. O devin düşmanca bakışlarını hâlâ ensemde hissediyordum. Önüme konan birayı kaptım ve o hissi yatıştırma umuduyla kafaya diktim.

Anında rahatladım. Davetkâr bir yumuşaklık boynuma yayılarak izleniyor olduğum hissini yerini aldı. Omzumun üzerinden kınalı bukleler döküldü, küçük eller üst kollarıma masaj yapmaya başladı ve balina kemiginden bir korsenin kenarları boylu boyunca sırtıma dayandı.

“Gülüşünü görelim yakışıklım?” Etrafımdan önüme doğru eğildi, korsesi güzelliklerini sergiliyordu. Solgun elleri göğsümden

aşağı, düz karnıma doğru indi. Kabul etmeliyim ki haftalar süren gönülsüz idman ve yoksunluktan vücudumda bir gram yağ kalmamıştı. “Eminim onu bulabilirim.” Parmakları daha aşağı kaydı. Böyle durumlardan yıllar içinde edindiğim tecrübeye dayanarak dikkatimi göğüslerin sunduğu ikiz eğlence ile kendi değerli eşyalarım arasında böldüm. Eğildi ve kısık bir sesle kulağıma, “Sally her şeyi yoluna koyacak,” dedi.

“Teşekkür ederim ama hayır.” Kendime şaşırdım. Hâlâ gençliğini ve doğuştan gelen güzelliğini kaybetmemişti. Tüm bunlar, böyle yerlerin arka sokaklarından esen acı tecrübe rüzgârlarıyla daha ondan sökülüp alınacaktı. Ama soğuk terler dökerken en iyi halimi gösteremiyordum. Hem bir korkak olarak bütün içgüdülerim bana kaçmam gerektiğini söylemişti. Böyle şartlar altında hevesim kırılıyordu.

“Sahi mi?” dedi nefesini kulağıma vererek. Eğiliyor, göğüsleri sallanıyordu.

“Param yok,” dedim ve yüz ifadesindeki sıcaklık bir anda kayboldu, gözleri benden ayrılıp başka fırsatlar aramaya koyuldu. Snorri dikkatini çekmişti elbette ama köşesine iyice yerleşmiş haldeydi ve bir parça kemikli ete öyle saldırıyordu ki Sally belki de o etle rekabet edebileceğinden şüphe duymuştu. Eteğinin bir salınımıyla gitti. Gergin olsam da onun gidişini izlemek için döndüm ve saçları ağarmış ama zayıf ve eskimiş deri gibi sert görünen iki tecrübeli savaşçının beni incelediğini fark ettim. Gözlerinde, beni ölçüp tartarken Doğrayıcı John’da gördüğüm o aynı ruhsuz akıl yürütme hali vardı. Tabağıma döndüm, iştahım kaçmıştı. Birisi o iki adamdan Liar ve Row kardeşler diye söz etti. Adlarını nasıl edindiklerini öğrenmeyi hiç istemiyordum. Snorri’den gelen gür bir kahkaha korkularımı bastırdı ama yine de baltasını masaya vurarak koyduğunda irkildim.

“Hayır. Balta dediğin böyle olur. Sendeki daha çok nacak gibi.”

Snorri uzun sandallar, balta tasarımı ve tuzlanmış balığın fiyatı hakkında nutuk çekerken ben de etrafa bir bira bardağının üzerinden olabildiği kadar kaçamak bakışlar atıyordum. Arkamdaki dev, şişko ve ölümcül üçlüsü dışında diğer masa, fiçilerin boşaltılmasından daha ciddi meselelerle meşgul gibi görünüyordu. Odanın öbür ucundaki bir girintide, iki adam bir masada tartışıyordu. Üzerlerinde hâlâ duran çok az zırh, Kardeşler'in üzerindeki her şeyden çok daha kaliteliydi. İkisi de uzun boylu, uzun siyah saçlıydı, birinin saçları düz, diğerininki kıvrıkcıktı. Büyük olan belki otuz yaşında vardı, belki şimdiki ciddi görünümünde olmasa sıcak bir yüze sahipti. Diğer genç, çok gençti, belki daha on sekiz yaşında bile değildi ama tehlikeliydi. Eğer diğer Kardeşler bende tehlike çanlarını çaldırıyorsa bu keskin hatlara sahip çocuk onları yuvalarından oynatıyordu. Tam ona odaklandığım anda bana bir bakış attı. Yüzümü başka yere çevirmemi söyleyen, alabildiğine soğuk, mesafeli bir bakıştı.

Bira su gibi akmaya devam etti ve yavaş yavaş önce iştahım, sonra keyfim yerine geldi. Biranın insanın korkularını alıp götürmek gibi bir özelliği var. Ertesi gün korkuların sıırıslıkla ve paçalarına yapışmış halde geri döneceğine, aralarına yeni birkaç tanesinin ve taş olsa taşı çatlatacak bir baş ağrısının da ekleneceğine şüphe yok ama bulunduğun anda bira cesaretin, zekânın ve memnuniyetin yerini iyi tutuyor. Çok geçmeden yanıma sıkışmış olan ketum Kardeş Emmer'la birbirimize fahişelerle düşüp kalkma hikâyelerimizi anlatıyorduk. Doğruyu söylemek gerekirse çoğunlukla tek taraflı bir konuşmaydı ama sağlığı yerinde çoğu genç adam gibi ben de dilim bir kere çözüldü mü konuya gerçekten ısınırım.

Bir sonraki fahişe yaklaştığında, Sally'ye verdiğimden çok daha farklı bir cevapla hazır bekliyordum. Mary korse ve elbise ikilisinden geriye sadece korseyi bırakmıştı ve uzun, siyah

saçları, yaramazlık peşindeki gözleri ve biranın bana verdiği bol miktarda dikkatsizliğin birleşimi beni ayağa kaldırdı. O an devin –Kardeşler ona Rike diyordu– bana doğru geldiğini fark ettim, yüzü korkunç bir somurtmayla kuru kemiklerin üzerinden öne doğru eğilmişti. Hemen oturdum ve birden ka-dehimin dibini son derece ilgi çekici buldum.

Devin gölgesi üzerimizden geçip devam ettiğinde rahatlayarak derin bir iç çektim. Adam Snorri'den en az bir karış daha uzundu, kolları Kuzeyli'nin belirgin kaslarına sahip değildi ama benim bacaklarımdan kalındı. Snorri'ye yaklaştığı sırada Kardeşler dağılarak onun yolundan çekildiler. Genç Sim ikisinin arasında kalmamak için resmen masanın altına kaydı. Şüphelendiğim gibi kaypak bir tipti. Mary de takdire değer bir hızla ortadan kayboldu. Snorri kaygısız görünüyordu, bira bardağını yandaki masaya bıraktı ve yemeğinden kalan büyük artıkları temizlemek için ağzının kenarındaki sakalları sildi.

Genelde, kavga kaçınılmaz olduğunda bile, iki taraf da kavga fikrine ısınmak için kendine biraz zaman tanır. Aşağılayıcı bir söz söylenir, gelen cevapla çıta yükselir, birinin annesi orospu olur ve hemen sonra –anne gerçekte orospu olsa da olmasa da– kan dökülür. Kardeş Rike şiddete daha kısa yoldan gitmeyi tercih etti. Sadece hayvan gibi kükredi ve son üç adımı hızla katetti.

Snorri son anda o azımsanmayacak ağırlığıyla alelacele boşaltılmış olan sıranın ucuna kaydı ve sıra birden havaya kalkarak Rike'ın çenesinin altına oturdu, sonra boğazına kaskıldı. Snorri üstünde otururken bile sıra Rike'ın ilerleyişini durdurmadan önce yere sürtünerek birkaç santim kaydı. Rike geri çekilirken Snorri ayağa kalkıp sıranın düşmesine izin verdi, sonra tek bir hızlı adımla öne atılıp adamı başının arkasından kavradığı gibi suratını masaya çarptı. Darbenin etkisiyle biram kabının dışına taşıp kucağıma döküldü. Rike yere doğru

kaydı ve birayla ıslanmış tahtaların üstünde uzun, kırmızı bir leke bıraktı.

Katil yenik düşen dostunun arkasında duruyordu. Kızıl Kent diyorlardı ona. Eli, belindeki küçük baltasındaydı, şaşkınlıkla kırışmış alnında bir soru işareti vardı.

“Hah! Bırak uyusun, geçer.” Snorri, Kent’e sırtıttı ve oturdu. Kardeş Kent de ona gülümsedi ve şişman arkadaşının yanına oturmak üzere geri gitti.

Snorri yerine döndü diğer masadan içkisini almak için uzandı.

Bundan sonra kendimi çok daha iyi hissettim. Rike’ın ani düşüşüyle birlikte içimi sonsuz bir neşe kapladı. Yanımızdan geçen bir kızdan bir bira daha kaptım ve tepsisine bir bakır para attım.

“Evet, Kardeş Emmer.” Biramdan kana kana içmek için durdum. Bu şekilde içmek, içkiyi kafa dikmekten çok farklı değildi ama bunda içkinin daha fazlası göğsünden aşağı dökülüyordu. “Seni bilmem ama ben biraz daha yatarak eğlenme havamdayım.” Bunun üzerine sanki çağırmışım gibi Mary’yi yanımda dikilmiş, gülümserken buldum. “Selam sana, ey Mary, Tanrı’nın sevgili kulu,” dedim, alkol zekânın yerine geçmişti. “Babam kardinal benim, biliyor musun? Hadi yukarı çıkıp evrensel kilise meselelerinden konuşalım.” Mary görev bilinciyle kıkırdadı ve ben bir elimi Kardeş Emmer’ın omzuna koyarak ayağa kalktım. “Önden buyurun, hanımefendi.” Eğilmeye başladım ama sonra dengem pek yerinde olmadığı için vazgeçtim.

Mary’yi basamaklara doğru takip ettim, sağa sola yalpalıyordum ama neyse ki Kardeşler’den herhangi birinin birasını dökmemeyi ya da insanları başka bir şekilde kızdırmamayı başardım ve Mary’nin baştan çıkarıcı kalça kıvrımları sayesinde hep tekrar yolumu buldum. Basamakların başında Mary duvardaki kutudan bir mum aldı, yaktı ve önden çıkmaya baş-

ladı. Sanki başkalarını da özendirmiştim çünkü ardımızdan biri daha çıkıyor, çizmelerinin patırtısı duyuluyordu.

Uzun bir koridorla bölünen ikinci katın iki tarafı boyunca kapılar vardı. Mary açık duranlardan birine yöneldi. Mumu duvardaki bir mumluğa koydu ve döndü. Gözleri büyüdü ve gülümsemesi kayboldu.

“Kaybol.” Bir an neden böyle bir şey söylediğimi merak ettim, sonra sesin arkamdan geldiğini anladım.

Mary kenara çekilip koridor boyunca hızla gerisin geri giderken ben düşmeden arkama dönmekle meşguldüm. Dönmeye fırsat bulamadan parmaklar arkadan saçlarımı kavradı ve beni karanlık odaya doğru yönlendirdi.

“Snorri!” Erkeksi bir yardım çağırısı olarak düşündüğüm şey daha çok bir ciyaklama olarak çıktı.

“Ona ihtiyacımız yok.” El beni daha da içeri götürdü. Arkamda mumum alevi oynadıkça gölgeler sallandı. “Bende...” Sesimi derinleştirmek için durdum. “Bende para yok. Sadece bir iki bakır para var. Parayı benim için Viking taşıyor.”

“Paranı istemiyorum çocuk.”

Ne kadar bira içersem içeyim bir yere kadar iyimser olabilirdim. Yatak çerçevesinin kenarı kaval kemiklerime dayanıyor, canımı yakıyordu. “Yetti ama!” Birden dönüp yumruğumu salladım. Zayıf ışıktaki Kardeş Emmer’ı gördükten sonra iki el beni yatağa geri itti. Yumruğum ancak havayı dövebildi ve mum söndü.

“Hayır!” Sesim bir feryat halini aldı. Kurumuş ter kokusunu bastıran lavanta kokulu yatak örtüleriyle sarıldım. Bir darbe daha savurdum ama battaniye koluma dolandı. Kapının bir tekmeyle kapatıldığını duydum. Üstümde bir bedenin ağırlığını hissettim.

“Emmer! Ben öyle değilim!” Artık bağıırıyordum. “Ben...” Bıçağımı hatırladım ve üzerimde aramaya başladım.

“Ah, sus.” Çok daha yumuşak bir tonla, yüzüme yakın konuşuyordu. “Uslu dur.”

“Ama...”

“Emma.”

“Ne?”

“Emma, Emmer değil.” Parmak uçlarım hançerimin kabzasını bulduğunda demir gibi güçlü bir el, bileğimi kavradı. Beni yerimde tutan beden şimdi iyice üzerime yayılmıştı, kaslı ve sertti ama benden daha kısaydı ve bu kadar yakından bakılınca kuvvetle muhtemel kadındı. “Emma,” dedi tekrar. “Ama bu dediğim bu odadan dışarı çıkarsa, tatlı çocuk, dilini keser yerim.”

“Ama...”

“Rahatla. Sayemde yarım gümüş para kârdasın.”

Ben de rahatladım.

ON YEDİ

“Günaha batmış!” Sinir bozucu şekilde yargılayıcı olan ses kulaklarımın arkasında çınladı ve başıma şiddetli ağrı okları gönderdi. “Hem de düşünceden çok eylemde! Bunun olabileceğini düşünmemiştim.”

“Ah, Tanrım!” Biri midemi ters yüz etmiş ve yılan balıklarıyla doldurmuştu. Emindim bundan.

“Ne cüretle ona seslenirsin!” Baraqel’in öfkesinde bir parça zevk vardı, sanki hiçbir şey onu kınanacak güzel, yeni bir günah bulmak kadar memnun etmiyordu.

“Öldür beni!” Yuvarlandım. Her yerim acıyordu. Ağzım açık uyumuş olmalıydım çünkü aldığım tada bakılırsa fareler tüm gece onu umumi tuvalet olarak kullanmıştı.

“Senin gibi bir yaratık nasıl oldu da ışığa geldi?..” Baraqel’in hayal veya hitabet gücü sözünü bitirmesine yetmemişti.

Bir gözümü araladım. Gün ışığı bıçak gibi içeri işliyor, ağır panjurların arasından dilimler halinde sızarak pis odayı aydınlatıyordu. Birinin beni ittiğini hatırlayarak bir elimi göğsümde gezdirdim. Çıplak mıydım? *Madalyonum!* Yalpalayarak kalktım, midem daha da hızlı kalktı ve bir an yatak başını süslememek için kendimi zor tuttum. Giysilerim yerdeki döşeme

tahtalarının üzerine yayılmış haldeydi ve akılsızca bir hamleyle elimi madalyonun Oppen'den beri giydiğim gömlekte yaptığı kabartının üstüne koydum. Bu kez direnmemin faydası yoktu ve görünüşe göre bir önceki gece yediğim her şeyi, diğer birkaç kişinin yemekleri ve yediğimi hiç hatırlamadığım, küp küp doğranmış bir torba dolusu havuçla birlikte kustum.

“Ört kendini be adam! Bir hanımın huzurundasın.” Meleğin, ruhumun kara tahtasını tırmalayan tırnaklar gibi kükreyen sesiyle kıvrandım.

“Öööögaanrım,” verebildiğim en hızlı cevap oldu. Ağzımı sildim ve kendimi kaldırıp başımı yatağın kenarının üstüne çıkardım.

Öbür uçta, kırıxık bir kirli çarşaf ve gri yün denizinin ötesinde, Emma eski bir deri pantolonun içine yeniden giriyordu. Hassas durumumda bile onun kirli de olsa sıkı hatlara sahip vücudunu tamamen gizlenmeden önce doya doya izleyebildim. Döndü, yelegini sıkı sıkı örtölmüş göğüslerinin üzerinden düğmeledi. Yüzünde eğlenme ile hafif iğrenme arası bir ifade vardı. Otuzlarında, belki otuzlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyordum. Kısa saç ve kırık burnuyla bile onun hakkındaki gerçeğı nasıl fark etmediğimi anlayamıyordum.

“Sırrım.” İki bacağıının arasını kavradı, yüzündeki her türlü neşe belirtisi kayboldu. “Ondan bahsedecek olursan seni de keserek ona benzetirim.” Birden kadın olduğuna dair hiçbir belirti göremedim.

“Sır falan yok Kardeş Emmer,” dedim.

“Doğru.” Bana bir bakır para attı, bıçağını kapıyı kapalı tutmak için sıkıştırdığı yerden çekti ve odadan çıktı.

Berbat dağınıklığın içinde tek başıma bir an düşündüm. “Ne kadın ama!” Sürünerek tekrar yatağa girdim.

“Çırılçıplak ve günaha bürünmüş!” diye uludu Baraqel ya da en azından bana uluyormuş gibi geldi. “Bir papaz bul

Prens Jalan ve...” Bir noktada güneş ufuktan ayrıldı ve onun sesini kesti. Gün ışığı panjurlardan daha da dik gelmeye başlayınca battaniyeyi zonklayan başımın üstüne çektim. Zonklama daha kötü oldu. Kısa bir süre acı içinde şaşkınlıkla yuvarlanıp durduktan sonra zonklamanın büyük bir kısmının, bir yatak başlığının tekrar tekrar çarpma sesi olduğunu ve duvardan geldiğini anladım. Kafamı kollarımın altına gömdüm, sonra bundan vazgeçtim; yatak hiç mi hiç sağlıklı değildi, muhtemelen sağlıklı olmaktan fersah fersah uzaktı. Onun yerine kulaklarımı tıkadım ve genel olarak tüm dünyanın uzaklaşmasını, ayrıca yan odada her kim bu kadar güzel zaman geçiriyorsa enerjisinin tükenmesini diledim. Ya da gebermesini.

Belirsiz bir süre geçtikten sonra içerideki leş gibi koku yüzünden mecburen sallana sallana kapıya doğru gittim. Elimde giysilerimin çoğu, çizmelerim ve kılıcımla, ince bir battaniyeye sarılmış ve önceki geceden yarı sarhoş halde hâlâ yalpalıyordum. Emma’nın bakır parasını da aldım. Sakla samanı, gelir zamanı. Gömleği burada bir sonra kalacak kişiye hediye olarak bıraktım, annemin madalyonu hariç tabii.

“... ağzına sığıldı.” Bir adam yan odanın kapısında duruyor, içeri bakıyordu. Arkadan bakıldığında, önceki gece duvardaki girintinin olduğu yerde oturan iki paralı askerden yaşlı olanına çok benziyordu. “Ee, gitmeye hazır mıyız?” diye sordu.

“Bir saate geleceğimi söyle onlara. Bir saat içinde hazır olacağım,” dedi daha genç bir adam odanın içinden.

Diğeri omuz silkti ve kapıyı arkasından çekip gitmek üzere döndü. Odadaki bir kadın bir prens hakkında bir şeyler söyledi ama kapı kapandığı için söylediklerinin devamını duyamadım. Adam –girintideki adamdı gerçekten– dudaklarında titreyen hafif bir gülümsemeyle yanımdan geçti.

Giysilerimi taşımaktansa giyebileceğim aklıma geldi. Her yanıma ağrıyıp sızladığı için biraz temkinli hareketlerle giyindim ve merdivenlerden indim.

Barın büyük bir kısmı terk edilmişti, sadece Kardeşler'den çok azı başları kollarının üstünde, masalarda uyuyordu ve Snorri tüm bunların ortasında kalaylı bir tabaktaki domuz pastırması ve yumurtalara saldırıyordu. Koridordaki siyah saçlı adam onun yanına oturdu.

"Jal!" diye bağırdı Snorri kafamı yaracak kadar yüksek bir sesle ve eliyle beni çağırdı. "Berbat görünüyorsun! Yemek ye biraz."

Kendimi onun neşesine teslim ederek masaya, midem el-verdiğince onun kahvaltısının yanına oturdum.

"Bu Makin." Ucunda yiyecek olan çatalını yanındaki adama doğru salladı.

"Memnun oldum," dedim en ufak bir memnuniyet duymadan.

"Ben de." Makin kibarca başını salladı. "Anlaşılan bu müessesede korkunç tahtakuruları var." Bakışları ceketimin açılıp göğsümü ve karnımı gösterdiği yere kaydı.

"Vay anasını." Bir şey kesinlikle beni ısırmıştı. Emma'nın diş izleri yüzünden her yanıma bir tür çiçek hastalığı geçiriyormuşum gibi kocaman izlerle kaplanmıştı.

"Kadınlardan biri dün gece Kardeş Emmer'la bir sorun yaşadığını söyledi?" Snorri dilimlenmiş bir domuzun yarısını ağzına tıktı, pastırmanın dışarı sarkan uçlarını parmağıyla içeri soktu.

"O Emmer'in sağı solu belli olmaz," dedi Makin kendi kendine başını sallayarak. "Yıldırım gibi hızlıdır. Kafası da çalışır." Parmağıyla alnına vurdu.

"Hayır." İnkâr ederken ciyaklamamak için çaba sarf ettim. "Sorun yaşamadık."

Snorri dudaklarını büzerek lokmasını ağzında tutuyor, üzerimdeki ısırıklara bakıyordu. Ceketimin önünü ilikleyerek onları örttüm. "Yargılamıyorum," dedi bir kaşını kaldırarak.

“İnsan kendi yolunu seçmekte özgürdür.” Makin çenesini ovdu.

Ayağa fırladığım gibi keşke biraz daha bekleseydim diye düşündüm. “Burada oturup senin bir şey... şey gibi domuz tı-kınmanı izleyecek değilim.”

“Domuz gibi mi?” dedi Snorri. Tabağını kaldırdı ve birkaç kızarmış yumurtayı ağzına doğru sıyırdı.

“Ben giyecek düzgün bir şeyler bulup banyo yapacağım ve biraz medeni bir yerde yemek yiyeceğim.” Baş ağrım beni ortadan ikiye bölecek gibiydi ve dünyadan nefret ediyordum. “Seninle öğle vakti kale kapılarında buluşurum.”

“Şimdi öğlen zaten!”

“Üç saat sonra!” diye seslendim kapı eşiğinden ve gün ışığına doğru tökezleyerek yürüdüm.

Servi Hisar’ın dış kapısına giden uzun tepe yolunu çıktığım sırada güneş batıdan bana bakıyordu. Yolculuktan kalma pis kokuyu hamamda üzerimden atmış, suları kapkara bırakmıştım; saçımı kestirip düzelttirdim ve berberin ağırlara iyi geldiğine, aynı zamanda veba ve ödem vakalarında da faydalı olduğuna dair söz verdiği bazı pudralarla kafamı yatıştırdım. Nihayet temiz ve birkaç yerinde dikişle bedenime uydurulan bir keten gömlek, fırçalanmış kadifeden, kenarları ermin ve muhtemelen sincap olduğu iddia edilen bir şeyle işlenmiş bir pelerin almış ve üstünde bir parça yakutumsu cam olan gümüşümsü bir tokayla ikisini tamamlamıştım. Pek prenslere yakışır bir kılık değildi ama şöyle bir bakıldığında soylu olarak görülmemeye yeterdi.

Snorri gelmemişti. Onsuz devam etmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Bir korumamın olduğunu göstermenin yanı sıra, korumamın gerçekten olmasını da hep gerekli görmüşümdür, kendimi korumak için yani. Özellikle de iki metreden uzun

boy lu, vücu du kas lar la kap lı ve be nim ölmeme iz in ver memeye son de re ce kar ar lı bi ri ne ih ti ya cım var dı.

Ku ze y li'yi a şa ğı da ki ge ni ş ca d de de gö re ne ka dar bel ki bir ya rım sa at da ha be kle dim. Ar dın dan Sleipnir ve Ron'u çe ke rek ge ti ri yor du ama en az ın dan Kar de ş ler'den kim se yi pe şine tak ma ma yı baş ar mış tı.

“Düldülleri oldukları yerde bırakmalıydın.” Onu ge ç kal dı ğı için pay la ma mın fay da sı ol ma ya ca ğı nı bi li yor dum. San ki şa ka ya pı yor mu şum gi bi öyle ce sı rıt ıp sı rıt ma bir ta ne vur ur du.

“Bu düz memleketlerde sadece dilenciler yayan gider diye düş ün mü ştü m.” Snorri sı rıt tı ve eli ni Sleipnir'in ye le sin de gez di rdi. “He m ay rı ca bu ih ti yar kı zı se vme ye baş la dım, her şey i mi ta şı yor.”

“Bu iki uyuz şeyle kapılara yürüyüp muhafızların acı may la do lu ba kış lar ına kat lan ma ktan sa bı ra ka yım ya kın lar da bir yer de ah ır da be kle yen iyi bir at ım ın ol du ğu nu düş üns ün ler da ha iyi.”

“Şey...”

“Bak, boş ver, ikisi de seninmiş gibi davran.” Snorri'nin be ni say gı lı bir me sa fe den ta kip et me si ne iz in ve re rek yürü me ye de vâm et tim.

Uygun bir şekilde adlandırılmış Üçlü Kapı'da, olası zi ya ret çile ri in ce le mek için be kle yen zin cir zır hlı mu ha fız lar ın en kı de mli si ne ken di mi tak dim et tim. Aris to krat lar dan bel li bir ki bir li lik be kle ni rdi ve gö rev le ge çen bir ömür, kar şı mda ki gi bi ad amla ra o ki bre ce vâp ver me yi öğ re tmiş ti. Ağ a be yim Mar tus'un en u zun boy lu as tlar ına bile ha ri ka bir te pe den ba kış ı var dı ve ben de ayn ı şey i fe na ya pı mı yor dum. Gü cü mü to plad ım ve te pe den tır na ğa kü çüm se me do lu bir ta vır ta kın dım. Snorri el be tte sık sık ya pı tı ğı gi bi soylu lu ğu m dan kay na klan an üst ünl ük duy gu m dan hi ç bir za man va zge çme ye ce ği mi id dia edi yor du –ger çı on un ifa de bi çim i “hâl â kı cın da hük üm dar a sa sı var” gi bi bir şey di – ama da ha hi ç bir şey gö rmemiş ti.

“Kızıl Hudutlu Prens Jalan Kendeth, Kızıl Kraliçe’nin torunu, Vermillion ve tüm topraklarının onda birinin vârisi.” “Prens” sözcüğünün kafalarında iyice yer etmesi için bekledim. “Kuzeye yolculuk ediyorum ve Kral Olidan’a bir nezaket ziyaretinde bulunmak için Roma Yolu’ndan saptım. Her zamanki hoşbeş merasimlerine ilaveten, ağabeyim Prens Martus’un yakın zamandaki ziyaretini müteakip herhangi bir diplomatik mektup varsa dönüşümde Kızıl Kraliçe’ye götürmeyi teklif edeceğim.” Hayatımda ilk kez Martus’la birbirimize bu kadar çok benzediğimize sevinmek için bir nedenim vardı.

“Servi Hisar’a hoş geldiniz ekselansları.” Çelik grisi saçları miğferinden taşan tıknaz yapılı adam bana doğru bir adım attı. Boncuk gibi siyah gözlerini kıyafetimin üzerinde gezdirdi ve maiyetimi arar gibi doğrudan ardıma baktı.

“Acelem var. Bu adam benim şahsi korumam. Eski Kent’te odalar tuttuk.” O odalarda daha fazla hizmetlinin kalıyor olabileceği imasını ortada bıraktım.

“Elbette, Prens...” Alnını kırıştırdı. “Jalan?”

“Evet. Jalan. Şimdi Olidan’a geldiğimi söyle ve çabuk ol.”

Bu dikkatini çekti. Muhafızlarıyla karşı karşıyayken Kral Olidan’ın adını unvansız kullanacak fazla kişi yoktur. Yalan bahanelerle kralla görüşmek isteyecek olanlar ise daha azdır. Söylenenlere bakılırsa Kral Olidan dünyanın en iyi adamı falan değildi.

“Derhal bir haberci göndereceğim majesteleri. Belki giriş kulübesindeki odamda beklemek istersiniz. Adamlarımızdan biri şeyi... atlarınızı ahıra yerleştirebilir.”

Surun gölgesinde beklerken düşündüm. Güzel bir gece olacağı benziyordu ama adam bizi fazla bekletirse etraftan bizi seyredenlerin eğlencesi olup onurumuzu ayaklar altına almış olacaktık. “Yolu göster,” dedim. Onurunu topluluk içinde

ayaklar altına almaktansa gizli olarak kışının altına almak her zaman daha iyidir.

Kale kapılarının altından surla aynı kalınlıkta küçük bir kapıya doğru ilerledik. Kapının ardındaki basamaklar yukarı çıkıyordu. Üçlü Kapı'nın komutanının girişin üstünde kendine ait bir çatı katı vardı; dönen korkunç dişlilerin ve kale kapılarının insanları dışarıda tutmadıkları zamanlarda durduğu boşlukların ardında yer alıyordu. Temiz bir yerdi, masası ve sandalyeleri vardı. Pek çok yabancı prensin burada ağırlandığını tahmin ediyordum ama muhtemelen pek azı habersiz ve neredeyse maiyeti olmadan gelmişti.

Snorri dizlerini masanın altına sıkıştırdı. "Bir bira fena olmazdı."

Kapı komutanı bunu duyunca bir kaşını kaldırıp bana baktı. Başım la onayladım. Biraya elimi bile sürecekt değildim zaten. O sabah bir daha içmeyeceğime yemin etmiştim. "Bir bakayım," dedi ve kapıdan çıktı. Kısa bir süre sonra merdiven aralığında bağır dığını duyduk.

"İyi gidiyor gibi." Snorri masanın ortasındaki kocaman ekmeğe uzandı ve sakalını ekmek kırıntılarıyla doldurmaya başladı.

"Hımmm." Hiç endişeli değildi. Risk tamamen bana yönelcekti. Olidan'ın benim rehine olacak kadar önemli olmadığını bileceğine ve Ancrath Kralı kadar soğuk ve merhametsiz olarak bilinen bir adamın bile büyükannemin hoşnutsuzluğunu kazanmadan önce iki kere düşün eceğine inanmak zorundaydım. Büyükannem benim en büyük şans ımdı. Kızıl Hudut'u komşuları arasında nasıl korkulur kıldığına dair bir sürü hikâye vardı ve bazıları, inanması zor olsa da insana kâbuslar gördürecek türdendi. Öyle ya da böyle, Ancrath'ın kraliyet sarayına girme riskinin, beni Snorri'ye bağlayan zincirlerden kurtulup bir kez daha güneye doğru kaçma şansına degeceğine karar verdim.

Bira bir sürahi ve iki kalaylı kupayla geldi. Snorri'nin kendi birasını kana kana içişini izlerken midem çeşitli akrobasi hareketlerine kalkıştı. Kuzeyli'nin rahat davranışlarına rağmen bakışlarının ardındaki sabırsızlığı görebiliyordum. Tekrar yola düşmek, son sürat kıyıya doğru at sürmek için yanıp tutuşuyordu ve onu Ancrath'ta çok uzun tutamazdım.

Komutan yaklaşık bir saat sonra döndü ve bize iç kalede kalacak yer verileceğini, büyük ihtimalle ertesi gün öğleden sonra saraya çağırılacağımızı söyledi. Haberler umduğumdan daha iyiydi.

Basamakları inerek bir kez daha girişe yöneldik, orada komutan bizi kadife giysili bir uşağa emanet etti ve sonunda kapı geçidinden çıkıp Servi Hisar'a girdik.

İç kalenin Mimarların işi olduğu anında fark ediliyordu; çirkin, köşeli ve dayanıklıydı. Bin Güneş, Parçalanmış İmparatorluk'un her bir karış toprağını yakıp kavurmuştu. Çoğu yerde toprak temel kayaya kadar yanmış ve temel kaya eriyip camlaşmıştı. Ama Servi Hisar ayakta kalmıştı. Ancrathların burayı yuva bellemeleri, karakterleri ve niyetleri hakkında çok şey söylüyordu.

Yerleşkenin etrafını saran perde duvar ve kışlalar, bir demirci atölyesi ve ahırlar gibi çeşitli ek binalar hep üç dört asırlıktı ama iç kale, bin yıl önce dökülmüş taşlardan yapılmaydı. Derslerimden hatırladığım kadarıyla Mimarlar binalarına pek uzun süre tutunmazlardı. Onları ortaya döküverir, sonra sanki birer çadırdan farkları yokmuş gibi yıkarlardı. Ama kalıcı olmasını amaçlamadıkları şeyler için epey iyi iş çıkarıyorlardı.

Uşak bizi bir sürü nöbetçinin, surlarda devriye gezen adamların ve gelip geçen şövalyelerin dikkatli bakışları altında iç kaleye doğru götürdü. Dikkatlerini çeken Snorri'ydi elbette. Tenezzül edip değersiz mekânlarını şereflendiren lanet olası Kızıl Hudut prensi değil, kırk dönümlük bir eğimli arazisi

olan, akıllara zarar irilikte bir Kuzeyliydi. Saçlarının örgüleri, gözlerindeki kutup parıltısı ya da belki sırtındaki eşek kadar balta, herhangi bir kale sakinine bir an için savunmalarının aşıldığını düşündürebilirdi.

Kale açık bir alanda, at ve silah talimine ayrılmış avluların arasındaydı. Vermillion'daki sarayla arasında endişe verici bir tezat vardı ve sanıyorum büyükannem hiç düşünmeden burayı kendi sarayıyla değiş tokuş ederdi. Burası savaş için yapılmış bir yerdi, öyleymiş gibi görünmek için yapılmamıştı sadece. Kuşatmalara dayanmış ve en az birinde düşmüş bir kaleydi çünkü Snorri'nin hikâyelerine inanacak olursak Ancrathlar, insan kabileleri zehirli topraklara tekrar yayıldıktan sonra burayı geri isteyen ilk topluluk değildi.

"Güzel kale." Önümüzdeki demir şeritli büyük meşe kapının açılmasını beklediğimiz sırada Snorri başını kaldırıp Servi Hisar'a baktı.

Hisar yüksekti. Bu konuda bir şikâyetim olamazdı. Gerçi tamamlanmamış ya da daha büyük olasılıkla kopuk gibi görünüyordu. Bugünlerde bir kulede görülebileceği gibi uca doğru incelmiyor, yüksekliğinden de hiç ödün vermiyordu. Doğrudan göklere yükseliyor ve Bin Güneş ihtiraslı yükselişini yarıda kesmeseydi bulutlara değmeden durmazmış gibi bir izlenim veriyordu.

"Daha iyisini gördüm," diye yalan söyledim.

Kapı açıldı ve Olidan'ın masasının şövalyelerinden biri, üzerinde parlayan levha zırhıyla bana eğilerek selam verdi.

"Prens Jalan, sizinle tanışmak bir şeref. Ben Treenli Sör Gerrant." O doğrulurken geriye doğru yarım adım attım. Belli ki Snorri'nin boyunu fark etmiş ve bizi karşılamak için en iri adamlarını göndermişlerdi. Sör Gerrant hem boy hem en olarak ona yakındı, çirkin bir yara iziyle bölünmüş yakışıklı bir yüzü vardı. Kolunu yana açarak bizi içeri davet etti. Yara

iziyle bölünmüş dudaklarındaki gülümseme yeterince samimi görünüyordu. “Size odalarınızı göstereceğim. Sen de gel Stann.” Uşağa baktı. “Prens Jalan’ın getir götür işlerini yapacak birine ihtiyacı var.”

Sör Gerrant bizi geniş bir merdivenden yukarı çıkarıp birkaç koridordan geçirdi. Binanın mimarisi yabancı bir niteliğe sahipti, sanki onu bin yıl önce yapanlar insan değildi. Her yerde daha yakın zamanda yapılmış işlere, daha insani bir yerleşim yeri inşa etme çabalarına ait izler görüyordum. Zeminler kaldırılmış, odalar genişletilip yükseltilmiş, her ne kadar Mimarların elinden çıkan hiçbir şeyin herhangi bir pekiştirmeye ihtiyacı olmasa da kavisler oyma ahşap payandalarla tamamlanmıştı.

“Geçtiğimiz yazdan önceki yaz çıktığı görevde Prens Martus’la tanışma şerefine eriştim.” Sör Gerrant art arda birkaç kapı daha açıp bizim için tuttu. “Çarpıcı bir benzerliğiniz var.”

Sert bir cevap vermemek için kendimi tuttum ve zoraki gülümsedim. İki ağabeyimin de benimle ortak bazı görünüş özellikleri taşıdığı doğrudu. Bunlar baba tarafından geliyordu, en azından saçımızdaki altın sarısı öyleydi. Uzun boy büyü-kannemizden ve babamız kardinal şapkası giymek kadar bir yazıhanede kâtip olmaya da uygun görülebilecek kısa ve göze hitap etmeyen bir adam olduğundan yakışıklılık annemizden gelmişti. Ne var ki Martus’u kaba bir el biçimlendirmişti. Darın birazcık daha iyiydi. Sanatçı bana geldiğinde tasarımını mükemmelleştirmişti.

Hanımların yüksek bir balkondan bizi izlediği bir holden geçtik. Sör Gerrant’ın bizi onların incelemesi için buraya getirmeye ikna edildiğinden epey şüphelendim. Ses çıkarmadım ve fark etmemiş gibi yaptım. Snorri elbette sırtarak açık açık yukarı baktı. Kıkırdamalar duydum ve aralarından biri duyulacak bir fısıltıyla, “Bir serseri prens daha mı yoksa?” dedi.

Nihayet vardığımız odam iyi döşenmişti ve tam olarak misafir bir prensin bekleyebileceği kadar muhteşem olmasa da Lisa DeVeer'in yatak odasından aceleyle çıktığımdan beri –sanki üzerinden bir ömür geçmişti– gördüğüm bütün konaklama yerlerinden yüz kat daha iyiydi.

“Adamınıza bir hizmetkâr odası göstereyim. Ya da Stann de bunu daha sonra yapabilir,” dedi Sör Gerrant.

“Götür onu,” dedim. “Ve adamlarından hiçbirinin ona bulaşmasına izin verme. Ev terbiyesi almadığı için onları mahveder.” Parmaklarımı hızlı hızlı oynatarak Snorri’yi koridora doğru geri kışkıışladım. Cevap vermedi, sadece sinir bozucu bir şekilde sırtıttı ve Gerrant’ın ardından çıktı.

Döşemeli bir koltuğa çöktüm. Uzun zamandır ilk kez böyle rahat bir şeye oturuyordum. “Çizmeler.” Bir bacağımyı kaldırdım ve uşak gelip çizmelerin ilk tekini çekmeye başladı. Yoldayken özlediğim bir şeydi bu. Tam bir tembellik hali. Babam Roma Binası’na yeterince eleman almayacak kadar cimriydi ama önemli ziyaretçilerimiz olduğunda dışarıdan bir sürü hizmetkâr getirtirdi. İdeal seviye, bir şey düşürdüğünde bir hizmetçinin onu neredeyse yere değmeden almak üzere hazır bulunmasıdır ve dönmeni ya da esnemeni gerektirecek bir kaşıntın varsa tek yapman gereken bunu söylemek olmalı ve kiralık tırnaklar orayı senin için kaşımalı.

Çizme ani bir hareketle çıktı ve çocuk geriye doğru sendeleyip sonra diğerini çıkarmak için geldi. “Sonra bana biraz meyve getirebilirsin. Elma ve biraz armut. Conquence armudu olsun ama o sarı Maran armutlarından değil; lapa gibi oluyor onlar.”

“Başüstüne, efendim.” Diğer çizme de çıktı ve uşak ikisini birden alıp kapının yanına bıraktı. Yarından önce birinin onları alıp şöyle bir güzel parlatmasını ya da daha iyisi, ikisini de daha güzel bir çiftle değiştirmesini umuyordum. Çocuk kapıyı açtı ve dışarı adım attı. “Ben meyveleri getireyim.”

“Bekle bir dakika.” Koltuğumda öne eğildim, ayak parmaklarımı oynattım. “Stann’di, değil mi?” Haytanın işime yarayabileceğini düşündüm.

“Evet, efendim.”

“Meyve ve biraz ekmek. Bir de herkesin göklere çıkardığı şu kayıp prensin nereye gittiğini bul. Neydi adı?”

“Jorg, efendim. Prens Jorg.” Ve gönderilmeyi beklemeden, hatta arkasından kapıyı bile kapamadan gitti.

“Jorg, ha?” Şimdi düşününce garip gelmişti. Dün gece Kardeşler’den hiçbiri, baba ocağına yeni dönmüş bu prensin sözünü bile etmemişti. Tüm Crath şehri kayıp evladın dönüşünü kutlamakla meşguldü ve her nasılsa biz gidip Servi Hisar civarında kimsenin bu konuyu konuşmak istemediği tek meyhaneyi bulmuştuk. Çok garipti.

Kapı eşiğindeki bir gölge dikkatimi çekti ve düşüncelerimi bir kenara bıraktım. “Evet?” Stann bir şeylerin peşinde koşmak yerine bir şeylerden mi kaçırıyordu? Kapıdaki adam pek korkutucu görünmüyordu ama Stann’ın koşmaya başladığı sırada koridordan yaklaşıyor olmalıydı.

Karşımdaki adam dünyanın en önemsiz adamı olabilir, “sıradanlık” bakımından sevgili babamla bile yarışabilirdi, eğer derisinin görünen her yeri, yani elleri, boynu ve başı yabancı bir yazıdan oluşan dövmelerle kaplı olmasaydı. Harfler yüzünü bile kaplayacak kadar yukarı çıkıyor, yanaklarını ve alınını sık bir yazıyla dolduruyordu.

Gelişinin ardından huzursuz bir sessizlik oluştu. Evde olsaydım muhakkak ona veryansın eder, ya konuşmasını ya da çıkıp gitmesini isterdim ve muhtemelen elimin altında atabileceğim ne varsa onun yardımıyla ikisinden birini yapmasını sağlardım. Fakat herhangi bir köylünün kız kardeşine kötü baktığım için beni bıçaklayabileceği yollarda çok uzun zaman geçirmiştik ve eski dürtülerim paslanmıştı.

“Evet?” dedim. Gerçi benim sormam değil, onun açıklaması gerekiyordu.

“Adım Sageous. Krala daha... olağan dışı konularda danışmanlık yapıyorum.”

“Şükürler olsun!” Belki böyle pagan görünüşlü birine söylenecek söz değildi bu ama lanetimi bozabilecek bir adam bulmanın sevinci içinde, belli bir şekilde yabancı kökenli olmak ve doğru tanrıya ibadet etmemek gibi kusurları görmezden gelmeye hazırdım. Ne de olsa Snorri’de de bu kusurlar vardı ve kuşkuvarıma rağmen onları telafi eden bazı özellikleri çıkmıştı.

“İnsanlar beni gördüklerine her zaman sevinmezler Prens Jalan.” Dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi.

“Ah, ama herkesin bir mucizeye ihtiyacı yok.” Ayağa kalktım ve adama yaklaştım, ondan uzun olduğumu fark ederek sevindim. Kırk yaşlarında olduğunu tahmin ediyordum ve baktığım noktadan kafasının üstünde yazanları okuyabiliyordum. Ya da eğer o yazıyı bilseydim okuyabilirdim. Yazının doğuda ve belki aynı zamanda güneyde bir yerlerden olduğunu tahmin ediyordum. Doğu ve güneye doğru, uzak bir yere aitti. Yazının çiftleşen örümcekler gibi görüldüğü bir yer. Benzerini daha önce annemin odasında da görmüştüm. Sageous başını kaldırarak benimle göz göze geldi ve üzerindeki uygunsuz yazıları, kısa boyunu, hatta şimdi burnuma gelen o ağır baharat kokusunu tamamen unuttum. Birden o sıradan gözleri, önemli olan tek şey haline geldi. Sakin, kahverengi, sıradan bir çift düşünce havuzu...

“Prens Jalan?”

Başımı iki yana salladım ve kahrolası ufak adamın gözlerimin önünde parmaklarını şıklattığını fark ettim. Eğer ondan bir şey istemeyecek olsaydım Üçlü Kapı’ya kadar kışını tekmelerdim. Yani bir de büyücü olmasaydı tabii. Zıtlasılacak insanlar değildi büyücüler. Ama suyuna gidip tıpkı Alaaddin’in lambasını

okşar gibi gururunu okşarsam dileğimi gerçekleştirebilirdi. En azından artık aynalar, dumanlar ve el çabukluğuyla iş gören bir şarlatan olmadığını biliyordum.

“Prens Jal...”

“Bir şeyim yok. Bir an başım döndü. Gel içeri. Otur. Sana bir şey sormam lazım.” Biraz yalpalayarak koltuğuma geri dönerken burnumun kemerini sıktım ve tekrar odaklanmak için birkaç kez gözlerimi kırptırdım. “Otur.” Başka bir yeri işaret ettim.

Sageous zarif bir merdiven sırtlı sandalyeye geçti ama dediğimi yapmak yerine sandalyenin arkasında ayakta durdu. Esmer parmaklar siyaha çalan koyuluktaki ahşabın üzerinde gezindi, her bir cilalı ve parlak kıvrımı anlam ararcasına inceledi. “Siz bir bulmacasınız Prens Jalan.”

Fikrimi kendime sakladım ve terbiyesizliği yüzünden onu kınamamak için kendimi tuttum.

“İki parçalı bir bulmaca.” Pagan beni o dingin gözleriyle izliyordu. Sandalyeyi bırakıp parmaklarını alnında, kaşlarında, elmacık kemiklerinde ve yanaklarında gezdirdi. Parmaklarının dokunduğu her yerde sanki yazılar bir an için daha koyu hale geliyor, teninden daha içerideki bir siyahlığa açılan çatlaklar gibi oluyordu. Başını kaldırdı, sonra dönüp koridora doğru baktı. “Ve ikinci parça yakında bir yerde.”

“Olidan gibi bir kralın fikir danıştığı birinden daha azını beklemezdim.” En iyi gülümsememi gösterdim, “halkla iletişim kurabilen, dost canlısı, açık yürekli kahraman” diyen gülümsememi. “İşin doğrusu, yanımda getirdiğim Kuzeyli’yle birlikte hain bir büyüye tutulduk. Büyü gücüyle birbirimize bağlanmış durumdayız. Birbirimizden çok uzaklaşırsak başımıza kötü şeyler geliyor. Ve tek yapmak istediğim, tekrar kendi ayrı yollarımıza gidebilmemiz için birinin bizi çözmesini sağlamak. Bunu yapabilecek olan adam hiç şüphesiz benim çok cömert bir prens olduğumu görecektir!”

Sageous beklediğimden çok daha az şaşırmış göründü. Neredeyse hikâyeyi çoktan duymuş gibiydi. “Size yardım edebilirim Prens Jalan.”

“Ah, Tanrı’ya şükürler olsun. Yani her türlü tanrıya şükürler olsun. O barbara bağlı kalmak ne kadar zor oldu, bilemezsin. Onunla taa fiyortlara kadar yürümek zorunda kalacağımı sandım. Soğuğa hiç gelemem. Sinüslerim...”

Sageous elini kaldırarak saçmalamamı yarıda kesti. Bir prensin sözünü kesmesi akıl almaz bir şeydi ama tüm o rahat-lamanın çenemi fazla düşürdüğü de doğruduydu.

“Birçok şeyde olduğu gibi bunda da bir zor yol, bir de kolay yol var.”

“Kolay yol en kolayı olur gibi geliyor bana,” dedim öne eğilerek çünkü pagan çok alçak sesle konuşuyordu.

“Diğer adamı öldürmek.”

“Snorri’yi öldürmek mi?” Şaşkınlık içinde kendimi geriye attım. “Ama sanmıştım ki eğer o...”

“Bunu neye dayanarak düşündünüz Prens Jalan? Akli başında bir adam belli bazı olasılıklardan korkabilir ama korkunun, olasılığı kesinliğe dönüştürmesine izin vermeyin. Eğer ikinizden biri ölürse lanet de onunla birlikte ölür ve diğeri hiçbir yükümlülüğü olmadan yoluna devam eder.”

“Ah.” Ne olacağından o kadar emin olmam gerçekten aptallık gibi görünüyordu. “Ama Snorri’yi öldüremem.” Onun ölmesini istemiyordum. “Yani, çok zor olur bu. Onunla tanışmadın. Tanıştığında anlarsın.”

Sageous omuz silkti, omuzlarını çok ama çok hafif kaldırdı. “Kral Olidan’ın kalesindesiniz. Kral adamın ölmesini emrederse adam ölür. Bir prensin ricasını avamdan birinin hayatı için reddedeceğini sanmıyorum. Hele ki buz ve karın içinden gelmiş, kendini ilkel tanrılara tapınmaya vermiş bir adamın hayatı için.”

İlk hevesim uzun bir iç çekişle benden ayrıldı. “Zor yolu anlat bana.”

ON SEKİZ

Soğuk terler içinde uyandım, etrafımda yatağın sıcaklığını hissediyordum. Bir an hangi meyhanede olduğumu merak ettim. Kısacık bir an için Emma'nın yanımda yatıyor olabileceğini bile düşündüm ama aranan parmaklarım keten yatak örtülerinden başka bir şey bulamadı. Kaliteli keten. Kale. Hatırladım ve doğruldum, kapkaranlık gece her yanımlı sarmıştı.

Kâbuslardan kaçmış, birinden diğerine koşmuştum ve kalbim hâlâ bunun etkisiyle küt küt atıyordu. Ama hiçbir ayrıntı hatırlayamıyordum. Beni karanlık yerler boyunca takip eden, nefesini ensemde hissedeceğim kadar yakınımdan gelen, elini uzatıp gömleğimi çekiştirdiğini hissettiğim korkunç bir varlığın anısı dışında hiçbir şey gelmiyordu aklıma.

“Kale, Jal; bir kaledesin.” Sanki geniş ve boş bir alandaymışım gibi sesim cılız çıkmıştı.

Yanar halde bıraktığım mum sönmüş olmalıydı, kokusundan geriye en ufak bir şey kalmamıştı. Kavım ve çakmak taşım vardı ama Ron'u hangi ahıra koydularsa orada, bir heybenin içinde kalmıştı.

“Karanlıktan korkmak için fazla büyük bir çocuksun.” Sesimdeki korku beni sessiz kalmamın daha iyi olacağına ikna

etti. Kendi soluk alıp verişim dışında bir ses duymak için kulak kesildim ama hiçbir şey duymadım.

Kendimi yastığın üstüne attım, yatak örtüsünü üzerime çektim ve dikkatimi gecenin korkularından uzaklaştırmak için Sageous'la aramda geçen son konuşmaya odaklandım.

“Zor yol mu?” diye sormuştu, sanki bunu düşünmeme şaşıracak. “Zor yol, büyüün yapacağı işi onun için tamamlamak olur. Her bir efsun, tamamlanmaya gayret eden bir irade eylemidir. En güçlülerin arzuları, dile getirildiklerinde, sanatlarının var olanın dokusu içine işlediği yollarla ilan edildiklerinde, yaşayan varlıklar gibi olurlar. Büyü kıvrılıp dönecektir; onu biçimlendiren amacı gerçekleştirene kadar değişecek, düşünecek, fesatlık peşinde olacaktır.

“Büyü tamamlanmadı çünkü hedef yerinde duruyor. O hedefi ve beraberinde büyüü yok edersen, sizi kendi amaçlarına göre yönlendiren bu lanet yok olup gidecektir.”

O maskenin ardındaki gözleri düşünmüştüm.

“Snorri’yi öldür diyorsun, öyle mi?” Kolay yol gerçekten daha kolay görünüyordu.

O porselen maske içindeki kesiklerin ardında parlayan gözler, beni kâbuslarımda izleyen gözlerle aynıydı. Aynı inceleyici bakışların şimdi bile üzerimde olma ihtimali tüylerimi diken diken ediyordu. Tuttuğum keten örtüler ancak bir çocuğun korunmak için sarılacağı şeylerdi ve çelik zırh bile insanı bu dehşetten koruyamazdı. Snorri’yi öldürmek mi?

“Sizin için ayarlayabileceğim basit bir iş prensim.” Paganın söylediği her şey kulağa mantıklı geliyordu.

“Hayır, gerçekten, yapamam. O artık benim için bir do...” Bu sözümü yarıda kestim. “Benim için güvenilir bir hizmetkâr.”

Sageous başını iki yana sallamış, satır satır yazılar gözümün önünde bulanıklaşmıştı. “Bu sizin kapıldığınız bir delilik prensim. O barbar sizi esir almış, kendi talihinin rehinesi

kılmış ve sizi korkunç tehlikelere sürüklüyor. Bilge bir adam, Lord Stoccolm nice yüzyıllar önce yazmış bunu. Esir, kendisini esir alanı yavaş yavaş dostu gibi görmeye başlarmış. Siz de bu hayalin etkisine girmişsiniz Prens Janan. Artık uyanma vakti.”

Ve orada, o odanın sessiz karanlığında, Vermillion’dan gelen ve yatağımın ayak ucunda dikilip beni izleyen o isim-siz dehşetten korunmak için iki elimle kavradığım örtülerden başka hiçbir şeyim olmadan uzanırken uyanmak için gerçekten çabaladım. Dışlerimi sıkıp ya uyumaya ya uyanmaya çalıştım ama bana herhangi bir kaçış imkânı veren tek şey Sageous’un sesini hatırlamaktı.

“Tek yapmanız gereken Kral Olidan’ın himayesini talep etmek. Mesajı ben taşıyacağım. Sabah olduğunda ise şu Kuzeyli, nehir kenarında bir yoksulun mezarını işgal ediyor olacak. Özgür bir adam olarak uyanacak, koparıldığınız hayata geri dönmeye hazır olacaksınız. Hiçbir şey olmamış gibi eski alışkanlıklarınıza kaldığınız yerden devam edeceksiniz.”

Kabul etmeliydim ki çok baştan çıkarıcı bir teklifti. Hâlâ öyleydi. Ama o sözleri söylemeye bir türlü dilim varmıyordu. Belki bu da şu Stoccolm hastalığının bir parçasıydı. “Ama o... şey, sadık bir hizmetkâr.” Ve elbette, yalancının, üçkâğıtçının ve korkağın teki olsam da asla ve asla sadık bir hizmetkârı yüzüstü bırakmam ben. Bunun için dürüst, hilesiz ve cesur olmam –ya da bana bir şekilde hafif rahatsızlık veren başka bir şey yapmam– gerekmiyorsa tabii. “Ne demek istediğini anlıyorum... Yine de başka bir yolu olmalı. Sen bir şey yapamaz mısın? Senin hünerlerine sahip bir adam?”

Yine başını iki yana salladı, bunu o kadar yavaş ve hafifçe yaptı ki gören neredeyse üzüntüsüne inanırdı. “Kendimi ve sizi büyük riske atmadan mümkün değil prensim.” O dingin gözlerini bana çevirdi ve onların çekimini anında hissettim,

sanki her an beni içlerine çekip boğabilirdi. “Üçüncü bir yol var. Sizi lanetleyen kişinin kanı.”

“Ah, onu yapamam...” O yaşlı cadının düşüncesi, en az operadaki yaratık kadar cesaretimi kırıyordu. “Suskun Rahibe çok kurnaz ve büyükannem onun üzerine titriyor.”

Sageous bunu bekliyormuş gibi başını salladı. “Bir ikizi var. Kaderin karşınıza çıkarabileceği biri. İkizinin kanı da aynı amacı yerine getirir. Büyünün ateşini dindirir.”

“İkiz mi?” Öyle iki canavarı hayal etmek güçtü. Kör gözlü kadın hep çok eşsiz görünmüştü.

“Adı Skilfar.”

“Lanetler olsun!” Skilfar’ı duymuştum. Ve adını duyduğun biri mutlaka bela getirir. Hiç şaşmaz bir bilgidir bu. Kuzey’in Kötü Cadısı. Büyükannemin ondan bu şekilde söz ettiğini duyduğumdan eminim. Zekice bir şey söylemiş gibi bir de gülümsemişti. “Lanetler olsun.” Snorri’yi öldürmek zor olurdu. Para kazanma ihtimali için onun hayatını kan çukurlarında memnuniyetle harcardım. Ama artık onu tanıyordum ve bu, işleri biraz değiştiriyordu. Hatta çukur işini tamamen tatsızlaştırıyordu. Oradaki tüm adamların kendi hayatları vardı ve bunu bildikten sonra artık o sporun tadını çıkarabileceğimden emin değildim. Hayat ne yapıp edip bir şekilde insanın huzurunu kaçırıyor, fazla bilgiyle keyfini bozuyor. Gençlik, cehaletin mutluluğu içinde yuvarlanıp gittiğimiz en mesut zaman gerçekten.

“Eski hayatınız, prensim. Yeniden sizin olacak.”

Eski hayatım, bedenim ve oyun masasının zevkleri... Ve bazen ilkini ikincisinin üstünde yaşamak. Sığ ve Maeres’in bıçağının ucunda yaşanan bir hayattı ama bazen sığ bir hayat yeter de artardı bile. Derinde boğulabilir insan. “Uyuyup uyanınca karar vereceğim,” demiştim.

Ne var ki uyuyamıyordum. Onun yerine korkunun bana döktürdüğü soğuk terler içinde yatıyor, gecenin karanlığına

bakıyordum. Snorri'nin ölümü, canavarın yok edilmesi, Suskun Rahibe'nin ya da Kuzeyli kız kardeşinin kanı. Hiçbiri kolay değildi. Her biri kendince zordu.

"Kraldan Kuzeyli'nin kellesini isteyin," demişti Sageous bana. "En kolay yol o." *Kolay yolu seçmede iyi değil misin?* Avuç içlerinde görünen yazı öyle diyordu sanki. *Kaçmada iyi değil misin?*

Kaçmada iyi olsaydım kahrolası kapının nerede olduğunu bilirdim. Normalde böyle şeyleri iyi beller, kaçış rotalarını hazırlayıp mevcut durumu iyi kavrardım. Ama pagan odadan çıktıktan sonra her yanıma büyük bir yorgunluk sardı ve kendimi çok derin bir havuzun içine düşen bir taş gibi yatağa bıraktım.

"Kuzeyli'yi öldür." Her söylediğinde daha mantıklı geliyordu. Hem böylesi, Snorri'yi tüm ailesinin öldüğünü öğrenmekten kurtarırdı. Önünde, dünyanın en kötü haberini almakla bitecek uzun bir yolculuktan başka bir şey yoktu. Savaşı eski bir dost gibi, sonuna kavuşma hevesiyle karşılamadı mı? "*Kuzeyli'yi öldür.*" Bunu ben mi söylüyordum, yoksa Sageous mu, emin değildim.

Büyük koltuğun yumuşaklığı içinde, yüzüm pagana dönük, onun hakikatlerini dinleyerek oturmuştum. Oturmuş muydum? Oturuyor muydum? Şimdi ben onun karşısında otururken o da merdiven sırtlı sandalyenin arkasında ayakta duruyor, parmaklarını basamaklar üzerinde, bir melodi çalabileceği bir arpın telleriymiş gibi gezdiriyordu. "O yüzden onun kellesini isteyeceksiniz." Soru değildi. O dingin gözleri şimdi babacandı. Bir baba ve dost. Gerçi Tanrı biliyor ya *benim* babam böyle değildi, o tüm bu baba oğul meselelerinden hep utanıyor gibi görünürdü.

Evet. Sageous haklıydı. Kelimeleri söylemeye başladım. "Kellesini isteyece..."

Bir kılıcın ucu Sageous'un dar göğsünden dışarı çıktı. Öyle sıradan bir kılıç da değildi, şafak kızılılığı kadar göz kamaştırıcı, kızgın ateşten çıkmış çelik kadar parlaktı. Sageous bir an şaşkınlık içinde aşağı baktı ve kılıç, otuz santimlik çelik göğsünden dışarı çıkana kadar ilerledi.

"Ne?" Ağzının kenarlarından kan aktı.

"Burası senin yerin değil, kâfir." Adamın arkasında sanki kendisininmiş gibi görünen kanatlar açıldı. Beyaz kanatlar. Yaz bulutları gibi beyaz, kartal tüylü, bir adamı göğе çıkarabilecek kadar geniş kanatlar.

"Nasıl?" Sageous artık kan kusuyor, konuşurken kan çenesinden aşağı dökülüyordu.

Kılıç geri çekildi ve bir başın yukarı kalkarak paganın üstünde yükselmesiyle Yunan tanrıları ya da Roma imparatorlarının mermer heykellere oyulmuş yüzleri kadar mağrur ve insanüstü bir yüz göründü. "O, aydınlığa ait." Ve kılıç, tırpanın otları biçmesi gibi boynunu keserek şimşek hızıyla paganın kellesini aldı.

"Uyan."

Gözlerimi kırptım. Tekrar kırptım. Gözlerimi açtım. Karanlık yerine şafak sonrasının griliğiyle karşılaştım. Doğrulup oturdum, çarşafklar hâlâ terden sıırıslıkla kol ve bacaklarıma yapıştı. Dantel perdelerin hayaletimsi solgunluğunun ardında, doğuda gökyüzü aydınlanıyordu.

"Baraqel?"

"Adi bir düş zanaatkârı, aydınlığa ait birine leke sürebileceğini sanıyor!" dedi Baraqel kendini beğenmiş bir tonla. Sonra daha ciddi bir tonla ekledi: "Ama onun ardında başka bir el görüyorum. Daha ölümcül bir dokunuşa sahip... Mavi parmaklı. A..."

"O... o sen miydin? Ama ne kadar... şey... sinir bozucusun." Yataktan indim, her yanı, sanki geceyi bir Berberi

maymunuyla g re erek ge irmişim gibi a rıyordu. Oda boştu, melek yine kafamın içindeydi.

“Senin bana verdiğin sesle konuşuyorum Jalan. Senin hayal gücünle sınırlanıyor, düşüncelerine şekilleniyorum. Her bir kusurun beni zayıflatıyor ki çok kusurun var. Ben...”

Güneşin alev alev yanan son kenarı da ufuk çizgisinden ayrılarak bütün bir ormanı altın rengine boyadı. Sessizlik de altın gibiydi. Baraqel’in zamanı dolmuştu. Pantolonumu  eki tirerek rahat koltu a geri döndüm ama oturmak istemedi imi fark ettim. Merdiven sırtlı sandalyeye baktım ve Sageous’un rüyamdaki gibi orada durduğunu, ba ının kesilmiş ve düşmek üzere olduğunu hayal ettim. Benim Snorri’yi  ld rtmemi istiyordu. Argümanları yeterince sağlam görünüyordu fakat oyun masasında kazandı ımdan çok para kaybetmiş olsam da oyuna getirildi imi anlayacak kadar uzun zaman ge irmi tim orada.

Yık nıp giyindi imde doğuda gün ba lamı tı ve horozlar ötüyordu; i i olan insanlar sa a sola ko turuyor, Servi Hisar’ın altında Crath  ehri silkinerek uyanıyordu. Kapının  ekingence vurulu u, beni pencere kenarındaki d   ncelerimden uzaklaştırdı.

“Ne var?”

“Ben Stann, majesteleri.” Sessizlik. “Giyinmek için birine ihtiyacınız var mıydı, yoksa ben...”

“Git, benim Viking’i alıp buraya getir. En iyi yemekleri veren yerde kahvaltı yapacağız.”

Ayak sesleri azalarak ko a ko a uzaklaştı. Yata a oturdum ve madalyonumu çıkardım. Yamalı bohça gibiydi artık, sattı ım her bir taşın yerinde bana suçlayıcı k r gözler gibi bakan boşluklar vardı. Yerinde bir şeydi sanki. Adaletin gözü k rd . A kın gözü k rd . Bir ta  daha beni iyi bir arabanın konforu içinde Vermillion’a geri götürürdü. Bir tanesiyle daha her mola yerinde şarap ve kadın alırdım. Ge i imi görecektir, bir

arkadaşımı fakir bir adamın mezarında bırakıp sığıklara geri dönüşümü izleyecek iki boşluk daha. Baraqel'in bana baktığında ruhumu görüp görmediğini merak ettim. Böyle mi görünüyordu? Bir korkağın hayatın kıyısından köşesinden ilerleyerek yolunu bulması için takaslarla her geçen gün biraz daha savrulup tükenen bir şey miydi?

"Yine de," dedim kendi kendime, "kahramanlığa doğru yaptığım kısa bir hamle yine kısa bir hamleyle sonlanacağına, sığ zevklerle dolu uzun ve bayağı bir hayatım olsun daha iyi. Hem bir adamın diğerini oyuna getirmesi bunun ikisi için de doğru istikamet olmadığı anlamına gelmez her zaman." Soğuk Kuzey'i ve Snorri'nin orası hakkında anlattığı korku dolu hikâyeleri düşünerek ürperdim.

"Jal!" Snorri kapı eşiğini, gülümsemesi ise Snorri'nin yüzünü kaplamıştı. "İpek çarşafklar içinde yalnız geçirdiğin bir gecenin ardından, Düşen Melek'te ısırmayı seven dostunla geçirdiğin geceden sonra olduğundan daha kötü görünüyorsun." Arkasında Stann vardı, koridorda sağa sola gidiyor, geçmek için bir boşluk arıyordu.

Ayağa kalktım. "Hadi. Çocuk bize kahvaltılık bir şeyler bulsun."

İkimiz Stann'in peşinden yürüyor, onun hafif koşusuna rahat adımlarla uyum sağlıyorduk. "Kahvaltı odalarınıza getirilebilir efendim." Bunu omzunun üstünden, nefes nefese söyledi.

"İnsan içine karışmak istiyorum," dedim. "Ve senin için prens hazretleri oluyorum, delikanlı. O ise bir... *hauldr*. O rütbedeki biri için uygun hitap biçimi 'Be hey' oluyor."

"Emredersiniz, prens hazretleri."

"Böyle daha iyi."

Bir koridoru daha geçip bir yerden daha döndük ve üç uzun masanın yer aldığı büyükçe bir salona girdik. Masaların ikisinde yemek yiyen adamlar vardı, görüşüne bakılırsa misafir

ya da kalenin içinden rütbeli birileriydi. Hiçbiri kraliyetten olmadığı gibi sıradan halktan da değildi. Stann boş masayı gösterdi. “Prens hazretleri.” Snorri’ye baktı, dudağını ısırđı, kararsızlık içinde bir ayağından diğerinin üstüne geçip durdu. Kuzeyli’nin rütbesinin masalardan herhangi birinde oturmasına müsaade edip etmediğı konusunda şüpheliydi.

“Snorri benimle yiyecek,” dedim. “Özel iznim var.”

Stann rahatlayarak bir iç çekti ve bize sandalyelerimizi gösterdi.

“Ben yumurta alacağım, çırpılmış olsun. Üstüne de bir tutam tuz, bir tutam karabiber. Sonra da bir balık. Ringa olur, uskumru olur, tütsülenmiş olsun yeter. Viking de muhtemelen bir domuz ister, hafif öldürölmüş.”

“Domuz pastırması.” Snorri başını salladı. “Ve ekmek. Ne kadar esmer o kadar iyi. Bir de bira.”

Çocuk siparişleri olabildiğince hızlı tekrarlayarak fırladı.

Snorri sandalyesinde arkasına yaslandı ve ağzını kocaman açarak esnedi.

“İyi uyudun mu?” diye sordum.

Sırıttı ve bana, bir şeyleri ölçüp tartar gibi baktı. “Garip rüyalar gördüm.”

“Ne kadar garip?”

“Her gece rüyamda Loki’nin kızını görüyorum. Eğer bir rüya Aslaug’un belirmelerini sıradan gösteriyorsa çok garip olduğunu hayal edebilirsin.”

“Anlat bakalım.”

“Her tarafı yazılarla kaplı ufak tefek bir adam, bütün gece beni bu sabah seni öldürmeye ikna etmeye çalıştı. En azından gecenin çoğı boyunca... ta ki Aslaug onu yiyene kadar.”

“Haa.”

Bir dakika sessizlik içinde oturduk, sonra servis yapan bir adam iki küçük sürahi bira ve bir somun ekmekle geldi.

“Ee?” diye sordum epey gergin bir şekilde. Aramızda, ekmeğin yanında uzun bir bıçak duruyordu.

“Yapmamaya karar verdim.” Snorri uzandı ve ekmeği ikiye böldü.

“Güzel.” İç çekerek rahatladım.

“En iyisi kaleden çıkana kadar bekleyip dışarıda yapmak.” Sırıtişını gizlemek için ekmeği hatır hutur yemeye başladı. “Ya sen? Sen iyi uydun mu?”

“Hemen hemen aynı,” dedim ama Snorri ilgisini kaybetmiş, bakışları kapıya yönelmişti.

Döndüğümde genç bir kadının yaklaştığını gördüm. Uzun, ince yapılıydı ama çelimsiz değildi; geleneksel anlamda güzel değildi ama beni geleneksel olmayan düşüncelere gark eden bir şeyler vardı halinde. Kendinden emin adımlarla ilerleyişini izledim. Çıkkık elmacık kemikleri, belirgin dudakları, omuzlarına bol bol dökülen koyu kıvıllı lüleleri vardı. Ayağa kalktım, eğilerek hazır bekledim. Snorri oturmaya devam etti.

“Leydim.” Gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Olağan dışı gözleri vardı, yeşildiler ama aldıklarından daha çok ışık yansıtıyorlardı. “Prens Jalan Kendeth, hizmetinizdeyim.” Elimle masayı gösterdim. “Adamım Snorri.” Elbisesi sade bir şeydi ama zengin bir çevreden geldiğini gösteren bir özenle ve ölçülü bir kaliteyle yapılmıştı.

“Katherine ap Scorrón.” Benden Snorri’ye, sonra yine bana baktı. Aksanından Töton kökenli olduğu belli oluyordu. “Ab-lam Sareth hafif bir öğle yemeğinde kendisine eşlik etmenizden memnuniyet duyar.”

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. “Çok memnun olurum Katherine.”

“Peki o zaman.” Beni baştan aşağı şöyle bir süzdü. “Öyleyse, misafirliğiniz boyunca rahat etmenizi ve sonra güvenli bir seyahat geçirmenizi dilerim prensim.” Ardından eteğinin

salınımıyla dönüp koridora doğru ilerledi. Ses tonunda ya da solgun yüzünde, kendisine eşlik etmemin ablasını sevindireceğini ima eden hiçbir şey yoktu. Hatta gözlerinin çevresindeki kırmızılık bana ağlayıp ağlamadığını merak ettirdi.

Snorri'ye doğru eğildim. "Kız kardeş kavgası seziyorum! Ablanın prensle yemek yemesi lazım ve bu da küçük kız kardeşin tatlı canını sıkıyor." Bu konulardaki sezgilerimde kolay kolay yanılmam. Kız kardeş rekabetinin dinamiklerini iyi bilirim. Şüphesiz kendisi de biraz yeşil gözlü canavar⁵ olan Snorri kaşlarını çattı. "Beni bekleme!" dedi. Ben de kızın peşinden yürümeye başladım.

Büyük bir el bileğimi yakaladı, aramızdaki küçük çatırdamanın ardından hızla geri çekildi. Ama beni durdurmaya yetti. "Bence bu o tür bir davet değildi."

"Saçmalama. Soylu bir hanımefendi haber taşımaz. Normalde bir uşak gönderirdi. Burada birden fazla mesaj var!" Barbarın saray hayatının incelikleri hakkındaki cehaletini hoş görebilirdim.

Katherine kapıya vardı. Gidişinde, Düşen Melek gibi mekânlarda görülen o davetkâr kıvırtmanın olmadığı doğrudu. Yine de benim için baştan çıkarıcıydı. "Güven bana. Şato hayatını bilirim. Bu benim oyunum," dedim ve kızın ardından koştum.

"Ama kolu..." diye seslendi Snorri ardımdan. Bir kol bandedinden söz ediyordu.

Kulübede doğmuş bir Kuzeylinin bana saray kadınlarıyla ilgili ders vermeye çalışmasına yapmacık bir gülümsemeyle karşılık vererebilirdim ancak. Yanında refakatçisi ya da koruması olmadan, son derece cüretkâr bir şekilde gelmiş ve karşısındaki prensi tepeden tırnağa bir güzel süzmüştü.

5 Yeşil gözlü canavar: Shakespeare'in *Othello* oyununda Iago'nun kıskançlığı anlatırken kullandığı bir söz. Daha sonra İngilizcede (*green-eyed monster*) kıskançlığın simgesi olarak yerleşmiştir. (ç. n.)

“Katherine.” Onu koridorda, salondan metrelerce uzakta yakaladım. “Kaçma şimdi.” Sesimi alçaltarak baştan çıkarıcı bir hırıltı haline getirdim. Elimi kat kat taftanın arasından sırtına koydum. Pürüzsüz ve sıkıydı.

Öyle bir kıyafetle dönebileceğini düşündüğümünden daha hızlı döndü ve... Eh, ardından bana sonsuzluk gibi gelen bir süreyi, gözüme bembeyaz bir perde indiren şiddetli bir acı içinde geçirdim.

Bir erkeğin testislerinin yerini, akıllı tasarım düşüncesine karşı etkili bir argüman olarak görmüşümdür her zaman. Zayıf bir genç kadının, iyi yerleştirilmiş bir diz darbesiyle, Aral Geçidi kahramanını acıdan nefes alacak bir boşluk bulmaya çalışarak yerde yuvarlanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar ızdırap içinde çaresiz bir yaratığa döndürebilmesi... eh, Tanrı’nın kötü bir planlama yaptığını gösterir bu ancak. Öyle değil mi?

“Jal?” Beyaz acı perdesinde bir gölge belirdi. “Jal?”

“Git. Buradan,” dedim dişlerimin arasından. “Bırak. Beni. Öleyim.”

“Şey, yalnız, koridoru kapatıyorsun Jal. Seni kaldırırdım ama... biliyorsun. Stann, prensi odasına taşımana yardım etmesi için bir muhafız çağır, olur mu?”

İzdirabımın arasında belli belirsiz bir hareket hissi duydum. Topuklarımın taş zeminler üzerinde sürüklendiğinin ve arkadan bir yerden Snorri’nin, beni sürükleyenlerle neşeli bir sohbele koyularak geldiğinin farkındaydım.

“Bir yanlış anlama oldu herhalde,” dedi ve güldü. Güldü! Bu bir kuraldır: Bir adam bu kadar aşağılayıcı bir şekilde yaralandığında diğer herkesin irkilmesi ve merhamet göstermesi gerekir, gülmesi değil. “Muhtemelen güneyde işler farklı yürüyor.”

“Pratiğimi kaybediyorum,” diyebildim soluk soluğa.

“Büyük ihtimalle pratiği fazla abarttın Jal! Siyah kol bandını görmedin mi? Kız yasta!” Bir kez daha güldü. “Yasta olmasaydı şöyle güzel bir dayak atabilirdi! Cesur kızmış. Geldiği anda fark ettim. Kuzeyli kanı taşıyor olmalı.”

Bense sadece inledim ve beni odama taşımalarına izin verdim.

“Ablasıyla görüşürsem ne olayım. Canavarın teki olmalı.” Beni kaldırıp yatağıma yatırdılar.

“Yavaş olun çocuklar,” dedi Snorri. “Yavaş!” Yine de tüm bu olay hakkında fazla keyifli gibiydi.

“Lanet olası Scorrton sürtüğü. Ahh!” Bir diğer sancı sözümü yarıda kesti. “Bundan daha önemsiz şeyler yüzünden ülkeler savaşa girmiştir!”

“Teknik olarak savaştasın aslında, öyle değil mi?” Snorri otururken koltuk gıcırdadı. “Yani şu Aral Geçidi’nde kahramanlık yapıp alt ettiğin adamlar Scorrtonlardı, değil mi?”

Bunda haklıydı. “Keşke fazladan ellisini daha öldürseydim!”

“Her neyse, ablası daha da güzel.”

“Sen nereden biliyorsun ki?” Dönmeye çalıştım ve pes ettim.

“Dün ikisini birden balkonda gördüm.”

“Öyle mi?” Dönebildim. Faydası olmadı. “İyi, ne hali varsa görsün.” Kısık gözlerimin arasından ona atabildiğim en pis bakışımı attım.

Snorri omuz silkti ve yanımdaki masadan arakladığı armuda dişlerini geçirdi. “Bana sorarsan kraliçe hakkında böyle konuşman tehlikeli,” dedi dolu ağzıyla.

“Kraliçe mi?” Geri yuvarlanıp yüzümü duvara döndüm. “Ah, siktir.”

ON DOKUZ

Stann, Kraliçe Sareth'in şahsi odasına doğru yürürken ben de arkasından topallayarak onu takip ettim. Görüşmenin kraliçenin odasında yapılacak olmasına şaşırdım ama namusunun iyi korunacağından şüphem yoktu.

Yolumuzun şatonun alt kısımlarından, basamakları inip mutfak malzemelerinin sağ ve soldaki kilerlerde tavana kadar istiflenmiş olduğu uzun bir koridordan geçiyor olması garibime gitti. Ama yürüyüşüme göstermem gereken hassasiyet nedeniyle Stann'e beni en kısa yoldan götürmesini *söylemiştim*. Şüphesiz hizmetçilerin, kraliyete ait kısımlara yemek götürürken kullandığı bir geçit olan dar bir merdivenden yukarı çıktık.

"Kraliçe, herhangi bir ziyaret hakkında size bir şey sorulursa ketum davranmanızı istiyor," dedi Stann, uzun, penceresiz bir geçitte elindeki lambayı yukarıda tutuyordu.

"Ketum ne demek, biliyor musun sen çocuk?"

"Hayır, efendim."

Buna kısa bir homurtuyla karşılık verdim, cehalet mi, yoksa ihtiyat mı gösterdiğinden emin değildim.

Stann dar bir kapıyı tıklattı, bir anahtar ağır bir kilidin içinde döndü ve içeri girdik. Kilidi açanın kraliçenin kendisi

olduğunu anlamam birazcık sürdü. Başta nedimelerden biri olmalı diye düşündüm ama benim geldiğimi görmek için geri döndüğünde onu tanımamak imkânsızdı. Bir nedime asla bu kadar kaliteli bir elbise giymezdi ve Sareth, Katherine'in ablasından başka biri olamayacak kadar ona benziyordu. Tahminime göre yirmilerinin ortalarında; kız kardeşinden birazcık daha kısa, daha yumuşak yüz hatlarına sahip ve klasik güzellik ölçülerine daha yakındı. Dudakları dolgun, dalgalı saçları kıpkızıldı. Gözleri de yeşildi ama kız kardeşindeki o garip iç aydınlığa sahip değildi.

Kraliçe Sareth'le ilgili gözden kaçmayacak, dev bir çadırdan aşağı kalır bir elbisenin gizleyemeyeceği bir gerçek olan diğer şey de şuydu: Ya yakın zamanda bir domuz yavrusu yutmuştu ya da karnı burnundaydı.

"Prens Jalan'a yerini gösterip şarabını doldurabilirsin Stann. Sonra hemen çık." Elleriyle kışkırlama hareketi yaptı.

Çocuk, kraliçenin sandalyesinden makul uzaklıkta, yani onun karşı köşesinde bulunan büyük bir sandalyeye benim için bir minder koydu. Aslında gerçekten makul olan uzaklık beni koridora çıkarmalarıyla sağlanabilirdi çünkü hiçbir kraliçenin şahsi odasında yabancı bir adamla yalnız kalmaması gerekirdi, hele ki o yabancı adam bensem.

Sandalyeye doğru dikkatle yürüdüm, minderi oynattım ve oturdum.

"İyi misiniz Prens Jalan?" Samimi bir kaygıyla pürüzsüz alnı kırıştı.

"Ah, sadece..." Yerleştim. "Eski bir savaş yarası, kraliçem. Arada bir kendini hissettiriyor. Özellikle de uzun zaman şöyle iyi bir dövüşten uzak kalırsam."

Stann yanımda dudaklarını sımsıkı kapadı ve servis masasındaki gümüş kadehi uzun bir şarap ibriğinden doldurdu. İşini bitirince geri çekilip hizmetçi kapısından çıktı ve ayaklarının

patırtısı uzaklaşarak kayboldu. Beni burada tek başıma bulurlarsa hayatımın, kraliçenin anlatmaya karar vereceği hikâyeye bağlı olacağını fark ettim. Beni davet ettiğini kabul etmesi olası görünmüyordu ve tüm mesele Olidan'ın önüne getirilecek olursa eminim hain kız kardeşi ona daha önce kur yapmamla ilgili pek iyi konuşmayacaktı. Durumun içinden ilk fırsatta sıyrılmaya karar verdim.

"Peki Ancrath'ı nasıl buldunuz Prens Jalan?" Sareth'in aksanı kız kardeşininkine göre daha fazla Töton tınısı taşıyordu ve Aral Geçidi'nde atlarıyla bana yetişmeye çalışan Scorrion devriyelerinin çığlıklarını andırıyordu. Sinirlerimi yatıştırmaya pek yaramıyordu.

"Çok güzel bir ülke," dedim. "Ve Crath şehri çok etkileyici. Geldiğimizde kutlamalar tüm hızıyla devam ediyordu."

Bunun üzerine kaşlarını çattı, dudaklarını büzdü. Belli ki keyfini kaçırmıştım. Hamile olsun olmasın, çok güzeldi. "Scorrion daha güzel bir ülke ve Eisenschloss daha güzel bir kale." Biz Kızıl Hudutluların Scorrionları can düşmanı bellediğimiz farkında değil gibiydi. Ama zarar yok, ben uzun zamandır savaştan değil, aşktan yanayım, her ne kadar çoğu zaman ikisi birbirinden ayrı olmasa da. "Ama haklısınız Prens Jalan, Ancrath'ın pek çok iyi tarafı var."

"Çok doğru. Ama korkarım ki kraliçem, burada biraz ne yapacağımı bilemez durumdayım. Düşünüyorum da belki bu konuları öğleden sonra sarayınızda konuşsak daha uygun olur, ne dersiniz? Güzelliğiniz her yerde konuşuluyor ve insanlar niyetimi yanlış anlayabilirler, yani eğer..." Normalde Sareth gibi bir kadını tatminsiz bırakacak kadar aptal bir adama memnuniyetle boynuz takardım... Ama Olidan Ancrath? Hayır. Ayrıca hem onun hamileliği hem de benim sakat halim, bu fırsata olan ilgimin azalmasında etkili oldu.

Sareth'in yüzü umutsuzlukla çarpıldı, alt dudağı titredi. Yerinden güçlükle kalktı, aceleyle yanıma gelip benim sandalyemin yanında diz çöktü. "Affedin beni Prens Jlan!" Karmış ve nasırlı ellerimi kendi zayıf, beyaz ellerinin arasına aldı. "Sadece... sadece şu korkunç çocuğun gelişiyle büyük bir şok yaşadık."

"ocuk mu?" İki gecedir çok az uyuyordum ve duyduklarımın hiçbirinden bir şey anlamıyordum.

"Jorg, Olidan'ın oğlu."

"Ah, kayıp prens," dedim ellerimi saran ellerinin tadını çıkararak.

"Keşke kayıp kalsaydı." Gözyaşlarıyla lekelenen güzelliğinin ardında bir kararlılık gördüm.

Artık uykudan yoksun zihnimin bile sorunu görmemesi imkânsızdı. Bu geri dönen prens, Sareth'in oğlu olamazdı, Sareth'in yaşı buna yetmiyordu... İkin-ci eşti yleyse, kendi veliahtı olacağını düşündüğü ocuğ karnında bytmekle meşguldü.

"Ah." ne doğru eğildim, gözlerim karnına doğru kaydı. "Dönüşünün sizin için bir sorun olabileceğini anlıyorum." Yüzü yine acıyla çarpıldı. "Tamam, tamam, ağılamayın kraliçem." Ve ona biraz dokundum, başı dertte olan bir kadını teselli eden ve belki ellerini o muhteşem saçların arasında gezdiren samimi kahraman olarak.

"Neden kayıp ve gezgin olarak kalmadı ki şu ocuk?" O ıslak kirpikli gözlerini bana çevirdi.

"ocuk... mu?" Nedense prensin büyük bir adam olduğnu düşünmüştüm. "Kaç yaşında ki?.."

"Daha ocuk! Bir hafta önce on üç yaşında ve unutulmuş bir ocukt. Kimsenin umurunda değıldi. şimdi oğnluğa ulaştı ve..." Bir gözyaşı seliyle daha kraliçe yüzünü omzuma gömdü. "Ah, başımıza açtığı dertler. Taht odasındaki kaos."

“Zor bir yaş.” Başımı bilgece salladım ve onu daha yakı-
nıma çektim. Bir içgüdü bu. Elimde değil. Harika bir kokusu
vardı, leylak ve hanımeli. Ayrıca gebeliği sadece rahmini dol-
durmamıştı, elbisesinin üstü de doğanın armağanlarıyla dolup
taşıyordu.

“Memleketimde size Aral Şeytanı diyorlar,” dedi. “Kızıl
Prens.”

“Demek öyle?” Bu sözcükleri tekrar, sesimdeki şaşkınlığı
ortadan kaldırarak söylemeye çalıştım. “Demek öyle.”

Başını omzuma doğru salladı. “Sör Karlan sizin savaştı-
ğınız muharebede hayatta kaldı ve Kuzey’e kaçtı. Sarayda bize
sizin nasıl korkusuzca, deli gibi savaştığınızı, adamları birbiri
ardına yere serdiğinizizi anlattı. Sör Gort da onlardan biriydi. Sör
Gort babamın kuzeninin oğluydu. Şöhreti olan bir savaşıydı.”

“Yani...” Bazı hikâyelerin anlatıldıkça büyüdüğünü ve fazla
korkunun bazen korkusuzluk olarak görünebildiğini tahmin
ettim. Her iki türlü de kraliçe bana bir armağan vermişti ve
bana da ondan faydalanmak düşerdi. “Halkım bana geçidin
kahramanı diyor. Sanırım Scorronların da bana şeytan demesi
yerinde olur. Bu adı gururla taşıyacağım.”

“Bir kahraman.” Sareth burnunu çekti, gözlerini sildi, ince
eli göğsümdeydi. “Siz bana yardım edebilirsiniz.” Alçak sesle,
neredeyse fısıltıyla ve bana tatlı bir ürperti verecek kadar ku-
lağıma yakın söylenen sözcüklerdi bunlar.

“Elbette, elbette, sevgili leydim.” Çok fazla şey vadetmeden
kendimi durdurdum. “Nasıl?”

“Zorbanın teki şu Jorg. Haddinin bildirilmesi gerekiyor.
Tabii hak ettiği dersleri herhangi birinden alamayacak kadar
soylu. Ama bir prens ona meydan okuyabilir. Bir prensin mey-
dan okumasını kabul etmek zorunda kalır.”

“Yani...” Kokusunu içime çektim ve göğsümdeki elin üs-
tüne kendi elimi koydum. O lanet olası kova taşıyan çocukları

opera binasının arka koridorlarında kovaladığım anlar gözümün önünden geçti. O gün birkaçının kışını tekmelemiştim! Yol kenarlarında bir ay aç gezen, sonra açlık, gururuna üstün gelince babacığının evine dönen on üç yaşında pasaklı bir prens... Kendimi böyle bir çocuğa acı bir ders verirken hayal edebiliyordum. Hele ki ucunda güzel üvey annesinin desteğini kazanmak varsa.

Sareth bana daha çok sokuldu, dudaklarını boynuma iyice yaklaştırmıştı ve dolup taşan göğüslerini üzerime bastırıyordu. “Yapacağınızı söyleyin prensim.”

“Ama Olidan...”

“Yaşlı ve soğuk bir adam o. Artık vazifesini yerine getirdiği için beni nadiren görüyor.” Dudakları boynuma değdi, eli karnıma doğru kaydı. “Bana yardım edeceğini söyle Jalan.”

“Elbette, leydim.” Gözlerimi kapayıp kendimi onun özenli ilgisine teslim ettim. Küstah bir küçük prensi sarayda itip kakmak eğlenceli olurdu ve hikâyeyi anlatmak üzere Vermillion’a döndüğümde Prens Jorg büyümüş olur, dinleyicilerim de ona dersini verdiğim zaman daha çocuk olduğunu unuturlardı.

“Ona zarar vermenin benim için bir sakıncası yok.” İki parmağını gömleğimin üzerinde gezdirdi, oynarcasına düğmeleri tırmaladı.

“Kazalar olur tabii,” diye mırıldandım.

Bu sözüm bir kehanet gibiydi çünkü Sareth’in keşfine daha bir şevkle devam etmesine neden oldu ve kraliçenin eli pantolonumun içine doğru indi.

Görev sırasında yaralanan herhangi bir adamın sana söylebileceği gibi, kasıklarına aldığın bir diz darbesinin etkisinden kurtulmak biraz zaman alır ve bir prensin değerli taşlarının yeniden muayeneye hazır olması günler sürebilir. Sareth’in fazla aceleci avuçlaması eski ağrıları yeniden alevlendirdi ve kabul etmeliyim ki acı dolu feryadım biraz tiz denebilecek bir sesle

çıktı. Hatta belki... kız gibi bir sesle. Bu da kraliçenin kapı muhafızlarının, onu üzerine saldıran canavardan kurtarmak için kilitli kapıyı kırarak içeri girmeyi kendilerine vazife edinmelerini açıklıyordu.

Korku mükemmel bir uyuşturucu olabiliyor. Acımasız suratlı ve Ancrath üniformalı iki adamın ellerinde çekilmiş kılıçlarla aniden belirmesi, taşak ağrısını kesinlikle normalden iki kat daha hızlı geçiriyor. Beni o sandalyeden bir mancınıkla fırlatsalar o kadar hızlı kalkamazdım ve “zina”nın z’sini söylemeyeceğin sürede ben kapıyı ardımdan çarparak kapatmış, hizmetçi merdivenlerini iniyordum.

Odama vardığımda nefes nefese ve hâlâ panik içindeydim. Snorri onu oturttuğum koltuktan kalkmıştı ve şimdi yatakta sere serpe uzanıyordu. “Çabuk oldu.” Başını kaldırdı.

“Muhtemelen gitmemiz gerek,” dedim, etrafa bakarak eşyalarımı ararken aslında hiçbir şeyimin olmadığını fark ettim.

“Neden?” Snorri bacaklarını yatağın kenarından sallandırdı ve doğruldu, yatak, cüssesinin altında kaygı verici bir şekilde gıcırdadı.

“Ah...” Muhafızların gelişini bekleyerek koridora doğru geri eğildim. “Şey yapmış olabilirim...”

“Kraliçeyle değil herhalde?” Snorri ayağa kalktı ve benden ne kadar uzun olduğunu bir kez daha şiddetle fark ettim. “Kim gördü seni?” Şimdi sesinde öfke vardı.

“İki muhafız.”

“Onun muhafızları mı?”

“Evet.”

“Parayla susturur onları. Olay unutulur gider.”

“Sadece ben de onunla unutulup gitmek istemiyorum.”

“Bir şey olmaz.” Kral Olidan’la görüşmeyi, düşmanını tanımak ve laneti üzerimizden kaldırmakla ilgili ona sattığım tüm o lafları düşündüğünü görebiliyordum.

“Öyle mi dersin?”

“Evet.” Başını salladı. “Budala.”

“Yine de gidebiliriz. Yani... Dün gece kralın büyücüsüyle konuştum ve pek yardımcı olmadı...”

“Hah!” Snorri güm diye geri oturdu. “O ihtiyar düş büyücüsü! Yardım için başka yere bakmalıyız Jal. Onun gücü kırıldı. Çocuk birkaç gün önce Sageous’un totemini parçaladı. Bir tür camdan ağaçtı. Jorg onu taht odasında itip düşürdü. Parçaları her yere dağıldı!”

“Ne... nereden öğreniyorsun tüm bunları?”

“İnsanlarla konuşuyorum Jal. Kraliçe dilini senin kulağına sokarken ben etrafı dinlemekle meşgulüm. Prens Jorg, Sageous’un gücünü ortadan kaldırdı ve cesurca yaptı bunu. Bize yardım edebilecek başka bir büyücü ya da bilge kadın olmalı. Sageous tüm ülkedeki tek kişi olamaz. Eğer bu lanetin kaldırılmasını istiyorsak Kral Olidan’ın tavsiyesine ihtiyacımız var.”

“Ah...”

“Ah mı?”

“Sareth için şu küçük prensi hırpalayacağıma söz verdim. Umarım Kral Olidan’la aramızı bozmaz bu. Eğer çocuğun üstüne titriyorsa sorunlara neden olabilir.”

“Neden?” Snorri bana baktı, iri ellerini iki yana açtı. “Neden yaptın ki böyle bir şeyi?” Baltası yatağın yanında duruyordu, ayağımla onu karyolanın altına, gözden uzağa ittim, her ihtimale karşı.

“Kadını gördün mü sen, kraliçeyi?” diye sordum. “Nasıl hayır diyebilirdim?”

Snorri başını iki yana salladı. “Kadınlardan bu kadar az anlayan ama yine de onlar tarafından bu kadar çok idare edilen bir adam daha görmedim.”

“Pekâlâ, şu çocuk. Onu biraz pataklarsam sorun olur mu?” diye sordum. “Çünkü görünüşe bakılırsa Ancrathlar hakkında gereken her şeyi biliyorsun.”

“Yani. Baba oğlunu pek sevmiyor. O kadarını biliyorum,” dedi Snorri.

“Bunu duymak rahatlatıcı.” Kendimi koltuğa gömülecek kadar rahat bıraktım.

“Ve senin cesur bir adam olduğunu biliyorum Jal, bir savaş kahramanı olduğunu da.”

“Evet...”

“Ama ben şu Prens Jorg’u pataklama işinden o kadar emin olmazdım. Onu geçen gece Melek’te gördün, değil mi?”

“Melek mi? Neden bahsediyorsun?”

“Düşen Melek. Aklında başka şeyler vardı, biliyorum ama mekânın onun çetesiyle dolu olduğunu fark etmişsindir. Kardeşler.”

“Ne?” Tekrar ayağa kalkmaya çalıştığımda koltuk beni pençelerinin arasında hapsetmeye çalıştı.

“Prens oradaydı, biliyor musun? Sör Makin’le, köşede.”

“Ah, Tanrım.” Gözlerini hatırladım.

“Ve senin yan odanda Sally’yi beceriyordu duyduğuma göre. Hoş kız. Lure’un hemen güneyinden, Totten’dan.”

“Aman Tanrım.” Makin’in genç arkadaşının en az on sekiz yaşında olduğunu düşünüyordum. Boyu da bir seksenden aşağı olamazdı.

“Ve tabii onu Servi Hisar’a dönüşünden bu kadar kısa bir süre sonra bir seyahate daha çıkmaya sevk eden neydi, onu da biliyorsun herhalde?”

“Hatırlatsana.” Bir düş cadısını kendine can düşmanı yapmanın çoğu adamı uzun bir yolculuk planlamaya iteceğini düşünüyordum.

“Kralın şövalyesini, Muhafız Alayı Komutanı Sör Galen’i öldürdü. Sareth’in kız kardeşinin yasını tuttuğu kişi oydu.”

“Onu bal likörünü zehirleyerek öldürmediğini mi söyleyeceksin bana?”

“Düello.”

“Gidiyoruz.” Bunu koridordan seslenerek söyledim.

YİRMİ

Kimseye, bir prensin saraydaki randevusundan önce atıyla şehirde dolaşmasını engellemesi emredilmemişti. Ron ve Slepinnir'i alıp Crath Şehri'nin içine kadar tıngır mıngır gittik. Ve ilerlemeye devam ettik. Ata binmek ızdırap gibiydi, daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak eyerimin üstünde kıpırdanıp durdum ve Scorronlara, en çok da kahrolası kadınlarına lanet okudum.

“İkisinin de gözleri birbirine çok yakındı hem... Zaten kızıl saç da hiçbir zaman sevmedim. Ayrıca eminim küçük olanda...”

“Onda bir şeyler vardı, şu Katherine’de,” diye araya girdi Snorri. “Onun bir yerlere gidip büyük işler yaptığını hayal edebiliyorum. O görünüşe sahipti.”

“Eğer onu o kadar beğendiysen hamleni yapmalıydın.” Ağrılarım beni onu kışkırtmaya itiyordu, kendimi oyalayacak bir şey arıyordum. “Belki biraz sertlik peşindeydi.”

Snorri omuz sikti, Roma Yolu’nu izlediğimiz sırada eyerinin üstünde sallanıyordu. “O daha çocuk. Ve ben evli bir adamım.”

“En az on yedi yaşındaydı. Hem siz Vikinglerin gemi kurallarına göre iş yaptığınızı sanıyordum.”

“Gemi kuralları mı?” Snorri kaşını kaldırdı. Ardımızdaki Crath Şehri artık havadaki bir lekeden daha büyük değildi.

“Eğer bir yere gemiyle gidiyorsan kural yoktur,” dedim.

“Hah.” Gözlerini biraz kıstı. “Diğer herkes gibi biz de insanız. Kimimiz iyi. Kimimiz kötü. Çoğumuz arada.”

Dudaklarımın arasından hava üfledim. “Kaç yaşındasın ki sen Snorri?”

“Otuz. Sanırım.”

“Otuz! Ben otuz olduğumda hâlâ eğleniyor olmak istiyorum.”

Yine omuz silkti, hafif gülümsedi. Snorri hiçbir şeyden kolay kolay alınmıyordu. Bu da genel olarak iyi bir şeydi. “Gittiğimiz yerde, otuzuna kadar yaşamak kolay iş değil.”

“Kuzey’in iyi bir tarafı var mı hiç? Herhangi bir şey? Sıcak bir yerde bulamayacağım tek bir şey?”

“Kar.”

“Kar iyi bir şey değil. Soğuk suyun bozulmuş hali sadece.”

“Dağlar. Dağlar çok güzel.”

“Dağlar insanın yoluna çıkan rahatsızlık verici kaya yığınları. Hem dağ görmek istesem yanı başımda Aup Dağları var.”

Bir dakika sessizlik içinde ilerledik. Roma Yolu’nun trafiği seyrelmişti ama uzun, düz kısımlarında hâlâ arabalar ve atlılar, hatta yayan giden yolcular uzak noktalara kadar görülebiliyordu.

“Ailem,” dedi.

Hiç öyle bilge olma iddiasında olmasam da buna bir şey demeyecek kadar bilgelik gösterdim.

Ancrath’ta bizi vaktinden geç karşılayan yaz, biz kuzeye ilerledikçe etkisini yitiriyordu. Hoff kasabasında, hasata hazır tar-

laların arasında ve içinde başka her mevsimden çok sonbaharı taşıyan bir günde Snorri bizi Roma Yolu'ndan doğuya saptırdı.

“Conaught'taki bir limandan gemiye binebiliriz,” dedim.

“Gerçek Kuzeyliler Conaught'ta sevilmezler,” diye cevapladı Snorri. “Orayı çok sık ziyaret ettik.” Sleipnir'i doğuya, Kuzey Gelleth'teki dağlara yönelen bakımsız ve tekerlek izleriyle dolu yola doğru sürdü.

“Peki Thurstanlar daha iyi olur mu?”

“Şey, Thurstanlar da kötü olur,” diye itiraf etti. “Ama Maladon'da sıcak bir karşılama bizi bekliyor.”

“Orayı daha mı az ziyaret ettiniz?”

“Orada kaldık. Maladon'dan gemiye bineceğiz. Orada kuzenlerim var.”

“Binsek iyi olur çünkü daha fazla doğuya gitmem.” Maladon'un doğusu Osheim'dı ve kimse Osheim'a gitmezdi. Osheim, Mimarların Çark'ı yaptığı yerdı ve bir kâbusa neden olan her masal şöyle başlardı: “Bir varmış bir yokmuş, Osheim Çarkı'ndan çok uzak olmayan bir yerde...”

Snorri başını salladı, ciddiye. “Maladon. Maladon'dan gemiye bineceğiz.”

Dağları çıkararak sonbaharın içinden geçip kendimizi kışın içinde bulduk. Hoff'tan aldığımız kalın giysilere ve iyi erzaka rağmen kötü günlerdi. Elimdeki gümüş parçalarını Vermillion'un sıcaklığına dönmek için kullanabileceğimi bilerek parayı her zamankinden daha gönülsüzce ödedim.

Gelleth'in yükseltilerinin arasında, Servi Hisar'daki gecemizin bize biraz tatma imkânı sunduğu lüksü özledim. Düşen Melek'in leş gibi yatakları bile, isimsiz bir dağın yamacının orta yerinde esen şiddetli rüzgârın pençesindeki kayaların arasında yatmakla kıyaslandığında cennet sayılırdı. Snorri'ye, Kızıl Hisar'dan geçen daha uzun ama daha zahmetsiz yolu seçmemizi önerdim. Hisarın tahtında oturan düğ, Merl Gellethar, büyük-

annemin yeğeniydi ve ailevi sorumluluk gereği bize yolculuğumuzda yardımcı olurdu.

“Olmaz.”

“Neden olmazmış?”

“Çok uzun bir sapma olur.” Snorri sözcükleri mırıldandı. Huysuzlaşmıştı, pek öyle olmazdı.

“Sebepe o değil.” Yalan söylerken hep aksileşirdi.

“Hayır.”

Bekledim.

“Aslaug öyle yapmamamızı söyledi,” dedi homurdanarak.

“Aslaug mu? Loki, Yalanların Babası değil mi? O da onun kızı...” Bunu inkâr etmesi için durdum. “Eh, bu da söylediğini bir yalan yapmaz mı?”

“Bu kez ona inanıyorum,” dedi.

“Hımmmm.” Bu hoşuma gitmedi. Tek yol arkadaşın iki metre boyunda baltalı bir manyak olunca, güneş battığında kulağına fısıldayan iblise inanmaya başladığını söylemesi endişe verici olabiliyor. Yine de itiraz etmedim. Baraqel de bana o sabah aynı şeyi söylemişti. Belki de bir melek bana gün doğumunda fısıldadığı zaman dediklerine inanmaya başlamalıydım.

O gece rüyamda Sageous’u gördüm; benim siyah kareden beyaz kareye, sonra beyazdan siyaha, karanlıktan aydınlığa itildiğim tahtayı izlerken kendi kendine sakince gülümsüyordu. Yanımda Snorri vardı, hareketlerime uyum sağlıyordu ve etrafımızda, gölgeler içindeki oyun taşları karmaşık bir plana uygun olarak hareket ediyordu. Gri bir el piyonlarını ileri itiyordu; Suskun Rahibe’nin dokunuşunu hissettim ve öne, siyahtan beyaza adım attım. Onun arkasında dikilen daha devasa, kıpkırmızı bir figür, en büyük oyunu oynayan Kızıl Kraliçe vardı. Kapkara bir el tahtanın üzerinden uzanıyor, daha büyük, gece mavisi bir el ise yüksekten onu yönetiyordu. İpleri neredeyse görebiliyordum. Mavi Leydi ve Ölü Kral birlikte öne bir at sürdüler

ve ansızın bir doğmamış önümde belirdi. Onun dehşetinden aklımı koruyan tek şey düz bir porselen maskeydi. Çılgılık atarak uyandım ve uyumadan şafağı bekledim.

Thurtanlarda insan içinde dolaşmadık, hanlardan ve kasabalardan uzak durduk, çalıların arasında uyuduk, bol bol bulunan ve ülkeyi sayısız şeride bölen nehirlerden su içtik.

Doğu ve Batı Thurtan arasındaki sınırda Gowfaugh diye bilinen, göz alabildiğine uzanan çamlardan oluşan, karanlık ve kötülük habercisi büyük bir orman vardı.

“Yoldan gidebiliriz aslında,” dedim.

“Sınırı fark edilmeden geçmek daha iyi.” Snorri ormanın kenarlarına şöyle bir baktı. “Thurtan muhafızları muhtemelen bizi hücrelerinde bir ay ağırlar ve bu ayrıcalık için ödeme olarak her türlü değerli eşyamızı da alırlar.”

Tepelerden buraya kadar izlediğimiz, amansız bir bozkırda belli belirsiz bir çizgi halinde uzanan yola dönüp baktım. Gowfaugh’da davetkâr hiçbir şey yoktu ama ardındaki tehdit beni daha çok endişelendiriyordu. Onu her gün ensemizde hissediyordum. Crath şehrinden ayrıldığımızdan beri bir bela bekliyordum ve kraliçesinin namusunu lekelediğimden endişelenen Kral Olidan’dan beklemiyordum bunu. Ölü Kral bizi iki kere durdurmaya çalışmıştı ve üçte keramet vardır diye şansını bir kez daha deneyebilirdi.

“İleri Jal, dikkatini oraya vermelisin. Siz Güneyliler hep geriye bakıyorsunuz.”

“Aptal değiliz de ondan,” dedim. “Sirkteki doğmamış unuttun mu? Edris ve kiralık adamlarını? Ve onları öldürdüğünde ne olduklarını?”

“Biri bizi durdurmak için yolumuza bir şeyler çıkarıyor ama bizi kovalamıyorlar.”

“Ama Vermillion’daki şey... kaçtı, Sageous onunla karşılaştığımızı söyledi, o...”

“Bana da aynı şeyi söyledi.” Snorri başını salladı. “O adamın söylediği pek çok şeye inanmak istemezsin ama sanırım haklı. O şey gerçekten kaçtı. Opera binasında gördüğün yaratığın bir doğmamış olduğundan şüpheleniyorum, yaşlandıkça güçlenen bir doğmamış, Suskun Rahibe’nin büyüünün hedefi. Muhtemelen Ölü Kral’ın önemli yardımcılarında biri. Belki kendi ordularının komutanı.”

“Ama bizi takip etmiyor herhalde?” Bizi takip ediyordu. Biliyordum.

“Düş cadısını dinlemedin mi Jal?”

“Bir sürü şey söyledi... Çoğunlukla seni öldürmekle, seni öldürürsem eve dönebileceğimle ilgili şeyler.”

“Lanet, yani Suskun Rahibe’nin büyüü? Neden hâlâ üzerimizde?”

İşte bu bir şey çağırıyordu. “Çünkü doğmamış yok edilmedi. Büyü, bir irade eylemi. Amacını yerine getirmesi gerekiyor.” Kendimden memnun bir şekilde kollarımı kavuşturdum.

“Doğru. Biz de kuzeye doğru yol alıyoruz ve büyü bize hiçbir sorun çıkarmıyor.”

“Evet.” Kaşlarımı çattım. Bunun sonu kötü görünüyordu.

“Doğmamış bizi kovalamıyor Jal. Biz onu kovalıyoruz. O şey kuzeye gitti.”

“Lanet olsun.” Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. “Ama... hadi ama, ne kadar yüksek bir ihtimal olabilir ki? Aynı yere doğru mu gidiyoruz?”

“Suskun Rahibe geleceği görüyor.” Snorri bir parmağıyla gözüne dokundu. “Büyüsü yarını hedef alıyor. Büyü, doğmamışa ulaşmak için bir yol aradı, kendisini birilerine taşıtabileceği bir yol izledi, kendi hedefiyle aynı yere varacak olan birilerine.”

“Lanet olsun.” Bu kez söyleyecek daha fazla şeyim yoktu.
“Yaa.”

Bir yol bulana kadar Gowfaugh’un etrafından dolaştık, patika denemeyecek kadar geniş, oduncuların kullandığı bir yol olamayacak kadar dardı. Yol boyunca atları yönlendirmeye ve gözlerimizi dallardan sakınmaya çalışarak ilerlerken düşündüm de Gowfaugh geyik bulunabilecek bir orman değildi. Oduncu da.

“Ormanlar.” Snorri pazısındaki üç paralel çizgi halindeki yarayı ovdu ve başını iki yana salladı. “Bu ormandan çıkıp kurtulursam sevineceğim.”

“İnsanın geyik ve yaban domuzu avlayabileceği ormanlar var Kızıl Hudut’ta, doğru dürüst ağaçların olduğu ormanlar. Böyle çamlarla dolu, kömürcülerin, kerestecilerin ve arada bir rastlanan ayı ve kurtların olduğu yerler değil. Ama Kuzey’de...” Elimle sık ağaç gövdelerini, iç içe geçmiş dalları –öyle ki insan ancak her metrede dalları keserek yolunu açabiliyordu– gösterdim. “Ölü yerler. Ağaç, ağaç ve daha çok ağaç. Dinle bak! Bir tane kuş yok.”

Snorri omuzlarıyla yol açarak ilerledi. “Jal, bu konuda sana hak vereceğim. Güney’in ormanları daha iyi.”

Patırtılar çıkararak, dolambaçlı yollar izleyerek, kurumuş iğne yaprakların ayak seslerimizi yumuşatan kalın örtüsü üzerinde ilerledik. Kaybolmamız çok sürmedi. Güneş bile bize yön göstermede pek işe yaramıyor, ışığı somurtkan bulutların arasından dağılarak geliyordu.

“Burada kesinlikle bir gece geçirmek istemiyorum.” Zifiri karanlık olurdu.

“Eninde sonunda bir dere bulup onu takip edeceğiz.” Snorri yolundaki bir dalı kırdı. İğne yapraklar zayıf bir patırtıyla düştü. “Çok sürmez. Thurtanlardayız. Üç adım atıp da ken-

dini ayak bileğine kadar bir akarsuya batmış halde bulmaman imkânsız.”

Cevap vermeyip onu takip ettim. Mantıklı gelen buydu ama Gowfaugh kupkuruydu ve birbirine dolanmış köklerin herhangi bir akıntıyı bir kilometre katetmeden çekip kurutacağını düşünüyordum.

Orman her yandan sıklaşıyor gibiydi. Ağaçların yavaş hayatı başka her şeyi hissizce ve amansızca bastırıyordu. Hava erken kararmaya başladı ve her ne kadar çok yukarıımızda güneş ağaç tepelerini sarsa da biz bir orman alacakaranlığının içinden yolumuza devam ettik.

“Bir açıklık bulmak için bir altın para verirdim.” O kadar parayı kollarımı açabileceğim bir alan için bile verirdim. Ron ve Sleipnir başlarını eğerek, iki yanlarını süpüren dalların arasından, ancak atlarda görülebilecek bir perişanlıkla arkamızdan geliyordu.

Bir yerlerde güneş batmaya başladı. Onunla beraber sıcaklık da düştü ve yarı aydınlıkta, havasız bir kasvetin içinde ölü dallardan oluşan geçit vermez duvarlara karşı mücadele ettik. İçinden uzun süredir çabalayarak ilerlediğimiz orman sessizliğini aniden bozan sesi ilk duyduğumuzda irkildik.

“Geyik mi?” diye sordum inançtan çok umutla. Büyük ve bir geyikten daha sakar bir şeydi. Hareket ederken dalları kırıyordu.

“Birden fazla.” Snorri başıyla diğer tarafı işaret etti. Kırılan kuru odun sesi o yönden de artarak geldi.

Çok geçmeden bizi iki yandan sarmaya başladılar. Solgun bir şeyler. Uzun bir şeyler.

“Karanlık olana kadar beklemeleri gerekiyordu.” Ağzımdan kuru iğne yapraklar tükürdüm ve kılıcımı güçlkle çektim. Onu sallama umudum hiç yoktu.

Snorri durdu ve döndü. Karanlıkta gözlerini göremiyordum ama onun dinginliği bana gözlerinin siyah olduğunu söylüyordu. Özellihsiz ve ruhsuz.

“Akıllı olsalardı aydınlıkta gelirlerdi.” Ağzı oynadı ama çıkan ses ona ait gibi değildi.

Birden bu yolun tüm Gowfaugh'da benim için en güvensiz yer olabileceğini düşündüm. Bizi sıkıştıran yaratıklardan biri bir an yaklaştı ve önce solgun kollar, sonra bir adama ait ama çıplak ve beyaza çalan yeşil bacaklar gördüm. Beyaz bir yüz belirip kayboldu, hırlarken diş etleri ve dişleri görünmüştü; parlayan bir göz kısacık bir an için gözüme kilitlenmiş ve korkunç bir açlığı ele vermişti.

“Ölüler!” Bunu tiz bir çığlıkla söylemiş olabilirdim.

“Neredeyse.” Ve Snorri baltasını büyük bir kavis çizerek savurdu, onlarca dalı kesti. Mimar çeliğinden, ustura gibi bilinen bir baltanın bile dalları öyle biçebileceğine inanmazdım. Yine, dev bir kavis daha. Geri dönüp fırladım ama oraya kadar açtığımız yolu tıkayan Ron'un küt kafası beni durdurdu. Snorri şimdi sözsüz bir şarkı söylüyordu. Ya da belki ardında bir dil vardı da insanlara ait değildi. Daha da geniş bir alan açtı, sonra baltasını daha derine saplamak için bir taraftan diğerine adım attı, sonra diğer tarafa dört adım, beş adım, altı... Bazıları kolumdan daha kalın olan kütükler alanı dolduruyor, yere yığılmış odun parçalarının arasından diz boyu yükseliyordu. Açıklık, yukarıda görünen ve çoban yıldızını kucaklayan alacakaranlık mavisi gökyüzüne rağmen ormandan daha karanlıktı. Ve Snorri'nin baltası, ardında karanlıktan bir iz bırakıyordu.

“Ne... ne?” Snorri birden durdu, soluk soluğaydı. Alacakaranlık yeni bir hale bürünmüştü. Güneş batmıştı. Aslaug bir kez daha hangi cehennemde yaşıyorsa oraya tıkmıştı. Snorri silahına baktı. “Oduncu baltası değil bu! Lanet olsun!”

Biraz akıllılık ederek yaklaştım, ceset beyazı kolların karanlıklardan bana uzanabileceğinden endişeleniyordum.

“Bir ışık yak Jal. Çabuk.”

Snorri tepemde dikilirken ve atlar açtığımız yolda sıkışmış, gerginlik içinde beklerken çantamı karıştırdım. Bu sırada etrafımızda dallar kırılıyor ve soluk tenli adamlar ağaçların arasında ilerliyordu.

“Çıkın ortaya. Eminim odundan daha kolay kesiliyorsunuzdur,” diye seslendi onlara Snorri. Gerçi sesinde daha önce hiç duymadığım bir şey, bir parça korku sezdim. Sanırım orman, içindeki düşmandan daha çok cesaretini kırıyordu. Kav ve sonra çakmak buldum, karanlıkta ikisini de düşürmeyi başardım, titreyen parmaklarla ikisini birden tekrar buldum. Etrafımızı güçlü ve iç bayıcı, neredeyse mide bulandıran bir reçine kokusu sardı.

Çakmak taşını kava sürttüğüm gibi Snorri ağaçların arasından fırlayan ilk adama baltasını savurdu. Her yanda dallar kırılıyor, daha fazlası yol açarak geliyordu. Hata ederek yukarı baktığımızda onları loşlukta zayıf ve çıplak, yeşilimsi beyaz hayaletler olarak gördük. Snorri’nin baltası bağırsakları, kaburgaları, göğüs kemiğini ve akciğerleri keserek yarattığın sol kalçasından sağ meme ucuna kadar derin bir yarık açtı. Belli ki balta odun kesmede kullanıldığı halde keskinliğini hâlâ biraz koruyordu. Çam adamı yine de gelmeye devam ediyor, öz suyu kansız yarısından akarken dayanılmaz bir koku yayıyordu. Sonunda bir kütüğe takıldı, yere düştü ve açıkta kalan iç organlara ve düşmüş dallara dolandı. O sırada Snorri’nin uğraşacak başka bir sürü sorunu vardı.

Başardım! Kıvılcım parıltıya, parıltı dumana, duman aleve dönüştü. Bir ay önce aynı sonucu elde etmek yarım saatimi alırdı. Yere çömeldim, tepemde Snorri’nin balta savuruşları ve homurtuları, ürkmüş atların çılgınlıklarıyla, ateşi Crath şeh-

rinden aldığım –orada şehrin geniş yer altı mezarlıklarının keşfedilmesi için satılan– reçine meşalelerinden birine aktarmayı başardım.

“Yak!” Solgun, seğiren bir uzuv ayağımın yanına düştü.

“Ne?”

“Yak!” Bir homurtu daha geldi ve yakınımın başına düştü. Bir çam adamı Snorri’nin sırtına atladı.

“Neyi yakayım?” diye bağırdım.

“Her şeyi.” Geri düştü, sırtındaki adamı kazık gibi dikilen birkaç kütüğün üstüne geçirdi.

“Delilik bu!” Biz de yanardık.

Snorri’nin hareketi, o an dâhiyane olsa da beni savunmasız bıraktı ve en az dört çam adamı ağaçların arasından kurtularak açıklığa geliyordu, arkalarında da daha fazlası vardı. Gözlerindeki bakışlar beni ateşten daha çok korkuttu. Reçine meşalesini önümdeki kırık dal yığınının üstüne attım.

Alevler neredeyse anında yükseldi. Çam adamları durmadan önce iki üç adım daha attılar, hepsinin yüzü ateşe dönüktü. Arkamda Snorri rakibinden kurtuldu ve homurdanarak kalktı. “Atları takip et!”

Alevler yayılmaya başlamıştı bile. İğne yapraklar ısının etkisiyle kırılırken şiddetli bir çatırdama yükseldi ve ateş, çam adamlarının kanyla daha da hızlanarak kurumuş dalların arasından ilerledi. Artık atların ne kadar akli varsa Sleipnir ve Ron onu da kaybederek fırladılar ve Snorri’nin oyduğu dar açıklıktan deli gibi koşarak hem çam adamlarını hem yangını dağıttılar. Ben Snorri’yi örnek alıp yuvarlanarak kurtulmayı başardım, bu sırada yerdeki ince birkaç kütüğü kendime saplamaktan kıl payı kurtuldum.

İki at ağaçların arasından kendi yolunu açıyordu. Kendilerini kör etmemelerini umuyordum ama öylesi, ateşte pişmekten çok daha iyi görünüyordu. Snorri peşlerine düştü, ben

de arkalarından tökezleyerek gittim. Arkamda ateş canlı bir şey gibi kükrüyor, çam adamları da ona kendi acılarının zayıf çığlıklarıyla cevap veriyorlardı.

Atların yoluna körlemesine dalarak bir süreliğine yangını arkamızda bıraktık. Nefesim tükendiğinde bir an için durdum ve dönüp baktığımda tüm ormanın turuncu bir parıltıyla içten yandığını, sayısız gövde ve dalın siyah silüetler halinde uzandığını gördüm. “Kaç!” diye bağırdım boşuna. Sonra nefesimi, kendi emrime daha iyi uymak için sakladım.

Yangın ağaçların arasında müthiş bir hızla yayılıyordu. Bir ağacın tepesinden diğerine atlaması, yerde ilerlemesinden daha hızlıydı ve çok kez kendimizi, üstümüzde alevlerden bir çatı, arkamızda kükreyen canavarla bulduk. Ağaçlar cehennemin onları sarmasıyla birlikte saniyeler içinde patlıyordu. Tam anlamıyla patlayıp parçalanıyor, tepelerinde turuncu korlardan oluşan büyük sarmallar yükseliyordu. Alevler iğne yapraklı dalların arasından rüzgâr gibi geçiyor, her şeyi tüketiyordu. Yanan bir el sırtıma bastırıyor, beni kendimi daha çok zorlamaya itiyordu. Ron’un yolu Sleipnir’inkinden ayrıldı; ben sola giden yolu seçtim. Yüz metre kadar sonra atımı kenardaki ağaçların arasında, bir şeylere, muhtemelen bir dikenli çalıya takılmış halde, çığlıklar atarken gördüm. Bir atı kısırtmak kolay değildi ve Ron güçlü bir attı, içini ateş korkusu sarmıştı. Ama orada takılı kaldı ve ben küfrederek koşmaya devam ettim. En azından yangın sonunu çabuk getirdi. Beygirim, bir ateş fırtınasının kendisini yuttuğunu anlamadan erimiş yağ ve kömürleşmiş kemiklere dönüşmüş olmalıydı.

İleride, alevlerin ışığında Snorri’yi gördüm. Sleipnir’in gücü tükenmişti, ikisi de dik bir yamacı çıkıyorlardı.

“Koş,” dedim nefes nefese, hırıltılı nefesimden biraz daha yüksek bir sesle.

Alevlerden önce –ağaç tepelerinde, ta yukarımızda dans edenler hariç– yamacın tepesine ulaştık. “Hel’e şükürler olsun.” Snorri nefes nefese bir ağaç gövdesine yaslandı. Yamaç bizden uzaklaşıyordu, inişi de çıkışı kadar dikti. Ağaçlar adım adım seyreliyor ve arazinin düzleştiği yerde, ay ışığının aydınlattığı çayırlar önümüzde kilometrelerce uzanıyordu.

YİRMİ BİR

Thurtan'ın deniz gibi çayırlarında boğulabilir insan. Rüzgârla dalgalanarak salınan yeşillikte, her yanın otuz kilometre ve daha fazlası boyunca soğuk bataklıklar ve otlarla çevriliyken, uçsuz bucaksız bir okyanusta yolunu kaybetmiş gibi hissedebilirsin kendini.

Arkamızdaki yangın en azından bir nirengi noktası oluşturuyor, bize mesafe ve ölçü konusunda bir fikir veriyordu. Otların arasında kolayca yitirilen şeylerdi bunlar. Yürürken Snorri bana çam adamlarının nesillerdir Gowfaugh gibi ormanlara musallat olduğunu anlatmıştı. İlk kötülüğün kaynağı konusunda farklı hikâyeler vardı ama artık varlıklarını devam ettiriyor, kurbanlarının kanını akıtıp yerini en yaşlı ağaçların öz suyuyla dolduruyorlardı. Yaratıkların belli bir zekâsı vardı ama kendi açlıklarından başka bir efendiye hizmet ediyordusalar bile bundan söz edilmiyordu. Ama onları yolumuza Ölü Kral'ın çıkarmadığına inanmak zordu.

“Bir daha orman yok,” dedim.

Snorri gözlerindeki isi sildi ve başını salladı.

Bir iki kilometre, sonra bir o kadar daha yürüdük ve hafif bir yokuşun kenarına çöküp duman ve alevlerin yanan ormanın

üzerinde yükselişini izlemek için geriye baktık. Gökyüzüne korlar fırlatan ve bulutları kavuran böyle bir cehennemün benim çakmak taşımdan çıkan ve nefesimle beslenen ufacık bir kıvılcımla başlamış olması akıl almaz bir şeydi. Yine de belki tüm hayatlar, tüm dünya böyleydi; hiçlikten bir kıvılcım gibi doğan büyük yangınların çarpışmasından ibaretti. Kendi maceramın izlediği bütün yolun, beş ya da iki gelmesi gerekirken beni işaret eden tek bir yılan gözü gibi, Maeres Allus'a olan borcumun içine daha çok batmamı izleyen acımasız bir göz gibi bir gelen bir zardan doğduğu söylenebilirdi.

“Ucuz kurtulduk,” dedim.

“Evet.” Snorri dizlerini göğsüne çekerek oturmuş, yangını izliyordu. Saçına dolanmış bir dal parçasını çekip çıkardı.

“Böyle devam edemeyiz. Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayacağız.” Mantıklı olmalıydı. İki adam karşılarında böyle bir güçle devam edemezdi. Daha önce çok az kazanma şansıyla –hayatımı değil, servetimi ortaya koyarak– kumar oynadığım olmuştu ama Snorri'nin önerdiği kadar umutsuz bir bahse hiç girmemiştim. Yani ne ödülü ne de amacı olan bir bahse.

“Karl için böyle bir cenaze ateşi yakardım.” Snorri yanan ufka doğru elini salladı. “Onun ateşini Wodinswood'un yanında, devrilmiş ağaçları kullanarak yaktım. Ağaçlar, ateşin yayılmasına müsaade etmeyecek kadar karla kaplıydı ama elimde olsa hepsini yakardım.

“Bir gemisi olmalıydı benim Karl'ımın. Uzun bir gemi. Onu babamın baltasıyla ve Valhalla'da giyilmeye layık bir zırhla yelken direğinin önüne yatırırdım. Ama vakit yoktu ve onu bırakamaz, ölülerin bulup kullanmasına izin veremezdim. Onun yerine kurtlara yem olması daha iyiydi.”

“Sana bir anahtardan mı söz etmişti?” dedim. Snorri ondan Compere harabelerinin orada bahsetmiş ama sonra susmuştu. Belki şimdi, kilometrelerce uzanan bir orman yine Compere

gibi yanarken, tekrar konuşurdu. En büyük oğlu zincirlerden kurtulmak için kemiklerini kırmıştı ve Snorri'ye söylediği son sözler bir anahtarla ilgiliydi.

Ve çayırın karanlığında, Gowfaugh arkamızda kızıl alevler içinde yanarken Snorri bana bir hikâye anlattı.

“Babam bana Olaaf Rikeson ve onun Acı Buz’a yürüyüşünün hikâyesini anlatırdı. Ateşin başında çok kez dinledim o hikâyeyi. Babam, Uulisk’in üzerindeki buzun soğuktan yakınırmasına keskin sesler çıkardığı en karanlık kış gecelerinde uzun uzun anlatırdı onu.

“On bin adamı ardına takıp Acı Buz’a yürümek, bir savaşçı ya da generalden fazlası olmayı gerektirir. Viking olmayan on bin kişi gerçek buza ulaşmadan ölürdü. Hayatta kalabilecek kadar bilgisi olan on bin kişi oraya gitmemesi gerektiğini bilirdi. Orada insanlara göre hiçbir şey yok. Inowenler bile kıyıdan ve deniz buzlarından uzaklaşmaz. Öyle yerlerde balinalar, foklar ve balıklardan başka insanı yaşatacak bir şey yoktur.

“Başka hiçbir *jarl*’ın emrinde Olaaf Rikeson’unkinden daha çok uzun gemi yoktu belki. Ya da hiçbiri Kuzey Denizi’nin karşısına, daha zayıf olanların elinden balta ve ateşle alınmış hazinelerden daha fazla getirmemişti. Buna rağmen, yüz adamın bir ordu sayıldığı yerde on bin adamı fiyortların kıyılarından toplayıp Acı Buz’a yürütmesi için emrinden fazlası gerekiyordu.”

Olaaf Rikeson’un bir hayali vardı. Tanrılar onun tarafındaydı. Bilge kişiler onun dediklerini tekrarlıyordu. Rün taşlarında yazanlar onu destekliyordu. Bu kadarla da bitmiyor. Onda bir anahtar vardı. Bugün bile *völva*’lar ona nasıl sahip olduğunu tartışıyorlar ama Snorri’nin babasının anlattığı hikâyede Loki onu, York’taki Beyaz İsa Katedrali’ni yakıp orada iki yüz rahibi katletmesinin ardından Olaaf’a vermişti. Olaaf’ın bunun karşılığında ne söz vermek zorunda olduğu ise hiç anlatılmıyordu.

Tanrı'nın armağanının bir anahtar olması Snorri'yi hep hayal kırıklığına uğratmıştı ama zaten Loki, yalan ve hilekârlık gibi şeylerin yanı sıra hayal kırıklığının da tanrısıydı. Snorri bir koçbaşını tercih ederdi. Ne de olsa savaşçı dediğin kapıyı kırar, kapının kilidini açmazdı. Ama babası ona Olaaf'ın anahtarının bir tılsım olduğunu söylüyordu. Her kilidi, her kapıyı açıyordu ve dahası, insanların kalbinin de anahtarıydı.

En eski efsanelere göre Olaaf, Nilfheim'in kapılarını açmak ve buz devlerine kendi inlerinde meydan okumak, tanrıları ve çok güneşli sahte Ragnarok'larını gölgede bırakmak ve son bir savaşla her şeyin tam anlamıyla sonunu getirmek için yürüyordu. Snorri'nin babası hikâyeyi hiçbir zaman inkâr etmiyordu ama tıpkı bir savaş hilesinde olduğu gibi bir şeyin ardında başka bir şeyin gizlenebileceğinden bahsediyordu. İnsanlar çoğunlukla açlık, açgözlülük ve şehvet gibi daha temel ihtiyaç ve isteklerin etkisinde kalırdı. Hikâyeler yeşeren bir tohum gibi büyüüp serpilmiş, yabani otlar gibi yayılmıştı. Belki Rikeson'a tanrılar dokunmuştu. Belki de eli kanlı bir yağmacı Inowenlere baskın yapmak için birkaç yüz adamı Kuzey'e götürmüş, onun başarısızlığından bir şarkı türemiş, o da ozanların dilinde işlenerek bir saga haline gelip Kuzey'in en kıymetli hatıralarının arasında yerini almıştı. Hakikat her ne ise, yıllar onu bizden çalmıştı.

Snorri oğlunun cenaze ateşinin yanından ayrıldığında son kütük parçaları hâlâ alev alev yanıyor, kar her bir taraftan geri çekilerek Wodinswood'un kara toprağını ortaya çıkarıyordu. Arkasında köz parçaları siyah dumanların arasından kıvrılarak göğe yükseliyordu. Kıyıda içerideki tepelere yürüyerek Uulisk'i iyice geride bıraktı, şiddetli rüzgârların kayaları şekillendirdiği Törn'ün kayalık arazilerini geçerek Sven Kırıkkürek ve Batık Adalar'dan gelen adamların izini sürdü. Törn'ün yukarısında Jarlson Tepelikleri, oranın ötesinde ise Acı Buz vardı.

Düşmanına yetiştğinde güzelce ölmekten başka ne yapacağı konusunda Snorri'nin hiçbir fikri yoktu. Keder, suçluluk ve öfke onu yiyip bitiriyordu. Belki bunların herhangi biri onu tek başına mahvetmeye yeterdi ama her biri diğerleriyle birlikte, bir çatışma halinde olunca içinde bir denge oluşturunyorlardı. O da böylece yoluna devam ediyordu.

Biniciler müthiş bir hız tutturmuştu ve Snorri, Freja'nın ya da daha sadece on yaşında olan Egil'in bu hıza ayak uydurabileceğini düşünemiyordu. Karanlık tasavvurlarında onların öldüğünü ve Sekiz İskele'de kıyıya çıkmış olan yorulmak bilmez cesetlerle birlikte yürüdüğünü görüyordu. Ama Karl hayattaydı; tutsakları zincire vurmuşlardı. Onları kıyıdan içeri götürmeleri mantıksızdı ama ölü çağırıcılar canlı tutsaklar istiyordu, orası belliydi.

Onu durduran tek şey geceydi. Buzun çözülmesine aylarca izin vermeyen kış karanlığının ardından hâlâ yeni olan aydınlık erkenden kaçıp gidiyordu. Bir şey görmeden iz süremez insan. Karanlıkta bacağını kırabilir ancak çünkü iç kesimler aldatıcıdır, buzla kaplı ve çatlaklarla doludur.

Çekilmez bir soğukla ve Sekiz İskele'deki katliama dair rüyalarla geçen gece bitmek bilmedi. Wodinswood'da yenik düşmüş ve ölmekte olan Karl'a dair, Emy'ye dair rüyalar... Emy'nin çığlıkları Snorri'yi ıssız topraklara kadar takip etti ve şafağı beklediği uzun saatler boyunca rüzgâr o çığlıkları kulağına taşıdı.

Gün ışıdığında kar da geldi ve kurşuni göklerden ağır ağır yağdı. Hâlbuki Snorri havanın kar için fazla soğuk olduğunu düşünmüştü. Ona kükreterek karşılık verdi. Baltasını bulutlara doğru kaldırdı ve aklına gelen her tanrıya tehditler savurdu. Ama kar ona aldırmadan yağmaya devam etti, bağırırken açılan ağzına düştü, gözlerini doldurdu.

Snorri takip edebileceği bir iz olmadan, pürüzsüz beyazlıkta kayıp bir halde yoluna devam etti. Başka ne yapabiliirdi? Avının gittiği istikamete yöneldi ve ıssızlığa doğru hızla yol aldı.

Ölü adamı saatler sonra buldu. Kuzey Denizi'nde Uulisk'in ağzına doğru yol alan gemisinin güvertesindeki ölü Adalılardan biriydi. Şimdi de daha az ölü veya daha az aç değildi. Adam boşuna çırpınıyordu, göğsüne kadar battığı yumuşak kar yığını ölü bedenini içine almış, sonra kaçma çabalarıyla zindanının duvarlarını sıkıştırıp kaya gibi sertleştirdiği için aşılmaz hale gelmişti. İçinde donmakta olan kandan kararmış parmaklarıyla Snorri'ye uzanıyordu. Yüzü, gözünden çenesine kadar bir kılıç darbesiyle açılmış, donarak kurumuş kaslarla kaplı çene kemiğini, parçalanmış dişlerini ve soğuktan kararmış kansız etini gösteriyordu. Kalan tek gözü, insani olmayan bir sabitlikle Snorri'ye kilitlenmişti.

"Kaskatı olman lazım." Daha önce karda uzuvları buz gibi katılaşmış ölü adamlar bulmuştu. Biraz daha baktı. "Doğru olan hiçbir şeye ait değilsin," dedi ona Snorri. "İşte Hel bu." Baltasını kaldırdı, sapı sımsıkı kavrayan ellerinin parmak boğumları bembeyazdı. "Ama sen oradan gelmedin ve bu seni kılıçlar nehrine göndermeyecek."

Ölü adam onu sadece izledi; karın içinde uğraşıyor, karı tırmalıyor, kazmayı akıl edemiyordu.

"Buz devleri bile seni istemez." Snorri bir vuruşta adamın başını gövdesinden ayırdı ve temiz karı bulanık ve yarı donmuş haldeki çürük kanıyla kirleterek yuvarlanışını izledi. Havada lamba yağı gibi ama farklı olan garip, kimyasal bir koku vardı.

Snorri yaratığa ait bütün izler silinene kadar Hel'in ağzını karla temizledi, sonra cesedi kar yığınının içinde seğirir halde bırakıp yürümeye devam etti.

İnsan Acı Buz'a vardığında günlerce beyazın farklı tonlarından başka bir şey görmemiş olacaktır. Buz örtülerinin üzerinde yürüyüp bir ağaç ya da bir tutam ot, bir kaya ya da taş görmemiş, kendi yalnızlığından ve rüzgârın alaycı sesinden başka bir şey duymamış olacaktır. Tüm dünyada daha acımasız, yaşamaya daha elverişsiz bir yer olmadığına inanacaktır. Ve sonra Acı Buz'u görecekler.

Bazı yerlerde Acı Buz'a, tıpkı bir dağa tırmanır gibi karla kaplı yamaçlardan çıkılabilir. Diğer kısımlarda ise buz sahanlığı, kimi kırağı beyazı, kimi buzul mavisi olan ve berrak derinlikler sunan bir dizi geniş ve dik uçurum yüzeyi halinde yükselir. Gece yarısı güneşi böyle yüzeyleri aydınlattığında içeri ulaşır ve sanki buz büyük okyanus balinalarını ve onların bile yanında küçük kaldığı deniz canavarlarını yutup içinde tutmuş gibi belli belirsiz şekiller ortaya çıkar. Hepsi bir kilometreden daha derin buz kütesinin altında ebediyen hapsedilmiştir. Çünkü Acı Buz bundan ibarettir; bir kıtaya yayılmış, insan hayatının bir sineğinki kadar kısa görünmesine neden olan bir yavaşlıkla daima ilerleyen ya da geri çekilen dev bir buz kütesidir.

Snorri, Adalılar ölüleriyle birlikte nasıl bir çılgınlığa kapılırsa kapılsın Kırıkkürek'in kendisini yüksek buzula çıkarmalarına izin vermeyeceğine inanıyordu. Sven Kırıkkürek açgözlülükle hareket ediyordu; risk almayı kabul ederdi ama asla göz göre göre canını tehlikeye atmazdı. Adam hakkında yaptığı bu değerlendirmeden yola çıkan Snorri, az yiyecek ve daha önce gulyabanilerin zehirlerinden olduğu kadar soğuktan hissizleşmiş halde, buz uçurumlarının kenarlarından yürümeye devam etti.

Snorri siyah lekeyi gördüğünde onu ölmenin bir belirtisi sandı, sanki ıssızlık kendisini ele geçirmeye çalışırken görme yetisini yitiriyordu. Ama leke kaybolmayıp yerinde kaldı ve Snorri sendeleyerek ilerledikçe büyüdü. Ve zamanla Siyah Kale'ye dönüştü.

* * *

“Siyah Kale mi?” diye sordum.

“Acı Buz’un en uç noktasına yapılmış eski bir kale. Şimdi ondan kilometrelerce uzakta. Arazinin yeşil olduğu günlerde yapılmış.”

“Peki ne... kim var orada? Karın orada mıydı?”

“Bu gece olmaz Jal. O konudan söz edemem. Bu gece olmaz.”

Snorri yüzünü batıdaki alevlere döndü. Yangının parıltısında oturdu ve ben, hatıraların onu bir kez daha oğlunu yaktığı Wodinswood’a götürdüğünü gördüm.

YİRMİ İKİ

Maladon Kuzeyli toprağıdır. Doğı Thurstan'dan geçerken onu neredeyse hemen görürsün. Arazinin kullanılışında, anıtlarda, kabaca yontulmuş taş işlerinde, Thurstanların yol kenarındaki şapellerinde görölmeyen bir etkileyicilik ve güzellik vardır. Çoğı evin çatısı çimle kaplıdır ve çatı kirişlerinde, atalarını bu kıyılara taşıyan uzun gemileri hatırlatacak kavisli pruvalar bulunur. Hatta belki bazıları, bir zamanlar yaşamaya elverişsiz olan kıyılara vurmuş gemilerden alınan o aynı kerestelerden yapılmadır.

“Bunlar Vikingler o zaman, öyle mi?” diye sordum, hasatlarını toplamakla meşgul ilk Maladon köylülerinin yanından geçtiğimiz sırada.

“*Fit-fırar*. Toprak insanları. İyi soydan gelen, cesur insanlardır ama deniz onları atmıştır. Hakiki bir Viking, okyanusları bir âşık gibi bilir.”

“Bunu da gemiye binmektense bir kilometreden fazla yolu at sırtında giden adam söylüyor.”

Snorri buna imalı bir şekilde öksürerek cevap verdi. Şimdi ata bile binmeyip yürüdüğünü söylemedim üstelik. Her ne kadar parasını ödediğim için iki at benim sayılsa da Sleipnir'e

çok da isteyerek binmediğimi ve bunun en ufak bir bahsi geçse inebileceğimi ya da bu kadar yürümeye dayanıksız bir Güneyli olduğum için alay konusu olduğumu hissediyordum. "

Kısrığın boynu, göğsü ve omuzları geçen geceki kaçışımızdan kalan derin çiziklerle doluydu. Sabahın büyük bir kısmını kıymıkları çıkararak ve yaraları temizleyerek geçirmiştım. İki gözü de çizilmiş ve akıntıyla kaplanmıştı. Onlar için elimden geleni yaptım ama sol gözünü zaman içinde kaybedebileceğini düşünüyordum. Sonra kendi kollarımdan bir sürü kıymık çıkardım, tırnaklarımın altından çıkardığım ikisi ise özellikle acı vericiydi. Pek düzgün bir adam sayılmayabilirim ama kendimi mükemmel bir binici sayarım ve bir binici kendisinden önce atının ihtiyaçlarıyla ilgilenir. Dua etmekle aram yoktur ama çayırdarken Ron için bir dua ettim ve bunu söylemekten utanmıyorum.

Uzakta gökyüzü uğursuz, sarı bir tona bürünmüştü. "Bir şehir falan mı?" diye sordum. Crath şehri on bin bacanın dumanıyla gökyüzünü lekeliyordu ve bu sadece yazın, sırf mutfak ateşleri ve imalathanelerle böyleydi. Fakat Kuzey'de böyle şehirler olduğunu düşünmemiştim.

"Heimrift."

"Haa."

"Ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

"Bilmeni isterim ki ben, papanın şahsi kütüphanesinin duvarında asılı olan dünya haritasını çizmiş meşhur coğrafyacı Harram Lodt'un da aralarında olduğu en iyi hocalardan eğitim aldım."

"Biliyor musun?"

"Hayır."

"Bir volkan kümesi."

"Yanardağlar." Volkanın bu anlama geldiğinden gayet emindim.

“Evet.”

“En iyi hocalar. Çok akıllı adamlar.”

Yolu bir iki kilometre takip ettikten sonra bir çekiş taşının yanından geçtik; Thor’un çekicinin bir buçuk metre yüksekliğinde bir kaya parçasından yontulup yolun kenarına konmuş kaba bir temsiliydi. Snorri onun etrafındaki çakıl taşlarıyla daha çok ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Onları incelemek için eğildi ve ben de ya Sleipnir’i dizginleyecek ya da Snorri’yi yol kenarında çömelmiş halde bırakacaktım. Gururum beni, geri dönüp *hauldr*’ın ne bulduğuna bakmak yerine orada kalıp yolun ortasında beklemeye zorladı.

“İlginç taşlar mı buldun?” diye sordum nihayet lütfedip yanıma geldiğinde.

“Rün taşları. Bilge adamlar ve *völva*’lar bırakır onları. Bir tür haberleşme sistemi.”

“Peki sen okuyabiliyor musun bu sistemi?”

“Hayır,” dedi Snorri dürüstçe sırtarak. “Ama bunlar gayet açıktı.”

“Ee?”

“E’si bizim şu dost canlısı düş cadısı haklıymış. Taşlar, Skilfar’ın Maladon’daki yerinde olduğunu söylüyor. En son güneye geldiğinden beri uzun yıllar geçmiş.”

“Eğer Suskun Rahibe’nin ikiziye ondan iyice uzak durmalıyız. Hiçbir alakamızın olmaması gereken biridir.”

“Onun kanı bu laneti kaldıracabilecek olsa bile mi?” Açık avucuyla bana uzandı ve hızla geri çekildim.

“Buna inanmıyorsun, değil mi?” dedim. Sageous’un doğruyu söylemek için hiçbir nedeni yoktu, hem bazı adamlar vardır ki doğru söyleseler dilleri yanar. Doğruların benim de dilimi biraz acıttığını fark etmişimdir.

“Onun ikiz kız kardeş olduğuna inanırsak... kanı işimize yarayabilir. Olmadığına inanırsak senin ondan korkma nedenlerin ortadan kalkar. İki türlü de onu görmeliyiz demek oluyor bu. Sageous’un söylediği her kelime yalan olsa bile Skilfar muaz-zam üne sahip bir *völva*. Ondan daha ünlüsünü tanımıyorum. Eğer o bu laneti kaldıramazsa kimse kaldıramaz. Hem büyüü bozamasa bile ölü çağırıcılardan ve onların Acı Buz’da yaptıklarından haberi olacaktır.” Snorri parmağını baltasının ağzında gezdirdi. “Saldırmak en son pek işime yaramadı. Bilgi güçtür, derler ve bu baltadan daha iyi bir silaha ihtiyacım olabilir.”

Yola tükürdüm. “Lanet olsun senin barbar mantığına.” Bulabildiğim tek karşı argüman buydu.

“Oldu o zaman. Gidiyoruz.” Snorri gülümsedi ve yürüyerek yola çıktı.

Sleipnir’i dürterek onu takip ettim. “Eğer o kadar kudretliyse her önüne gelenle görüşmeyecektir herhalde.”

“Biz sıradan kişiler değiliz Jal,” dedi Snorri omzunun üstünden. “Ben Uuliskind’in bir *hauldr*’ıyım. Sen ve ben sıra dışı bir büyü taşıyoruz ve Sleipnir muhtemelen efsanevi bir atın soyundan geliyor.” On adım daha atıp sonra ekledi: “Hem sen de bir yerlerin prensisin.”

Hayatım boyunca bir cadı daha görmek istiyordusam ne olayım. İlkini bile görmek istememiştim ama eğer kendimi bir gemiye binmiş ve pagan denizlerinde Ölü Kral’ın ordusunun doğmamış komutanlarından birinin peşine düşmüş halde bulmak istemiyorsam seçeneklerim azalıyordu.

Kuzeyli’ye yetiştim. “Peki onu nasıl bulacağız?”

“Orası kolay,” dedi Snorri. “Bir tren yakalayacağız.”

* * *

Trenin ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama Kuzeyli'nin cehaletim yüzünden bana bir kez daha sataşmasına izin vermeyecektim. O yüzden sızlanmadan onu takip ettim.

Birkaç çiftlik geçtik, yerliler kaldırdıkları hasadı satmak ve kış için depolamak üzere arabalara yüklüyorlardı. Hepsi bize, özellikle de Snorri'ye dikkat etti ve sıradan birinin, hem de bir Kuzeylinin safkan bir Kızıl Hudut prensini gölgede bırakması canımı sıksa da onun boyunda birinin Güney'de olduğu kadar Kuzey'de de ender rastlanır olduğunu görmek memnun ediciydi. Bir yanımla içten içe, fiyortların orada bütün adamların hemen hemen Snorri'nin cüssesinde olabileceğinden ve orada kendimi devlerin arasında bir cüce gibi hissedebileceğimden endişelenmiştim.

Fit-fırar'dan bazıları Snorri'yle Kuzey'in eski dilinde konuşmaya çalıştı ama Snorri onlara güleryüzlülükle imparatorluk dilinde cevap verdi ve nezaketleri için onlara teşekkür etti. Karşılaştığımız herkes Skilfar'la ilgili aynı hikâyeyi anlatıyordu. *Völva* bir ay önce habersiz gelmişti ve onu arayacak kadar gözü kara olanlar dışında kimse onu görmemişti. Snorri en yakın istasyonu sordu ve aldığımız tarifile kuzeye giden yoldan ayrılıp açık araziye yöneldik.

İstasyon, bir tarafında bir tür taş çıkıntı bulunan geniş ve otlarla kaplı bir çukurdan ibaretti. Gri gökyüzünün ve soğuk soğuk çiseleyen bir yağmurun altında oraya vardık.

“Bir çukurda mı yaşıyor?” Köprülerin altında yaşayan trolleri ve mağaralarda yaşayan cadıları duymuştum ama...

“Şimdi yolu takip edeceğiz,” dedi Snorri ve çukurun kuzeydoğu yönünde uzanan kenarından yürümeye koyuldu.

Zamanla çukur sığlaştı ve görünmez oldu ama biz bataklık ve çalılarının içinden devam ettik ve yolu, etraftaki arazinin bir metre yukarısına yükselen bir sırt halinde tekrar bulduk. Tepelik bölgelere varana kadar trenin böyle izler bırakmak

için ne ürkütücü bir yaratık olması gerektiğine dair bir fikrim olmamıştı. Bir insanın etraftan dolaşabileceği ya da bir yamacı olabildiğince az direnç gösteren bir yerden çıkabileceği yerde tren dümdüz yoluna devam etmişti. Trenin temel kayanın içinden yolunu açarak gittiği otuz metre derinliğinde kaya duvarlı bir dağ geçidi boyunca tek bir hattan yürüdük.

Sonunda arazi daha biçimli tepeler halinde yükseldi ve trenin izlediği yol hâlâ aynıydı. Önümüzde tepe yamacına oyulmuş daire biçimli bir delik bizi bekliyordu, on metre çapında ve kapkaraydı. Yağmur şiddetlendi, boynumdan aşağı akarak kendi soğuk ve garip sefaletini beraberinde getirdi.

“Pekâlâ... Ben oraya girmem Snorri.” Sör George ejderhasını mağaranın içine kadar takip etmiş olabilirdi ama ben dünyanın bağırsaklarına girip tren avlayacak değildim.

“Ha!” Snorri şaka yapmışım gibi omzuma bir yumruk attı. Çok acıdı ve ona bir daha kol mesafesi içindeyken gerçekten şaka yapmamam gerektiğini kendime hatırlattım.

“Ciddiyim. Ben burada beklerim. Sen geri döndüğünde nasıl gittiğini bana söylersin.”

“Tren falan yok Jal. Onlar yok olup gideli çok oldu. Geriye bir kemik bile kalmadı.” Dönüp ardımızdaki engebeli araziye baktı. “Ama istersen ben içeri girip Skilfar’ı ararken burada tek başına kalabilirsin.” Dudaklarını büzdü.

Boş arazideyken *tek başına* demesi fikrimi değiştirdi. Birden, orada bırakılıp yağmurun altında dikilmek istemedim. Hem Snorri’nin hatırladığı ya da benimle paylaşmak istediği kadarıyla yetinmektense şu cadının lanetle ilgili söyleyeceklerini kendim duymalıydım. Böylece önden Snorri, arkadan da elimde Sleipnir’in dizginleriyle ben, birlikte içeri girdik.

Yüz metre kadar içeri girdikten sonra arkamızdaki ışık çemberi bir zamanlar gözlerimizin gördüğünü bize hatırlatmaktan başka pek bir şeye yaramaz oldu.

“Hâlâ iki meşalem var.” Çantama uzandım.

“Kalsınlar daha iyi,” dedi Snorri. “Gidilecek tek yol var.”

Karanlıkta korkular peşimizi bırakmadı elbette. Yani benim peşimi bırakmadılar. Ormandaki solgun adamların yumuşak adımlarıyla arkamdan yürüdüklerini ya da biz yürüyüp geçerken her iki yanda sessizce beklediklerini hayal ettim.

Kilometrelerce yürüdük. Snorri elindeki bir sopayı duvara sürterek ilerliyor, böylece onunla bağlantısını kaybetmiyordu ve ben de sürtünme sesini takip ediyordum. Sleipnir arkadan nal takırtılarıyla geliyordu. Yer yer tavan akıyor ya da aşağı uzun iper halinde balçıklar sarkıyordu. Yaklaşık her beş yüz metrede bir yukarıya açılan ve en fazla bir adam genişliğinde olan bir delik, bir parça gökyüzü görmemizi sağlıyordu. Bu açıklıkların etrafında garip bitkiler toplanmıştı ve çok sayıda yaprakla ışığa uzanıyorlardı. Kısmi çökmelerin olduğu diğer yerlerde moloz yığınlarının üstünden ilerliyorduk ve Sleipnir’in toynakları kırılmış kaya parçalarından oluşan küçük heyelanlar yaratıyordu. Bir kısımda dev bir parça Mimar kayası neredeyse tüm yolu kapatıp sadece bir yanda dar bir açıklık bırakmıştı ve oradan sıkışarak geçmek zorunda kaldık. Snorri o geçiş için meşaleyi yakmama izin verdi ama ondan sonra, boyumuzu aşmayan bir su birikintisine geldiğimizde söndürmemi istedi. İtiraz etmedim; iki meşale de şimdiye kadar geldiğimiz yol boyunca büyük ihtimalle yanıp biterdi ve ışığın gösterdiği şeyler yeterince sıkıcı görünüyordu. Görünürde canavar falan olmadığı gibi kenara atılmış bir kurukafa ya da kırılmış bir kemik bile yoktu.

Kaskatı kollar beni habersizce kavradığında tavanı çöktececek kadar şiddetli bir çığlık attım ve deli gibi sağa sola sallanarak yere düştüm. Yumruğum sert bir şeye temas etti ve duyduğum acı, endişemi artırmaktan başka bir şeye yaramadı. Her yanda devam eden boş bir takırtı vardı.

“Jal!”

“Uzak dur! Uzak dur benden!”

“Jal!” dedi Snorri bu kez daha yüksek sesle, gergin ama yeterince sakindi.

“Ah, şerefsiz!” Sert bir şey gözüme girdi ve o sırada bana saldıran şey takırdayarak yere düştü.

“Şimdi meşaleyi yakmanın zamanı Jal.”

Benim derin derin solumam ve Sleipnir’in huzursuz toynak sesleri dışında ortalık sessizdi.

“Şerefsizler!” Elimde bıçağım vardı ve emin olmak için onu birkaç kez havaya doğru salladım.

“Meşale.”

“Çıkıyorum... Şurada bir yerde.” Bir iki dakika daha çantanın askılarıyla uğraşıp içini karıştırdıktan sonra kavı ateşledim. Meşale yandı ve ışığını yaydı. “Aman Tanrım!”

Önümüzde tüneli dolduran, sıra sıra dizili solgun figürler vardı. Hepsi heykeldi, erkek ve kadın heykelleri; çoğu normal boydaydı, hepsi çıplak ve cinsel organsızdı. Her yanım yere devrilmiş örneklerle doluydu ve son düşmanım dümdüz bir kolla tavana uzanıyordu.

“Hemrod’un ordusu,” dedi Snorri.

“Ne?” Bazı heykellerin göz yuvaları üzerine boyanmış gözleri vardı, kimileri yine boyayla yapılmış saçlara sahipti ama çoğu kel ve gözsüzdü ve büyük bir kısmı belirsiz hatlara sahipti, hatta bazılarının parmakları bitişik, yüzleri boştu. Pek çoğu garip bir şekilde kayıtsız pozlara bürünmüştü, uygun adım yürüyen savaşçılardan çok aylak soylular gibi görünüyordardı. Her bir sıradaki heykeller arasında yürünecek boşluklar vardı ve Snorri böyle yapınca ben de ilk sıraya tosladım.

“Hemrod,” dedi Snorri.

“Sensin Hemroid. Hiç duymadım adını.” Önümde uzanan kolu tuttum ve figürü ayağa kaldırdım. Neredeyse hiçbir ağır-

lığı yoktu. Her ne malzemeden yapıldıysa ağaçtan çok daha hafifti. Parmağımla tıklattım. “Boş mu?”

“Bunlar Mimarların işi. Heykeller sanırım. İmparatorluk topraklarını genişletmeden önce buralarda Hemrod hüküm sürüyordu. Onu buraya gömdüklerinde, bu pilastik savaşıçılardan oluşan bir orduyu onu koruması ve ölümden sonraki hayatta ona hizmet etmesi için koydular. Belki Valhalla’da onunla birlikte Ragnarok’u bekliyorlardır.”

“Peh.” Ayağa kalktım ve üstümdeki tozu silkeledim. “Ben olsam daha iyi askerler isterdim. Baksana, gözüm görmeden dövüşerek yedisini harcadım.”

Snorri başını salladı. “Gerçi hakkını yemeyelim, çığlık atan bir kız da sana yardım ediyordu.” Dönüp tünelin gerisine doğru baktı. “Nereye kaçtı acaba?”

“Bok ye Kuzeyli.” Sıraların arasından yürümeye başladım.

“Birileri devamlı onları ayağa kaldırıyor olmalı,” dedi Snorri arkamdan.

Durdum ve meşaleyi bir elimden diğerine aldım. Onu başımın üstünde tutmaktan kolum ağrıyordu ve sıcak reçine damlaları aradan kaçıp parmaklarımı yakıyordu.

“Niye?”

“Böylesi mantıklı görünüyor. Beş yüz yılı aşkın zamandır burada duruyorlar. Aralarından birine çarpan ilk kişi sen olamazsın.”

“Yani demek istediğim, ne önemi var ki?”

“Büyü.” Snorri dudaklarının arasından hava üfledi. “Eski bir efsun bu, bir savunma. Eski büyülerin en derin büyüler olduğu söylenir. Skilfar güneye geldiğinde burayı boşuna mesken edinmiyor.”

“Eh, *ben* onları tekrar kaldırmak için geri dönmem.” Meşaleyi daha yukarı kaldırdım. “İleride oda gibi bir şey var...”

Yaklaştıkça gördüm ki bu alana mağara demek daha yerinde olurdu; yapısından değil –insanlar yapmıştı bu şeyi– büyüklüğünden ötürü. *Mağaramsı* sözcüğünü kullanmak gerekirdi. İçerideki siyahlık meşalemin ışığını yuttu. Pasla kaplı bir zemin ileriye doğru uzanıyordu ve Mimar heykelleri odanın görebildiğim kısmını dolduruyor, hepsi gizli bir merkezden dışarıyı işaret ediyordu. İki yana da tünel ağızları açılıyor, heykeller karanlığa doğru sıra sıra ilerliyordu. Eğer aralıklar sabit gidiyorsa sekiz on tünelin burada bulunduğunu tahmin ediyordum. Gerçekten burası bir zamanlar dev yılanlar gibi birbirine dolanan trenlerin sığınağı olmalıydı.

Snorri devam etmem için beni dürttü ve sıraların arasından dikkatle ilerledim. Hiç uyumayan şehvet düşkününü tarafım, buradaki heykellerin büyük çoğunluğunun kadın olduğunu, meşalemin ışığı binlerce değilse de yüzlerce çok eski ama diri pilastik memeyi aydınlatırken hepsinin aynı katı ve acayip pozlarda durduğunu fark etti.

“Hava soğuyor,” dedi Snorri omzumun üstünden.

“Evet.” Durdum, meşaleyi ona verdim ve çıplak bir pilastik kadının etrafından dolanıp onun arkasına geçtim. “Önden buyur. Kuzey’in Kötü Cadısı’na pek düşkünsün ne de olsa.” Sözlerimin “kuzeyin kötü” kısmı her nasılsa odanın içinde lanet, dinmek bilmez bir yankı tutturdum.

Snorri omuz silkti ve devam etti. “Atı bırak.”

Dışa doğru açılan heykel koridorları, biz merkeze yaklaştıkça devamlı bir daralma gösteriyordu ve çok geçmeden Sleipnir onları sağa ve sola doğru devirecekti. Dizginlerini bıraktım. “Dur.” Akıntılı gözlerinden birini bana kırptı –diğeri salgılarla iyice kapanmıştı– ve başını eğdi.

Artık sıcaklık her bir metrede düşüyordu ve kırağı her yanıımızdaki pilastik kolların üzerinde parlıyordu. Kollarımla

kendimi sardım ve nefesimin, önümde kuş tüyü gibi topaklanmasına izin verdim.

Odanın ortasında dört basamak üzerinde yükselen dairesel bir platform vardı ve onun da merkezinde, buzla kaplı bir sandalyede uzun boyu, köşeli hatları, sivri kemiklerinin üstüne sımsıkı geçmiş beyaz teni, birden fazla kutup tilkisinin postundan oluşan giysisi ve çeliği parçalayacak kadar soğuk olabilirmiş gibi görünen kol ve bacaklarından yükselen beyaz sisle Skilfar oturuyordu. Donmuş deniz suyu gibi gözleri Snorri'nin meşalesine kilitlendi ve meşale söndü. Alev ışığının yerini, eski muhafızlarının kırağı kaplı uzuvlarından yükselen yıldız parıltısı aldı.

“Ziyaretçiler.” Boynunu çevirdi ve buzlar çtırdadı.

“Selam sana Skilfar.” Snorri eğildi. Onun arkasında ben, bu cadının, biz kendisiyle konuşmak üzere yanında bulunmadığımız sırada burada, karanlıkta oturarak ne yaptığını merak ediyordum.

“Savaşçı.” Başını hafifçe eğdi. “Prens.” Soğuk gözler yeneden beni buldu. “İkiniz, Rahibe tarafından birbirinize bağlanmışsınız, ne gülünç. Böyle küçük şakaları seviyor gerçekten.”

Küçük şakalar mı? Haklı olarak duyduğum korkuyu biraz unutmamla öfkem arttı. “Sizin kız kardeşiniz mi, hanımefendi?” Kadının ne kadar soğuk olduğunu merak ediyordum.

“Size herkesin kız kardeşi olduğunu söyler. Eğer konuşursa tabii.” Skilfar sandalyesinden kalktı, donan hava teninden süt gibi akıyor, yere dökülüyordu. “Kötü rüyaların ufuneti dolaşıyor ikinizin de etrafında.” Burnunu kırıştırdı. “Kimin lekesi bu? İyi yapılmamış.”

“Suskun Rahibe'nin ikizi misin sen?” dedi Snorri sıktığı dişlerinin arasından, baltası oynadı.

“Bir ikizi var, orası kesin.” Skilfar platformun ön tarafına doğru ilerledi, aramızda sadece birkaç metre vardı. “Bana vur-

mak istemezsin Snorri ver Snagason.” Uzun, beyaz parmaklarından birini onun baltasına doğrulttu, baltanın iki ağzı şimdi Snorri’nin omuzlarıyla aynı seviyedeydi.

“İstemem,” diye ona katıldı Snorri. Ama vücudu, hamle yapmaya hazır bir şekilde gergin kaldı.

Kendimi kılıcım havada ilerlerken buldum, hâlbuki onu çektiğimi ya da olduğumdan daha yakına gitmek istediğimi hatırlamıyordum. Her şey bir rüya gibiydi. Gözlerim, cadının önümde kılıçla öldüğünü gösteren hayallerle doldu.

Skilfar havayı yüzüne doğru çekti, sivri burnuyla derin bir nefes aldı. “Sageous dokunmuş aklınıza. Özellikle de senin, prens. Ama kaba iş yapmış. Normalde eli daha hassastır.”

“Yap şunu!” Sözcükler ağzımdan çıkıverdi. “Şimdi Snorri!” Başıma daha fazla bela açmadan ağzımı elimle kapattım.

Bulunduğu basamaktan Skilfar’ın yanına iki sıçrayışta çıkabilirdi; baltası onun çok üstündeydi, kollarındaki kocaman kaslar baltayı indirerek onun dar bedenini yarmaya hazırdı. Yine de vuruşu yapmıyordu.

“Doğru soruyu sor evladım.” Skilfar bakışlarını Snorri’den öteye çevirdi, heykel denizinin üzerinden benimle göz göze geldi. “Sageous’u üzerinden kendi kendine silkmek daha iyi. Benim yapmamdan daha güvenli olur.”

“Ben...” Sageous’un dingin gözlerini, düşündüğüm anda hakikate dönüşen imalarını hatırladım. “Ra... Rahibe’nin ikizi kim?”

“Peh.” Skilfar zayıf gövdesinin etrafını saran beyaz ve yılanımsı bir nefes verdi. “Onun daha iyisini seçeceğini düşünürdüm.” Ellerinden birini bana uzattı, buzdan pençeler tırnaklarından dışarı uzanıyordu.

“Bekle!” Bir bağırış. Nedense madalyonumu gördüm. Bütündü, taşları yerindeydi. “Ben... Ga... Garyus! Garyus kim?”

“Bu daha iyi.” El gevşedi. Ama hâlâ gülümsemiyordu. “Garyus, Rahibe’nin erkek kardeşi.”

Onu gördüm, büyük dayımı, kuledeki odasında çarpık ve yaşlı haliyle, elinde madalyonla. “Bir ikizim varmış,” demişti bana bir keresinde. “Ayrırmışlar bizi. Ama eşit şekilde ayrılmamışız.”

Skilfar’ın altındaki basamakta Snorri baltasını yere indirdi, üzerindeki uyku kalıntılarını silkeler gibi gözlerini kırıştırdı.

“Onun kanı bu laneti kaldırabilir mi?” Soru önümde beyaz dalgalar halinde yükseldi.

“Kız kardeşinin büyüü bozulur.” Skilfar başını salladı.

“Başka nasıl bozulabilir?” diye sordum.

“Yolları biliyorsun.”

“Sen yapamaz mısın?” Umutla gülümsemeye çalıştım ama donmuş yüzüm bana uymadı.

“Yapmak istemiyorum.” Skilfar sandalyesine döndü. “Doğmamışların aramızda yeri yok. Ölü Kral tehlikeli bir oyun oynuyor. İhtirasının çöküşünü görmek isterdim. Pek çok gizli el onun karşısında yer alıyor. Belki de Mavi Leydi’nin eli dışında bütün eller ki onun oyunu daha da tehlikeli. O nedenle hayır, Prens Jalan, sen Suskun Rahibe’nin amacını ve onun Ölü Kral’ın en büyük hizmetkârını öldürmeye çalışırken kullandığı büyüleri taşıyorsun. Onu senden almaya hiç meraklı değilim. Ölü Kral’ın pençelerinin törpülenmesi gerek. Gücü bir orman yangını gibi.” Kelime seçimlerine hayret ediyordum. “Ama diğer büyük yangınlar gibi o da kendi kendini tüketecektir ve sonunda orman üstün gelecektir. Temel kayanın kendisini yakmadıkça tabii. Doğmamışı yok edin; böylece büyü amacını yerine getirmiş olur ve sizin üzerinizden kalkar. Başka seçeneğin yok Prens Jalan. Ve hiçbir seçenek olmadığında tüm insanlar eşit derecede cesurdur.”

“Nasıl?” diye sordum gerçekten bilmek isteyerek. “Doğmamış nasıl yok edeceğim?”

“Yaşayanlar ölmüşleri nasıl yenebilir ki?” Yüzünde küçük, soğuk bir gülümseme belirdi. “Kalbinin her bir atışı, kanının her bir sıcak damlasıyla. Rahibe’nin büyüünün hakikati benden saklandı ama onu sizi götürdüğü yere taşıyın ve bunun yeterli olması için dua edin. Hizmet ettiğiniz amaçlar bunlar.”

Snorri basamakları birer birer indi ve yanımda durdu. “Benim kendi amaçlarım var Skilfar. İnsanlar *völva*’lara hizmet etmez.” Baltasının iki ağzını, bir dakika önce çekip çıkardığı deri kılıflarla kapladı.

“Her şey diğer her şeye hizmet eder Snorri ver Snagason.” Cadının sesinde en ufak bir öfke yoktu. Hatta her zamankinden daha soğuk geliyordu.

İkisini daha fazla anlaşmazlıktan uzak tutmak için sesimi yükselterek bir soru sordum. “Yeterli olması için dua etmek mi? Dua etmek iyi, güzel ama hiçbir zaman çok inandığım bir şey olmamıştır. Suskun Rahibe düşmanlarını gafil avlamak zorundaydı. Harflerini yazarak ağını yavaş yavaş onların etrafında örmesi gerekti. O zaman bile, ben sadece bir harfi bozduğumda bile doğmamış kaçtı... Yani diyelim ki bu büyüü serbest bırakmanın bir yolunu bulduk... Birden fazlası şöyle dursun, bir doğmamış bile nasıl yenebilir ki?”

Skilfar kendisi de bunu merak ediyormuş gibi kaşlarını çok hafif kaldırdı. “Bazı şarapların şişelendikten sonra yıllandıkça güzelleştiği söylenir.”

“Şarap mı?” Snorri’nin bunu anlayıp anlamadığını görmek için başımı kaldırıp ona baktım.

“Bu büyüler herhangi iki adam tarafından taşınamazdı,” dedi Skilfar. “Büyünün doğru taşıyıcılara ihtiyacı vardır. Bu büyüde ve sizde olan bir şeyler birbirine tam olarak uyuyor. Sen onun kanındansın Jalan ve Snorri de onu bu göreve uygun

kılan bir şeye sahip. Dua edin veya etmeyin, tek umudunuz büyüünün içinizde güçlenmesi. Her kim ve ne iseniz o nedenle, yolculuğunuz nedeniyle. Ve zamanı geldiğinde büyü eskisinden daha zayıf değil, daha güçlü olacak.”

“Ben kuzeye bir cadının kuklası olarak gitmiyorum,” diye hırladı Snorri. “Kendi amacım için oraya gidiyorum ve...”

“Neden sessiz duruyor?” Çenesini kapaması için Kuzeyli’yi dirseğimle dürttüm. Onun iki dudağının arasında olan tartışmadan ikisini de uzaklaştırmak için bu soruyu ortaya attım. “Rahibe neden hiç konuşmuyor?”

“Geleceği bilmesinin karşılığında ödediği bedel o.” Skilfar, gözlerini Snorri’den ayırdı. “Bundan söz etmiyor olabilir. Hiçbir şey söylemiyor ki anlaşma herhangi bir kaza veya dil sürçmesiyle bozulmasın.”

Dudaklarımı büzdüm, ilgiyle başımı salladım. “Pekâlâ. Bu... bu kulağa mantıklı geliyor. Her halükârda gerçekten gitmeliyiz.” Uzandım ve Snorri’nin kemerini çekiştirdim. “Bize yardım etmeyecek,” diye fısıldadım.

Fakat her zamanki kadar inatçı olan Snorri’nin yerinden kımıldamaya niyeti yoktu. “Kazıkkök diye bir adamla tanıştık. O da gizli ellerden söz etti. Arkamızda duran gri bir el ve yolumuzu kapatan siyah bir elden.”

“Evet, evet.” Skilfar elini sallayarak soruyu geçiştirdi. “Rahibe sizi bu yola çıkardı, Ölü Kral da sizi durdurmaya çalışıyor. Onun buzların arasından bir ölüler ordusu toplamasına engel olmak için gönderildiğiniz düşünülürse mantıklı bir istek.”

“Bizi kimse göndermedi!” dedi Snorri, bir buz cadısının karşısında sesini tavsiye edilmeyecek kadar yükselterek. “Kaçtım ben! Kuzeye gitme amacım...”

“Evet, evet, aileni kurtarmak. Öyle diyorsan öyle olsun.” Skilfar onunla göz göze geldi ve bakışlarını çeviren Snorri oldu. “Seçimler yapan insanlar hep kaderlerinin sahibi olduklarını

hissederler. O seçenekleri kimin şekillendirip öne sürdüğünü sormak pek az kişinin aklına gelir.”

Snorri, Kazıkkök’ün söylediği ufak tefek şeylerden söz edince ve Skilfar onlara yorumuyla biraz önem katınca Kazıkkök’ün söylediği başka bir şeyi hatırladım.

“Siyah elin ardında mavi bir el, gri elin ardında kırmızı.” Sözcükler dilimden dökülüvermişti.

O gözler bana döndü ve kışın üzerime soğuk soğuk çöktüğünü hissettim. “Elias Kazıkkök öyle mi dedi?”

“Şey... evet.”

“Bak sen, adam kendisinden beklediğimden daha dikkatliymiş.” Köşeli çenesinin altında beyaz parmaklarını birleştirdi. “Kırmızı ve Mavi. İşte sana çağımızın savaşı, Prens Jalan. Mavi Leydi ve Kızıl Kraliçe. Büyükannen bir imparator istiyor, prens. Bunu biliyor muydun? Parçalanmış İmparatorluk’u yeniden birleştirmek istiyor... Görünen ve görünmeyen tüm çatlakları kapamak. Bir imparator istiyor çünkü öyle bir adam... eh, öyle bir adam çarkı tersine döndürebilir. Kraliçe bunu isterken Mavi Leydi istemiyor.”

“Ya sen, *völva*?” diye sordu Snorri. Ben olsaydım, “Ne çarkı?” diye sorardım.

“Ah. İki yol da korkunç bir bedelin ödenmesini gerektiriyor ve ikisi de risklerle dolu.”

“Peki üçüncü bir yol yok mu?”

Skilfar başını iki yana salladı. “Düşmekten kırılana kadar döktüm harfleri. Kırmızı ve maviden başka bir şey görmüyorum.”

Snorri omuz silkti. “İmparator olsun olmasın, benim için fark etmez. Beni buzlara çağıran karım ve oğlum, Freja ve Egil. Sven Kırıkkürek’in öldüğünü ve adaletin yerine geldiğini göreceğim. Hâlâ Siyah Kale’de bekleyip beklemediğini söyleyebilir misin bana?”

“Hâlâ havucunun peşinde misin Snorri ver Snagason? Onun ötesine bak. İleri bak. Uuliskindler denize açıldıklarında, pruvalarının altındaki suya bakarak mı yönlerini tayin ederler? Her şeyden önce onun neden orada bulunuyor olabileceğini sormalısın. Sadece daha fazla ceset için mi kazanıyorlar bunu? Ve eğer öyle değilse başka ne arıyorlar ve niçin arıyorlar?”

Bir hırlamaya benzer ama daha kötü olan bir ses Snorri’nin boğazından yükseldi. “Kırıkkürek...”

“Hadi gidelim!” Snorri’nin öfkesi ikimizi de toprağa gömmeden onu kemerinden daha hızlı çekti.

Snorri dev omuzlarını eğerek kaskatı bir selam verdi. “Tanrılar seni korusun Skilfar.”

Onun geçmesine izin verdim ve kendim çok daha aşağı eğildim. Sosyal statüye sahip olsam da cehennemden çıkma korkunç bir cadının, kurbağaya çevrilmemem için ne kadar gerekiyorsa o kadar yaltaklanmayı hak ettiğini düşünmüşümdür her zaman. “Teşekkürlerimi sunarım, efendim. Şimdi ayrılacağım ve ordunuzun sizi güvende tutması için dualarımı eksik etmeyeceğim.” Pek güzel biçimlendirilmiş genç bir pilastik kadına içgüdüsel bir yan bakış attıktan sonra gitmek üzere döndüm.

“Buzda dikkatli yürüyün.” Skilfar, karşısında dinleyiciler varmış gibi arkamızdan seslendi. “İki kahraman, biri körü körüne çükünün peşinde, diğeri kuzeye, kalbinin götürdüğü yere, gidiyorlar. İkisi de önemli hiçbir karar için beynini kullanmıyor. Onları yargılarken acımasız olmayalım askerlerim çünkü hiçbir şey hakikaten derin değildir, önemi yoktur hiçbir şeyin. Basit isteklerden doğan duygular sığ sülardan yükselerek götürür bizi, her şeye son verecek bir barış olan gerçek Ragnarok’a; insanları, Mimarları, hatta tanrıları hep götürdükleri gibi.” Yorum yapmadan duramamıştı. Sanırım bilgeliğiyle gösteriş yapmamak en bilge olanlar için bile kolay değildi.

Sözleri bizi odanın içinden takip etti. Tünele kısa bir mesafe kala meşalemi yeniden yakmak için durdum. “Ragnarok. Kuzey’de bundan başka bir şey düşünmezler mi? İstedğin bu mu Snorri? Büyük bir savaşıla tüm dünyanın mahvolup ölmesi mi?” Eğer öyleyse onu suçlayamazdım. Hele ki son bir yılda başına gelenlere bakınca. Ama böyle bir sonu her zaman, kara gemiler Sekiz İskele’ye yanaşmadan önceki gece bile arzuladığını bilmek beni rahatsız ederdi.

Meşaleimde tutuşan alevin ışığı onu aydınlattığında omuz silkiyordu. “Sen papazlarınızın katedral tavanlarında sizin için resmettiği cenneti istiyor musun?”

“Güzel soru.”

Daha fazla teolojik tartışmaya girmeden oradan ayrıldık. Meşalem düzensiz yanıp parlamaya başladığında, elimdeki eski meşalelerden sonuncusunu yaktım. Balçık iplerinin yüzüme çarpıp durmasından, pilastik bacakların çelmelerinden, ayaklarımı soğuk su birikintilerine sokmaktan ve ayak parmaklarımı tavandan düşmüş taşlara vurmaktan bıkmıştım. Hayaletlerle karşılaşma ihtimali de beni rahatsız ediyordu. Cadının odasındaki tüm o gösterişime rağmen tünellerde geçen uzun gece sinirlerimi altüst etmişti. Cadının muhafızları her geçen dakika daha meşum görünüyordu; oynayan gölgelerde uzuvları hareket ediyor gibiydi. Gözümün kenarıyla devamlı bir hareket görsem de dönüp baktığımda sıralarının bozulmadığını fark ediyordum.

Karanlıkta dolaşmaktan hiçbir zaman hazzetmemişimdir. Ne var ki ışığımız yolculuk için yeterli olmayacak gibi görünüyordu. Meşaleyi yüksekte tutuyor ve sönmeden önce ta ötede bir gün ışığı çemberi görmemiz için dua ediyordum.

“Hadi. Hadi.” Yürürken kısa nefesler arasında mırıldanıyordum. Pilastik askerler epey gerimizde kalmıştı ama bana kalırsa meşalenin aydınlattığı alanın hemen dışından bizi takip ediyorlardı. “Hadi.”

Meşale bir şekilde yanmaya devam etti.

“Tanrı’ya şükürler olsun!” Uzun zamandır beklediğimiz gün ışığı noktasını işaret ettim. “Yeteceğini düşünmemiştim.”

“Jal.” Snorri parmağıyla omzuma dokundu. Dönüp baktım, onun bakışlarını takip ederek gözlerimi kendi elime çevirdim. “Ha si...” Meşale kömür olup sönmüştü, dumanı bile tütmüyordu. Ama onu kavrayan parmaklar öyle değildi, içten gelen bir ışıkla şiddetle parlıyorlardı. En azından Snorri benim dikkatimi onlara çekene kadar öyleydiler. O anda sönerek bizi karanlıkta bıraktılar ve ben, aklı başında her adamın yapacağını yaptım. Olanca hızımla dışarı koştum.

Bizi bir fırtına bekliyordu.

YİRMİ ÜÇ

Den Hagen Limanı, Oout Nehri'nin Karlswater'a, Kuzeylilerin Yutan Deniz dediği o tuzlu su kemerine döküldüğü yerdedir. Doğu yönündeki yükselen yamaçlarda bir araya toplanmış güzel evler vardır –yani, her binanın alçak ve granitten olduğu Kuzey için güzel sayılırlar– ve bu evler buz çöllerinden gelen havaya dayanacak şekilde yapılmıştır. Ahşap kulübeler, daire biçimli evler, meyhaneler, birahaneler ve balık pazarları, limanların kenarlarında açık ağızlar gibi duran devasa depolara kadar uzanır. Daha büyük gemiler koyun dingin sularında demirlemiş halde oturur; diğer gemiler rıhtımlara üşüşür, yelken direkleri bir sürü halatın arasından yükselir. Her daim hüznü gören martılar havada daireler çizer, insanlar ise fiyat söylemek, mal yükleyip indirecek yeni işçiler çağırmak, meydan okumak, şakalaşmak, Asgard'ın çok sayıda tanrısına küfretmek veya övgü yağdırmak ya da İsa'nın yolundan gidenleri su kıyısındaki küçük ve tuzla kaplı kiliseye toplamak için çıgıllıklarıyla havayı doldururdu.

“Ne izbe bir yer.” Leş gibi bayat balık kokusu, kıyı yolunun batıdan içeri sokulduğu kayalıkların tepesindeyken bile bana ulaştı.

Önümden yürüyen Snorri homurdandı ama bir şey söylemedi. Öne eğilip Sleipnir'in boynunu okşadım. "Yakında ayrılacağız, tek gözlü dostum."

Atı özleyecektim. Yürümeyi hiçbir zaman sevmemiştim. Tanrı insanın yürümesini isteseydi bize atları vermezdi. Harika hayvanlar atlar. Onları *kaçış* sözcüğüyle bir görüyorum, sadece kılla kaplılar ve her bir köşelerinde bacakları var.

Kıvrılan yolu izleyerek Den Hagen'e indik. Yolum kenarı, kışın ilk rüzgârlarıyla yamaçlardan süpürülecekmiş gibi duran barakalarla doluydu. Denize bakan yüksek bir köşeden yedi trol taşı dalgaları izliyordu. Bana taş gibi görünüyordlardı ama Snorri her birinde bir trol gördüğünü iddia ediyordu. Snorri kabanının önünü açtı ve kat kat giydiği gömlekleri yukarı çekip karnındaki taş gibi kasların üzerinden geçen korkunç bir yara izini gösterdi "Trol." Kalçasından omzuna kadar uzanan fazladan bir dizi yaranın daha olduğunu parmağıyla ima etti. "Şanslıydım."

Ölülerin yürüdüğü, doğmamışların yeni mezarlardan hortladığı ve çam insanların ormanlara musallat olduğu bir dünyada iddiasına karşı gelmem pek mümkün değildi.

Yolun son düzlüğünde, gök gürültüsü tanrısını onurlandırmak için kenarlara dikilmiş üç dört çekiç taşını geçtik. Snorri her birinin etrafında rün taşları aradı ama sadece bir siyah çakıl taşı buldu. Nehirde pürüzsüzleşmiş ve avucunu kaplayacak kadar geniş olan taşın üzerinde tek bir rün vardı. Belki de geri kalanları çocuklar aşırırmıştı.

"Thuriaz." Taşı yere bıraktı.

"Hım?"

"Dikenlikler." Omuz silkti. "Hiçbir anlamı yok."

Kasabanın duvarları yoktu ve zavallı görünümlü bir avuç tüccardan başka girişi gözleyen kimse yoktu. Bir giriş de yoktu

gerçi, sadece evler sıklaşıyordu. Haftalarca çetin koşullarda yaşadıktan ve zorlu bir yolculuk yaptıktan sonra Den Hagen gibi bir yerin bile cazibesi oluyordu. Üzerimdeki her bir parça kıyafet, Skilfar'ın mekânını çevreleyen bozkırlarda iki gün boyunca bizi kamçılayan fırtınadaki yağmurdan payına düşenleri hâlâ taşıyordu. Bir adam pantolonumdan sıktığı suyla susuzluğunu giderebilirdi. Gerçi bunu göze almak için çok fena susamış olmalıydı.

“İçeri girip biranın tadı burada daha iyi miymiş diye bakabiliriz, ne dersin?” Az ötedeki bir meyhaneyi gösterdim. Adamların kupalarını koymaları için önüne fıçılar dizilmişti ve kapısının üstünde ahşap boyama bir kılıç balığı vardı.

“Maladon birası iyidir.” Snorri yürüyüp kapıdan içeri girdi.

“Tuzlamayı unutsalar mış iyi olurmuş.” Berbat bir şeydi ama bazen berbat da yeterliydi. Goaten kasabasındayken şarap istemiştım ve bana sanki yemeğim için küçük bir çocuğu ateşte çevirmelerini istemişim gibi bakmışlardı.

“Gel.” Snorri kendisine kurutulmuş balık satmaya çalışan bir adamı elini sallayarak uzaklaştırdı ve denize döndü. “Önce limanı kontrol edeceğiz.” Kıyıya yaklaştığımız sırada üzerinde bir gerginlik birikmişti ve yüksek bir sırttan denizi ilk gördüğümüzde dizlerinin üstüne çöküp pagan duaları mırıldanmaya başlamıştı. Trol taşlarından beri öyle bir kararlılıkla yürüyordu ki ona ayak uydurmak için Sleipnir'i dürtmem gerekmişti.

Rıhtımın ön yüzü boyunca demirleme noktalarına birkaç tekne bağlanmıştı. Aralarında yüklenmesi ya da boşaltılması gerekmeyen bir tane vardı.

“Bir Viking yelkenlisi,” dedim, Snorri'nin muhtemelen kıyı yolunda fark ettiği klasik hatları sonunda görerek. Snorri tekneye doğru yürürken Sleipnir'in sırtından indim, son elli metreyi koşarak gittim. Benim gibi bir kara adamı bile bu geminin zor zamanlar geçirdiğini görebilirdi. Yelken direği normal yüksek-

liğinden birkaç metre kısa kalacak şekilde kırılmış, yelkeni lime lime olmuştu.

Snorri yavaşlamadan rıhtımın kenarına ulaştı ve muhtemelen yelkenlinin görünmeyen güvertesine inerek gözden kayboldu. Çığlıklar ve bağırışlar yükseldi. Kendimi bir kan gölü görmeye hazırladım.

Alnına mızrak yemek istemeyen bir adamın ihtiyatıyla yavaş yavaş ilerleyip kenardan baktığımda kan ve beden parçalarıyla dolu bir tekne görmeyi bekliyordum. Onun yerine Snorri kürek sıralarının arasında ayakta durmuş, mal gibi sırtıyor, etrafında toplanmış altı yedi soluk tenli ve kıllı adamla dostça yumruklaşıyordu. Hepsi de aynı anda, insanın karnının derinliklerinden öğürülerek çıkarılması gerekiyormuş gibi duyulan berbat bir dil konuşuyordu.

“Jal!” Başını kaldırıp el salladı. “Gelsene!”

Düşünüp taşındım ama kaçış yok gibiydi. Sleipnir’in dizginlerini gemi halatlarından birinin üstüne attım ve iki ayak bileğimi de kırmadan aşağı inmenin bir yolunu bulmak üzere yürümeye koyuldum.

Tuza bulanmış iplerden ve çürüyen kalaslardan yapılma sarsak bir merdivenden kendimi kurtardıktan sonra dönüp baktığımda sekiz Viking’in merakla beni incelediğini gördüm. Dikkatimi çeken ilk şey Kuzeylilerin “hoş geldin yumruğu” değil, çoğunun tıpatıp aynı olmasıydı.

“Beşizler herhalde, değil mi?” Adamları saydım.

Snorri beşinden ikisinin omzuna kolunu attı. Buz parçası gibi gözleri ve Kuzey’in o “içinde bebek kaybolacak kadar bùyük” tarzına göre çok daha kısa kesilmiş olan sakalları olan beyaza çalan sarı saçlı tiplerdi. “Hassas noktaya değindin Jal. Bunlar Jarl Torsteff’in sekizizleri. Atta şu anda Valhalla’da, Odin’in masasında oturuyor, Sex ve Sjaу’yla birlikte.” Bana

sert bir bakış attı ve yüzümü maske gibi sabit tuttum. “Bunlar Ein, Tveir, Thrir, Fjörir ve Fimm.”

Tahminimce az evvel Kuzeyli dilinde beşe kadar sayma dersi almış ve aynı anda Jarl Torsteff’in kıt hayal gücü hakkında bir fikir sahibi olmuştum. Onlara her zaman beşizler demeye karar verdim. Böylesi daha sağlıklıydı.

“Bir de Tuttugu var.” Snorri uzanıp kısa, şişman bir adamın omzuna bir yumruk attı. Kızıl bir sakal, adamın başının her iki yanından büyük bir şevkle fışkırıyor ama çenesinde tam olarak birleşemiyordu. Bu adam daha yaşlı, otuzlarının ortalarında, beşizlerden on yaş kadar büyüktü. “Ve Nişancı Arne, en iyi atıcımız!” Bu sonuncusu en yaşlılarıydı. Uzun, zayıf, hüzünlü, çarpık dişli, saçları dökülen, siyah sakalı kırılaşmaya başlamış bir adamdı. Onu bir tarlada ekinlerin üzerine eğilmiş halde görseydim sıradan bir köylü zannederdim.

“Ah,” dedim, kanlarımızı karıştırmak ya da birbirimizin eline tükürmek zorunda kalmayacağımızı umarak. “Sizleri tanıdığımı çok sevindim.”

Yedi Viking bana sanki yeni tuttukları ve daha önce görülmemiş bir tür balıkmışım gibi baktılar. “Bir sorun mu yaşadınız?” Kırık yelken direğini gösterdim ama eğer kürek sıralarını doldurması gereken otuz kadar fazladan adam Kılıçbalığı’nda kupalar dolusu tuzlu biranın tadını çıkarıyorsa sorun kısalmış yelken direğinden ve birkaç yırtık yelken bezinden çok daha büyüktü.

“Batık Adalar sorunu!” dedi beşizlerden biri, herhalde Ein.

“Umbra’da bir yerleşimimiz yok artık.” Bunu beşizlerden bir diğeri Snorri’ye söyledi.

“Artık Ölü Adalar diyoruz onlara,” dedi Tuttugu başıyla birlikte gıdısı da sallanarak.

“Ölü çağırıcılar bizi gemilerimize kadar kovaladı. Fırtınalar bizi güneye sürükledi,” diye ekledi Nişancı Arne ellerindeki nasırlara bakarak.

“Brit’te kaza yaptık. Gemiyi onarmamız aylar sürdü. Peki ya yerliler?” Beşizlerden biri teknenin kenarından denize, epey uzağa tükürdü.

“O zamandan beridir kıyılardan gide gide eve dönmeye çalışıyoruz.” Arne başını iki yana salladı. “Normardi’nin donanmasından, Temren’den çıkan devriye teknelerinden, Co-naught korsanlarından kaç kaç... Ve Denizler Kralı Aegir bizden nefret ediyor. Bizi geri püskürtmek için fırtına üstüne fırtına gönderdi.”

“Ben bunun ardından deniz yılanları bekliyordum; belki de bir su canavarı, neden olmasın?” Tuttuğu gözlerini devirdi. “Ama artık buradayız. Dost sularda. Birkaç tamirattan sonra Karlswater’ı geçebiliriz!” Elini beşizlerden rastgele birinin omzuma attı.

“Bilmiyor musunuz?” diye sordum.

Snorri alnını kırıştırdı ve teknenin kenarına yürüyüp dışarı eğilerek açık denizin üzerinden kuzeye baktı.

“Neyi bilmiyor muyuz?” diye sordu birden çok ağız. Tüm gözler benim üzerimdeydi.

Hatamı anladım. Bir adamın gemisine kötü haberlerle gelmemelisin. Yoksa çabucak geri inebilirsin, hem de su tarafından.

“Den Hagen’de Undorethlerden hiç söz edilmediğini biliyoruz,” dedi beşizlerden Ein, gözünün kenarında yara izi vardı. “Yelkenli gemilerin yanaştığını söyleyen yok. Hardanger limanlarından Uulisk’te baskınlar olduğuna dair hikâyeler geliyor ama ayrıntı yok. Dört gündür buradayız ve öğrenebildiklerimiz bunlardan ibaret. Siz başka bir şey biliyor musunuz?”

“Snorri’nin anlatması gerekir,” dedim. “Benim anlatacaklarım hep ondan duyduğum şeyler ve onları doğru hatırlamak

konusunda kendime güvenemem.” Bunu dememle tüm o dik bakışlar Snorri’ye döndü.

Snorri bir eli baltasının üstünde, tüm heybeti ve ciddiye-tiyle hepimize yukarıdan bakıyordu. “Ölülerin şerefine kadeh kaldırabileceğimiz bir yerde anlatmalıyım bunu kardeşlerim.” Bunu dedikten sonra liman duvarına doğru yürüyüp benim inerken görmediğim bir dizi taş basamaktan hızla yukarı çıktı.

Snorri bizi, içki içilen masalardan gemiyi görebileceğimiz rıh-tım kenarındaki bir meyhaneye götürdü. Bence gemi çalmaya değer değildi ama o bunu şansa bırakmamakla akıllılık ediyor olabilir. Ne de olsa Den Hagen gibi bir yer herkesi çok geç-mededen burayı terk etmek için can atar hale getirirdi, o nedenle sahipsiz herhangi bir gemiyle denize açılacak kadar çaresiz durumda adamlar olabilir, hatta Kuzeylileri limana getiren şu su sızdıran leğen misali tekneyle bile.

Ben Tuttugu’yla birlikte grubun arkasından yürüdüm. “Viking yelkenlilerinin, şey, daha uzun olmasını beklerdim.”

“Bu bir *snekkja*.”

“Haa.”

“En küçüğü.” Her ne kadar akli muhtemelen Snorri’nin anlatacaklarında olsa da Tuttugu cehaletime gülümseyerek karşılık verebildi. “Yirmi sıra. *Skei* onun iki katını taşır. Bizimkinin adı *Ikea*, ejderhadan geliyor, biliyor musun?”

“Evet.” Bilmiyordum ama yalan söylemek açıklama dinle-mekten daha kolaydı. Teknelerine o kadar ilgi bile duymuyordum fakat ona canımı teslim edecek kadar güvenebilirmişim gibi görünüyordu, hem de istediğimden daha erken. Onların *snekkja*’larının iki katı büyüklükteki bir gemi yine büyük gibi gelmiyordu bana ama Kuzey’in gücü hep hızlı teknelere sahip olmasında yatmıştı, çok sayıda hızlı tekneye. Tüm bu tecrü-

beyle o lanet olası şeylerin en azından denize açılmaya müsait olması için dua etmeliydim.

Uzun bir sıranın etrafına iskemleler çektik, yerlilerden bazıları akıllıca davranarak diğer masalara geçmeye karar verdi. Snorri bira istedi ve masanın başına oturup karşıdaki *snekkja*'nın liman duvarının üzerinde dalgalanan yelkenlerine baktı. Arkalarındaki gökyüzünde karanlık ve değişken görünen, kimi hafif yağmur serpiştiren ama hepsi ikindi güneşinin eğimli ışınlarıyla aydınlanan bulutlar vardı.

“Valhalla!” Snorri, kadınlar biraları getirdiğinde üstü köpük dolu ilk kupayı tepsiden kapıverdi.

“Valhalla!” Yumruklar masaya indi.

“Bir savaşı kaçırıldığı savaştan korkar. Kendisinin katılabildiği her çarpışmadan çok, geçip giden, onsuz biten, başka hiçbir savaş galibiyetinin değiştiremeyeceği çarpışmadan korkar.” Snorri dikkatlerini toplamıştı. Durup birasından kana kana, uzun uzun içti. “Ben Einhaur’da savaşmadım ancak hikâyesini Sven Kırıkkürek’ten duydum, eğer onun eğri dilinden doğru bir söz duymak mümkünse tabii.”

Bunun üzerine *Ikea*’nın tayfası arasında bakışmalar, mırıldanmalar oldu. Duyabildiğim birkaç kelimeden, hiçbirinin Kırıkkürek’e saygı duymadığı belliydi.

“Sekiz İskele’deki çarpışmada dövüştüm. Bir çarpışmadan çok katliamdı. Hayatta kalmanın utancını her gün yaşıyorum.” Tekrar içti ve hikâyeyi anlatmaya başladı.

Güneş alçalıyor, gölgeler uzuyor, dünya geçip gidiyor fakat kimse farkına varmıyordu. Snorri’nin sesiyle büyülenmiştik ve ben, tüm hikâyeyi daha önce duyduğum halde tadını bile almadan biramı yudumlayarak onun anlattıklarını dinliyordum. Siyah Kale’ye varışına kadar olan her şeyi.

Snorri siyah lekeyi gördüğünde onu ölmenin bir belirtisi sandı, sanki ıssızlık kendisini ele geçirmeye çalışırken görme yetisini yitiriyordu. Ama leke kaybolmayıp yerinde kaldı ve Snorri sendeleyerek ilerledikçe büyüdü. Ve zamanla Siyah Kale'ye dönüştü.

Karların altındaki eski bazalt alanlarından oyularak çıkarılmış dev bloklardan yapılmış olan Siyah Kale, Acı Buz'un karşısında güdük bir başkaldırı gibi duruyor, buz örtüsünün geniş ve yükselen uçurumları karşısında ufacık kalıyordu. Kalenin var olduğu uzun yıllar boyunca buz ilerlemiş, geri çekilmiş, tekrar ilerlemişti ama hiçbir zaman tam olarak o siyah duvarlara ulaşmamıştı. Kale sanki buz devlerinin hâkimiyetine karşı insanlığın son bekçisi olarak duruyordu.

Gördüğü manzaradan güç alan Snorri, kardan bembeyaz olmuş fok derisi pelerinine iyice sarınıp kaleye daha da yaklaştı. Doğudan esen bir rüzgâr buzun üzerini süpürerek gelip ince ve kuru karı girdaplar ve cereyanlar halinde havaya kaldırdı. Snorri içindeki son sıcaklığı da yitirerek, her bir adımda büzülüp bir daha yerinden kalkamama tehlikesi içinde, rüzgârın keskin şiddetine yaslanarak ilerledi.

Kalenin rüzgârı kestiği yerde, Snorri sanki desteği elinden alınmış gibi neredeyse yuvarlanıyordu. O kadar yakın olduğunu görmemiş ya da hedefine ulaşabileceğine gerçekten inanmamıştı. Mazgallardan bakan kimse yoktu. Her bir dar pencere sürgülenmiş ve karla kaplanmıştı. Dev kapılarda nöbet tutan tek bir muhafız yoktu. Elleri ve beyni uyuşmuş olan Snorri ne yapacağını bilemez halde duruyordu. Herhangi bir planı yoktu; sahip olduğu tek şey, Sekiz İskele'de başlamış olan ve orada bitmiş olması gereken şeyi bitirme isteğiydi. İki çocuğundan uzun yaşamıştı. Egil ya da Freja'dan daha uzun yaşamak değil, sadece onları kurtarmak için savaşmak istiyordu.

Zaten iyice zayıf durumda olan Snorri, karda bekleyerek daha da zayıf düşeceğini biliyordu. Acı Buz'un uçurumlarına

tırmanamayacağı gibi kalenin duvarlarına da çıkamazdı. Hel'i iki eliyle kavradı ve babasının baltasıyla Siyah Kale'nin kapılarını dövmeye başladı.

Çok uzun bir süre sonra yukarıdaki bir sürgünün açılmasıyla Snorri'nin başına buz ve kar döküldü. Yukarı baktığında sürgüler tekrar kapanmıştı. Kapiya tekrar vurdu, soğğun verdiği yavaşlık ve aptallıkla zihninin bulandığını biliyordu ama farklı bir yol düşünemiyordu.

“Sen!” diye bağırdı yüksekten bir ses. “Kimsin?”

Snorri yukarı baktı ve orada, kurt postları içinde, aşağıyı daha iyi görmek için dışarı sarkan Sven Kırıkkürek'i gördü. Dalgаланan kızıl ve altın sarısı saçlarından yüzü okunmuyordu.

“Snorri...” Snorri bir an hissizleşmiş dudaklarıyla tam adını söyleyemedi.

“Snorri ver Snagason?” diye gürledi Kırıkkürek hayret içinde. “Ortadan kayboldun! Savaştan kaçtı dediler senin için. Ah, bu çok iyi. Aşağı inip kapıları kendim açacağım. Bekle orada. Kaçma yine.”

Ve Snorri bekledi; beyaz elleriyle baltasını kavramış, öfkesiyle ısınmaya çalışıyordu. Ama soğuk kemiklerini sarmış, gücünü, iradesini, hatta hafızasını tüketiyordu. Soğğun kendi tadı vardır. Isırılmış dil gibidir tadı. Her yanını sarar, yaşayan bir şey, seni öldürmek isteyen bir hayvan gibi; öfkeyle değil, dişle ya da pençeyle değil, teslim olmanın merhametli yoluyla, onca acı ve sefaletten sonra uzun gecenin içine usulca çekilmene izin verme iyiliğini göstererek.

Kapılardan gelen sürtünme sesi onu daldığı düşüncelerin arasından çekip aldı. İrkilerek geriye çekildi. İki dev, yassı kereste parçası, onları çekmeye uğraşan adamların homurtuları arasında buzlu taşın üzerinde titreyerek geriye doğru açıldı.

On metre kadar geride, kalın duvarların ötesinde, eldivenli ellerinin birinde baltası, diğerinde küçük kalkarıyla Sven Kırıkkürek açık avluda ayakta bekliyordu.

“Surlardan bir mızrak atarak işini bitirebilir ya da karların seni almasına izin verebilirdim ama Demir Kırklar’ın şampiyonu daha iyi bir sonu hak ediyor.”

Snorri, onuru ya da bir savaşçının nasıl ölmesi gerektiğini önemseyen bir adamın Sekiz İskele’ye gün ışığında, fiyordun ötesinden borularını öttürerek gelmesi gerektiğini söylemek istedi. Söylemek istediği çok şey vardı. Emy ve Karl’dan söz etmek istiyordu ama buz dudaklarını mühürlemişti ve kalan bütün gücünü karşısındaki adamı öldürmek için kullanacaktı.

“Gel o zaman.” Kırıkkürek onu eliyle içeri çağırırdı. “Buraya kadar gelmişsin. Korkunun seni yolculuğunun son birkaç adımını atmaktan alıkoyması yazık olur.”

Snorri yalpalayarak koşmaya çalıştı, ayakları hızlanmasına müsaade etmeyecek kadar buz kesmişti. Sven Kırıkkürek’in kahkahası, ensesine sopayı yemeden önce duyduğu son şeydi. Kapıları açan adamlar aslında onların ardında beklemiş ve Snorri aralarından geçtiği anda onu bayıltmışlardı.

Yakıcı bir sıcaklıkla uyandı. Tepesinde gerilmiş olan kollarında sıcaklık vardı. Vücudunun uç noktaları yanıyormuşçasına ısınmıştı. Isı tüm yüzüne yayılmıştı. Acı da öyle. Her yeri acıyordu.

“Ne?..”

Ağızından çıkan nefes havada tüy gibi topaklandı. Sakalından hâlâ buz parçaları sarkıyor, göğsüne su damlaları düşüyordu. Damlalar ne o sırada hissettiği kadar sıcak ne de daha önceki hava kadar soğuktu.

Başını kaldırınca kafatasının arkasındaki yara sert taş duvara değdi ve çatlamış dudaklarının arasından yarım bir küfür savurdu. Önündeki salonda bir düzine adam, uzun taş

bir masanın öte ucundaki kocaman bir şöminede yanan küçük bir ateşin önünde toplanmıştı. Hardangerli Kızıl Vikingler olan Kırıkkürek'in adamları, Acı Buz'un bu kadar yakınında, Uulisk kıyılarından ayrılmayan Undorethlerden daha da eğreti duruyorlardı.

Snorri kendisini esir tutan adamlara kükredi, tüm öfkesiyle haykırdı, ağır küfürler etti, boğazı kuruyup sesi yitene kadar bağırdı. Ona aldırmadılar, dönüp bakmadılar bile. Sonunda mantığı öfkesine üstün geldi. Hiçbir umudu kalmamıştı ama orada duvara bağlı halde tehditler yağdırırken ne kadar acı-nası bir görüntü sergilediğini anladı. Harekete geçme şansını kullanmıştı. İki kere. İkisinde de başarısız olmuştu.

Kırıkkürek salona şöminenin yakınındaki bir kapıdan girdi ve ateşin başında ellerini ısıttı, masanın uzunluğu boyunca yürüyüp esirinin durumuna bakmadan önce adamlarıyla konuştu.

"Eh, aptallık ettin." Başparmağı ve işaret parmağıyla çenesini ovdu. Yakından bakılınca bile yaşı anlaşılmıyordu. Kırk mıydı? Elli mi? Yara izleri taşıyan, yıpranmış, kemikleri sayılan, Snorri'den bile daha iri, kızıl sarı yelesi hâlâ sık, koyu gözlerinin kenarlarında kazayakları olan bir adamdı ve ele geçirdiği adamı ölçüp tartarken bakışlarında bir kurnazlık vardı.

Snorri cevap vermedi. Aptallığı *daha önce* etmişti.

"Ardından bu kadar çok meyhane hikâyesi anlatılan bir adamdan daha fazlasını beklemiştim."

"Karım nerede? Oğlum nerede?" Snorri onu tehdit etmedi. Kırıkkürek tehditlerine gülerdi.

"Bana neden kaçtığını söyle. Snorri ver Snagason'un aptal olduğu belli oldu ve çok şaşırmadım. Gerçi daha fazlasını bekliyordum. Ama korkak olması?"

"Yaratıklarının zehri beni bayılttı. Düştüm ve üstümü karlar örttü. Oğlum nerede?" Bu adamların önünde Freja'dan söz edemezdi.

“Ah.” Kırıkkürek dönüp adamlarına baktı, hepsi dinliyordu. Siyah Kale’de pek nadiren eğlence bulabiliyorlardı. Yaktıkları kömürler bile büyük bir çaba sarf edilerek kızaklarla taşınmak zorundaydı. “Güvende diyebilirim, sen bir tehdit oluşturmadığın sürece.”

“Sana adını söylemedim.” Snorri iplerini çekiştirdi.

Kırıkkürek sadece kaşını kaldırdı. “Snorri ver Snagason’un oğlu kimseye babasının kapılarımızı bir orduyla yıkıp kendisini kurtarmaya geleceğini söylemiyor mu sanıyorsun? Dediklerine bakılırsa bir baltayla hepimizin kellesini alıp fiyorttan aşağı yuvarlayacakmışsın.”

“Onları neden tutuyorsun?” Snorri adamın gözlerine baktı. Acısı, Egil’in başarısız olmuş bir babaya olan güvenini düşünmemesini sağlıyordu.

“Ah, pekâlâ.” Sven Kırıkkürek bir sandalye çekti ve baltasını dizlerinin üstüne koyarak oturdu. “İnsan denize açıldığında küçük bir şeydir, gemisi de ondan çok büyük değildir ve hava bizi nereye götürürse oraya gideriz. Fırtına bizi önüne katar. Dalgalarla inip kalkarız. İster Afrik kıyısından yola çıkmış sıska bir balıkçı olsun Yutan Deniz’e açılan ister yüz adam öldürmüş koca bir Viking, hiç fark etmez. Rüzgâr yön verir hepimize.

“Mesele şu, Snorri ver Snagason. Rüzgâr yön değiştirdi. Artık Adalar’dan esiyor ve havayı belirleyen yeni bir tanrı var. Ne iyi ne de temiz bir tanrı ama bunu değiştirmek bizim elimizde değil. Biz denizdeyiz başımızı eğip görevimizi yapar, suyun üstünde kalmayı umarız.

“Adalar artık Ölü Kral’ın elinde. Orada Jarl Torsteff’in ve Demir Jarl’ın, Hardanger’in Kızıl Jarllarının gücünü kırdı. Hepsi kendi limanlarına çekildi.

“Şimdi bizim için geliyor, ölülerle birlikte, aralarında bizim de ölülerimiz ve ölümün ötesinden gelen canavarlar var.”

“Savaşmalısın onlarla!” Snorri iplerin gücüne karşı boşuna çabaladığını fark etti.

“Sen savaşmanın ne yararını gördün Snorri?” Gözlerinde bir katılık, acı ve okunması zor bir şey vardı. “Denizle savaşırsan boğulursun.” Dizindeki baltayı kaldırdı, onun ağırlığıyla teselli buldu. “Ölü Kral ikna edici biri. Senin şu karınla oğlunu bu odaya getirip yüzlerine sıcak demir tutsam... sen de beni ikna edici bulabilirsin, değil mi?”

“Vikingler çocuklarla savaşmaz.” Snorri yenilgi nedir biliyordu. Buraya gelip ailesini yüzüstü bırakmaktansa buzun kendisini almasına izin vermesi daha iyi olurdu.

“Undorethler baskın yaptıklarında yetim ve dullara dokunmuyorlar mı?” Bunun üzerine ateşin etrafındaki adamlardan hor gören bir homurdanma geldi. “Snorri Kızıl Balta son yolculuğuna gönderdiği nice adamın oğullarını ve kızlarını evlat mı edindi?”

Snorri’nin verecek cevabı yoktu. “Neden buradalar? Neden esir alındılar? Neden burası?”

Kırıkkürek sadece başını salladı, şimdi daha yaşlı görünüyordu, kırktan çok elli gibiydi. “Bilmesen daha rahat uyursun.”

“Ne rüyalar gördüm.” Snorri meyhane masasının ucunda başını kaldırdı. Aslaug onun gözlerinden bize bakıyordu, gözleri batan güneşin son ışıklarında şimdi kara kehribar gibi boncuk boncuk parlıyordu ve kanlanmıştı. Ağın içinden baktıklarını hayal edebilir ve bir örümcek gölgesinden başka gerçek doğasını ele verecek hiçbir şeyi olmayan bir *jötnar* güzeline tutunan yalanlar tanrısı Loki’nin hikâyesine bir an için inanabilirdi insan. “Öyle rüyalar ki...” O bakışlar beni buldu. “Daha karanlık olabileceklerine inanmak zor.”

Baraqel’in derimin altında kımıldadığını hissettim ve o parıltının başlamasını bekledim, Gowfaugh’dan kalan ve

hâlâ taşıdığım yaraların arasından ışığın sızmasına, aydınlığın tırnaklarımın altından fışkırmasına hazırdım. Masanın uzunluğu boyunca, kısa temaslardan bildiğimiz o çatırdayan güç oluşmaya başladı. Onu şimdi savaşa hazır haldeki Aslaug ve Baraqel'in, karanlık ve aydınlığın simgelerinin arasındaki enerjiden biliyordum.

Neden diye sormak istedim, Snorri'nin Kırıkkürek'e sorusunu tekrarlayarak: Neden? Nasıl ve ne için satıldığını bilmek istiyordum. Ama her şeyden çok Aslaug'un bakışlarını benden uzaklaştırmasını istiyordum, o yüzden önüme bakıp sakinliğimi korudum. Masadakiler hemşehrilerindeki bu garipliği görmüş ya da sezmiş ve sessiz kalmışlardı. Gerçi sessizliklerinde Undoreth için tuttukları yasın da payı vardı belki.

Beşizlerden biri, "Einhaug da mı yağmalandı?" diye sorarak sessizlik anını bozdu.

"Sekiz İskele'ye gelmeden önce mi yaptılar bunu?" diye sordu bir diğeri.

"Ya Kara Şelale?" dedi Tuttugu.

"Hepsi yağmalanmış olmalı." Nişancı Arne gözlerini masanın üstünden ayırmadı. "Yoksa şimdiye on tane hikâye duyardık."

Snorri dışında masadaki her adam birasını alıp bitirene kadar içti.

"Düşman orada, Siyah Kale'nin ötesinde," dedi Snorri. Gece onun etrafında yoğunlaştı, güneş hâlâ batıdan batarken ve denizin içinde kaybolmamışken olması gerekenden daha karanlıktı. "Oraya gideceğiz. Herkesi öldüreceğiz. Eserlerini yerle bir edeceğiz. Ölümünden daha karanlık bir dehşet göstereceğiz onlara."

Kuzeyliler, huzursuz bir büyülenme haliyle Snorri'yi izleyerek bira kupalarını indirdiler. Bir kez daha denize, güneşin yanan kenarının hâlâ ufku kırmızı mücevherlerle süslediği batıya baktım. Gitgide daha az, daha az göründü ve kayboldu.

“Ey Undoreth, karları Hardanger kanına bulayacağız!”
Gün batımıyla özgür kalan ve gözleri berraklaşan Snorri’nin ayağa kalkmasıyla masa taşlara sürtünerek geri gitti. “Sevdiğimiz ne varsa geri alacağız ve o Kızıl Vikinglere nasıl kan döküleceğini göstereceğiz.” Baltasını başının üstüne kaldırdı. “Undorethlerdeniz biz, Çekicin Çocukları’ndan. Odin’in kanı akar damarlarımızda. Fırtınada doğanlarız biz!”

Ve Aslaug’un Kuzeylileri karanlık tehditlerinden etkilenmemiş halde bıraktığı yerde, Snorri onları bir anda ayağa kaldırmış, akşam göğüne karşı isyanlarını haykırımlarını, tahtalar çatlayıp kupalar yerinden sıçrayana dek masayı yumruklamalarını sağlamıştı.

“Daha fazla bira!” Snorri sonunda masaya bir kez daha vurarak oturdu. “Ölülerin şerefine içiyoruz.”

“Bizimle gelecek misin Prens Jalan?” diye sordu Tuttugu, servis elemanından uzun bir sürahi aldı, tepesi beşizler kadar beyaz bir köpükle kaplıydı. “Snorri memleketinde sana kahraman dediklerini, düşmanlarının ise sana ‘Şeytan’ adını taktığını söylüyor.”

“Görevim Snorri’ye ülkesine kadar eşlik etmemi zorunlu kılıyor,” diyerek başımı salladım. Bir iş üzerine kaldığında en iyisi onu zarafetle kabul etmek ve işin içinden sıyrılmak için ilk fırsat doğana kadar iyice sömürerek ondan alabileceğin her şeyi almaktır. “Bakalım şu leş yiyici Hardangerliler bir Kızıl Hudut prensinin karşısında ne yapacaklar.” Bu işten ceset olarak çıkmamanın bir yolunu bulacağımı umuyordum.

“Snorri’nin tek kişi olarak yapabildiğinden daha iyisini dokuz kişi olarak yapabileceğimizi neye dayanarak düşünüyoruz?” Nişancı Arne bıyığından bira köpüğünü sildi, sesi korku dolu olmaktan çok aksiydi. “Kırıkkürek’in Einhaur’u ve Uulisk boyunca bütün köyleri yağmalamaya yetecek kadar adamı vardı.”

“Güzel soru.” Snorri, Arne’yi işaret etmek için uzandı. “Bir kere şunu anlayın ki Siyah Kale’de çok az adam vardı ve orası hiçbir zaman tamamen doldurulabilecek bir yer değil. Orada yenen her yemek buzun üzerinden sürüklenerek getirilmek zorunda. Her bir kütük ve kömür çuvalı oraya taşınmak zorunda. Peki neye karşı savunma yapacaklar? Acı Buz’un dibinde çalısan, bir efsanenin peşinde tüneller kazan kölelere karşı mı?”

“İkincisi, daha hazırlıklı gideceğiz. O an harabelerden toplayabildiğimiz şeyleri giyiyor olmayacağız. Zihnimiz açık yola çıkacağız ve öldürme duygusu bize gerekli olana kadar yüreklerimizde kapalı kalacak.

“Üçüncü ve son olarak: Başka ne yapacağız ki? Son özgür Undorethleriz biz. Halkımızdan geriye kalan kim varsa orada, buzun üstünde, başka adamların elinde.” Durdu ve geniş ellerini masaya koydu, açtığı parmaklarına baktı. “Karım. Oğlum. Bütün hayatım. Yaptığım her iyi şey.” Ağzında bir seğirme oldu ve ayağa kalktığı sırada sesi bir hırlamaya dönüşerek bir kez daha kükreme halini aldı.

“Yani size zafer vadetmiyorum, eski karılarınıza döneceğinizi ya da yıkılanları yeniden yapacağımızı da. Sadece acı, kan, kırmızıya boyanmış baltalar ve son bir kez düşmanlarımıza karşı birlikte savaşma şansı vadediyorum. Ne diyorsunuz?”

Ve elbette manyaklar kükreterek bunu onayladı, ben de gönülsüzce masaya yumruğumu vurdum ve bu belanın içinden nasıl çıkabileceğimi merak ettim. Eğer Sageous yalan söylemediyse veya yanılmadıysa belki Snorri taarruz sırasında öldü ve ben de geriye yakın bir yerde gizlenerek ilerliyor olursam büyü bozulduğu anda kaçabilirdim. Elbette dokuz adamdan arkasına saklanacak pek fazla sıra çıkmazdı ve şu Siyah Kale’nin kaçılacak herhangi bir güvenli sığınağa uzaklığı çok elverişsizdi.

Şimdilik en iyi politika hissizleşene kadar içmek ve yarının daha iyi fırsatlar sunmasını umut etmektir.

“Buradan çıkarılacak en önemli ders,” dedim tüm Kuzeyliler kupalarını ağızlarına dayayıp susmuşken, “fazla aceleci davranmamak. İşin püf noktası planlama. Strateji. Ekipman. Snorri’nin o ilk sabırsızlığıyla unuttuğu her şey.”

Ne kadar gecikirsek bu lanetin etkisini yitirmesi ya da arada bir kaçış fırsatının doğması o kadar olasıydı. Önemli olan, *Ikea*’nın ben ona binmemek için kullanabileceğim tüm imkânları kullanmadan denize açılmamasıydı. Omuz silkerek biramı kafama diktim ve bir tane daha istedim.

YİRMİ DÖRT

Bazı akşamdan kalma halleri öyle korkunç olur ki tüm dünya savrulurken senin etrafında dönüyor, bu hareketle duvarlar bile gıcırdıyormuş gibi hissedersin. Diğerleri buna kıyasla daha hafiftir ve anlarsın ki sarhoşken bir grup Viking seni yelkenli gemilerindeki sarılmış bir halat yığınının üstüne atıp denize açılmıştır.

“Ah, piç kuruları.” Tek gözümü aralayıp büyük bir yelkenin tepemde dalgalandığını ve martıların uskumru rengi bir göğün altında, benim çok üstümde daireler çizdiğini gördüm.

Doğrulup oturdum, kustum, ayağa kalktım, takılıp düştüm, kustum, teknenin kenarına kadar emekledim, bol miktarda kustum, emekleyerek diğer kenara gittim ve bildiğim ve belki bir daha hiç göremeyeceğim dünyaya ait tek iz olan ufuktaki ince koyu çizgiye bakarak inledim.

“Denizci değilsin demek?” dedi Nişancı Arne. Bir sıraya oturmuş, küreğini önünde sabitlemiş, elinde bir pipoyla beni izliyordu.

“Vikingler tütün içer miydi?” Bayağı yanlış görünüyordu bu, sakalı tutuşabilirdi sanki.

“Bu Viking içiyor. Elimize bir kurallar kitabı verilmiyor sonuçta.”

“Herhalde.” Ağızımı sildim ve teknenin kenarına asılarak durdum. Beşizler yelken ve halatlarla karmaşık işler yapıyorlardı. Tuttugu pruvadan dalgaları izliyor, Snorri de kış tarafında yekeyi tutuyordu. Bir süre sonra kendimde yalpalayarak gidip Arne’nin yanındaki sıraya çökecek gücü buldum. Neyse ki rüzgâr onun dumanını diğer yöne taşıyordu, yoksa eğer çok çabalarsam geçen haftanın yemeklerinin yeniden ortaya çıkıp çıkmayacağını görme şansımız olabilirdi.

“Şu size verilmeyen kurallar kitabındaki başka hangi kuralı çiğnedin?” Dikkatimi denizin yükselip alçalmasından uzaklaştırmam gerekiyordu. Açık gökyüzüne ve ılımlı rüzgârlara rağmen bir tür fırtınayı göğüslüyor gibiydik.

“Eh...” Arne piposunu tüttürdü. “Meyhanede içmek ve şarkılar söylemek pek bana göre değil aslında. Buzun üstünde olup biraz balık tutmayı yeğlerim.”

“Senin yeteneklerine sahip bir adamın buzda küçük bir delik açıp suyun içinden kancayla çekebileceği değil de okla vurabileceği bir avın peşine düşmek isteyeceğini düşünürdüm.” Hayatta kalma umudumun büyük bir kısmını Nişancı Arne’ye bağlamıştım. Eline yay aldığı anda ölümcül olan bir adamın iyi tarafı, pek fazla şeyin başına dert açabilecek kadar ona yaklaşmamasıdır. Eğer olaylar beni dörtlüye kaçmaktan alıkoyacak şekilde gelişirse bir çarpışmada yanında durmak isteyeceğim adam öyle biri olur. “Lanet olsun! Atım nerede?”

“Muhtemelen parçaları Den Hagen’in alçak yamaçlarına dağılmış haldedir.” Arne ağızıyla çiğneme hareketi yaptı. “Yahni, sosis, at pastırması, at kavurma, dil çorbası, soğanlı ciğer, kızarmış at, mmm... Hepsi güzeldir.”

“Ne? Ben...” Bu cümleinin son sözcüğü midemden çıktı. Sesli harflerle dolu ve çoğunlukla teknenin kenarından dalgalı denize söylenen uzun bir sözcüktü.

“Snorri bu sabah onu satılık hayvan alanına götürüp sattı,” diye seslendi Arne arkamdan. “Eyer kısraktan daha çok para etmiş.”

“Lanet olsun.” Çenemden akan salyayı, rüzgâr üstümü başımı onunla süslemeden sildim. Tekrar sıraya oturup başımı ellerimin arasına alarak biraz dinlendim. Çemberi tamamlıyor-duk sanki. Bu kâbus benim Viking dolu bir tekneye apar topar bindirilmemle başlamıştı ve işte yine buradaydık. Daha büyük bir tekne, daha fazla su, daha fazla Viking ve aynı sayıda at.

“Nişancı ha?” Arne’nin yanında güvende olabileceğim düşüncesiyle keyfimi yerine getirmeyi umuyordum. “Bu unvanı nasıl kazandın?”

Arne rüzgârın çabucak alıp götürdüğü berbat bir duman bulutu üfledi. “Çok uzakta olan küçük bir hedefi vurmanın iki yolu vardır. Yetenek ya da şans. Kötü bir nişancı değilim, onu demek istemiyorum. Ortalamadan iyiyim kesinlikle. Özellikle de şimdi, yaptığım onca pratikle. ‘Bırakın Nişancı yapsın atışı,’ diyorlar. ‘Yayı Arne’ye verin.’ Ama o gün, Jarl Torsteff’in düğün şenliklerinde...” Arne omuz silktili. “Yarışmalara katılmak üzere her yerden adamlar getirtilmişti. Balta fırlatma. Kaya kaldırma. Güreş. Tüm o şeyler. Okçuluğa gelince, eh, hiçbir zaman güçlü yanımız olmadı ama gönüllü olan çok kişi vardı. *Jarl* bir madenî parayı çok uzak bir noktaya koydurdu ve kimse lanet şeyi bir türlü vuramadı. Benim denememe izin verilene kadar karanlık çökmeye başlamıştı. İlk denemede vurdum. Ondan sonra da hikâyelerin ardı arkası kesilmedi. İşte dünyada bu işler böyledir evlat. Ortaya bir hikâye atarsın, unutulup gitmesi gereken küçük bir hikâye, sonra kısa bir an gözlerini ondan ayırırsın ve geri dönüp baktığında seni dişlerinin arasına

alıp sallayacak kadar büyümüş olduğunu görürsün. Böyledir bu işler. Hayatlarımız hep hikâyelerden ibarettir. Bazıları yayılır ve anlatılarak büyür. Diğerleri sadece bizimle tanrıların arasında anlatılır, günlerimizin sonunda karşılıklı mırıldanılır ama onlar da büyür ve bizi aynı şiddetle sarsar.”

İnleyerek sıranın üstüne uzandım, onun “işkence aleti” ile “yatak” arasındaki orta noktayı geçmesini sağlayacak bir açı bulmaya çalıştım. Sıraların arasına yattım ama teknenin her bir sallanışıyla pis kokulu sintine suyu, üzerinde savrulduğumuz dev dalgaların küçük birer taklidi gibi koridorda çalkalanıyordu.

“Fırtına dindiğinde beni uyandır.”

“Fırtına mı?” Üzerime bir gölge düştü.

“Bana yolculuğun hep böyle olduğunu söyleyeceksin, değil mi?” Gözlerimi kısarak tepemdeki figüre baktım. Parlak göğün altında karanlık bir görüntüsü vardı, güneş ışığı etrafından sızarak gözlerimi kamaştırıyordu. Uzun bir adamdı, sinir bozucu derecede atletikti. Beşizlerden biri.

“Ah, hayır.” Karşıdaki sıraya oturdu, akşamdan kalma halimle neşesini hiç çekemiyordum. “Nadiren bu kadar iyi olur.”

“Öğğrrh.” Gerçek sözcükler konu hakkındaki hislerimi ifade etmeye yetmiyordu anlaşılan. Skilfar kaderimde bir yelkenli gemiyi kusmukla doldurup sonunda yarattığım pisliğin içinde boğulmak olduğunu görmüş müydü acaba?

“Snorri senin yaralardan anladığını söylüyor.” Davet beklemeden kolunu sıyırmaya başladı. “Bu arada ben Fjórir, ayırt edilmemiz zor olabilir.”

“Tanrım!” Fjórir kirlenmiş keteni kolunun üstünden kaldırırken yüzümü buruşturdum. Tırtıklı bir kesik, kolunun ta içine kadar iniyor, şişkin etinin iki yanında da siyahtan koyu mora kadar her rengi sergiliyordu. Pis kokusu gereken her şeyi anlatıyordu. Yarası kötü kokmaya başlayan bir adam mezarlığa doğru ağır ağır yürüyor demektir. Belki kolu kesilirse kurtu-

lurdu, gerçekten bilmiyordum. Dövüş çukurlarında olasılıklarla oynamak dışında böyle şeylerde pek deneyimim yoktu. Doğru, Scorrion sınırlarında benzer nahoşluklar olmuştu ama o anılardan başarıyla kurtulmuştum. En azından bir Kuzeylinin berbat kokan kolunu şöyle bir koklamamla hepsi birden geri gelene kadar. Hiç değilse bu kez kabaran karanlık dalgalara doğru öğürmeden önce kenara yetişebildim. Oraya asılarak, denizle yüksek sesli ama sözcüksüz bir sohbet halinde uzun bir süre bekledim.

Boş mideyle ve titreyerek geri döndüğümde Fjörir hâlâ onu bıraktığım yerde oturuyordu. Dalgaların her bir hücumunda tekne büsbütün ters dönecek gibi oluyordu ama bu başka kim-senin umurunda değildi sanki.

“Kolunu... kolunu amma kötü kesmişsin,” dedim.

“Thurtanların açıklarındaki bir fırtınada boşta duran bir mızrak denk gelip yardı.” Fjörir başını salladı. “Fena durumda ama. Rahat vermiyor.”

“Üzgünüm.” Gerçekten de üzölmüştüim. Beşizleri seviyordum. Öyle tiplerdi. Ve yakında dördüz olacaktardı.

“Snorri senin yaralardan anladığını söylüyor.” Fjörir asıl konusuna döndü. Onun haftayı çıkarabileceğine bile inanmasam da tüm bu meseleye anlam verilemez bir neşeyle yaklaşıyordu.

“Aslında anlamıyorum.” Büyük bir merakla yaraya baktım. “Sen benden daha az endişeli görünüyorsun.”

“Tanrılar bizi sırayla alıyor. Önce en genç olandan başlayarak.” Yine o sırtış. “Atta’yı Ullaswater’da gulyabaniler aldı. Sonra bir ölü adam Sjau’yu Fenmire’da bataklığın içine çekti. Sex’i bir Conaught okçusu vurdu. O yüzden sırada Fimm var, ben değil.”

Ve birden müthiş bir korkuya kapıldım. Snorri’yi anlıyordum. Onun tutkularını ya da cesaretini paylaşmıyordum ama onları kendi duygu veya düşüncelerimin daha büyük ve küçük

halleri olarak hissedebiliyordum. Karşımdaki adam dışarıdan bakıldığında bizden biri gibi görünüyordu ama ya içinde nasıldı? Tanrılar Torsteff sekizizlerini diğer insanlardan farklı bir şekilde yaratmıştı. En azından bu kardeşi öyle yapmıştı. Belki de onda olmayan kısımlar kardeşlerinden birinde iki kat mevcuttu. Belki de sekiz kardeş ölmeye başladığında her bir ölüm hayatta kalanları daha zayıf kıldı. Fjörir’de hâlâ cana yakınlık, anında hissedilen güvenilirlik vardı ama o fazla rahat gülümsemenin ve o büyük buz mavisi gözlerin ardında başka nelerin eksik olabileceğini bilemiyordum.

“Snorri bunu neden söyledi bilmiyorum, ben doktor değilim. Şey bile yapamam...”

“Yan çiziceğini söylemişti. Dağlarda yaptığın şeyi yapmanı söyledi.” Fjörir kolunu bana uzattı. Yüzünde en ufak bir korku belirtisi yoktu.

“Hadî!” diye bağırdı Snorri teknenin arkasından. “Yap-sana Jal!”

Tiksintimi bastırmak için dudaklarımı sımsıkı kapayarak bir elimi gönülsüzce uzattım, yaranın beş on santim üzerinde tuttum. Neredeyse hemen avucumda bir sıcaklık toplandı. Elimi hızla geri çektim. Numara yapma planım şimdi işe yaramayacak gibi görünüyordu. Oluşan tepki, Aup Dağları’nda Meegan’ın yarasında olduğundan çok daha güçlü ve aniydi.

“Bunu en son yaptığım kişiyi bir dakika sonra Snorri uçurumdan aşağı attı.”

“Denizde uçurum yok. Demin yaptığın iyi geldi. Bir daha yap.” Fjörir’in gözlerinde hiç yalan yoktu, çocuk gibiydi.

“Ah, lanet olsun.” Elimi tekrar uzattım, salgılara değme riskine girmeden çürüyen etin getirebildiğim kadar yakınına getirdim. Saniyeler içinde elimden çıkan parıltıyı görebiliyordum, sanki o rüzgârlı Kuzey havasından Indus’un çöl ateşine geçiş yapan bir el iziydi. Kemiklerim içlerinden geçen şeyle

titriyor ve ısı yükseliyordu. Rüzgâr etrafımda buz gibi oldu; kusmamdan kaynaklanan zayıflık beni öyle mecalsiz bırakmıştı ki elimi havada tutmak bile Herkülvari bir iş gibiydi. Ve birden ben hiçbir şeyi havada tutmaz oldum. Tekne etrafımda döndü ve karanlığa gömüldüm.

Bir kova soğuk ve tuzlu suyla tekrar uyandım.

“Jal? Jal?”

“Düzelecek mi?”

Biri o pagan dillerinde bir cevap verdi.

“... dayanıksız bu Güneyliler...”

“... denize defnedil...”

O anlaşılmaz Kuzeyli diline ait daha fazla anlamsız kelime duydum.

Bir kova daha. “Jal? Konuş benimle.”

“Konuşursam üstüme deniz suyu dökmeyi bırakacak mısın?” Gözlerimi kapalı tuttum. Tek yapmak istediğim hiç kımıldamadan yatmaktı. Dudaklarımı oynatmak bile çok büyük bir zahmet gibiydi.

“Tanrılara şükürler olsun.” Snorri durdu. Ağır bir kovanın yere bırakılışını duydum.

Ondan sonra beni tek başıma kurumaya bıraktılar. Epey büyük bir dalga beni yuvarlayıp düşürene kadar bir sıranın üstüne serilerek yattım. Sonra gövdeye yaslandım. Arada bir İsa’ya seslendim. Pek yararı olmadı.

Kendimi kaldırıp düştüğüm noktaya oturacak gücü bulduğumda artık hava kararıyordu. Fjórir bana biraz kurutulmuş balık ve mısır ekmeği getirdi ama yemeğe bakmaktan fazlasını yapamadım. Midem hâlâ her bir dalgayla altüst oluyor ve ona göndereceğim herhangi bir şeyi kabul edeceğine dair söz vermiyordu.

“Kolum daha iyi!” Fjörir kanıt olarak kolunu kaldırıp gösterdi. Yara hâlâ kötü görünse de artık enfeksiyon taşımıyor, iyileşiyordu. “Teşekkür ederim Jal.”

“Lafı bile olmaz,” dedim zayıf bir mırıltıyla. Zavallı Fimm onun yerini alana kadar gerçekten hasar görmeyecekti herhalde. Bu iyiliğimin karşılığında o hasar görmez bedenini tehlikelere siper ederek beni koruyacağını umuyordum.

Güneş battı ve Snorri o süreyi *Ikea*’nın pruvasında, kuzeye bakarak, kara gözleriyle şüphesiz Norsheim kıyısını arayarak geçirdi. Gücüm yerine gelmedi, hatta karanlık çökerken daha da zayıf düştüm. Biraz kuru ekmek yiyip su içmeye çalıştım, ikisini de denize bağışladım ve rüyasız bir uykuya daldım.

En azından rüyamda melekleri görene kadar rüyasızdı uykum.

Şafaktan önce Vermillion’un tarım arazilerinin hemen ötesinde ayakta duruyor, Seleen’in batıya kıvrılarak uzaktaki denize yönelişini izliyordum. Baraqel üzerimde, tepenin zirvesinde dikiliyor, gökyüzüne karşı bir heykel gibi kımıldamadan duruyordu, ta ki doğan güneşin ışıkları omuzlarına vurana dek.

“Dinle beni Jalan Kendeth, Kardinal...”

“Kimin oğlu olduğumu biliyorum.”

Melek bu kez önceki ziyaretlerine göre çok daha vakurdu. Büyük ölçüde hayal gücümün bir ürünü olduğu zamanlar ona yakıştırdığım sese göre daha çok kendi sesiyle konuşuyordu sanki.

“Nereden çıktığını hatırlama gereği duyacağın zamanlar yakında gelecek. Sagaların diyarına yolculuk ediyorsun, kahramanların gerekli olduğu ve yaratıldığı bir yere. Cesaretine ihtiyaç duyacaksın.”

“Babamı hatırlamanın orada işime yarayacağını sanmıyorum. Sevgili kardinal yoluna bir keçi çıksa geri dönüp kaçır. Hem öyle büyük bir keçi olması da gerekmez.

“Ayrıca cesur olmanın bu kadar harika olan tarafı nedir? Skilfar haklıydı. Hepimiz kendi tabiatımıza göre koşturup duruyoruz; kimimiz kurnaz, kimimiz dürüst, kimimiz sinsî, kimimiz cesur... Ama ne çıkar bundan?”

Baraquel kanatlarını gerdî. “Büyükannen kız kardeşiyle senin hakkında konuştu. ‘Azimli mi? Gereken cesarete sahip mi?’ diye. Senin için, ‘Mangalda kül bırakmayan ama boş konuşan, aylak, sıkı bir oğlan,’ dedi Jalan. ‘Tembellikle körelmiş, ince bir nüktedanlıkla sınırlanmış bir zekâ fakat bilenirse keskinleşebilir,’ dedi. ‘Yeterli yerimiz ve vaktimiz olsaydı neler yapabilirdik o çocuktan... Ama ne yerimiz var ne de vaktimiz. Amacımız gitgide daralarak çok uzaklarda olmayan bir noktada, bundan uzun yıllar sonra olmayan bir saniyede toplanıyor ve işte o noktada, o anda, dünyanın yönünü belirleyecek bir sınav verilecek.’ Seni işte bu sözlerle anlattı.”

“Benim hangi torunu olduğumu bilseydi şaşardım. Gerktiğinde kafam yeterince çalışır. Cesaret arızalı olmanın bir değişik biçimi sadece. Bir adamın korku duyması için gereken şey neyse beşizlerde ondan yok. Snorri korkak olmaktan korkuyor. Onların o pagan hikâyelerinde öyle bir *wyrm*⁶ var, Oroborus, kendi kuyruğunu yer. Korkak olmaktan korkmak, bu mudur cesaret? Ben korkmaktan korkmuyorum diye cesur muyum? Sen ışığa aitsin, ışık gizli olanı ortaya çıkarır. Herhangi türden bir cesarete yeterince parlak bir ışık tutarsan sadece korkaklığın daha karmaşık bir biçimi olduğunu görmez misin?”

Bir an ayakta durdum, avuçlarımdan köklerini alnıma bastırarak doğru kelimeleri aradım.

“İnsanlık deliller ve korkaklar olarak ikiye ayrılabilir. Benim için acı olan, akıl sağlığına sahip olmanın bir karakter kusuru

6 İskandinav ve İngiliz mitolojisinde rastlanan, bacakları olmayan, yılan benzeri bir ejderha. (ç. n.)

olarak görüldüğü bir dünyaya doğmuş olmak.” Onun bakışları altında söyleyecek başka söz bulamadım.

“Kıvrak zekâ, kendini haklı çıkarmanın hep daha karmaşık biçimlerini inşa eder,” diyerek hükmünü verdi. “Ama nihayetinde neyin doğru olup olmadığını bilirsin. Tüm insanlar bilir, her ne kadar yıllarını o bilgiyi sözcüklerin, nefretlerin, arzuların, kederin ya da hayatlarını inşa etmekte kullandıkları diğer tuğlaların herhangi birinin altına gömmeye çalışarak geçirirler de. Neyin doğru olduğunu biliyorsun Jalan. Zamanı geldiğinde bileceksin. Ama bilmek asla yetmez.”

Bana bir haftanın büyük kısmını bilinçsiz geçirdiğimi söylediler. Yirmi dört saatin yirmi ikisini uyuyarak geçirmiş, arada yarı uyanık halde Tuttugu’nun ılık bir bulamacı boğazımdan aşağı –birazı içeriden, birazı dışarıdan– dökmesine izin vermiştim. İhtiyacımı gidermem gerektiğinde teknenin kenarına yaptığım ender ziyaretlerde beşizlerden birinin iki kolumdan tutması gerekmişti, aksi halde düşer ve bir daha görünmezdim. Açık denizi geçtik, sonra günden güne Norsheim kıyısını takip ederek kuzeye doğru yol aldık.

“Uyan.” Bu gün doğumunda meleğin tek komutu buydu.

Gözlerimi açtım. Gri şafak, dalgalanan yelken bezi, martıların çığlıkları. Baraqel susmuştu. Melek doğru söylüyordu. Neyin doğru olduğunu her zaman biliyorum. Sadece yapmıyorum. “Biraz olsun yaklaştık mı?” Kendimi daha iyi hissediyordum. Neredeyse iyiydim.

“Çok kalmadı.” Tuttugu yakınımda oturuyordu. Diğerleri yarı karanlıkta Viking yelkenlisi boyunca gidip geliyordu.

“Of.” Kapalı göz kapakları ardında karayı hayal etmeye çalışarak kahvaltı öncesi kusmayı önlemeyi umdum.

“Snorri senin yaralardan anladığını söylüyor,” dedi Tuttugu.

“Tanrım. Bu yolculuk beni öldürecek.” Oturmaya çalıştım ve sıradan düştüm, hâlâ güçsüzdüm. “Hortlamış korkunç

şeylerin ve buzların üstündeki çılgın baltalı adamların elinden öleceğimi sanıyordum. Ama hayır. Denizde öleceğim.”

“Muhtemelen en iyisi bu olur.” Tuttugu kalkmama yardım etmek için elini uzattı. “Güzel, temiz bir ölüm.”

Neredeyse elini tutacaktım, sonra hızla elimi geri çektim. “Ah, hayır. Düşmem bu tuzağa.” Bu gidişle yakında bir cüz-zamlıyı tedavi etmeden önümden defedemez hale gelecektim. “Yaralı gibi görünmüyorsun.”

Tuttugu, parmaklarını kızıl çalı misali sakalına gömüp hiddetle kaşıyarak bir şeyler mırıldandı.

“Ne?” diye sordum.

“Kerhane kurdeşeni,” dedi.

“Orospu çiçeği mi?” En azından bu beni gülümsetmişti. “Ha!”

“Snorri dedi ki...”

“Elimi asla oraya koymam! Ben bir Kızıl Hudut prensiyim, Tanrı aşkına! Gezin eczacı ve şifacı değilim!”

Şişman adamın yüzü düştü.

“Bak,” dedim karaya çıktığımızda edinebileceğim tüm ar-kadaşlara ihtiyacım olacağını bilerek. “Yaralar hakkında pek fazla bir şey bilmiyor olabilirim ama orospu çiçeği hakkında herhangi bir adamın bilmesi gerekenden çok daha fazla şey biliyorum. Gemide hardal tohumu var mı?”

“Olabilir.” Tuttugu alnını kırıştırdı.

“Kaya tuzu? Biraz siyah melas, derici asidi, terebentin, si-cim, iki iğne –çok sivri olacak– ve biraz zencefil... şey, o tercihe bağlı ama işe yarar.”

Başını yavaşça iki yana salladı.

“Ah, pekâlâ, limandan alırsız. Eski bir aile tarifine göre pi-şirip hazırlarım. Etkilenen bölgelere macun halinde uygularsan altı gün içinde yeniden doğmuş gibi olursun.”

Tuttugu gülümsedi –bu iyiydi– ve bana Kuzeylilerin o dostça yumruğundan atarak Güney’de omza atılan o geleneksel erkekçe yumruktan çok daha fazla canımı yaktı ve başka bir şey söylemedi. En azından kaşlarını çatıp, “Ya iğneler?” diye sorana kadar.

“Şey, uygulamak derken kastettiğim, bir iğnenin üzerine sürmek ve batırmak. Karışım iğneleri aşındırdığı için birden fazla gerekiyor.”

“Of.” Tuttugu’nun gülümsemesinden geriye pek bir şey kalmadı. “Sicim de kendimi asmam için mi?”

“Hayır torbayı üstüne bağlamak için. Bak, korkunç ayrintıları malzemeleri aldığı anda açıklarım.”

“Kara göründü!” diye bağırdı beşizlerden biri pruvadan. Böylece konunun dağılması iyi oldu.

Denizdeki kâbusum sona ermişti.

YİRMİ BEŞ

Sisler içindeki Norsheim, kıyıya ulaşmadan önceki son bir mil kadar mesafeyi katettiğimiz sırada siyah, ıslak kayalıkları ve tehditkâr resifleri sadece parça parça görmeme müsaade ediyordu. Kendi işleriyle meşgul diğer Kuzeyli gemilerini geçerek içeri sokulduk. Çoğu ardından ağlar sarkan ya da yük dolu daha şişkin gövdeli teknelerdi ama hepsinin yapımında Kuzey'e özgü hatlar hâkimdi. Başka yelkenli gemiler de gördük; bir düzine kadar geminin çoğu demirlemişken biri açık denize doğru yol alıyordu. Kırmızı yelkenler, üzerlerindeki arma seçilemeyecek kadar küçülmüştü bile.

Daha da yaklaşınca Trond Limanı'nın siyah taştan bir kıyı şeridi üzerinde yükseldiğini, dağların denizden ıslak ıslak yükselen alçak yamaçlarını doldurduğunu gördük. Den Hagen'in soğuk ve itici olduğunu düşünmüştüm ama Trond'a kıyasla Den Hagen Limanı bir cennetti, âdeta bacaklarını açarak davet ediyordu gelenleri. Kuzeyliler arduvaz ve ağır keresteden ot çatılı evlerini yaptılar ve sıcaklığımın çoğunu zaten alıp götürmüş olan rüzgârın ince parmaklarına karşı önlem olarak sadece küçük yarıklar halinde pencereler açtılar. Yağmur yağmaya

başlayıp rüzgâra karıştı ve yüzüme vurarak yanaklarımı buz gibi sızlattı.

“Bir de bu yaz mı oluyor? Nasıl anlıyorsunuz?”

“Muhteşem yaz!” Snorri yanımda kollarını açtı.

“Anlıyoruz çünkü kışın sivrisinekler olmaz,” dedi Arne arkamdan. “Ayrıca karın boyu iki metreye yaklaşır.”

“Bir de buradan limana yürüyebilirsin,” dedi Snorri.

“Denizin donabildiğini bile bilmiyordum...” Bunu düşünmek için kenara gittim ve adamların varışımız için hazırlık olarak sabitlediği iki kalkanın arasından aşağı sarktım. “En azından o zaman devamlı sallanıp durmaz.”

Son çeyrek milde yelkeni indirip kürek çektik. “Çektik” derken ben manevi destek verdim.

“Kırıkkürek adını nereden almış?” diye sordum hepsini işinin başında görünce.

“Bir Viking yelkenlisinde ilk kez kürek çekmeye gittiği zaman,” dedi beşizlerden Ein.

“On dört on beş yaşlarındayken olmalı,” dedi muhtemelen Tveir.

“Küreğe öyle kuvvetli asıldı ki kırdı onu.” Bu da galiba Thrir’di.

“Gücünün farkında değildi, o zamanlar bile,” dedi Fjörir, kolunda hâlâ yara izi vardı.

“Daha önce kimsenin bir küreği o kadar kuvvetli çektiğini görmemiştim.” Diğerlerini edikten sonra geriye Fimm kalıyordu.

“Senden daha mı güçlü, Snorri?” Bunun düşüncesi benim için huzursuz ediciydi.

Snorri asılarak küreğini geri çekti, diğerleriyle birlikte ritim tutuyordu. “Kim bilebilir?” Bir çekiş daha. “Kırıkkürek kendi gücünün farkında değil.” Bir çekiş daha. “Ama ben kendiminkinin farkındayım.” Bana attığı o buz ve ateş dolu bakışı görünce onun düşmanı olmadığımı çok sevindim.

Rıhtım kenarında, Kuzey'in hayvan postları giymiş kıllı adamlardan ibaret olmadığını görmek benim için hoş bir sürpriz oldu. Hayvan postları giymiş kıllı kadınlar da vardı. Ayrıca dürüst olmak gerekirse kasaba halkı arasında yün örme pelelerinler, tüvit ya da keten ceketler, Thurtanlarda da moda olduğu üzere ayak bileğinden diz üstüne çapraz bağlı pantolonlar giyen kimseler de vardı.

Gemiden indik ve ayaklarımın altında katı ve sabit bir şey hissetmenin şaşkınlığını yaşadım. Yeri öpebilirdim ama bunu yapmadım. Onun yerine, sıkı bir bohça haline getirilmiş kışlık teçhizatla donattığım ve yakında üstüne daha fazlasını ekleyeceğim çantamı sırtlanarak yürümeye devam ettim. Snorri limanı iyi biliyordu ve önden giderek bizi beğendiği bir meyhaneye doğru götürdü.

Kıyı ve fiyort boyunca yer alan çoğu küçük kasaba ve köyün aksine Trond bir *jarl*'ın derebeyliği, onun ziyafet salonundan yönetilen, her gelenin kaydının tutulduğu, vergilendirildiği ve onun onayına tabi olduğu bir yer değildi. Trond ticaretle yönetiliyordu. Limanın dış güvenliği, iyi finanse edilmiş bir dizi ittifakla dengelenmişti ve iç güvenliği, orayı yöneten tüccar lordlar topluluğunun İmparatorluk parasıyla maaş verdiği bir milis gücüne bağlıydı. Bu haliyle ideal bir durma noktası ve ikmal yeriydi. Snorri karadan, dağlık araziden iki gün kadar sürecek bir yolculukla Uulisk'e gitmeyi planlıyordu. Hiç yeterli mürettebatı olmayan bir *snekkja*'yla fiyort boyunca ağır aksak ilerlemek, küçük bir grubun sahip olduğu bir avuç avantajı, yani çeviklik, hız ve sürpriz saldırı avantajlarını kaybetmemize neden olurdu. Aptal gibi belanın içine dalmaya kararlı olduğumuz düşünülürse bu mantıklı bir plana benziyordu ve hatta Snorri, uzun yolculuk boyunca nispeten uyanık olduğum anlarda planı

şekillendirmesine yardım etme görevini bana vermişti, her ne kadar ben hiç hatırlamasam da.

Limana yanaştığımız sırada, kuzeydeki sıradağların üzerinde dolaşan fırtına bulutları görmüştüm, içlerinde Thor'un kendisi varmışçasına yıldırım yüklüydüler. O zirvelerin ötesinde bir yerde Sven Kırıkkürek Siyah Kale'de bizi bekliyordu ve onun ötesinde de donmuş ölüleri, ölü çağırıcılar ve doğmamışlarıyla Acı Buz vardı. Kaçış şanslarım tamamen tükenmişti ve nihayet uzun yolculuğumuz, muhtemelen kısa ve keskin bir şekilde son bulacağı bir noktaya doğru yaklaşıyordu.

Snorri'nin seçtiği meyhanede girişin epey üstünde duvara tutturulmuş, paslanmakta olan üç balta vardı. Kuzeyliler beni bir masaya oturtular, sonra bir domuzun büyük bir bölümünün ateşte pişirilmesini ve yanında bol miktarda birayla getirilmesini istediler. İkisinin de sağlığı bozulup güçten düşmüş bir adam için harika tedaviler olduğunu iddia ediyorlardı.

Diğer müşteriler kaba saba tiplerdi ama hiçbirisi bela arıyor gibi görünmüyordu. Benim gittiğim kadar çok batakhaneye gidince insan bu konularda bir sezgi sahibi oluyordu. Bunun yanı sıra arkamda sekiz Undoreth savaşçısının olması da gözden kaçacak bir şey değildi.

"Hava karardığında burada buluşacağız." Snorri belli bir özlemle havayı kokladı. Pişmiş et kokusu duman, ter ve bira kokularından oluşan o her zamanki pis meyhane kokusunu bastırıyordu. Bir iç çekişle adamlarını kasabanın içine götürdü; Tuttugu'nun elinde benim frengi tarifim vardı. Tahminime göre Jarl Torsteff'in adamları Batık Adalar'dan yağmaladıkları malların en azından bir kısmıyla kaçmış olmalıydı çünkü Snorri benden para istememişti ve alması gereken bir sürü şey vardı. Dokuz kişi için kalın giysi ve erzak alınacaktı bir kere. Sadece emin olmak için elimle madalyonumu yokladım.

Benim Vikinglerin sonuncusu çıkarken sıska bir Güneyli içeri girdi; alacalı bulacalı bir pelerine sarınmış, yaşlılıktan körelmiş, kolunun altında bir mandolin taşıyan bir adamdı. Şöminenin yanına oturdu, kolunu kaldırıp bira istedi. Bir diğer adam sokak kapısını açtı, başlığını yarı indirdi, sonra vazgeçip çıktı. Müzik sevmiyordu belki ya da mekânı çok kalabalık buldu. Bir yanıla bana tanıdık gelmişti ama sonra yemeğim geldi ve tüm dikkatimi mideme vermem gerekti.

“Al bakalım tatlım.” Arsız, sarışın bir meyhane kızı kızarmış domuzumu, bir ekmeğin baş kısmını, buharı tüten bir sürahi et suyunu ve bir kupa birayı önüme koydu. “Afiyet olsun.” Gidişini izledim ve kendimi doksan iki değil, yeniden yirmi iki yaşında hissettim. Güzel yemek, bira ve altımda, olduğu yerde duracak terbiyeye sahip bir zemin... Dünya yeniden iyi olmaya başlamıştı. Tek ihtiyacım olan şey, kuzeydeki nahoşluklar hallolana kadar Trond’da kalmak için iyi bir bahaneydi ve sonra tüm bu berbat olaylara amacından fena halde sapmış bir tatil olarak bakabilirdim.

Arkadaşının yanından beni izleyen sarışın bir kadın fark ettim, sadeliği ve üstünün kiri görmezden gelinirse gerçekten oldukça göz alıcıydı. Beyaza çalan sarı saçları olan ve soluk tenli bir diğer genç ve güzel şey, yaşlıca bir adamın yanından bana doğru bakışlar atıyordu. Hiçbiri profesyonel eşlikçi gibi giyinmemişti, hatta yaz serinliği etkisini kıyafetlerinde gösteriyordu. Sanki insanın kız kardeşini ya da kızını meyhaneye götürmesi Trond’da yapılan bir şeydi. Başka bir kadın sokak kapısından girdi, bu seferki sağlam yapılı ve somurtkandı. Kalabalığın arasından kendine yol açarak bara geldi ve siyah bira istedi. Bir yandan etimi çiğnerken diğer yandan bunu düşündüm. İşler Kuzey’de çok farklı yürüyor gibiydi. Yine de bir itirazım yoktu. Kuzenim Serah’dan ve büyükannemin meşru veraset sırasını bozma planından şikâyet ediyor olabilirdim ama genel olarak

en çok hareket özgürlüğüne sahip olan kadınların, birlikte vakit geçirmesi en eğlenceli kadınlar olduğunu düşünüyordum. Ne de olsa arada bir refakatçi ya da Alain DeVeer gibi işleri zorlaştıran bir ağabeyin olduğunda Jalan cazibesinin görevini yapması zordu.

Bir süre oturarak sohbetlerin etrafımdan akıp gitmesine izin verdim. Yerlilerin çoğu imparatorluk dilinde konuşuyordu. Arne bana bu dilin büyük liman şehirlerinde epey yaygın olduğunu söylemişti. Fiyortlar boyunca yer alan köylerde insan eski dilden olmayan tek bir sözcük duymadan haftalarca yol alabilirdi.

Odanın diğer ucunda ozan, mandolininin tellerine vurmaya başlayarak kalabalığın üzerine birkaç nota serpiştirdi. Ağzımdan domuz yağını sildim ve biramı kafama diktim. Yaşı daha büyük olan sarışın devamlı beni izliyordu, ben de ona Jalan gülümseyişiyle, Aral Geçidi kahramanının kitlelere gösterdiği gülümsemeye baktım. Yanındaki adam aramızdaki bakışmayla hiç ilgilenmiyor gibiydi, sarkık bıyığı ve seğiren bir gözü olan ince yapılı bir adamdı. Yine de herhangi bir köylü adam bıçaklayabilirdi, o yüzden oraya gidip kendimi tanıtmaya dürtüme hâkim oldum. Onun yerine mallarımı sergilemeye ve arıların bala gelmesine müsaade etmeye karar verdim.

“Kızıl Hudut’u bilir misin?” diye seslendim mandolinciye. Çoğu ozan bilirdi ve o da gezip görmüş birine benziyordu.

Buna cevaben parmakları tellerin üzerinde gezdi ve ilk notalar döküldü. Ayağa kalktım, etraftaki hanımları eğilerek selamladım ve şömenin oraya geçtim. “Bendeniz, Kızıl Hudut’tan Prens Jalan. Kıyılarınıza, bu yaman savaşçıların ve güzel genç kızların arasına misafir olarak geldim.” Yeni arkadaşıma başımla bir işaret verdim ve çalmaya başladı. Hoş bir bariton sesim vardır ve Kızıl Hudut prensleri tüm sanatlarda eğitilmişlerdir. Şiir okur, dans eder ve şarkı söyleriz. Çoğun-

lukla savaş sanatlarında eğitiriliz ama söz sanatları ve resim de ihmal edilmez. Buna ek olarak “Kızıl Hudut” bir şarkıcının zaaflarını örten ve başkalarını katılmaya teşvik eden coşku verici bir askerî marştır. Bu nedenle ideal bir kaynaşma aracıdır. Kuzey’in donmuş denizleri bile cazibeme dayanamazdı! Kupamı kaldırdım ve ben gür bir sesle marşı söylerken ozan da yumuşak tınılarıyla boşlukları doldurdu.

Kuzeyliler için şunu söylemeliyim ki şarkı söylemeyi seviyorlar. Ben daha ne biramı ne şarkımı bitirmiştik ki mekândaki herkes, sözleri bilmiyor olmalarına hiç aldırmadan bağıra bağıra “Kızıl Hudut”u söylüyordu. Daha da iyisi, benim tatlı sarışın, Sarkık Bıyık’ın yanından ayrılıp benim yanıma gelmişti, gelirken de gerekli bütün yerlerinin Asgard’ın tanrıları tarafından kutsandığını göstermişti. Şu güzel, solgun ve zayıf kız da diğer yanımda durarak bana eşlik etmek için babasını ekmişti.

“Demek prensin?” dedi biri, son nakaratın gürültüsü dinerken. Sarışın güzeldi bunu diyen, her geçen dakika daha da çekici oluyordu, yaklaştı. “Ben Astrid.”

“Ben Edda.” Bu da solgun kızdı, saçları süt gibi akıyordu ve çok güzel hatlara sahipti. “Yanımdaki o savaşçı kimdi? Şu iri olan.”

Kızgınlığımın yüzüme vurmaması için elimden geleni yaptım. “Onu pek düşünmesen iyi edersin, Edda. Boylu poslu, evet, ama kadınlar kürklerinin altında pek tatmin edici olmadığını söylüyorlar. Büyürken gücünü yerden fazla yükselmeye harcamış ve önemli kısımlar için geriye yeterince şey bırakmamış. Acı bir hikâye. Annesi ve babası... şey, kardeşlermiş...”

“Yoo...” Dudakları bir çember oluşturdu.

“Evet.” Başımı üzgün üzgün salladım. “O tür çocuklar da nasıl olur bilirsin. Asla düzgün büyümeyiz. Ona göz kulak olmak için elimden geleni yapıyorum.”

“Çok cömertsin,” diye mırıldandı Astrid, dikkatimi tatlı Edda’dan uzaklaştırdı.

“Sevgili leydim, soyluların ahlaki görevleri arasında...”

Biri sokak kapısından içeri dalarak sözümü kesti. “Bir brendi lütfen!”

Kalabalık sağa sola çekilirken bir kargaşa oldu. Benden birazcık daha uzun genç bir adam sağ elinin bileğini tutarak ve yere kan damlatarak öne doğru yürüdü.

“Eyvah... Ne oldu?” Edda ellerini göğüslerinin altında kavuşturdu.

“Köpek sadece.” Adam altın sarısı saçlara sahipti, Edda gibi saçları neredeyse beyaz değildi, üstelik bir de yakışıklıydı. “Bebek iyi ama.”

“Bebek mi?” dedi Astrid büsbütün anaç bir tavırla yaklaşıp.

Adam bara uzandı ve kıllı bir savaşı içkiyi onun için alacağını işaret etti. “Annesinin kollarından kaptı onu,” dedi adam. Birinin uzattığı bezi aldı ve eline sarmaya başladı.

“Ah, dur, yardım edeyim!” Böylece Edda yanımdan ayrıldı, Astrid de peşinden koştu.

“Ben de kovaladım onu. Köpek kaptığı şeyi bırakmak istemiyordu. Zıtlaştık ve sonunda bebeği aldım, bir de bunu.” Sarılı elini kaldırdı.

“Harika değil mi, Prens Jalan?” Edda dönüp omzunun üstünden bana baktı. Uzaktan daha da baştan çıkarıcı görünüyordu.

“Harika,” diye mırıldanabildim.

“Prens mi?” Genç adam eğildi. “Tanıştığımıza çok sevindim.”

Yani şimdi ben yakışıklı bir adamım. Ona şüphe yok. Güzel gür saçlarım, içten bir gülümsemem, düzgün bir yüzüm var ama işime burnunu sokan bu adam mükemmel yontulmuş bir

saga frizinden fırlamış gibi görünüyordu. Nadir ve anlık bir tutkuyla nefret ettim ondan.

“Ya sen?” Yeterince sert ama beni kötü göstermeyecek kadar bir hor görmeyle sormaya çalıştım bunu.

“Maladonlu Hakon. Dük Alaric amcam olur. Belki onu tanırırsınız? Limandaki yeşil yelkenli gemiler bana aittir.” Brendiyi kafaya dikti. “Aa, mandolin!” Ozanı görmüştü. “Alabilir miyim?”

Hakon enstrümanı eline aldı, yaralı eliyle tellere vurmaya başladı ve müzik anında sıvı altın gibi dökülmeye başladı. “Arpta daha iyiyimdir ama bunları da birkaç kez denemişliğim var.”

“Ah, bizim için şarkı söyler misin?” dedi Astrid kıymetli varlıklarını ona doğru bastırarak.

Ve hepsi bu kadardı. Altın Çocuk muhteşem zenginlikteki tenor sesiyle insanların en sevdiği şarkıları bir bir söyleyerek tüm meyhaneyi büyülerken ben masama dönüp yerime çöktüm. Artık ılık olan kızarmış etimi çiğnedim ve yutmakta zorlandım, biram ise tuzlu olmaktan çok ekşiydi. Hakon etrafında Edda, Astrid ve onun ucuz gösterisinin cazibesine kapılarak gölgelerden çıkıp gelen bir sürü başka kızla orada dikilirken kısık gözlerle ona kötü kötü baktım.

Sonunda daha fazla dayanamadım ve işlemek için arka tarafa gitmek üzere kalktım. Hakon’a son bir kızgın bakış atarken benim ardımdan dışarı gelmek üzere Astrid’den ayrıldığını gördüm. Fark etmemiş gibi yaptım. Rüzgârlı avluya çıktığımda hemen tuvalete doğru gitmeyip kapıyı aralık bırakarak bekledim ve onun yaklaşmasını dinledim.

Rüzgâr içimde şiddetli bir şeyler uyandırdı ve Kızıl Hudedut’tayken kullandığım bir numaraya başvurmayı aklıma düşürdü. Kapı kolunu tuttuğunu duyar duymaz kapıyı sert bir tekmeyle kapattım. Karşılığında tok bir çarpma sesi ve bir küfür duydum. Üçe kadar saydım ve kapıyı çekerek açtım.

“Eyvah! İyi misin, dostum?” Yerde sırtüstü yatıyor, yüzünü tutuyordu. “Kapı rüzgârdan kapandı herhalde. Çok fena.”

“... şey yok.” İki eliyle birden hâlâ burnunu tutuyordu, yaralı eli sağlam elinin üstündeydi.

Yanına çömeldim. “Bir bakayım en iyisi,” dedim ve yaralı elini tutup çektim. Anında o tanıdık sıcaklık yayıldı ve beraberinde aklıma hem aşağılık hem de çok hoş bir fikir geldi. Isırılmış elini sıkıca tuttum. Etrafımda gün ışığı karardı.

“Of! Ne olu...” Hakon elini çekti.

“Bir şeyin yok.” Onu tutup ayağa kaldırdım. Neyse ki yardım etti, yoksa kendimi bile zor kaldırıyordum.

“Ama ne?..”

“Biraz sersemledin sadece.” Onu meyhaneye geri götürdüm. “Yüzüne kapı çarptı.”

Astrid ve Edda, Altın Çocuk’un üstüne atıldı ve ben kenara çekilerek onları avlarıyla baş başa bıraktım. Giderken eline sarıllı kanlı bezin açık ucunu da çekerek bezi beraberimde götürdüm.

“Ne?..” Hakon açılan elini kaldırdı.

“Kaç bebek kurtardın?” dedim omzumun üzerinden ses-sizce, masama dönerken. Ama sesim duyulmayacak kadar da alçak değildi.

“Isırık falan yok orada!” dedi Astrid.

“Çizik bile yok.” Edda, sanki Hakon’un yalanları bulaşıcı olabilirilmiş gibi geri adım attı.

“Ama ben...” Hakon eline baktı, onu daha da yukarı kaldırıp hayret içinde evirip çevirdi.

“Zıkkımlandığı brendinin parasını kendisi ödeyebilir!” dedi bardaki savaşçı.

“Ucuz numara,” diye ekledi iri yapılı kadın bira kupasını sertçe indirirerek.

“Alaric’in akrabası falan değil bu!” Şikâyetler öfkeyle çeşitlenmeye başladı.

“Geldiğinden beri tek bir doğru söz söylediğinden şüpheliyim.”

“Yalancı!”

“Hırsız!”

“Dayakçı!” Bu sonuncusu bendendi.

Kalabalık zavallı Hakon’un etrafını sardı; bağırışlar onun sesini bastırıyor, yumruklar havada uçuşuyordu. Bir şekilde aralarından geçmeyi başardı ve sokak kapısından yarı koşarak yarı fırlatılarak çıktı. Çamurun içine yuvarlandı, kaydı, düştü, toparlandı ve gitti. Kapı ardından çarpılarak kapandı.

Sandalyemde arkama yaslandım ve bıçağımdaki son domuz eti parçasını aldım. Lezizdi. Meleklerin verdiği iyileştirme yeteneğini benden daha iyi olan adamın üzerinde sırf daha yakışıklı, daha uzun ve daha yetenekli olduğu için kullanmaktan gurur duymasam da bu yüzden kendimi çok kötü de hissedemiyordum. Kalabalığa doğru baktım ve kızlardan hangilerini yanıma geri çeksem diye düşündüm.

“Sen, çocuk.” Sağlam yapılı, kızıl saçlı bir adam Astrid’le aramda duruyordu.

“Ben...”

“Kim olduğun umurumda değil, benim yerimde oturuyorsun.” Adamın yüzü insanda tokatlama isteği uyandıran o agresif, kırmızı yüzlerdendi. Gövdesi siyah demir çivilerle tutturulmuş deri parçalarıyla kaplıydı ve belinde bıçak ve küçük bir balta vardı.

Ayağa kalktım, kolay da olmadı çünkü Hakon’un ısırık yarasını iyileştirmek gücümü çok tüketmişti. Adamdan epey uzundum, bu da eğer bir dövüşten kaçmak için bahane arıyorsan hep talihsiz bir durumdu. Öyle ya da böyle ayağa kalkmak için gerekli bir kısmıydı çünkü böyle bir şey için doğranıp parça parça edilmektense sandalyeyi boşaltmak niyetindeydim.

Yine de yanaklarımı şişirdim ve bir iki laf ettim. Zayıflığını gösterdiğin anda bitersin çünkü.

“Benim mevkimdeki adamlar meyhanelerde kavgâ etmek için denizleri aşmazlar. Hangi sandalyede oturduğum çok umurumda sanki.” Kılıcımın ağırlığı beni bir yanımdan çekiyordu ve içimden keşke Snorri onu bana zorla vermeseydi dedim. Kılıcını evde bıraktığını bahane edebilirsen böyle karşılaşmalardan geri çekilmek her zaman daha kolaydır.

“Pis hergelenin tekisin, değil mi?” Kuzeyli adam alaycı bir gülümsemeyle başını kaldırarak bana baktı. “Umarım kirini bırakmamışsındır sandalyemde.” Abartılı bir şekilde kaşlarını çattı. “Yoksa o kir ne kadar ovarsan ov çıkmıyor mu?”

Dürüst olmak gerekirse ikimiz de eşit derecede kirliydik. Onun altından mavi damarları görünecek kadar balık karnı beyazlığında olan teninin üstü kirle kaplıydı. Bende de güneşi en son görelî ne kadar uzun zaman geçmiş olursa olsun Kızıl Hudutlu bir adamın gururla taşıdığı o zeytin tonu vardı ve annemin İndus kökenlerinin etkisiyle daha da koyulaşıyordu.

“Sandalyen.” Kenara çekilerek boş yeri gösterdim. Tüm dikkatim adamın üstünde, tüm kaslarım harekete hazırды.

Meyhane şimdi sessizdi, millet şiddet görmeyi umuyor ve gösteriyi bekliyordu. Bazen böyle şeyler kaçınılmazdır, gerçek bir profesyonel olmadığın sürece. Örneğin çoğu kişi, ardına bakmadan kaçmayı düşünmez.

“Kirlenmiş işte!” Viking, mekândaki diğer her sandalye kadar kirli olan sandalyeyi gösterdi. “Eğilip temizleyeceksin o zaman. Şimdi.” Sokak kapısından içeri daha fazla adam girdi, gerçi desteğe de ihtiyacı yoktu.

“Eminim senin için daha temiz bir sandalye bulunabilir,” dedim kabarak. Şaka yaptığını düşünüyormuşum gibi davrandım ve boyumun onu caydıracağını umdum.

Nasıl korkaklar genelde belayı sezebiliyorsa zorbalar da korkunun kokusunu alabiliyordu. Hal ve tavrımdaki küçük bir ipucu, benim onun için sorun olmayacağını ele vermişti. “Yapacaksın dedim, yabancı.” Beni tehdit etmek için yumruğunu kaldırdı.

Snorri o heybetiyle adamın arkasında belirdi, bileğini yakalayıp kıldı ve onu köşeye fırlattı. “Oyun oynayacak vaktimiz yok Jal. Üç tekne dolusu Maladon denizcisi buraya doğru geliyor. Birileri Lord Hakon’a oyun mu ne oynamış... Her neyse, olayın içinde kalmasak iyi olur.”

Böylece beni apar topar sürükleyerek, ardımızda Arne, Tuttugu ve beşizlerle birlikte arka kapıdan çıkardı.

“Tepelerde kamp yapacağız,” dedi. Kapalı bir avlunun duvarındaki bir kapıyı kaldırarak açtı.

Benim sıcak bir yatakta daha sıcak birileriyle yatma hayalim de soğuk bir rüzgârla böyle uçup gitti.

YİRMİ ALTI

Sırtımda çantamla iki büklüm halde grubun arkasından yürüyordum. Sanki Snorri her birimizin Acı Buz'a giderken yanında birkaç iri kaya parçası almasının önemli olduğuna karar vermişti. Tuttugu yanımda ağır ağır ilerliyordu, soluk soluğaydı ve bir garip yürüyordu.

"Macunu 'uyguladın' herhalde?"

Başını salladı, helaya zamanında yetişememiş bir adam gibi yürüyordu. "Gerçekten acıyor."

"Hardal tohumundan olmalı." Aslında düşününce tarifi gerektirdiği rezene tohumundan olmalıydı ama ondan şimdi söz etmemeye karar verdim.

Çantamı biraz oynattım ama bu kez daha rahatsız bir kounuma getirmiş oldum. "Ee, Tuttugu, baltanı düşmanlarının kanıyla ıslatmak için can atıyor musun?" Viking zihniyetini biraz anlamam gerekiyordu. Tek kaçış rotam, bu adamları neyin tetiklediğini bilmekten geçiyordu.

"Doğruyu söyleyeyim mi?" Tuttugu öndeki diğer adamlara baktı, beşizlerden en arkada olan ikisi yamacın yirmi metre kadar yukarısındaydı.

“Önce doğru söylemeyi deneyelim, baktık çok huzursuz oluyoruz, yalanlara geçeriz.”

“Doğrusu... Önümde koca bir tabak ciğer ve soğanla Trond'da olmayı bin kere yeğlerim. Oraya yerleşebilirim, biraz balık tutarım, evlenecek bir kadın bulurum.”

“Peki ya baltayı ıslatmak?”

“Korkudan altıma sıçtırıyor beni. Savaşta kaçmama engel olan tek şey diğer herkesin benden hızlı olduğunu ve arkadan yetişip beni doğrayacaklarını biliyor olmam. En iyi şansım düşmanla doğrudan yüzleşmek. Tanrılar bana daha uzun bacaklar vermiş olsaydı... şimdiye gitmiştim.”

“Hmmm.” Çantayı şimdiye kadarki en rahatsız konumuna getirdim. Ciğerlerimi ağrıtmaya başlamıştı bile. “Peki neden bu dağı tırmanıyorsun?”

Tuttugu omuz silkti. “Ben senin gibi cesur değilim. Ama başka hiçbir şeyim de yok. Bu insanlar benim halkım. Onları bırakamam. Ayrıca Undorethlerin hepsi gerçekten katledildiyse... birileri bunun bedelini ödemeli. Her ne kadar bunu onlara yaptıracak olan ben olmak istemesem de. Birileri bedel ödemeli.”

Dağın yamacını güç bela çıkıyor olmak, gitmemek için nedenler bulmakta daha hızlı olmamı sağladı. Dişlerimi sıkarak sıranın başındaki Snorri'ye yetişecek gayreti gösterdim.

“Senin şu Kırıkkürek. Bir savaş lideri, kendi halkı arasında önemli biri, değil mi?”

“Bir şöreti var. Büyük klanı Hardassa'da.” Snorri başını salladı. “Destekçisi çok ama Hardanger'i yönetmiyor. Sevgiden çok korku uyandırıyor. Şeytan tüyü vardır onda. İlgisini yönelttiği bir adamın ona karşı koyması zordur; insanlar onun enerjisine kapılıp giderler ama yüzünü başka yöne döndüğünde, aynı adam ondan tekrar nefret etmek için nedenler hatırlayacaktır.”

“Yine de...” Soluklanmak için durdum. “Yine de... yıllarını bir buz çölündeki o küçük kalede oturarak geçirmeyecektir herhalde? Hem de öyle bir adam? Onu bıraktığın yerde bulmayı bekleyebilir misin ki?”

“Trond’da sadece kürk satın almıyorduk Jal.” Snorri geride kalanlara dönüp baktı. Yani geride kalana, Tuttugu’ya. “Olan biteni öğrenmek için Kuzey’de Trond’dan daha iyi bir yer yoktur. Hikâyeler gemilerle birlikte gelir. Sven Kırıkkürek kıyı boyunca her yerde baskınlar yapıyormuş. Otins Fiyordu’ndaki Waylander ve Crassis klanları, Myänar Fiyordu’ndaki Buz Jarlları ve Gri Sahil’deki Hørost. Hepsi saldırıya uğramış, hem de ağır saldırılara. Çok sayıda tutsak, çok sayıda ölü varmış. Son söylenenlere göre de Uulisk’e girmiş. Orada kaleye giden yoldan başka bulabileceği hiçbir şey yok. Kışı orada geçirecek. Uzun gecede buz, Kuzey’in bütün yüksek kesimlerini kapatır. Herkes içeri kapanır, dışını sıkar, baharı bekler. Kırıkkürek kendisini Siyah Kale’de güvende sanıyor. Ona farklı bir ders vereceğiz.”

Buna cevabım yoktu, sadece ders vermekte ders almak-tan çok daha kötü olduğumu söyleyebilirdim ki berbat bir öğrenciydim.

Denizden göğe doğru göz korkutucu yüksekliklere kadar uzanan kaya çıkıntılarının oluşturduğu aman vermez yamaçları aşarak kilometreleri ardı ardına katettik. Yorgunluk beni kararlık düşüncelere sürüklüyordu. Çantamın ağırlığından yakınıırken bir yerden sonra ona bile enerjim kalmadı. Birkaç kez sırf ağırlığından kurtulmak için kılıcımı atmayı düşündüm. Sonunda bir tür hayale daldım, ite kaka yürürken günümün en güzel kısımlarını, daha çok Astrid ve Edda’nın kısımlarını, zihnimde yeniden canlandırdım. Birden kafama dank etti. İçeri giren, başlığını bir parça aşağı indiren, sonra sıvışan adam...

Bir şerit halinde uzanan ve kenarlara doğru kırılan kuzgun karası saçlar.

“Edris!” Birden durdum. “Snorri! O şerefli Edris Dean oradaydı. Kasabada!”

İleride Snorri döndü, beşizleri durdurmak için elini kaldırdı. “Onu ben de gördüm,” diye geri seslendi. “Hardangerlerin bir düzine kadar adamıyla. Aceleyle ayrılmamızın bir nedeni de oydu. Kızıl Vikingler Trond’da önemli bir güç.”

Tuttugu ve ben yetişene kadar beklediler. “Burada kamp yapacağız,” dedi Snorri. “Ben de yamaçlardan bizi takip eden kimse var mı diye nöbet tutacağım.”

Dağlarda uyumak tam bir sefilliktir ama kabul etmeliyim ki kalın yünden bir uyku tulumuyla ve rüzgârın en beter halini kesecek yelken bezi ve deriden bir tenteye daha az sefillik çekersin. Snorri ve diğerleri paralarını boşa harcamamışlardı ve rahat bir gece geçirdik.

Sabah olduğunda çavdar ekmeği, soğuk tavuk, elma ve Trond’dan aldığımız diğer bozulabilir yiyeceklerle kahvaltı yaptık. Çok geçmeden peksimet ve kuru ete dönecektik ama şimdilik krallar gibi yiyorduk. En azından dağ yamacında mahsur kalıp imkânları kısıtlamış krallar gibi.

“Edris’in ne işi var Trond’da?” Önceki akşam o yorgunlukla ağzımı açıp da sormadığım soruyu sordum.

“Kovaladığımız şey –biz peşine takılınca– ardında bizim için bir sürü bela bıraktı.” Snorri kemik üzerindeki eti sıyrır gibi saldırdığı ekmekten bir parça daha ısırdı. “Tüm bunların ardında Ölü Kral var ve adam topluyor, yaşayanlar kadar ölüleri de topluyor. Kendisine çekeceği, doğru cinsten adamları. Kırıkkürek ve Edris gibilerini.”

“Edris şimdi bizim peşimize mi takılacak?” Öyle olmasını umuyordum. O adamdan korkuyordum, genel olarak beladan korktuğumdan daha çok hem de. Onda içimi kemiren

bir şeyler vardı. Maeres Allus gibi kişilerin taşıdıkları o özellik neyse Edris de ondan nasibini almıştı. Üstü kapalı bir tehdit. Böyle bir tehdidin, *açık* olduğunda sadece sıradan zalimlikler yapabilen adamların herhangi bir tehdidi ya da tavrından daha kötü olacağını bilirsin.

“Çok büyük ihtimalle bizim önümüze geçmeye çalışıyor.” Snorri lokmasını yuttu ve ayağa kalktı, kemikleri kıtırdıyana kadar esnedi. “Siyah Kale’ye ya da belki önce Acı Buz’daki kazı yerine ulaşmayı amaçlayacak. Önden uyarılırlarsa pek şansımız olmaz.”

Hiçbir şekilde şansımız yoktu. Bu düşünceyi kendime sakladım. Belki de Edris onları gerçekten uyarırsa diğerleri bunun umutsuz bir uğraş olduğunu görüp vazgeçerlerdi.

“Peki ama...” Ben de kalktım, çantamı kaldırıp omzuma attım. “Kızıl Hudut’tan çıkma korkunç bir şeyin buzun içindeki ıssız bir çukura kadar neredeyse iki bin kilometrelik bir yolu neden koştuğunu bana tekrar açıklar mısın?”

“Her şeyi bilmiyorum Jal. Sageous bana birazını anlattı ama o da yalan olabilir. Skilfar daha fazla şey söyledi...”

“Ne? Ne zaman?” Hiç öyle bir şey hatırlamıyordum.

“Seninle konuşmadı mı?” Snorri kaşlarını kaldırdı.

“Konuştu tabii. Duydun onu. Büyük dayım Garyus ve benim çükümün peşinden gittiğime dair bir şeyler saçmaladı. Berbat bir kocakarı, zırdelinin teki.”

“Demek istediğim... kelimeler olmadan.” Kaşlarını çatı. “Kafamın içinde konuşup durdu, tüm bu zaman boyunca.”

“Hımmm.” Snorri ver Snagason’un kafasının içinde söylenen sözlerle ne kadar inanacağını düşündüm. O kafanın içi pek kalabalık gibiydi, hem Aslaug’un kaç sesle konuşabileceğini kim bilebilirdi? Belki de Skilfar’ın sözlerinin bana ulaşmamasının sorumlusu Baraqel’di. Gerçi öyle bir seçici sağırlıkla benim

için en iyisini yapıyor olur muydu, bilmiyorum. “Bana bir hatırlatsana şunları.”

“Doğmamışları çağırmak zor. Çok zor. Şartlar uygun olduğunda, zamanlama, yer ve koşullar birbirine tamamen uyduğunda sadece birkaçı geliyor.”

“E, onu herkes biliyor!” Hepsini ilk kez duyuyordum.

“Ve böylece dağınık durumdalar.”

“Evet.”

“Ama Ölü Kral’ın Acı Buz’da verdiği emirler, hizmetkârlarının orada gerçekleştirdiği işler... doğmamışları çekiyor, dünyanın her bir köşesinden. Tek bir yere. Belki senin operadaki dostun kendisinin hedef olduğunu fark edip kaçtığında, orada kendisini bekleyen görevi terk etti ve Kuzey’deki toplanma noktasına doğru koşmaya başladı. Belki de Vermillion’a her ne sebeple gelmiş olursa olsun başından beri gideceği yer orasıydı.”

“Haa.” Of, lanet olsun. “Ama karın Siyah Kale’de, değil mi? Doğmamışlar da Acı Buz’un altında. Öyle değil mi? Yani onlarla hiç karşılaşmamız gerekmeyecek... ha?”

Snorri hemen cevap vermedi, sadece yürümeye başladı.

“Öyle mi?” diye seslendim arkasından.

“Siyah Kale’yi alacağız.”

Snorri’nin Den Hagen’deki meyhanede anlattığı hikâyeyi hatırlamaya çalıştım. Kırıkkürek ona oğlunun güvende olduğunu söylemişti. Tek söylediği buydu. Aynı zamanda sözleriyle Snorri’yi kandırarak başının arkasına sopayı yemesine neden olmuştu. Etrafımda Kuzeyliler çantalarını sırtlanıyor, yürümeye devam ediyorlardı. Beni liderlerine bağlayan lanet, yamaç boyunca uzayıp esnemeye başladığında o hafif çekme kuvvetini hissetmeye başlamıştım bile. “Sıçayım içine,” dedim ve onun adımlarını takip ettim.

Gerçek Kuzey, Snorri’nin deneyime dayanan tarifi kadar benim cehaletten yola çıkan tarifime de benziyor. Bir kere her

yeri eğimli gibi, gerçi daha sonra bir yere yetişmek için acelesi varmışçasına hem yukarı hem aşağı doğru eğimli hale geliyor. Hava seyrek, soğuk ve insanın kanını emmek isteyen kanatlı böceklerle dolu. Dişlerinin arasından nefes almak piçlerin dışarıda kalmasını ve akciğerlerine dolmamasını sağlıyor. Ayrıca yükseklik arttıkça da ölüp gidiyorlar.

Büyük kısmı çıplak kayalıktan ibaret. Biraz irtifa kazandığında çıplak kayalıklar son kışın karlarıyla kaplı oluyor. Yükseklerden dağları, dağları ve yine dağları görüyorsun, aralarındaki boşluklarda göller ve çam ormanları ile. Erkenden Tuttugu'nun tavsiyesine uyarak çizmelerimi tavşan postları ve fok derisi korumalarla sardım. Bunlar ve ayaklarımın kalın yün çoraplar içinde olması sayesinde ayak parmaklarım karın içinde donmadı. Fakat biz kuzeye, Jarlson Tepeleri'ne doğru ilerledikçe hava kaçınılmaz olarak daha da kötüleşecek, içerilerden çıkıp gelen rüzgâr bıçak gibi içimize işleyecekti.

Yüksek bir sırtın rüzgâr almayan tarafında durduğumuz sırada Snorri ve Arne rotamız hakkında konuştu.

"Ein, değil mi?" Gözünün kenarındaki yara izinden kim olduğu belli oluyordu.

"Evet." En uzun yaşaması beklenen kardeş bana gülümsedi.

"Nasıl oluyor da burada kararları Snorri veriyor?" diye sordum. "Sen Jarl Torsteff'in vârisisin, değil mi?" Snorri'nin otoritesini sarsmayı planlamıyordum ama Ein ona arayışını sonlandırmasını emredebilecek olursa iş değişirdi; bu da emir komuta zinciri nasıl olursa olsun pek olası görünmüyordu. Yine de doğuştan sahip olduğu topraklar sadece kırk dönümlük eğimli kayalık arazilerden ibaret olan bir adamın Kuzey'in aristokratlarına emirler vermesi bir prens olarak bana garip geliyordu.

"Aslında yedi ağabeyim var. Üçüzlerden oluşan iki grup bir de tek doğan Agar var, babamın vârisi. Şimdiye hepsi ölmüştür herhalde." Bunun üzerine dudaklarını büzdü, sanki bu fikrin

tadına bakıyordu. “Ama Snorri bir Undoreth kahramanı. Savaşlardaki kahramanlıkları hakkında şarkılar var. Eğer Einhaur ve babamın salonları yandıysa benim otoritem küllerden başka bir şeye dayanmıyor demektir. Son baskınımızda, savaşın ne olduğunu gerçekten bilen bir adamın bize liderlik etmesine izin vermek daha iyi.”

Başımı salladım. Eğer yolumuzu değiştirme şansımız yoksa bizi acı sona götürecek olan adam Snorri’ydi. Yine de bir adamın mertebesinin kolaylıkla bir kenara atılması fikri hoşuma gitmiyordu. Burada, karların arasında bir *jarl*’ın oğlu için böylesi geçerli olabilirdi ama Kızıl Hudut’un sıcaklığında bir prens ne olursa olsun yine prensti. Hem bu düşünce hem de şafak vakti çoktan geçtiği için Baraqel’in prensler hakkında ahkâm keserek tadımı kaçıramayacağı gerçeği beni biraz rahatlattı.

O ikinci günün akşamına doğru Mimarların, zirvelerin arasında yüksek bir noktada bulunan büyük bir eserine ve mucizesine vardık. Bir vadinin bir ucundan öbür ucuna uzanan, boyu kuleleri aşan, tepesi yan yana dört arabanın gidebileceği kadar kalın, tabanı ise ondan daha geniş devasa bir baraj inşa edilmişti. Ne amaçla olduğunu bilmesem de bir zamanlar ardında koca bir göl birikmiş olmalıydı.

“Bekle!” Dinlenmeye ihtiyacım vardı ve harabeler bunun için mükemmel bir bahaneydi.

Snorri yamaç boyunca geri geldi, kaşları çatıktı ama ben aristokratik merakımı giderirken birkaç dakikalığına durmamıza izin verdi. Merakımı oturup gözlerimi vadinin kenarlarında gezdirerek giderdim. Barajın altında, ne amaçla olduğunu tahmin edemesem de belli ki suyun akışını kontrol etmek için yapılmış olan dev taş borular temel kayanın içinden geçiyordu. Mekânın tamamı dağlara uygun ölçüde inşa edilmişti ve her bir yapı insanları karınca kadar bırakacak büyüklükteydi. Borulardan

bile birkaç fil yan yana yürüyerek geçebilir, üstten binicilerin başları için yeteri kadar boşluk kalırdı. Böyle bir yerde insan, Kuzeylilerin dünyayı şekillendiren ve insanlığı hiç umursamayan buz devleriyle ilgili hikâyelerine inanabilirdi.

Vadinin karşı tarafına doğru bakan Tuttugu'nun yanında, çantamın üstüne oturdum, ikimiz de onun çantasından çıkardığı, pörsümüş ama hâlâ tatlı bir yaz lezzeti taşıyan elmalarımızı ısıırıyorduk.

“Demek her Viking adının bir anlamı var... *Snorri* ‘saldırı’ demek, *Arne* ‘kartal’, beşizler sayılara göre isimlendirilmiş...” Sözü yarıda bırakıp Tuttugu'nun muhtemelen kahramanlıkla ilgili bir anlamı olan kendi ismini açıklamasını bekledim. İsimlerin konmasında herhangi bir isabet olsaydı *Tuttugu* “ürkek şişko”, *Jalan* da “çılgık çılgığa kaçan” anlamına gelirdi.

“Yirmi,” dedi.

“Ne?”

“Yirmi.”

Bir araya toplanmış beşizlere doğru baktım. “Aman Tanrım! Zavallı annen!”

Tuttugu buna sırtarak karşılık verdi. “Hayır, doğduğumda bana verilen isim değil bu, insanlar bana öyle diyor sadece. Demir Kapılı Hoddof’a karşı kazanılan zaferden sonra Jarl Torsteff’in verdiği ziyafette bir yarışma vardı.”

“Yarışma mı?” Kaşlarımı çattım, Tuttugu'nun nasıl olup da bir şey kazanabildiğini anlamaya çalıştım.

“Yeme yarışması.” Göbeğine vurdu.

“Yirmi...” Bir insanın yirmi tane yemesi mümkün olan bir şey düşünmeye çalıştım. “Yumurta mı yedin?”

“Yaklaştın.” Kısa parmaklarını fırça gibi kızıl sakalına gömerek çenesini ve gıdısını ovdu. “Tavuk.”

Ardımızda sonsuz kilometreler boyu uzanan dağı bırakarak yüksek bir sırtın tepesinden pırıl pırıl uzanan Uulisk'e doğru bakmamız vadedildiği gibi iki değil, dört gün sürdü. Snorri kıyı çizgisi üzerinde karanlık bir noktayı işaret etti.

“Einhaul.” Bulunduğumuz yerden oranın akıbeti hakkında hiçbir şey söyleyemezdim, tek belli olan iskelelerinde balıkçı tekneleri olmadığıydı.

“Bakın.” Arne fiyordun ilerisini, daha denize doğru uzanan kısmını gösterdi. Baktığımız yerden, Uulisk'in durgun suları üzerinde bir çocuğun oyuncağı gibi küçücük görünen bir yelkenli gemi. Pruvasının yakınında kırmızı bir nokta... boyayla çizilmiş bir göz olabilir miydi?

“Edris ve Hardangerli dostları tahminimce,” dedi Snorri. “En iyisi devam edelim.”

YİRMİ YEDİ

Siyah Kale'ye giden yol hemen hemen Snorri'nin tarif ettiği gibiydi. Sadece çok daha kötüydü. Her ne kadar Edris'in peşimize takılmış ya da kaleye kadarki yarışta bizim önümüze geçmiş olması mümkün olsa da böylesine büyük ve boş bir alanda insanın kendisini kovalayan ya da kovalanan olarak düşünmesi imkânsız. Ya yalnızsın ya da değilsin. Biz yalnızdık ve düşmanımız her yandan üzerimize geliyordu. Jarlson Tepeleri'nin rüzgârı ve soğuğu tecrübe edilmesi gereken şeyler, kelimelere sığdırılıp kapatılabilecek bir konu değil. Ağaçları, sonra çalıları, sonra en dayanıklı otları geride bıraktık, ta ki sonunda dünya kayalar ve kardan ibaret olana dek. Küçük karlı alanlar birbirine eklenerek aralıksız hale geldi. Günler korkutucu bir hızla kısaldı ve Baraqel sabahları artık bana nutuk çekmiyor, sadece şafak vakti altın rengine bürünen kanatlarını açarak soyuma layık olmamı söylüyordu. Güneş gökten batarken ve uzun geceyi ardından sürüklerken Snorri bizden ayrı oturuyordu. O anlarda, buz güneşi yutarken, Aslaug'un onun etrafında dolaştığını görebiliyordum; karanlıkla biçimlenmiş ince bir güzellik, karın üzerine düşen örümcek biçimli siyah gölgesini, attığı her adımda peşinden sürüklüyordu.

Her bir saat, renksiz bir geleceği anın süzgecinden geçirip renksiz bir geçmişe bıraktığımız bir süreç haline gelmişti; her bir an diğeri gibi acı ve yorgunlukla, kalbinde öldürme niyeti taşıyan bir sevgili gibi insanın her yanını saran bir soğukla doluydu. Çoğu bir başkasının yatağında geçen daha iyi zamanları düşünerek kendimi ısıtmaya çalıştım. Söylemesi garip ve şüphesiz beynimin yavaş yavaş donduğunun bir göstergesi olabilir ama cinsel birleşmeler, uzun kol ve bacaklar, pürüzsüz kıvrımlar ve dalga dalga saçlara ait sayısız an hatırlayabilmeme rağmen gözlerimin önüne gelen tek yüz Lisa DeVeer'inkiydi; her zamanki gibi biraz keyifli, biraz çileden çıkmış, biraz sevgi dolu görünüyordu. Hatta soğuk Kuzey yaşam gücümü tükettiği için onun yatağının içinde olduğum anlardan çok dışında olduğum anları hatırlıyordum: konuşmalarımızı, kafası karıştığında parmaklarını saçlarının arasında gezdirmesini, cevaplarındaki parlak zekâyı. Karda üşütmüş olmama veriyordum bunu.

Bulabildiğimiz her kaya çıkıntısının rüzgâr almayan tarafında kamp yapıyor ve yiyeceklerimizi biraz ısıtmak için çantalarımızdan çıkardığımız kömürleri yakıyorduk. Acı Buz'un güneyindeki karlar arada bir eriyordu. Belki iki, belki beş yıl geçerdi ama sonunda diğerlerinden daha sıcak olan bir yaz, onları derin yerler dışında çıplak kayayı açığa çıkaracak kadar eritirdi ve bu nedenle üzerinde yürüdüğümüz buz hiçbir zaman arazinin her iniş ve çıkışını kaplayacak kadar kalın değildi. Fakat Acı Buz, o buz örtüsü, ömürler geçtikçe iki üç kilometre geri çekilse de hiçbir zaman erimiyordu. Altındaki toprak da yüzyıllardır, belki Mesih bu dünyada dolaştığından beri, belki de hiçbir zaman güneş görmemişti.

Bir buz çölünü geçerken yapılan uzun yürüyüşte kimse konuşmaz. Isıyı vücudunda hapsedmek için ağzını kapalı tutarsın. Yüzünü örter ve kalan aralıktan beyaz bir dünyayı izlersin. Bir ayağını diğerrinin önüne atar ve güneşin doğuşu ve batışının

gittiğin yolda sana kılavuzluk etmesine izin vererek düz bir çizgide ilerlediğini umarsın. Sen vücudunu mümkün olan en düz yolda gitmeye zorlarken zihninin izlediği yollar gitgide daha çarpık hale gelir. Düşüncelere dalarsın. Eski dostlar yeniden aklına gelir. Eski günler seni tekrar yakalar. Rüyalara görürsün. Gözlerin açık halde ve hissiz ayaklarının her dakika devam eden pat pat sesleri eşliğinde rüyalar görürsün.

Büyük dayım Garyus'u gördüm, yüksek kulesinde o sakat, korkunç yaşlı ve neredeyse bir o kadar kötü kokan haliyle. Bakıcıları onu temizliyor, taşıyor, ona yemeğini yediriyor, her geçen gün saygınlığından bir parça daha alıp götürüyorlardı. Gerçi hiçbir zaman daha fazla saygınlığa ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu.

Garyus, böyle bir yerde bile bir gün yürümesini sağlayacak herhangi bir tanrıya şükrederdi. Bense, kendi sefaletim içinde büzülüp kaldığım böyle yorgunluk ve üşüme dolu bir günün sonunda bile onunla yer değiştirmek istemezdim.

Yaşlılık ve hastalığın ölümün kapısına bıraktığı büyük dayım orada yıllarca yatmıştı. Kızıl Kraliçe bize, ölüme açılan bir kapının gerçekten olduğunu söylemişti ve görüşüne bakılırsa Garyus bu dünyaya sakat olarak geldiği günden beri o kapıyı çalıyordu.

Rüyalarımdaya güneşin eğimli ışınlarının onun panjurlarından içeri girdiği o güne döndüm. Garyus iri boğumlu, karaciğer lekeleriyle kaplı ve titreyen elleriyle ellerimi tutarak o madalyonun üstüne kapatmıştı. "Annenin sureti," demişti. "Sakla onu." Saklamaktan kastı gizli tutmaktı. Bunu altı yaşındayken bile biliyordum.

Oturup o yaşlı ve sakat adamı izlemiştim. Hikâyelerini dinlemiş, çocuklar gibi onlara gülmüş, hikâyeler karanlıklaşınca sessizce ve gözlerimi kocaman açarak oturmuştum. O zamanların büyük bir kısmında onun büyük dayım olduğun-

dan haberim yoktu. Yine o zamanlar onun Suskun Rahibe'nin kardeşi olduğunu hiç bilmiyordum. Gerçi düşününce elbette Rahibe *birilerinin* kız kardeşi olmalıydı.⁷

Garyus'un kendi ikizinden, kör gözlü kadından, sessiz kız kardeşinden korkup korkmadığını merak ettim. İnsan ikizinden korkabilir miydi? Kendinden korkmak gibi mi olurdu bu? Çoğu insanın kendinden korktuğunu; savaşmak yerine kaçarak, onursuz bir yol seçerek, zor yolu değil kolay yolu tercih ederek kendi kendini hüsrana uğratmaktan korktuğunu biliyordum. Bana gelince, her zaman doğru olanı –Jalan Kendeth için doğru olanı– yapacağıma inanırdım. Kendimden korktuğum zamanlar sadece kalkıp dövüşme dürtüsünü hissettiğim, öfkemin beni alt edip neredeyse tehlikenin içine attığı o ender zamanlardı.

Kulesinde çocuklara anlatacağı öyküler ve vereceği hediyelerle oturan Garyus, kız kardeşinin savaşları hakkında ne kadar şey biliyordu? Şimdi o anılara bir bulmaca gibi bakıyordum. Onları başka bir şekilde görmek mümkün müydü? Biri sana “o çıkıntı aslında girinti” diyene kadar her şeyin apaçık olduğu ve sonra birden farklı gördüğün o hileli çizimler gibi. Başta yükselti olan bir şey artık bir boşluktur, dışa değil, içe doğru eğimlidir. Hepsi öyledir; her bir çukur ve yükselti tersine dönmüş, resim değişmiş, anlamı ters yüz olmuştur ve ne kadar uğraşsan da onu önceki gibi sabit, kesin ve güvenilir olarak göremezsin.

Kız kardeşinin ölümün kapısının yerini bildiğini düşündüğünden Garyus'un haberi var mıydı?

“Jal,” dedi yorgun bir ses. “Jal.”

O dar yatakta gözleri parlayan Garyus'u, Kızıl Kraliçe'nin kardeşini düşündüm. Kraliçeden daha yaşlıydı herhalde? Onun

7 Orijinal metinde Suskun Rahibe “Silent Sister” olarak geçiyor. Burada *sister* sözcüğünün “kız kardeş” anlamı öne çıkıyor. (ç. n.)

planlarından haberi var mıydı? Tüm bunların ne kadarını o sakat ihtiyar başlatmıştı?

“Ja!”

Onun kral olması gerekmez miydi? Öyle bir sakatlığı olmasaydı Kızıl Hudut’un kralı olmaz mıydı?

“JAL!”

“Ne?” Tökezledim, az kalsın düşüyordum.

“Duruyoruz,” dedi Snorri. Beli bükük ve yorgundu, buz çölleri her adamın gücüyle alay ettiği gibi onun da gücüyle alay ediyordu. Eldivenli elini kaldırıp bir yeri işaret etti. Gösterdiği yolu izledim. Önümüzde Acı Buz’un duvarları önden hiçbir belirti göstermeden yükseliyordu. Dimdik, çok güzel ve hayallerimdekinden daha uzunlardı.

Girmemiz gereken tüm zahmete rağmen bir şeyler yedik. Son çıralarımızı da kullanarak hissizleşmiş parmaklarımızla bir kıvılcım çakmak için uğraştık, elimizdeki kömürle bir tence-reyi ısıttık ve artık vücutlarımızın ürettiğinden başka ısı elde edemeyeceğimizi biliyorduk.

O gece, uzun bir zaman sonra uyumadım. Tepemizde gökyüzü berraklaştı ve sıcaklık düştükçe yıldızlar üzerimizde parladı. Her nefeste canım yanıyor, hava donmuş bıçaklar gibi göğsüme doluyordu. Ölüm hem yakındı hem davetkâr. Üstümdeki kürklere, kat kat giysiye rağmen titriyordum. Sonunda rüyalara dalıp gittiğimde ise bir daha uyanacağımdan hiç emin değildim.

Vakit gece yarısını geçtikten sonra bir ara sessizlik beni uyandırdı. Durmak bilmeyen rüzgâr bir kez olsun durup tamamen dinmişti. Bir gözümü aralayıp karanlığa baktım. Mucize ansızın, hiçbir belirti olmadan geldi. Gökyüzü bir anda oynayan ve renkten renge geçen ışık örtüleriyle aydınlandı. Önce kırmızı, sonra ürpertici bir yeşil, ardından daha önce görmediğim bir

mavi. Devamlı değişiyor, bir yılanı bıçımın çıkıp diğerine bürünüyordu. Olayın sessizliği ve büyüklüğü karşısında nefesimi tuttum. Bütün gökyüzü bir tür yazıyla kaplanıyor, yüzlerce kilometre ve daha ötesine uzanan bir alanda gökler sadece meleklerin duyduğu bir ezgi eşliğinde dans ediyordu.

Gördüklerimin bir rüya olması gerektiğini şimdi biliyorum ama o an hepsine bütün kalbimle inandım ve içim hayret ve korkuyla doldu. O zamandan önce ve bugüne dek hiçbir şey bana kendimi o kadar küçük hissettirmede ama yine de ısığın, dağlardan daha büyük ve bomboş bir ıssızlığın üzerinde benden başka seyircisi olmayan o harika ve oyunbaz gizemi sayesinde... kendimi, kısacık bir süre için... önemli hissettim.

Sabah Fimm uyanmadı.

“şimdi sıra bende.” Fjörir kardeşinin uyku tulumunu uzun bir kemik iğne ve bağırsaktan ipe dikerek kapattı.

“Dirilir mi?” Kımıldamasını bekleyerek uyku tulumuna baktım.

Snorri ciddiyetle başını iki yana salladı. Arkasında Tuttuğu gözlerini ovuyordu. Görünüşe göre aramızda en az duygulanlar beşizler –artık dördüzler– olmuştu.

“Donmuş,” dedi Snorri.

“Ama...” Yüzüm kaşlarımı çatamayacağım kadar katılaşmıştı. “Ama sen bir günden uzun bir süre sonra kar yığınının içinde debelenen bir ölü bulmuştun.”

“Ölü çağırıcılar onlara bir iksir zerk ediyor. Yağlar ve tuzlardan yapılma bir şeymiş, Kırıkkürek söyledi. Katılaşmalarını önlüyormuş.” Snorri bunu bana daha önce söylemişti ama soğuktan belleğim donmuştu.

“şu buzun altındaki ordu... Olaaf Rikeson’un askerlerinin –Ölü Kral’ın adamlarının– onları buzun altından çıkarması ve onlara bu şekilde bakması gerekecek. Yeni birtakım büyüleri yoksa bu mümkün görünmüyor. Onları donuk halde güneye

sürüklemek ya da yeterli miktarda yakıtı kuzeye taşımak için gereken çaba...” Snorri’nin anlattığı hikâyenin diğer kısmını düşündüm. Buz devlerinin kapılarını açacak anahtar, Loki’nin armağanı. Her şeyi açabilecek olan anahtar. “Belki de başından beri tek istedikleri Rikeson’un anahtarıydı. Sadece oydu.” Her nedense bu düşünce beni buzun içinden dirilen bir cesetler ordusundan daha çok endişelendirdi.

Snorri kalenin batısını hedef alıyordu, böylece Acı Buz’un sınırı bizi doğu yönünde ona doğru götürebilirdi. Eğer bizi yanlış yönlendirmiş olsaydı kaleden uzaklaşarak iç kesimlerdeki buzla kaplı çöllere gidiyor olurduk ve kimseye en ufak bir rahatsızlık vermeden hepimiz ölürdük: Her iki türlü de ölüm kesin görünüyordu ve geri dönmek en ufak bir hayatta kalma umudu vadetseydi hiç beklemeden giderdim. Ne yazık ki, Tuttugu’nun savaşta keşfettiği gibi, kaçmak bazen en güvensiz seçenek oluyor ve ölmek en son istediğim şey olsa da tek başıma ölmek bir şekilde daha kötü görünüyordu.

Sonsuz beyazlıkta aksayarak, Suskun Rahibe’nin yarının ötesine bakarken çektiğim acıları çoktan izlemiş olup olmadığını merak ederek ilerledim. Ben hissiz ayaklarımla buzu ezerken rüzgârın ağıdı kafamın içini dolduruyordu. Donmuş ayaklarımızla attığımız her bir adımı saymış mıydı, yoksa sadece karların içinden izlediğimiz büyük, beyaz yolu mu görmüştü? Onun için geleceğe doğru uzanan kaç olasılık vardı? Hangilerinde ölüyorduk? Adım adım ilerlerken, titreyemeyecek kadar üşürken ve azar azar ölüirken. Belki de bazı geleceklerde peşimden gelen çatlak, ben daha Snorri’ye ulaşmadan beni yakalayıp öldürmüştü; diğerlerinde beni onunla karşılaştığım sırada öldürmüş olabilirdi. Büyüsünün bizim içimize yerleşeceğini, bizimle birlikte kuzeye, Acı Buz’un dibine kadar taşınacağını kesin olarak biliyor muydu? Büyüleri içimizde solup gidecek miydi, yoksa

gelişerek olduklarından daha fazlasına mı dönüşecekti? Bunu biliyor muydu? Emin miydi, yoksa acaba yeğeninin oğlu gibi şansını fazla zorlamaya her daim hazır bir kumarbaz mıydı? O ufak gülümsemesi zihnimde canlandı ve içimi pek ısıtmadı. Adım adım. Durmadan.

Tıpkı Snorri'nin tarif ettiği gibi Siyah Kale birden karşıma çıktı. Arazi hiçbir ipucu, hiçbir hazırlık, yolculuğun sonuna doğru büyüyen hiçbir vaat sunmuyordu. Bir an bir yanımızda Acı Buz'la boş ve beyaz ıssızlığın içindeyken sonra birden karşımda yine aynı boş ıssızlığı bulduk fakat bu kez tamamen boş değildi, siyah bir nokta barındırıyordu.

Yolculuk bizi gücümüzün son noktasına kadar tüketmişti –hatta Fimm'i daha da fazla tüketmişti– ama hiçbirimiz Snorri'nin bu kapılara en son gelip dayandığı zamanki hali kadar ayakta zor duracak ve donmuş halde değildik. Geldiğimizde içimizde en azından biraz mücadele ruhu, güç alabileceğimiz son bir kaynak vardı. Ayrıca her ne kadar kimseyle savaşmak istemesem de Siyah Kale'ye sığınarak dinlenme ve ikmal yapma şansımız olmazsa ben kendi hesabıma bir dönüş yolculuğunu kaldıramazdım.

Snorri bizi daha yakına götürdü. Çabuk olmamızı istiyordu. Güneş batmadan içeride olmak, bizi bekleyen çarpışmada Aslaug'un gücünü kullanmak istiyordu. Arazi hiçbir saklanma imkânı sunmuyordu ve gizlenmek için etrafımızdaki uçsuz bucaksız beyazlıktan ve kimsenin bizi aramıyor olacağı umdundan başka bir şeyimiz yoktu. Bu ikincisinin yersiz bir umut olduğu anlaşıldı.

“Bekleyin,” dedi Ein eldivenli ellerinden birini kaldırarak. “Güney kulesinde biri var.”

Karın içine ne kadar iyi karışmış olsak da eğer adam yeterince dikkatli bakarsa güneş ardımızda batarken gölgelerimizden yaklaştığımızı fark edebilirdi.

Siyah Kale her bir köşesinde mazgallı bir kulesi olan bodur, kare bir yapıdır. Dış duvarlardan çok az daha yüksek olan iç kale, geniş bir avlunun ortasında yer alır. Snorri iç kalenin boş olduğuna ve küçük birliğin ana kapıların etrafındaki duvarların içinde yer alan odalarda kaldığına inanıyordu.

“Nişancı onu vuracak,” dedi Snorri. “Sonra tırmanacağız.”

Arne eldiven içindeki parmaklarını yüzünü koruyan maskeye sürttü, maskenin yumuşak keçesi donup kaskatı kesilmiş ve üzerinde minik sarkıtlar oluşmuştu. Rüzgâr etrafımızda girdaplar oluşturarak her yanımızı bıçak gibi kesiyordu. “Zor iş.”

“Nişancı için değil!” Dördüzlerden biri Arne’nin omzuna vurdu.

“Hava da kararıyor.” Bir diğeri başını salladı.

“Kolay!” dedi bir diğer kardeş.

Omuzlar düştü. “Yayımı hazırlayayım,” dedi Arne. “Sonra yaklaşıyoruz.”

Hazırlık inanılmaz uzun sürdü. Yay çıkar, kılıfını aç, ipi bul, şunu mumla, bunu esnet, parmaklarını ısıt, bunu şuna geçir... Vermillion’da bana okçuluk öğretmişlerdi elbette. Her prens bu sanatı bilmek zorundaydı. Büyükannemin derdi anlaşılan bizi keskin nişancı yapmaktan çok bu silahın olanak ve sınırlarını bilip anlamamız, böylece onu savaş alanında toplu haldeyken daha iyi kullanmamızdı. Yine de hedefi on ikiden vurmak zorundaydık.

Saatlerce süren ve canımı çok sıkıan o okçuluk talimlerinden bir şey öğrendiysem o da rüzgârın, hele ki girdaplar oluşturan şiddetli bir rüzgârın en iyi okçuyu bile rezil edebileceğiydi.

Arne nihayet hazırlandıktan sonra karda sürünerek ilerledik, sanki bu bir fark yaratabilirmiş gibi artık iyice yere çöküyorduk.

Kuledeki figür birkaç kez hareket etti, bir an bizim olduğumuz tarafa dönerek yüreğimizi ağzımıza getirdi ama hiçbir merak belirtisi göstermedi.

“Buradan at.” Snorri, Arne’nin omzundan tuttu. Herhalde izin verselerdi. Nişancı elli metreye kadar yaklaşırdı.

“Odin, okumun kılavuzu ol.” Arne bir eldivenini çıkardı ve yayına bir ok yerleştirdi.

Ben aynı atışı rüzgârsız bir günde, sıcak ellerle ve sonuç açısından üzerimde hiçbir baskı olmadan yapacak olsam beş denemenin dördünde hedefi vurabileceğime inanırdım. Arne okunu serbest bıraktı ve ok bir ısıklık sesiyle fırlayarak gökyüzünde kayboldu.

“Iska.” Hepimizin nefesini tutarak beklediği durgun anı bozmak için bariz olan şeyi söyledim. Ok o kadar ayrı bir yöne gitmişti ki kuledeki adam onu fark etmemişti bile.

Arne sakinleşmek için derin nefesler alarak bir daha denedi. Parmakları yayın ipi üzerinde bembeyaz kesilmişti. Oku bıraktı.

“Iska.” Hiçbir şey demek istememiştim. Kelime, umut dolu sessizliğin içinde kendini atıvermişti.

Arne maskesini indirip bana ters ters baktı. Dilini çoğu kahverengi, biri siyah, biri gri, ikisi eksik olan dişlerinin üzerinde gezdirdi. Kalan belki bir düzine okun arasından bir tane daha aldı ve dikkatini kuleye verdi. Üç derin nefes alıp yavaşça verdi ve atışı yaptı.

Dürüst olmak gerekirse birkaç saniye bekledim. Üç ok da taş duvara çarpmayıp yüksekte gittiği için şanslıydık. Kuledeki adam yerinden bile kıımıldamamıştı. “Iska,” dedim.

“Sen yap kolaysa!” Arne yayı sertçe bana doğru itti.

Daha kötüsünü yapamayacağımı bilmenin verdiği rahatlıkla eldivenimi çıkardım ve yaya bir ok yerleştirdim. Rüzgâr saniyeler içinde parmaklarımı sızım sızım sızlattı. Sızlama-

larına son verip onları işlemez hale getirene kadarki o anlar sahip olduğum tek fırsattı. Adama göre hiza aldım, rüzgârın payını hesaba kattım ve birkaç metre sağa doğru nişan aldım. Zamanın kısıtlı olması da işe yaradı. Ne yapmaya çalıştığımı düşünmememi sağladı. Bana Aral Geçidi'nde adam öldürdüğümü söyleseler de ben net olarak öyle bir şey hatırlamıyordum. Dağda Snorri'yle birlikteyken bir adam neredeyse kendini kılıcımın üstüne atmıştı ve ben daha ne dediğimin farkında olmadan yaşanan kaza için ondan özür dilemiştim. Bunların hepsi sıcaklığına olan şeylerdi. Ama burada yere çökmüş, titriyordum; kanım hiç olmadığı kadar soğuktu ve bir adamın göğsüne bir ok saplamaya, yüzünü görmeden, ansızın canını almaya hazırdım. Durum tamamen farklıydı.

"Iska," diye fısıldadım oku bırakırken.

İki kalp atımı kadar süre geçti ve Arne'den daha iyisini yapmadığımdan emindim.

"Evet!" Adam ani bir darbe almış gibi döndü. "Evet!" diye bağırdı Snorri.

"Siktir!" dedi Tuttugu. Nöbetçi ayakta kalmıştı, sendeleyerek ve kolunu tutarak duvara doğru ilerledi, sonra kaçmak üzere döndü.

"Lanet olsun! Bir daha vur onu!" diye bağırdı Snorri.

Adam basamaklardan ana duvara inmişti ve can havliyle, herhalde arkadaşlarının bulunduğu uzak kuleye doğru koşuyordu. Gözetlemeyi neden o kuleden yapmadığını bilemiyorum.

"Bittik." Uzaktaki duvarı işaret ettim. Adam her yarım saniyede bir mazgalların arasındaki girintilerden karanlık bir rüzgâr gibi görünüyordu.

Arne yayını geri kaptı, bir ok takıp gerdi ve göğe doğru serbest bıraktı. "Tüm tanrıların canı cehenneme." Tükürdü ve balgamı yere düşmeden dondu.

“Niye bir ok daha harcıyorsun ki?” Bizi gelip öldürecekler mi, yoksa donmaya mı terk edecekler diye merak ederek duvarları izledim.

Adam cılız bir çığlıkla düştü; Arne’nin okuyla aynı anda kule kapısından önceki üçüncü mazgala geldiğinde, sığınağın dan altı metre ötede vurulmuştu.

“Nişancı!” Dördüzlerden biri Arne’nin omzuna bir yumruk attı.

“Dikkat etmezsen bir daha ok atamayacağım,” dedi Arne ama sesine bakılırsa memnundu.

Snorri bizim yanıımızdan hızla ayrılıp duvarlara doğru koşmaya başlamıştı bile. Biz de peşinden koştuk. Yüz metrelik aralık bir türlü kapanmak bilmiyor gibiydi. Snorri makara halinde uzun bir ip çıkardı, tırmanmaya uygun biçimde düğümlenmiş ve bu an için saklanarak buzdan korunmuştu. Bir ucunda, küçük bir balıkçı teknesinin çıpasına kuşku verici ölçüde benzeyen bir kanca vardı. Snorri kancayı duvarın üzerinden fırlattı ve kanca ilk seferde takıldı. Ben duvarın dibine vardığımda Snorri tepeye ulaşmıştı bile. Sonra dördüzlerden biri çıktı, sonra Arne, ardından ben. Düğümler diğerlerinin çizmelerinden kalan buzla kayganlaştığı için kayarak ve küfrederek tırmandım. Duvarın yarısına geldiğimde Arne’nin vurduğu adamın cesedi hızla yanıımızdan geçerek düştü. Yine sızlanacakken kendimi tuttum ve sonra ağzımı açmadım.

Daha tırmanmamış olan bir tek Tuttugu kalmıştı ki bir iple önce çantalarımızı sonra Tuttugu’yu yukarı çektik. O çabayla damarlarımdaki kan sonunda biraz ısındı. Yürüme yoluna ulaşmak için mazgalların arasında verdiği o hiç onurlu olmayan mücadeleden sonra ayaklarının üstüne basmasına yardım ettim.

“Teşekkür ederim.” Yüzünde hızlı ve gergin bir gülümseme belirip kayboldu, sonra baltasını sırtından indirdi. Sıra dışı bir

silahtı, Güney’de tercih edilen ve zırh delmede kullanılan keski tasarımına daha yakındı.

Ayaklarımın altındaki ufalanmış buzun üzerine kule muhafızının kanı sıçramıştı. Sonsuzluk gibi bir beyazlığın ardından rengi çok çarpıcıydı. Bakışlarım zerreciklerin üzerine kilitlenmişti. Onca konuşma, onca yolculuk bu ana, bu kıpkırmızı lekelere varmıştı. Soyuttan gerçeğe. Fazla gerçeğe.

“Hazır mıyız?” dedi Snorri bizim adamın varmaya çalıştığı kapının önünden. *Hayır* sözcüğü dudaklarımın arasından çıkmak için çabaladı. “Güzel.” Snorri baltasını iki eliyle kavramıştı; Arne’de enli bir kılıç, kardeşlerin her birinin bir elinde kısa saplı ve geniş ağızlı bir balta, diğerinde bir bıçak vardı. Ben de hepsinden sonra uzun kılıcımı çektim. Memnun görünen Snorri başını salladı ve elini kapının demir koluna koydu. Planın tekrarlanmasına gerek yoktu. Basit bir plandı. Herkesi öldürecektik.

Kapı menteşelerin gıcırdaması ve buzların dökülmesiyle açıldı ve içeri girip ilerideki basamaklara yerleştik. Snorri kapıyı ardımızdan kapattı ve ben, o rüzgârdan kurtulmanın basit sevincini yaşamak için bir anlığına gözlerimi kapadım. Kızıl Hudut’un hiçbir kışı Siyah Kale’nin o koridoru kadar soğuk olmamıştı ama rüzgârın olmaması dışarıya kıyasla cennet gibiydi. Hepimiz bir an için durup ayaklarımızı yere vurarak biraz canlandırmaya, kollarımızı sallayarak kaybettiğimiz o esnekliği biraz geri kazanmaya çalıştık.

Snorri basamakları inip uzun bir koridordan devam etti. Sven Kırıkükrek’in adamlarının çoğunu bir noktada toplanmış halde bulmayı bekliyorduk. Ne de olsa soğuk yerlerde insanlar öyle yapar. Ateşin etrafında bir araya toplanıp omuz omuza durur, birbirlerine katlanabildikleri sürece öyle kalırlardı. Yakıt bulmak o kadar zorken çok sayıda ateş yakmazlardı.

Her ne kadar çoğu yerde iç duvarlar buzla kaplı olsa da Siyah Kale'nin içerisi sıcaktı. Sıcaklık tenimi yakıyor, hayat belirtileri tekrar ellerime ulaşıyor, hatta parmaklarıma kadar uzanır gibi oluyordu.

Arne küçük bir fener yaktı, yağ uzun yolculuğumuz boyunca sırf bu amaç için özenle saklanmıştı. Belki onun sıcaklığı olsaydı Fimm gece ölmezdi. Muhafız karanlıkta yolunu bulabildiği için herhangi bir ışık kaynağı taşımıyordu.

Her bir kapıda durduk ve Snorri kapı kolunu yokladı. Bazıları sıkışmış olsa da hiçbiri kilitli değildi ve onları sessizce açmak Snorri'nin bile gücünü sınamdı. İlk ikisinin ardından bir şey çıkmadı: içinde oturulmak üzere yapılmadıkları şöminelerinin olmamasından anlaşılan, bunun dışında da amaçlarına dair hiçbir ipucu taşımayan uzun, dar odalar. Üçüncü bir odada, duvarların yapımında kullanılan bazalt blokların aynıları üst üste dizilmişti. Onarım malzemeleri. Dördüncü oda tuvalet olarak kullanılmıştı ama son zamanlarda değil; donmuş bok yığınlarından en ufak bir koku gelmiyordu.

Beşinci kapı sessiz bir mücadelenin ardından teslim oldu, açıldığı sırada uzun bir sürtünme sesi koridorda yankılandı. Kıpırdamadan durduk, direnişle karşılaşmayı bekledik ama hiçbir direniş olmadı. Vücudum kendine gelmeye başlayınca içinde bulunduğum durumun dehşetini de idrak etmeye başladım. Titreyebilecek kadar ısınmış, aynı zamanda korkudan titreyecek kıvama gelmiştim.

“Lanet olsun.” Snorri yarı açık kapıdan geri çekildi, yüzü, aşağıda fenerin ışığında tekinsiz bir rahatlığa kavuştu.

“Güvenli mi?” diye sordu Tuttugu, baltasını indirmek istemiyordu.

Snorri başını salladı. “Bakın,” dedi. Feneri başının üstüne kaldırıp eliyle beni çağırdı.

Gördüğüm manzara bana Skilfar'ın mağarasını hatırlattı. Birbirine yaslanacak ve düşemeyecek kadar sık duran sıra sıra bedenler. Buzla kaplı, sakallarından buzlar sarkan adamlar, kıvrılıp uyuyanından acı içinde çarpılmış olanına kadar fakat en çok da son günlerden iyi bildiğim o ağır yürüyüş esnasında donakalmış halde, her türlü duruşu sergiliyorlardı.

“Olaaf Rikeson'un adamları mı?”

“Öyle olmalı...” Snorri kapıyı çekip kapattı.

Sonraki beş salonda hepsi donmuş savaşıtlara ait olan cesetler vardı. Toplam sayıları yüzleri buluyordu. Asırlardır ölüydüler ama buzlar içinde yıllara direniyorlardı. Bir ölü çağırıcının onlara geri döndürebileceği herhangi bir ruhun, şeytanla geçirilmiş o ömürlerin ardından daha da karanlık olup olmayacağını merak ettim.

Dördüzler birbirlerine sokuldular ve rüzgârdan kaçmış olmanın verdiği anlık sevinç, her yanımızın kadim ölülerle çevrili olduğu o kasvetli yerde çabucak soldu.

Koridor üzerinde, dar gövdeleri içinde kıvrılarak yukarı ve aşağı uzanan iki sarmal merdiven vardı. Snorri onların yanından geçti. Bu kısım daha sık kullanılıyor gibi görünüyordu, duvarlarında buz yoktu, yerdeki sert tanecikler sayesinde ayağımızı daha sağlam basıyorduk.

Hedefimizi kaçırmamız ya da şaşırmamız mümkün değildi. Hava ısınıyor, duman ve yemek kokusuyla doluyordu. Eğer yanılmıyorsam bir tencerede etli bir şeyler pişiyordu. Ağzım hemen sulanmaya başladı. Sırf o sıcak yemeğin kokusu, akşam yemeğim için birini öldürmeye hazır olmama yetti. Koridorun sonundaki kapı yan kapılardan daha uzundu, üzerinde demir parçalar vardı ve ardından boşuk sesler geliyordu.

Giriş için organize olmak üzere birbirimize baktık. Hayatta çoğu zaman olduğu gibi karar verme şansı elimizden alındı.

İri yapılı bir Viking ansızın dışarı çıktı, omzunun üzerinden geriye doğru bir hakaret savuruyordu.

Arne'nin kolu kıpırdadı ve uzun süredir belinde taşıdığı küçük baltası, şimdi adamın koyu kısl sakalının tutamları arasından dışarı çıkıyordu. Görüntü pek gerçek gibi değildi. Snorri ve diğerleri taşın üstündeki çizme patırtıları dışında hiç ses çıkarmadan ileri atıldılar. Adam boynundan kanlar akarken baltayı tutmaya çalıştı ve yere düşüp onların altında kaldı.

Yanımda sadece Tuttugu'yla kalakalmıştım. Utanarak sırtı ve diğerlerinin peşinden küçük adımlarla koşmaya başladı. Beni bir koridorda tek başıma, iki yanımdaki bütün odalara istiflenmiş olan donmuş ölülerle baş başa bıraktılar. İlk savaş narası çınladı, diğerleri arkasındaki büyük kapıdan içeri dalar-ken Snorri'nin koyuverdiği şiddetli ve sevinç dolu kükreneydi bu. Kendimde bulabildiğim bütün cesareti topladım ve kılıcımı hazır tutarak Tuttugu'nun ardından fırladım.

Kapının ardındaki manzara çarpıcıydı. O kadar çarpıcıydı ki o hızına rağmen Tuttugu birden durmuştu ve benim de arkadan ona çarpmamla kılıcım ikimizin arasında sıkıştı. Yirmi veya daha fazla Viking salonun öte ucunda toplanmıştı ve düşünebildiğim tek şey Snorri'nin getirilip duvara asıldığı yerin burası olduğuydu.

Hardangerliler, diğer bilinen adlarıyla Kısl Vikingler, Undoreth'ten daha koyu tenli bir kabileden geliyorlardı. Aralarında kısl ve siyah saçlılar daha fazlaydı; dayanıklı bir soydan geliyor, geniş gövdeli ve kaba hatlara sahip tipler oluyorlardı. Savaşmak üzere zırh ya da silah kuşanmış değillerdi ama Kuzeyli savaşçıların baltalarını ellerinin altında bulundurmadığı pek görülmezdi ve her zaman üzerlerinde bir bıçak veya küçük balta vardı.

Snorri üstüne sıçradığı masayı boylu boyunca koşarak geçip orada oturan adamlardan birinin kellesini almış, sonra onun

karşısında, daha ileride, ateşe yakın oturan birinin suratını yarmıştı. Büyük, kırmızı kavisler çizerek ateşin önünde oturan kalabalığın arasına düşmüştü. Hardangerliler silahlarını kapıp salonun içinde uzunlamasına dağılarak Snorri'yle aralarına mesafe koydular ama dördüzlerle karşı karşıya kaldılar. Etlerini doğrayan baltalar ateşin ışığını yansıtıyordu.

Dördüzlerden biri, siyah saçlı bir Viking'in ters bir vuruş yaparak boynuna baltasını saplamasıyla yere düştü. Adam korkunç hızlı, uzun boylu ve kaslıydı. Kirli kollarındaki kaslar bir halatın üzerindeki düğümler gibiydi. Tuttugu, yaşayabileceği en büyük dehşetin pençesine düşmüş gibi çılglık atarak ileri koştu ve baltasını siyah saçlı adamın göğsüne, o kendi baltasını bizim dördüzün boyun kemiğinden çıkaramadan sapladı. Hardangerli adamların salonun iki duvarı boyunca silahları çekilmiş halde koştuklarını gördüm. Benim durduğum kapı ağzında buluşmalarını sağlayacak bir yol izliyorlardı. Buna karşılık ben Tuttugu'nun peşinden, masaların arasından koştum. Bazen ilerleme en iyi geri çekilme biçimidir. Öldürülen ilk adamın kafasını istemeden tekmeleyerek çatışmanın ortasına gönderdim.

Salonun öte ucu kırmızı kavislerle süsleniyordu. Sıçrayan kanlarla birlikte ateşten dumanlar çıkıyor ve bir el orada cızırıyordu, ön kol hâlâ ele bağlıydı. Adamlar Snorri'nin keskin demir fırtınası karşısında sendeleyerek geri çekiliyordu. Kimisi açık yaralarla, kasiğinden omzuna kadar uzanan yarıklardan bağırsakları dökülerek, kimisi de kanı kesik uzuvlarından beş metre yukarımızdaki tavana sıçrayacak kadar basınçla fışkırırken çılglık çılgılığa bağırarak kaçıyordu. Diğerleri hâlâ öldürme niyetiyle, baltalarını sallayarak kendilerini Snorri ve Undorethlerin üstüne atıyordu.

Tüm o gürültü, o berbat koku, o renk. Oda etrafımda dönüyor, uğultu bir azalıp bir artıyor, zaman yavaşlar gibi

oluyordu. Tuttugu dar ağızlı baltasını düşmanının göğüs kemiğinden çekip çıkardı. Kemığın çatırtısını duydum; oluk oluk akan kanı, adamın kollarını uzatarak, yüzü hiddetle kararmış halde, öldüğünü anlamadan düşüşünü gördüm. Kızıl saçlı iri bir adam iki eliyle tuttuğu büyük bir kılıçla Tuttugu'ya doğru koştu. Arkamda üç adam –ikisi soldan, biri sağdan– kılıçlarını ıslatma hevesiyle masaların üstünden atlayarak geçti. Büyük şöminenin solundaki kapının sertçe açılmasıyla içeriye daha fazla Viking doldu, ilki çivilerle kaplı demir bir miğfer takıyordu, ortasında bir burun koruması vardı. Onun arkasındaki adam yukarıda tuttuğu geniş, yuvarlak bir kalkan taşıyordu, kalkanın ortasındaki kabartmada bir diken vardı. Arkalarında daha fazla adam birikmişti.

Dördüzlerden biri kapıya doğru koşarken göğsünden bir mızrak çıktı. Darbenin gücüyle, beyaz saçları savrulurak geriye düştü. Kan yakından üzerime sıçrayarak gözlerime doldu, ağzımı tuzlu ve bakırımsı bir tatla doldurdu. Bir çığlık duyuyor ve benim olduğunu biliyordum. Kızıl Vikingler her iki yandan üzerime geliyorlardı ve ben onları kırmızı bir peçenin ardından izliyordum. Kılıcımda titrek bir alev belirdi...

“Jal?” Kulaklarımdaki zonklamanın, göğsümdeki gümbürtünün, aldığım her hırıltılı nefesin ardından zayıfça duyuyordum bu sesi.

Kanla kaplı döşeme taşlarını, gözümün önüne düşen ve uçlarından kan damlayan saçlarımı görüyordum.

“Jal?” Snorri'nin sesi.

Ayaktaydım. Kılıcım hâlâ elimdeydi. İki yanımda birer masa vardı. Cesetlerden kanlar akıyordu. Bazıları masaların altına, bazıları üstüne uzanmış haldeydi.

“Jal?” Tuttugu gergindi.

“İyi mi?” İkizlerden biri. Belki de artık sadece Ein kalmıştı.

Yukarı baktım. Üç Undoreth beni güvenli bir mesafeden izliyordu. Snorri takviyenin geldiği kapıya doğru bakıyordu.

“*Berserker!*”⁸ Ein kendi göğsünü yumrukladı.

Snorri bana sırtıttı. “Aral Geçidi’nin kahramanı ve şeytanını şimdi anlamaya başlıyorum!” Üzerindeki fok derileri kalçası boyunca yırtılmış, çirkin bir yarayı gösteriyordu. Omuz ve boynun birleştiği yerdeki şişkin kasın üzerinde açılan bir diğer derin kesikten de oluk oluk kan akıyordu.

Boştaki elim kontrolsüzce titremeye başladı. Gözlerimi odanın içinde gezdirdim. Ölüler her yana saçılmıştı. Şöminenin etrafında yığınlar halinde yatıyorlardı. Arne arkamdaki masanın üstünde oturuyor, ölü gibi solgun görünüyordu. Yanağı o kadar kötü yarılmıştı ki aradan yarısı çene kemiğinden fırlamış çürük dişlerini görebiliyordum. Etrafındaki büyüyen kan birikintisine bakılırsa dişleri dert edeceği en son şeydi. Uyluğundaki bir yara, etinin ta içindeki atardamarı kesecek kadar derine iniyordu.

“Jal.” Arne bana çarpık bir gülümsemeyle baktı, yüzündeki yara sözlerini bulandırıyor. Öne doğru çökmüştü, neredeyse zarif bir duruşu vardı. “Harika bir atıştı ama, değil mi... Jal?”

“Ben...” Sesim çatladı. “Harika bir atıştı Arne. En iyisiydi.” Ama Nişancı artık beni duyamazdı. Artık hiçbir şey yapamazdı.

“Snorri ver Snagason!” Şöminenin ilerisindeki kapının oradan bir kükreme yükseldi.

“Sven Kırıkkürek!” Snorri de bağırarak karşılık verdi. Baltasını kaldırdı ve ateşe yaklaştı. “Geri döneceğimi bilmeliydin. Karım için, oğlum için, intikamım için. Beni neden sattın ki?”

8 Eski İskandinav kaynaklarında sözü edilen, trans halinde ve büyük bir öfkeyle savaşılan savaşçılar. (ç. n.)

“Ah, biliyordum.” Kırıkkürek’in sesine bakılırsa durumdan memnun bile olduğu söylenebilirdi. Yeri gelmişken bendeki o garip kopukluk hissi geçiyor, korkularım savaş çılgınlığıyla zihnimin hangi köşelerine gizlendiyse tekrar ortaya çıkıyordu. “Savaşma şansının elinden alınması büyük haksızlıktı, değil mi? Bir de biz Hardangerliler altına pek düşkünüzdür. Eh, yeni efendilerimin masrafları da var tabii. Bu soğuk iklimlerde ölümlere lazım olan iksirler için Arabistan’dan yağlar getirtmeleri gerekiyor, onlar da kolay bulunmuyor. Öyle egzotik mallar için iyi para sayman lazım.”

O sersem halimle bile sözlerindeki sataşmayı fark ettim. Snorri’ye kendi etiyle ve başarısızlığıyla bu dehşete kaynak sağladığını söylüyordu. Kırıkkürek için ne derlerse desinler, aptal olduğunu söylemiyorlardı.

Ein, Tuttugu ve ben gidip Snorri’nin yanında durduk. Kapının ardında bir oda daha vardı, büyük kısmı görüş alanımızın dışındaydı. Kafası iyice yarılmış bir Kızıl Viking’in yarısı bir odada, diğer yarısı bir odada yatıyordu. Ein mızrağı kardeşinin –eğer sıra doğru gidiyorsa Thrir’in– göğsünden çekip çıkardı.

“Hepsi bu kadar değil Kırıkkürek. Beni öldürebilir ve kanlı altınlarının onda dokuzundan fazlasını hâlâ elinde tutabilirdin.” Snorri, sorusunu söze dökmekte zorlanırcasına durdu. “Karım nerede? Oğlum nerede? Eğer onlara zarar...” Çenesini sertçe kapatıp sözünü yarıda kesti, yanağındaki kaslar şişti.

Tuttugu aceleyle Snorri’nin yan tarafındaki yarayı bir pelerinin parçalarıyla sarmaya koyuldu, Snorri ilerlemek üzere davranırken Ein onu tuttu. Snorri direnmeyip onlara izin verdi, omzundaki yaranın kanaması durdurulmazsa çok geçmeden gücünü tüketti.

“Hepsi bu kadar değil,” diye tekrarladı Snorri.

“Doğru, Snorri.” Kırıkkürek’in sesinde bir parça hüznü vardı. Kötü şöhretine rağmen konuşması... krallara yakışır cinstendi, tahtından konuşan bir kral gibiydi. Sven Kırıkkürek bir kahramanın, bilge bir adamın sesine sahipti ve o sesini bir büyü gibi kullanarak bizi avucunun içine alıyordu. “Düştüm. Bunu sen biliyorsun. Ben de biliyorum. Rüzgârda eğildim. Ama Snorri? Snorri ver Snagason hâlâ dik duruyor, sonbahar karı kadar saf, hepimizi kurtarmak için sagalardan çıkıp gelmiş sanki. Ben başka ne olursam olayım, Snorri, önce bir Viking'im. Sagalar anlatılmalı, kahraman uzun kışa direnme şansına sahip olmalı. Vikingleriz biz; trollere, buz devlerine, hatta denizlere kafa tutmak için doğmuşuz. Hatta tanrıların ta kendisine.

“Gel Snorri. Buna bir son verelim. Sadece sen ve ben. Bırak, arkadaşların da tanık olsunlar. Ben hazırım.”

Snorri öne çıktı.

“Hayır!” Kolundan tuttum ve kalan tüm gücümle onu geri çektim. Lanet aramızda alevlendi, ortaya çıkan patlamayla onun giysisinin kolu parçalandı ve ben geriye, masaya doğru fırladım. Çakan parıltının ardından gözümün önünden mürekkep ve güneş ışığından oluşan görüntüler geçti. Yanık kokusu burnuma doldu, çok sert bir buruk tat beni Vermillion sokaklarına geri götürdü; sanki Şeytan'ın tüm iblisleri peşimdeymiş gibi koşuyordum ve ardımda kaldırım taşları parçalanıyordu.

“Hel aşkına, neler oluyor?” Snorri benim tarafıma doğru hızla döndü.

“Piçleri...” Sadece bir fısıltı çıktı ağızımdan. Öksürdüm ve tekrar konuştum. “Piçleri iyi tanırım.”

Ein eğilip boştaki kalkanı aldı. Tuttugu da duvarda asılı olan iki tanesini kaptı.

“Bunlar son anların Kırıkkürek!” diye bağırdı Snorri. Kalkanları yukarıda ve aşağıda tutan Tuttugu ve Ein kapıya doğru yürüdüler.

Snorri'nin muhafızları okçuların görüş alanına girdiği anda arbalet okları kalkanlara saplandı. Snorri anlamsız bir kükremeye arkadaşlarının arasından fırlayıp kendini yan odaya attı.

Peşlerinden gittim, hâlâ biraz sersemdim. Aklım başımda olsaydı Arne'yle oturup ölü taklidi yapardım.

Sven Kırıkkürek bizim geldiğimiz odadan daha küçük bir odanın öte ucunda ayakta duruyordu. Yanındaki arbaletli üç adam onun yanında ufacık kalıyordu. Snorri'nin ona kıyasla küçük görüldüğünü söyleyemem ama artık en iri görünenin o olmadığı kesindi. Adamın annesi trollerle yatmış olmalıydı. Ama yakışıklı trollerle. Göğsü üzerinde örülü olan o kızıl ve altın sarısı uzun sakalıyla, serbestçe dökülen açık saçlarıyla, zedelenmiş demir göğüs zırhının kenarlarındaki altın oymalarla Kırıkkürek tam bir Viking kralı gibi görünüyordu. Bir elinde güzel bir balta, diğerinde hemen hemen bir yemek tabağı büyüklüğünde, pürüzsüz ve kalın bir demir kalkan tutuyordu.

Ein soldaki iki adama yöneldi, Tuttugu sağdakine saldırdı. Sven Kırıkkürek, Snorri'yle karşılaşmak üzere ilerledi.

Ardında bir adamın gücüyle sana doğru savrulan bir baltaya karşı yapabileceğin fazla bir şey yoktur. Vuruşunu tamamlamadan önce baltanın sahibini öldürmek en iyi seçeneğindir. Kılıcın varsa düşmanına saplayabilirsin. Ama eğer düşmanın gibi sende de balta varsa verilebilecek en iyi tavsiye “daha hızlı sellat ve umut et” olabilir. Bir de tabii adama balta sallamak için belli bir uzaklıkta olman gerekir, bu da tam onun sana balta sallamak için ihtiyaç duyduğu mesafeyle aynıdır.

Snorri'nin farklı bir çözümü vardı. Baltasını öne doğru uzatarak, kavisli bir vuruş yapmaya hazırlanan bir adamın koşabileceğinden daha hızlı koşarak öne uzandı. Hızlı dönüşü Kırıkkürek'in zamanlamasını bozdu ve baltasının keskin kenarı bir saniyeden kısa bir süre gecikti, ağzın hemen altındaki sap

kısmı Snorri'nin havaya kalkmış omzuna indi. Bu sırada Snorri baltasıyla Kırıkkürek'in boynuna vurdu ama keskin kenarıyla değil; adamın boğazını baltanın sivri uçlarıyla sıkıştırdı.

Orada bitmeliydi. Güçlü bir adam dar bir metal parçasını birinin boğazına doğru iteliyordu. Ama bir şekilde Kırıkkürek kalkanını yandan Snorri'nin başına sertçe vurdu ve boynunu tutarak geri çekildi. İki adam da yerde olmalıydı ama onun yerine ayakları üzerinde sendelediler, sonra iki ayı gibi birbirlerine kenetlendiler.

Ein iki rakibinden birini öldürmüştü ve şimdi ikincisiyle boğuşuyordu. İki adamın da elinde bıçak vardı ve ikisi de bir yandan bıçağını ötekinin yüzüne saplamaya çalışırken diğer yandan karşısındakinin aynısını yapmasına engel olmaya çalışıyordu. Tuttugu düşmanını öldürmüştü ama Kızıl Viking, Tuttugu onun kafasını yarmadan önce hançerini savurmuştu. Yarasının ne kadar kötü olduğunu göremiyordum ama şişman adamın karnını tutan ellerinin arasından kanın ne kadar hızlı aktığını görünce iyi olamayacağını anladım.

İki dev ayaktaydı, parmaklarını birbirine kenetlemiş, var güçleriyle sıkıyorlardı. Yüzü moraran ve patlarcasına verdiği her bir nefeste kıpkırmızı kanlar saçan Kırıkkürek, Snorri'yi zorla, santim santim yere bastırdı. Kasları şişen, damarları patlayacak gibi olan iki adam da inliyor ve nefes almak için çabalıyordu. Kemikleri buna dayanmamalıydı sanki –o iki muazzam gücün altında kollar ve bacaklar ani bir çatırdamayla kırılacak gibiydi– ama her şey ufak ufak gerçekleşiyordu. Kan omuzlarından ve vücudunun iki yanından pompalanarak geçerken Snorri kendini bırakıp birden dizlerinin üstüne çöktü. Kırıkkürek hâlâ onu yere bastırıyordu.

Tuttugu, üzerinden kan damlayan ellerinden birini karnından çekti ve büyük acı çekerek yavaşça baltasını almak üzere eğildi. Kırıkkürek, dönüp bakmaya bile gerek duymadan

arkasına bir tekme savurdu ve Undoreth'in dizini kırdı. Bunun üzerine Tuttugu acı dolu bir çığlıkla yere serildi. Snorri birden kalkmaya çalıştı ve bir bacağına Kırıkkürek'in altına geçirdi. Ama Kırıkkürek bir kükremeye onu geri bastırdı.

Ein ve Hardangerli adam hâlâ yerde yuvarlanıyorlardı, şimdi ikisinde de kesikler vardı. Kılıcıma baktım, ucundan kabzasına kadar kıpkırmızı olmuştu bile. O *Snorri*. Bunu kendi kendime söylemem gerekiyordu. Nice zamanları, haftalar boyu süren zorlukları, tehlikeleri birlikte atlattığım yol arkadaşım. Kırıkkürek onu daha da aşağı bastırdı, iki adam da birbirine hayvanlar gibi uluyarak tehditler savuruyordu. Ani bir dönüşle birlikte Sven Kırıkkürek dev sağ pençesiyle Snorri'nin gırtlığına yapıştı, diğer eli hâlâ Snorri'ninkine kenetliydi, Snorri serbest kalan eliyle boğazına dolanan parmakları açmaya çalışıyordu.

Kırıkkürek saldırıya açıldı. Başı öne eğikti. "Tanrı aşkına, Jalan, yap şunu!" diye kendime bağırırmam gerekti. Başta gönülsüzce, sonra hızlanarak, kılıcım başımın üstünde onlara doğru koştum. Kuledeki adamı vurmam istememiştim, yüz metre öteden bir okla bile yapmak istememiştim bunu. Sven Kırıkkürek'in ise ölmesini istiyordum, o anda ve orada, bunu yapması gereken ben olsam bile.

İki kolumu birden indirerek kılıcımın havayı bıçtım ve o an Kırıkkürek bir şekilde elini Snorri'nin elinden kurtarıp kalkanını araya koydu. Taşa vurmuşum gibi darbenin şiddetiyle kılıcım boydan boya sarsılarak elimden düştü. Elini hâlâ gırtlığında tuttuğu Snorri'yi geriye iterek hızla öne atılan dev, iri parmak boğumlarını kalkanının kenarıyla daha da güçlendirerek tam kalbimin altına bir yumruk attı. Ağzımdan tek kelime çıkmadan, bir ısıklık sesiyle soluğum kesildi, kaburgalarım çatırdadı ve sakat bırakılmış gibi yere düştüm.

Yerden Kırıkkürek'in kalkanı atıp diğer elini de Snorri'nin boğazına doladığını gördüm. Snorri'nin alamadığı nefesi almayı başardım. Hava, ciğerlerime dökülen bir asit gibi içime süzüldü, kaburgalarımın kırık yerleri gıcırdadı.

Sven Kırıkkürek, Snorri'yi sallamaya başladı, önce yavaşça, sonra, genç olan adamın yüzü boğulmanın etkisiyle karardıkça daha şiddetli salladı. "Dönmemeliydin Snagason. Ben Kuzey'deki başka kimseye benzemem. Beni devirmek için bir çocuktan fazlası gerek."

Snorri'nin canını teslim ettiğini görebiliyordum, kolları gevşeyip düşüyordu ve benim hâlâ tek yapabildiğim bir sonraki nefesi almaktı. Ein kendi düşmanından ayrılıp yere düşmüştü, ikisi de tükenmiş halde yatıyordu. Tuttugu kendi kanından bir gölün içinde yatarak olanları izliyordu ama yardım edebilecek durumda değildi.

"Ölüm vakti Snorri." Kırıkkürek'in kollarındaki kaslar şişti, bir küreği kırabilecek kadar güçlü olan kavrayışı daha da sıkılaşıyordu.

Bir yerlerde, biz görmeden güneş batıyordu.

Snorri kollarını kaldırdı. Elleriyle Sven Kırıkkürek'in bileklerini kavradı ve dokunduğu yerlerde Hardangerli adamın teni siyaha döndü. Kırıkkürek'in dudakları bir hırlamayla бүкүлүрken Snorri başını kaldırdı ve onun parmaklarını boynundan ayırdı. Aşağı doğru ani ve şiddetli bir çekme hareketiyle Kırıkkürek'in iki kolu da çat diye kırıldı, kemikler kıpkırmızı kanın içinden dışarı fırladı. Ters bir el vuruşuyla yere düşüp Tuttugu'nun yanına serildi.

"Sen mi?" Ayağa kalktığı sırada Snorri'nin sesi Aslaug'un-kiyle karışıyordu. "Kuzey'in asıl korkması gereken benim." Kenara atılmış kalkan şimdi onun elindeydi ve gözlerini karanlık бүрүмүştü.

“Daha iyi.” Sven Kırıkkürek yattığı yerden bir kakhaha atabildi. “Daha iyi. Belki bir şansın bile olabilir. Mahvet onları Snorri, hepsini Hel’e geri gönder!”

Snorri, Sven Kırıkkürek’in yanında diz çöktü, ona doğru eğildi.

“İçime bir korku saldılar Snorri, tanrılar onları kahretsin. Tanrılar kahretsin hepsini.”

“Freja nerede?” Snorri, Kırıkkürek’i boynundan kavradı, başını yere vurmaya başladı. “Oğlum? O nerede?” Her bir soruyu adamın suratına kükrüyordu.

“Biliyorsun!” Kırıkkürek ağzından kanlar saçarak cevap verdi.

“Söyleyeceksin!” Snorri başparmaklarını Kırıkkürek’in gözlerine bastırdı.

O an, tam Snorri bastırmaya başladığında ve Kırıkkürek kakhahayla karışık bir çığlık koyuverdiğinde bayıldım.

O karanlık ve bilinçsiz anlar, o siyah kalede rahat geçirdiğim tek süreydi. Ancak saniyelerle ölçülebilecek kadar çabuk bitti.

“Ölüm vakti Kırıkkürek.” Snorri düşmüş devin üzerine iyice eğildi, elleri kıpkırmızıydı.

Islak, kırmızı bir şeyler havaya sıçradı, sonra: “Ölüleri yak...”

Sven Kırıkkürek’in bundan fazlası için zamanı olmadı. Snorri ağır kalkanı sertçe indirerek onun kafatasını parçaladı.

“Snorri.” Sesim bir fısıltıdan fazla çıkmıyordu ama Snorri başını kaldırıp bana baktı. Karanlık gözlerinden çekiliyor, onları tekrar berrak ve buz mavisi olarak bırakıyordu.

“Jal!” Yaralarına rağmen hemen yanıma koştu, itirazlarıma aldırmadan kışlık kabanımın başlığından tuttu. Bir an bana yardım edeceğini düşündüm ama onun yerine beni sürükleyerek Ein’in yanına götürdü.

Ein'in yanındaki Kızıl Viking bayağı ölü gibi görünüyordu ama Snorri emin olmak için adamın elinden bıçağı alıp gırtlığını kesti. "Yaşıyor mu?" Ein'e dönüp bir tokat attı. Ein homurdandı ve gözlerini açtı. "Güzel. Onun için ne yapabilirsin Jal?"

"Ben mi?" Kolumu kaldırdım. Neden bilmiyorum, belki öneriyi reddetmek içindi. Sonra, pazımın yukarısına doğru bir yerden bıçaklandığımı fark ettim. "Lanet olsun!" Dönüp yuvarlanmak çok acı veriyordu ama o sayede girdiğim çarpışmanın puslu kırmızılığından bir diğer anıyı daha doğrulamış oldum. Bacağımda da bir kesik vardı. "Ben Ein'den daha kötüyüm." Bilmeden aldığım ya da hatırlamadığım yaralara bakılırsa bu neredeyse doğrudu. Ama Ein'in göğsünde bir bıçak yarası vardı. Alıp verdiği her nefeste kabarcıklar çıkarıp geri içine çekiyordu. Ölümcül bir yaraydı.

"O daha kötü Jal. Ayrıca kendini iyileştiremezsin. Bunu biliyoruz."

"Kendim ölümle burun buruna gelmeden kimseyi iyileştiremiyorum. Öldürür bu beni." Gerçi ölmek her nefeste işkence çekmeme bir son verirdi. Böğrüm kırık camlarla doluydu, eminim bundan.

"Büyü burada daha güçlü Jal, dışarı çıkmaya çalıştığını hissediyor olmalısın. İçinde parladığını neredeyse görebiliyorum." Sesinde bir yalvarma tonu vardı. Asla kendisi için değil, son memleketlisi için.

"Tanrım! Öldüreceksiniz beni." Bunun üzerine avucumu Ein'in bıçak yarasının üstüne, gereğinden daha sertçe kapattım.

Bir anda elimden bir parlıltı saçıldı, bakılamayacak kadar parlaktı ve duyduğum her acı dayanılmaz hale geldi, kaburgalarım akıl almaz şiddette ağrıyordu. Elimi neredeyse anında geri çektim. Ağzımdan kanlar ve salyalar akıtarak, nefes nefese küfürler ediyordum.

“Güzel. Şimdi Tuttugu!” Sürüklendiğimi hissettim. Ein doğrulup oturmaya çalışırken onu tek gözümle izledim. Bıçağın kaburgalarının altına saplandığı yarasız ama kan lekeli yeri parmağıyla dürtüyordu.

Snorri beni Tuttugu’nun yanına koydu ve göz göze geldik, ikimiz de konuşamayacak kadar bitkindik. Başından beri solgun olan Viking, şimdi kar gibi bembeyaz kesilmiş, yatıyordu. Snorri, Tuttugu’yu çekti, adamı geniş çapına rağmen zorlanmadan sürükleyerek yaklaştırdı. Tuttugu’nun elini karnından çekti ve istemsizce bir nefes aldı.

“Kötü. Bunu iyileştirmelisin Jal. Diğerleri bekleyebilir ama bu kötü olacak. İçeriden bağırsakları kesilmiş.”

“Yapamam.” Kendi elime bir bıçak saplamam ya da ağzıma sıcak bir kömür atmam daha kolaydı. “Anlamıyorsun...”

“Adam ölecek! Arne öleli çok olmuştu, biliyorum ama bu, bu yavaş bir ölüm. Bunu durdurabilirsin.” Snorri konuşmaya devam ediyordu. Sözleri içime işledi. Tuttugu hiçbir şey söylemiyor, sadece ben onu izlerken o da beni izliyordu, ikimiz de soğuk taş zeminde yatıyorduk ve kıınıldayamayacak kadar zayıf düşmüştük. Onun Trond’a bakan dağ yamacındaki sözlerini hatırlıyordum; bacakları daha uzun olsaydı her savaştan kaçacağını söylemişti bana. Kafa dengimdi, korkuları neredeyse benimkiler kadar derindi ama yine de Siyah Kale’ye savaşmaya gelmişti.

“Sus,” dedim Snorri’ye. Sustu.

Ein gelip ona katıldı, yaşlı bir adam gibi dikkatli hareket ediyordu.

“Yapamam. Gerçekten yapamam.” Gözlerimi boştaki elime çevirdim. Diğeriyile nedense hâlâ kılıcımı tutuyordum, muhtemelen akan onca kanla elime yapışmıştı. “Yapamam. Ama hiçbir adam kerhane kurdeşeniyle Valhalla’ya gitmemeli.” Yine gözlerimle işaret ettim.

Sonunda Ein ne demek istediğimi anladı. İki gözümü de sımsıkı kapattım, dişlerimi sıktım, kasabileceğim her yerimi kastım ve Ein kolumdan tutup elimi Tuttugu'nun karnındaki kesiğin üstüne koydu.

Ein'i iyileştirmek bunun yanında basit kalırdı.

YİRMİ SEKİZ

Bir ateşin sıcaklığı önünde uyandım. Böğrüm çok fena ağrıyordu ama sıcaklık harikaydı ve tek bir kasımı oynatmadan durduğum sürece neredeyse rahattım.

Yavaş yavaş diğer yaralar da kendini belli etti. Bacağımda zonklayan bir ağrı, kolumda keskin bir acı, adını bildiğim tüm kaslarda ve bilmediğim pek çoğunda da bir perişanlık hissediyordum.

Bir gözümü açtım. “Snorri nerede?”

Beni şömineye en yakın olan uçtaki uzun masalardan birine yatırmışlardı. Ein ve Tuttugu ateşin önünde oturuyor, Tuttugu dizine bir çubuk bağlıyor, Ein baltasını biliyordu. İkisi de yaralarını temizleyip dikmiş ya da aynı şeyi birbirlerine yaptırmışlardı.

“Ölüleri yakmak.” Tuttugu uzaktaki kapıyı işaret etti. “Duvarın üstüne yakacakları istifliyor.”

Doğrulmaya çalıştım ve küfrederek geri yattım. “Yeterince odun yok ki ama, değil mi? Neden onları donmaya bırakmıyoruz?”

“Odun deposunu buldu ve kapıları menteşelerinden söküyor, panjurları indiriyor.”

“Ama neden?” diye sordum bir cevap duymak istediğimden emin olmayarak.

“Acı Buz’dan gelecek olan şeyden dolayı,” dedi Ein. “Cesetlerin dirilip bize saldırmasını istemiyor.” Son üç kardeşinin onların arasında yattığını söylemedi ama bu zaten yüzünden bir şekilde anlaşılıyordu.

“Eğer donarlarsa dirilemezler.” Tekrar doğrulup oturmaya çalıştım. Oturmak kaçmadan önceki önemli bir adımdı.

“Zamanında donmayabilirler,” dedi Tuttugu.

“Snorri de geride kalan hiçbir şeyin... şeyden sonra bozulup kirletilmesini istemiyor.” Ein bileği taşını bıraktı ve ateşin ışığında baltasının keskin ağzına hayranlıkla baktı.

Kurtardığım iki adam bir olup kanımı dondurmaya başladılar. Şu “zamanında” ve “şeyden sonra” sözleri pek cesaretlendirici değildi. Bir ceset sabaha kadar donup kaskatı kesilirdi.

“Sabahtan önce mi... bela bekliyoruz?” Sesimin sızlanırlar gibi çıkmaması için uğraşmış, yapamamıştım.

“Bekleyen ‘biz’ değiliz. Snorri öyle söylüyor. Geliyorlarmış.” Tuttugu dizinin etrafındaki bağları sıktı ve acıyla inledi.

“Nereden biliyor?” Korkuyla canlanarak üçüncü kez doğrulmaya çalıştım ve kaburgalarımı kısırdatarak oturmayı başardım.

“Karanlık söylemiş kendisine, öyle diyor.” Ein baltasını bırakıp bana doğru baktı. “Ve o bu işi karanlıkta bitirmezse, senin aydınlıkta bitirmen gerekecek.”

“Bu...” Masadan yavaşça indim ve acıdan nefesim kesildi. “Bu çılgınlık. Karısını ve çocuğunu bulsun da gidelim!” “Ölü ya da diri bulsun” demektense öyle dedim. “Kırıkkürek öldü ya, tamam işte.”

İtiraz beklemeden uzaktaki kapıya doğru yalpalayarak yürüdüm. Kurumaktan artık siyaha ve kırmızısının en koyu tonlarına dönen kan izleri yolu gösteriyordu. Snorri’nin otuz kadar cesedi o koridor boyunca sürükleyip dışarı, kale duvarı-

nın üstüne çıkaracak enerjiyi nereden bulduğunu bilmiyordum ama Olaaf Rikeson'un ordusunun donmuş ölülerini kendi yığına ekleyecek yakıtının, dayanma gücünün ya da zamanının olmayacağını kesin olarak biliyordum.

Dış kapıya çıkan basamaklar kandan kayganlaşmış, bir basamaktan diğerine damlayan kanlar donmaya başlamıştı. Kapıyı açtığımda büyük bir yangının geceyi aydınlattığını, rüzgârın mazgalların üstünden eserken ardında turuncu alev izleri bıraktığını gördüm. Tüm o sıcaklıkla aramda yirmi metre bile olmamasına rağmen soğuk hava, içinde ne insan ne de başka bir canlı için bir şey barındıran bir yerin o yabancı soğuğu anında içime işledi.

Dev yangının önünde ayakta duran Snorri bir silüet halinde görünüyordu. Kimisi alevin parlaklığında simsiyah görünen, kimisi içinde eriyip giden cesetleri ve odunları görebiliyordum. Rüzgârın gücü bile kızaran etin kokusunu burnumdan almıyordu. Duvarın üstündeki yürüme yolundan sıcak yağlar akıyor, iç duvara dökülürken bile yanıyordu.

“Bitti herhalde, ha?” Ateşin çatırtısı ve rüzgârın uğultusu arasında duyulmak için sesimi yükseltmem gerekti.

“Geliyorlar Jal. Acı Buz’dan gelen ölüler, onlara çobanlık eden ölü çağırıcılar, Edris, Kırıkkürek’in peşinden giden diğerleri.” Durdu. “Doğmamışlar.”

“Burada kalıp da ne bok yiyeceksin o zaman?” diye bağırdım. “Karını arayıp bul da gidelim.” Koridor boyunca bile yürüyemeyeceğim ve eğer çocuğu buradaysa Jarlson Tepeleri’ni onunla geçemeyeceğimiz gerçeğini göz ardı ettim. Böyle hakikatler fazla rahatsız ediciydi. Ayrıca kadın ve çocuk muhtemelen ölmüşlerdi ve ben ölü çağırıcılar ve saçtıkları dehşetle yüzleşerek ölmektense buzları aşmaya çalışırken ölmeyi tercih ederdim.

Snorri yüzünü ateşten öteye çevirdi, dumandan gözleri kızarmıştı. “Hadi içeri girelim. Duaları ettim. Alevler onları Valhalla’ya taşıyacak.”

“Kırıkkürek ve piçlerini değil tabii,” dedim.

“Onları bile.” Snorri dönüp alevlere baktı, yarım bir gülümsemeyle dudakları büküldü. “Savaşarak öldüler Jal. Gereken tek şey bu. Ragnarok’ta *jötun* ve *jötnar*’a karşı silahlandığımızda, kanında ateş olan tüm adamlar omuz omuza duracak.”

Yan yana yürüyerek içeri girdik, ben basamakları topallayarak inerken Snorri benim salyangoz hızıma ayak uydurdu. Ayağım bir kere boşa düştü ve aşağı inene kadar bildiğim bütün pis kelimeleri söyledim. “Burada kalamayız Snorri.”

“Kale burası. Düşmanların, üstüne yürüdüğünde daha iyi nerede durabilirsin ki?”

Buna verecek cevabım yoktu.

“Ne kadar baygın kaldım? Ne kadar süremiz var?”

“Şafağa iki saat var. Şafaktan önce burada olurlar.”

“Ne yapacağız?” Sven Kırıkkürek yeterince kötüydü. Onun gibi bir canavarı korkutan şeyin ne olduğunu görmek için beklemeyi hiç istemiyordum.

“Kapıdaki nöbetçi kulübesine girip etrafımıza barikat kuracağız. Bekle.”

Savunma fikri her ne kadar hoşuma gitse de Snorri’ye göre değil gibiydi. Adamın adı bile “saldırı” demekti. Yerinde durmak yenilgiyi kabul etmek gibi geliyordu. Ama adam bitap düşmüştü. Bunu görebiliyordum. Kendi yaralarımı iyileştiremediğim gibi onunkileri de iyileştiremezdim. Onun yanında yürümek bile rahatsızlık verici birtakım enerjilerin havayı çatırtılarla doldurmasına neden oluyordu. Aramızda bir metre varken bile, sanki şu çatlak, Suskun Rahibe’nin dünyaya –dünyalar arasına– soktuğu çatlak, iliklerimin bir yerinden dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi tenimi ürpertiyordu. İçimden geçip gitmek ve

Snorri'den kurtulan karanlık ikizine kavuşmak, onunla birleşip dünya paramparça olana kadar önüne çıkan her şeyi yararak ufka doğru hızla yol almak istiyordu.

Giriş kulübesinin birkaç odası vardı. Pencereleleri açıp aşağı sarmak istersen öndeki oda kapıyı tepeden görüyordu. Ona ek olarak, büyük kapıların önünde dikilen herhangi birinin kafasından aşağı istediğın nahoş sıvıyı boca edebileceğın üç kapalı delik vardı. Acı Buz'un bu kadar yakınındayken davetsiz misafirlerin üstüne sadece su dökmek pek çokları için ölüm-cül olurdu. Odada iki yanına odunların istiflenmiş olduğı bir şömine ve kömürle dolu iki bakır kova vardı. Tuttugu ve Ein ateş yakmaya koyuldular, yaraları katılaştığı için ikisi de tuhaf hareket ediyordu. Tuttugu bir mızrak ve dolgulu bir pelerinden kendine koltuk değneğı yapmıştı ama onunla uzun mesafeler katedemeyeceğı belliydi. Asıl savaş gücümüzü Snorri ve Ein oluşturuyordu ve ikisi de aldıkları yaralarla oldukça zayıf düş-müştü. Tuttugu ve ben bir olsak, on iki yaşında kararlı bir çocuk elinde bir sopayla ikimizi yenebilirdi.

Tüm kapılar ve pencereler ağır malzemelerden yapılmış, demir sürgüleri yağlanıp kilit yerlerine oturtulmuştu.

"Duvarların üstünden gelecekler," dedim.

"Ölüler gelmez." Snorri kollarını gevşetmek için sallıyordu. Artık elinde Sven Kırıkkürek'in baltası vardı ya da babasının baltasını ondan geri aldığından şüpheleniyordum.

"O zaman Hardangerliler gelir." Edris onlarla olacaktı. Onun neden beni Vikinglerden daha çok korkuttuğunu bil-miyordum ama öyleydi.

"Kancalarının olduğunu sanmıyorum, muhtemelen ipleri bile yoktur. Ama belki." Snorri omuz silkti. "Bu kalenin du-varlarında iki adamla devriye gezemeyiz. Aynı anda üç yeri zorlarlar, olur biter. Ya girerler ya girmezler. İki türlü de üşü-

yor olacaklar. Giriş kulübesinin çatısında nöbet tutacağız ve gerektiğinde ne yapacağımıza karar vereceğiz.”

“Ama dışarısi karanlık.”

“Gece gelirlerse yanlarında ateşleri de olacak Jal, değil mi? Tırmanabilecek olanların önlerini görmesi lazım. Ölülerin ne gördüklerini ya da ışığa ihtiyaç duyup duymadıklarını bilmiyorum ama Sekiz İskele’de gördüğüm ölüler, Chamy-Nix yakınındaki dağda gördüğüm ölülere benziyordu. Duvarlara tırmanmayacaklardır.”

“Peki ya doğmamışlar?”

“Onlar gelirse gelsin.” Baltasıyla havaya doğru ani bir vuruş yaptı.

Nöbet tutmak Tuttugu ile bana düşüyordu. Sırayla birbirimizin yerini alıyorduk. Hâlâ savaşabilecek durumda olan iki adamın da çatıda kıcı donana kadar beklemesinin bir anlamı yoktu. İlk bir saat Tuttugu bekledi. Parçalanmış diziyle basamakları çıkarken neler çektiğini ancak tahmin edebilirdim. Bir saat sonra uzun sarmal merdivenleri aksayarak çıktığımda onu kürklerine sarınmış, soğuktan mosmor kesilmiş ve bilincini yarı kaybetmiş halde buldum. Arkadaşının aşağı geri inmesine yardım etmek için Ein’in yukarı çıkması gerekti.

Orada, her yanda uluyan rüzgârla ve doğu kulesindeki ateşin parlaklığından başka görececek hiçbir şey olmadan nöbetimi tuttum. Sadece birkaç saatliğine ısınmışım ama dışarıdaki keskin soğuğu şimdiden bir şok gibi hissettim. Ona günlerce dayandığımıza inanamıyordum.

Karanlıkta nöbetçi duvarını yavaşça turlarken zihnim bana oyunlar oynadı: Rüzgârda sesler duydum, gecenin içinde renkler gördüm, geçmişimden yüzler beni ziyaret etti. Suskun Rahibe’yi hayal ettim; burada, buzun üstünde, Siyah Kale’nin etrafını dolaşarak duvarlarına lanetini yazarken üstündeki paçavralar

rüzgârda uçuşuyordu. Burada olmalıydı o ihtiyar kadın. Bir şekilde, tam olarak çözemediğim bir yolla bizi buraya getirmişti. Olanlar onun suçuydu. Onun, kör gözlü kadının kötü biri olduğunu, insanları evlerinde yakan bir cadı olduğunu söylemiştim. Yine de görünüşe bakılırsa sanki her bir olayda, belki bir doğmamış ya da Ölü Kral'ın bir başka uşağı asıl hedefiydi. İnsanlar sadece onun yoluna çıkmıştı. Ya da yem olarak kullanılmışlardı.

Bir prens olarak iyilik ve kötülüğün birbirinin zıddı olduğunu öğrenmiştim. İyilik bana şövalyelik onuru içinde pırıl pırıl gösterilmişti, kötülük ise yanlışıyla kamburlaşmış, boynuzlarla taçlanmış olarak. Bense çocuksu istekler ve boş arzulardan ibaret küçük Jalân olarak bu büyük plan içinde yerimin neresi olduğunu hep merak ederdim; asla kötülüğün o azametini taşımadığım gibi iyiliğe olan yakınlığım da taklitten öteye gidemezdi. Şimdi de bakıyorum ki çocukluk korkularımın kör gözlü kadını aslında büyük teyzemmiş. Hatta eğer büyük dayım Garyus hakiki kral idiyse büyükannemden yaşlı olan Suskun Rahibe de şüphesiz onun vârisiydi, değil mi?

Yüz koruyucumun sert derisi üzerinden gözlerimi ovuşturarak yorgunluğumu ve belki şaşkınlığımı dağıtmaya çalıştım. Bulanık görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptırdım. Ateşin közleri rüzgârda dans ediyor, buz düzlüğünün siyahlığında parlıyordu. Rüzgâra rağmen havada asılı duruyorlardı. Bir daha gözlerimi kırptım, sonra bir daha ama **gitmediler**.

“Ah, lanet olsun,” dedim uyuşmuş dudaklarımla.

Fenerler.

Geliyorlardı.

YİRMİ DOKUZ

Snorri kalabalığın ilerleyişini panjurlarda açtığı bir aralıktan izliyordu. Bıçak gibi rüzgârı ateşin yanındaki yerimden bile hissediyordum.

“Ön kapıya geliyorlar.”

“Kaç kişiler?” diye sordum.

“İki düzine, belki biraz daha fazla.”

Bir ordu beklemiştim ama bu kadar az olmaları mantıklıydı. Hayatta kalmanın son derece zor olduğu bu yerde çok sayıda insana bakmak büyük bir işti ve işlerin çoğunu yapacak ölüler varsa gereksizdi. Fakat bu yeniden tutsakları merak etmeme neden oldu. Güneyde insanları satmışlardı. Bunu daha önce çok düşünmemiştim ama bunu kazmak için esirlere ihtiyaçları varsa... Bu hiç mantıklı değildi. İsteseler ellerindeki bütün esirleri öldürüp yorulmak bilmeyen ve beslenmesi gerekmeyen ölüler olarak aynı amaca hizmet etmelerine izin verirdi.

“Esirleri yok!” Bunu yüksek sesle söyledim; ne fısıldadım ne bağırdım, sadece ifade ettim.

“Arkalarında sıra olmuş elli kadar ölü var... En azından ışıklarından o kadarını görebiliyorum ama bir araya toplanmış

bir grup.” Snorri rapor vermeye devam etti. “Aralarında ölü çağırıcılar ve Adalılar olabilir, bilemiyorum.”

“Ne?..” Doğru sözcükleri bulamıyordum. “Neden?..” Eğer esir yoksa... Freja ve Egil neredeydiler?

“Kapılara gelen adamlar var.” Snorri ortadaki deliğin üstüne geçti. “Yağ.”

Ein ateşte ısıttıkları bir demir kova dolusu yağı getirdi. Kovayı bezle sarılmış maşalarla taşıyordu. Anlaşılan kaynar su dökülürken donup dağılıyor, buz kristallerinden oluşan bir toz halinde düşüyordu.

Birinin büyük kapıyı dövmesiyle aşağıdan üç boğuk patırtı geldi. Snorri deliğin kapağını kaldırdı ve Ein yağı döktü. Kova boşaldığında Snorri kapağı geri örterek çılgınlıkları bastırdı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Tuttugu, korkacak kadar kendine gelmişti.

“Jal, gözetleme için tekrar çatıya,” dedi Snorri.

“Başka bir şeyden ölmezsem o basamaklar öldürecek beni.” Başımı iki yana salladım ve sarmal merdiveni çıkabildiğim kadar hızlı çıktım.

Çatıdan Snorri’nin tarif ettiği manzarayı görüyordum, daha fazlası yoktu. Belki de onun gördüğü kadardılar. Kalbim küt küt atarak ve hem soğuktan hem de karanlığın neler saklıyor olabileceği düşüncesiyle titreyerek nöbetçi duvarında bir tur attım. Hiçbir şey. Başka hiçbir ışık görünmüyordu. Görecek hiçbir şey yoktu. Bu beni endişelendirdi, hem genel olarak hem de adını tam koyamadığım bir nedenden ötürü.

Uzun dakikalar boyunca rüzgârın ulumasından başka bir şey duyulmadı, Vikingler arkalarında ölülerle birlikte duvarların rüzgâr almayan tarafındaki saflarını koruyorlardı ve hiçbir şey hareket etmiyordu. İçimde bir korku büyüdü ama bunun için fazladan hiçbir kötü etkiye ihtiyacım yoktu. Ölü şeyler vardı

orada, onlarla aynı durumu paylaşmamızı istiyorlardı, bunun karşısında ancak bir deli titremeden durabilirdi.

Işıklardan başka seyredecek bir şey olmayınca ışıkları seyretiltim. Onların sadece buzluk arazinin ötesinde söndürülen ateşin közleri olduğuna kendimi nasıl inandırabildiğimi merak ediyordum. Akıl vaktinin yarısını kendini kandırmakla geçiriyor anlaşılan. Belki de ben kendimi kandırıyorum. Işıkları kısa bir süre daha izledim, sonra alnıma bir tokat attım. Ani bir idrak ile kafası içeriden aydınlanan insan genelde alına vurmazdı, özellikle de etrafında kimse olmadığında. Ama ben vurdum. Sonra buzlu merdivenleri ikişer üçer atlayarak, her bir darbeye acıyla küfrederek indim.

“Ne? Ne oldu? Ne gördün?” diye hep bir ağızdan sorarlarken ben acıyan yerlerimin üstüne kapanmış kaburgalarımı tutuyor, nefes almak için mücadele ediyordum.

“Açılın biraz,” dedi Snorri geri çekilerek.

“Ben...” Bacağımdaki yara tekrar açılarak Ein’in ben uyurken attığı dikişi patlatmıştı ve kan uyluğundan aşağı akıyordu.

“Ne gördün?” diye sordu Tuttugu bembeyaz bir suratla.

“Hiçbir şey,” dedim soluk soluğa ve bir nefes aldım.

“Ne?” Üçü boş boş baktı.

“Hiçbir şey,” dedim. “Sadece Hardangerlilerin fenerleri.”

Bir süre daha anlamadan baktılar.

“Duvarda ateş yok.” Snorri’nin ölüleri yaktığı büyük ateşin yönünü kabaca işaret ettim.

“Sönmüş olamaz,” dedi Ein. “Yarın bu saatlerde hâlâ sıcak olmalı.”

“Evet.” Başımı salladım. Acı Buz’dan gelen ziyaretçileri haber etmek için indiğimde ateş, on metre boyunca uzanan ve rüzgâr şiddetlendiğinde alevlerin üstünü yaladığı turuncu közlerden oluşuyordu.

“Gidip bir bakayım.” Ein şöminenin oradan bir fener alıp koridora ve daha ilerideki salonlara bağlanan ağır kapıya gitti. Aşağıdan gelen bir vurma sesi onu aniden durdurdu. Ses, daha önce duyduğumuz kılıcın kalkana vurma sesinden çok bir koçbaşını andırıyordu.

“Tuttugu! Yağ!” dediği gibi deliğin kapağını kaldırdı Snorri. Aşağı baktı, alnı kırışıyordu. “Aşağıdaki hiçbir şey yo...”

BOMM!

Darbenin sesi onunkini bastırdı.

“Lanet olsun! İçeriden geliyor!” Snorri hızla Ein’e döndü; o da kapı eşiğinde, sırtı kapıya dönük duruyordu.

“Ben bir bakaca...” Ein cümlesini yarıda kesti ve parçalanma sesiyle karışık bir patırtıyla birlikte öne doğru sendeledi. Sivri, kalın ve kanla kaplı bir şey şimdi göğüs kemiğinin altından dışarı çıkıyordu. Hemen sonra kapı menteşelerinden çıktı ve ardındaki dehşet verici şey, hem kapıyı hem Ein’in cesedini, ikisine birden geçirdiği şeyin ucunda salladı.

“Tanrım!” diye cıyakladım. Sıcak bir şey bacağımdan aşağı aktı. Kan olduğunu söylemek isterdim. O şey koridoru kapatıyordu; eriyip kararmış etlerin içine gömülü kemiklerden oluşan bir yığın halindeydi, bir tarafında yarılmış bir miğfer, diğer tarafında hâlâ için için yanan bir kurukafa vardı. Ölülerin yakıldığı ateşten kalan pis kokulu artıklar söndürülmüş ve herhangi bir insandan ziyade kokuşmuş ve dev bir sümüklü böcek halinde canlandırılmıştı.

Snorri kükreyerek ve baltasını savurarak bir sıçrayışta yanımdan geçti. Buharı tüten et parçaları odanın içinde uçuştı. O şeyin leş gibi kokusuyla dizlerimin üstüne çöküp kusmaya başladım. Kusmuğumun çoğu delikten aşağı gitti ama üstüne döküleceği kimse yoktu. Snorri’nin kükremesi, arada bir aşağıdan gelen gümbürtülerle kesilerek epey sürdü.

Sonunda başımı kaldırdığımda Snorri saldırısına ara verdi. O karabasan girişte yere çökmüş, bir iki metre kadar odanın içine dökülerek kapının bir kısmına yayılmış ve Ein'in bacaklarını kalçasına kadar kaplamıştı. Snorri'nin işi sağlama almak için baltasını bir kez daha indirdiği yeri dışında hiçbir yeri kımıldamıyor gibiydi.

"Bitti," dedi Tuttugu ateşin yanından. Gergindi, tek sağlam bacağı üstünde âdeta zıplıyordu.

Tuttugu sözünü daha yeni bitirmişti ki Ein'in kafası hızla yerden kalktı. Üzerime kilitlenen gözler, en son Rhone'daki dağda gördüğüm ve hortlaklara ait o aynı açlığı taşıyan gözlerdi. Dudakları seğiriyordu ama Ein'in söylemek üzere olduğu şey her neyse Snorri'nin inen baltası tarafından kafasıyla birlikte kesildi.

"Üzgünüm, kardeşim." Koparılmış başı saçlarından tutarak kaldırdı ve alev alev yanan şöminenin içine attı.

"Hepsi bu kadar değil," dedim. Ateşin içinde, önümüzdeki yığından çok daha fazlası vardı.

Sözümü doğrularcasına aşağıdaki kapılar parçalanarak açıldı; aslında kapılar değil, kilit sürgüsünün içinden geçtiği parçalar kırılmış olmalıydı. İki adam kale kapılarını içeriden pek sorun yaşamadan açabilirdi ama ölü çağırıcıların dirilttiği hissiz canavar bunun için gereken beceriye ya da zekâyâ sahip değildi. Onun yerine kapıya vura vura kilit sürgüsünü düşürmüştü ve şimdi, yukarıdaki daha küçük benzeri gibi, açtığı girişte yere yığılıp kalmıştı.

"Şimdi ne yapacağız?" Kaçacak bir yere ihtiyacım vardı.

"Kaçacağız," dedi Snorri.

"Ah, Tanrı'ya şükür!" dedim. Gerçi parçalanmış kaburgalarımınla ağır ağır topallamaktan fazlasını yapamazdım. Bir an durup ona baktım. Bu onun yenilgiyi son kabullenışı gibiydi, Snorri savaştan kaçıyordu. "Nereye?"

Giriş kulübesinin solunda kalan duvarların içindeki odalara açılan, Kırıkkürek'le savaştığımız yerin karşısındaki ikinci kapıyı çekip açmıştı bile.

“Kalenin içinde bir kasa odası var. Demir kapıları, bir sürü kilidi olan bir oda. Sabaha kadar direnmeliyiz.” Kapıdan geçerek ilerideki buz gibi koridora çıktı, nefesi etrafında buhar oluyordu.

“Neden?” diye bağırdım arkasından, yetişmeye çalışarak. Kaçmaya ve saklanmaya her zaman vardım ama kaçınılmaz olanı ertelemekten daha iyi bir nedenimizin olmasını umuyordum. Arkamdan Tuttugu olanca hızıyla sallana sallana gelirken koltuk değneği taşların üstünde takırdıyordu.

“Neden?” Yüz metre kadar sonra Snorri'ye yetiştiğimde neredeyse soluksuz kalmıştım.

“Çünkü kazanamayız. Karanlıkta olmaz. Belki sabah olduğunda tüm o büyüler, o yaratıklar... belki o kadar güçlü olmayacaklar. Belki. En azından gün ışığında ölürüz.” Durdu. “Aslaug'un armağanları umurumda değil. Beni dönüştürmeye çalıştığı şey hoşuma gitmiyor.” Sırıttı. “Valhalla'ya yüzümüzde güneşle gidelim.”

Snorri cevap vermem için bekledi. Söyleyebileceğim tek şey güneşin bizi kalenin ortasına gömülü bir kasa odasında bulamayacağıydı ama o sözleri kendime sakladım. Tekrar, bu kez daha belirsizce sıırıttı, sonra dönüp merdivenlerden inmeye başladı. Onu takip ettim, başa çıkmam gereken daha fazla buzlu basamak olduğu için küfrettim, gerçi arkamdan gelen Tuttugu'nun kırık diziyile işi daha da zor olacaktı.

Avluya açılan kapı buzla kapanmıştı. Snorri kapıyı kırdı ve dışarıdaki rüzgârın uğultusu eşliğinde bizi bekledi.

“Odaya nasıl gireceğiz ki?” diye sordum nefes nefese.

“Sven Kırıkkürek'ten anahtarları aldım.” Snorri eliyle giysisine vurdu. “Oraya gittim bile. Her yeri açtım... Arama

yapmam gerekiyordu...” Parıltısı görünmesin diye fenerinin üstünü örttü. Nefes nefese basamakların sonuna geldiğinde Tuttugu da aynısını yaptı.

Avluya çıktık. Kızıl Vikingler içeri girerken büyük kapıların etrafına yayılmış ışıklardan başka bir şey göremiyordum. Şüphesiz önce arkadaşlarını ve ellerindeki kaynakları kontrol edeceklerdi. Yiyecekleri ve yakıtları olmadığı sürece onları umutsuz bir gelecek bekliyordu. Kaleleri olsun veya olmasın, Acı Buz hepsini öldürürdü.

“Gelin.” Snorri önden gitti.

“Bekle!” Onu gerçekten göremiyordum. Karanlıkta ayrı düşüp birbirimizi kaybedebilirdik. Şafağın sökmesine bir saat-ten az kalmıştı ama gökyüzünde bunun hiçbir belirtisi yoktu.

Tuttugu topallayarak aramıza girdi ve bir elini Snorri’nin omzuna attı. “Tutun Jal.”

Tuttugu’ya tutundum ve kör bir katile halinde yola koyulup buz ve karın üstünde katır kutur yürüyerek geniş avlu boyunca ilerledik.

Kızıl Vikingler eski mülklerini koruma altına almakla meşgul olabilirlerdi ama onları buraya getirenler beni daha çok kaygılandırıyordu. Gecede bir tekinsizlik vardı; rüzgâr yeni bir sesle konuşuyor, mümkün olabileceğine inanmasam da öncekinden daha soğuk ve daha ölümcül geliyordu. Devam ettik ve ben her bir adımda bir elin omzuma konup beni geri çekmesini bekledim.

Bazen en kötü korkularımız gerçek olmaz, gerçi benim tecrübeme göre bu sadece hayal gücümüze sığmayacak korkulara yer açmak içindir. Bir şekilde iç kaleye ulaştık ve Snorri koca bir demir anahtarı, arabaların geçebileceği genişlikteki daha büyük bir kapının içine oturtulmuş alt kapının kilidine yerleştirdi. Uğraşarak anahtarı döndürdü. Kilidin donmuş olacağını

düşündüm ama korkularım yine yersiz çıktı; kilit ne de olsa soğukta, kışı iyi bilen insanlar tarafından yapılmıştı.

Snorri önden girdi. Kapıyı kapattı, kilitledi, fenerinin üstünü açtı. Üçümüz bir süre orada dikilerek önümüzde buharlaşan nefeslerimizle birbirimizin soluk, kan lekeli yüzlerine baktık. “Gelin.” Snorri devam etti; çeşitli boş odaları, daha fazla kapıyı ve bu kez binanın derinliklerinde oldukları için o kadar buzlu olmayan daha fazla merdiveni geride bıraktık. Fenerlerimiz sallandıkça her yanımızda oynayan gölgelerle terk edilmiş salonların içinden aceleyle geçtik. Geçici aydınlık balonumuz, dipsiz bir karanlığın içinde ilerliyordu. Ayak seslerimiz soğuk ve boş mekânlarda yankılanıyor ve sanki çok fena bir takırtı çıkarıyordu. *Ölüyü uyandıracak kadar gürültülü* sözünü zihnimin arka köşelerine ittim. Biz ilerlerken yan geçitler tehditkâr bir karanlıkla ağızlarını kocaman açıyorlardı. Düz devam ederek yüksek kemerli girişten sonunda açık demir kapı olan uzun bir salona geçtik.

“İşte.” Snorri baltasıyla işaret etti. “Sığınağımız orası.”

Kurtuluş! En kötü zamanlarda bile geçici kurtuluş bir nimet gibi geliyor insana. Geri dönüp kemerli girişe baktım, mezardan fırlamış bir canavarın her an karanlıktan çıkıverip peşimize düşeceğini emindim. “Çabuk!”

Snorri küçük adımlarla koştu ve menteşelerin gıcirtısı eşliğinde kapıyı çekerek bizim geçmemiz için açtı. Kapının öbür tarafında bir dizi demir kapının olduğu dar bir koridor vardı. İyi ki Snorri önceki gelişinde onların kilitlerini açmıştı, yoksa gölgeler arkamızdan bize doğru uzanırken anahtarlarla uğraşıyor olurduk. İlk kapıyı arkamızdan kapattığında, kilitleme sesini duymak bir başka güzeldi. O korkunç gerilimin dinmesiyle tüm vücudum gevşedi.

Freja ve Egil’in nerede olabileceğini merak ediyor ve güvenli bir yerde olduklarını umuyordum. Ama Snorri tekrar onları

aramaya karar verebilir diye bir şey söylemedim. Eğer şimdiye kadar dayandırlarsa biraz daha dayanabilirler, dedim kendime. Zihnimde ikisinin adlarını Snorri'nin tarifleriyle ete kemiğe büründürüyordum. Freja becerikli, kararlıydı. Oğlu yaşadığı sürece umutsuzluğa kapılmaz, Snorri'den ümidini kesmezdi. Oğlanı da görüyordum; sıksa, çilli, meraklı bir şeydi. Babasının o rahat sırtışıyla gülümsediğini ve Sekiz İskele'nin kulübeleri arasında bir yaramazlık peşinde koştuğunu görüyordum. Onları burada düşünemiyor, bu yerde ne hale gelmiş olabileceklerini hayal edemiyordum.

Kısa bir süreliğine duvara yaslanıp gözlerimi kapadım ve havadaki ölü kokusunun hayal ürünü olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Belki öyleydi, belki de peşimizdekiler korktuğum kadar yakınımızdaydı ama her iki türlü de o kapıyı kilitlememiz iyi olmuştu. Hem de çok iyi. Snorri yukarıdan ve aşağıdan ağır sürgüler taktı. Bu daha da iyiydi.

"Devam edin." Bana dokunmamaya dikkat ederek eliyle beni yönlendirdi, birbirimize fazla yaklaşırsak havada çatırtılar oluşuyordu ve tenim neredeyse yolu aydınlatmama yetecek kadar parlıyordu. Salon ve kasa odası arasında dört kapı vardı. Snorri dördünü de arkamızdan kilitledi, ayrıca düşmanda anahtarların başka kopyalarının bulunması ihtimaline karşı hepsini sürgüledi.

Son kapı da ardımızdan kilitlendikten sonra kendimizi duvarların dibine yığılmış çuvalların üstüne attık. Fenerler, penceresi ya da girdiğimiz kapı dışında herhangi bir çıkışı olmayan küp biçimli küçük bir odayı aydınlattı.

"Çuvallarda ne var?" diye sordu Tuttugu kendi altından fırlayan bir tanesine vurarak.

"Siyah mısır, buğday unu, biraz tuz." Snorri karşı köşedeki iki fıçıyı gösterdi. "Ezilmiş buz ve diğerinde de viski."

"Bunlarla bir ay hayatta kalabiliriz," dedim hayal etmeye çalışarak.

“Gün ışığı. Beklediğimiz tek şey o. Sabah saldırıya geçeceğiz.” Snorri çok ciddi görünüyordu.

Her ne kadar itiraz etmek istesem de söylediği mantıklıydı. Hiçbir yardım gelmeyecekti, yolda hiçbir destek kuvveti yoktu. Ya sonunda içeri gireceklerdi ya da biz kendi pislüğimizin içinde açlıktan ölecektik. Ona rağmen biliyordum ki gitme vakti geldiğinde, kendimizi gerçekten doğmamışların eline teslim edeceğimiz zaman, beni sürüklemek zorunda kalacaklardı. Bileklerimi kesip kurtulmayı tercih ederdim.

“Ne var orada Snorri?” Sırtüstü uzandım ve gölgelerin tavanda oynayışını izledim. “Aslaug sana bunu söyledi mi? Karanlıkta ne gördüğünü söyledi mi?”

“Doğmamışlar. Belki bir düzine kadarı. En kötülerini de Doğmamışların Komutanı. Ölü Kral’ın Kuzey’deki eli. Hepsi onun planladığı savaş için buzun altından asker çıkarıyor. Askerler sadece işin ikramiyesi. Asıl peşinde oldukları şey Rikeson’un anahtarı. Anahtarı Rikeson yapmadı tabii. Aslaug onun Loki’yi kandırarak anahtarı ele geçirdiğini söylüyor. Ya da Loki durumun öyle görünmesine izin verdi ama aslında Olaaf Rikeson’u kandırıp anahtarı almasını sağlayan Loki’ydi.”

Tuttugu burnunu çekerek ve kürklerini üstüne örterek bacağını uzattı. Havadan rahatsız olup burnunu kırıştırdı.

“Baraqel bana işe yarar hiçbir şey söylemiyor. Sanırım en iyi sırlar hep gece anlatılıyor.” Aslaug’un Loki hakkında söylediklerine çok dikkat etmedim. Aydınlık ve karanlığın bizimle konuşurken kullandıkları sesler sanki bizim onlara verdiğimiz, beklentilerimizden doğan seslerdi. O zaman açıklamalar Snorri’ye pagan hikâyelerine bürünmüş halde gelirken doğru anlatımın bana Vermillion’daki katedralin vitraylı camlarında görülebilecek bir melek tarafından aktarılması gayet doğaldı.

Vermillion! Tanrım, tekrar orada olmayı ne çok istiyordum. O günü hatırlıyordum, şehri terk ettiğim o çılgın, kaotik

günü. Daha o sabah kahvaltımı yapmamıştım ki Kızıl Kraliçe biz tüm torunlarının kulağını çekmeye başlamıştı ve sonunda ben kendi planlarımı uygulamak için sabırsızlanırken büyü-kannem görevlerden, arayışlardan, bir... anahtarı bulmaktan söz etmiyor muydu?

“Bir şey buraya girip içeride ölmüş gibi bir koku var.” Tuttugu düşüncelerimi böldü. Tekrar havayı kokladı, bana doğru kuşkulu bir bakış attı.

Elimi sallayarak onu susturdum. Parçalar zihnimde birleşiyordu. Kızıl Kraliçe’nin ölümüne açılan kapıyla, gerçek bir kapıyla ilgili hikâyesi. Kim öyle bir kapıyı açmak isterdi ki?

“Ölü Kral...”

“Jal...” Tuttugu sözümü kesmeye çalıştı.

“Düşünüyorum!” Ama ölümün kapısı asla açılmazdı, kolidin üzerinde... “Loki’nin anahtarı her şeyi açabilir!”

“Jal!” Snorri ayaklandı. “Yere yat!”

Canımın ne kadar yanacağını unutarak kendimi öne attığımda boş bir çuval omuzlarımdan düştü. Tanelerin akıp döküldüğünü duydum. Ölü kokusu yoğunlaşarak âdeta somut bir şeye dönüştü.

“Hayır!” diye bağırdı Tuttugu ve baltasını kaldırarak arkamda dirilen şeyin üstüne atladı. Yere çarptım ve kırık kabburgalarım aldığım darbeyle gözlerimde şimşekler çıktı. Tok bir sesle düştükten sonra araladığım gözlerimle Tuttugu’nun odanın içinde geriye uçtuğunu gördüm. Duvara çarptığında çıkan çatırtıdan bir daha kalkmayacağını anladım.

Döndüm ve doğmamışı tepemde buldum. Uzun ve dışı pul pul olan uzuvlarını açarken dolu çuvallar ve altında saklandığı boş çuval yere düştü. Derisi yeni yüzülmüş bir surat eğilerek bana bakıyordu ve üzerinde neredeyse tavana değen saçsız ve ıslak bir kafa derisi vardı. Gözlerinde, Kızıl Hudut’tan beri süren bu uzun ve çılgın kaçış boyunca bana musallat olan o

gözlerdeki vahşi açlığın aynısı vardı ama gözleri, şimdi bana bir ömür kadar önce olmuş gibi gelen operadaki o gecede kaçtığım gözlerle aynı değildi. Dehşet verici olsalar da bunlarda o korkunç manalılıktan pek eser yoktu.

Kenara çekilip kapiya doğru emeklemeye çalıştığım sırada dökülen etlerden ve bir sürü kemikten oluşan bir el yukarıdan bana uzandı.

“Jal!” Snorri atladı. Snorri her zaman atlayıp araya giriyordu. Baltasıyla vurarak kolu kenara attı. Doğmamış diğer pençesini ona savurarak orak gibi tırnaklarıyla kat kat deriyi ve altındaki kasları doğradı.

Kapiya ulaşmama çok az kalmıştı. Ulaşabilirsem ne yapacağımı bilmiyordum. Çaresizlikten soğuk demiri tırmalayıp dururdum muhtemelen. Doğmamış uzun ve kirli parmağını yanımdan uzatıp beni geri çekerek tırnaklarımı kırmaktan kurtardı. Beni çektiği sırada tekmeler savurup çığlıklar atarak durmadan mücadele ettim. Çoğunlukla çığlık atarak.

Snorri kendi kaniyle sırlıklam olmuş halde tekrar saldırdı ve doğmamış onu belinden yakalayıp tırnaklarını etine iyice batırarak yerden kaldırdı.

“Geber, piç kurusu!” diye ulurken gözleri karardı. Snorri ver Snagason kalan son gücüyle babasının baltasını savurarak o ağır silahla havayı yanlamasına yardı, doğmamışın pençesi içinde dönerken onun tırnaklarını daha da derine batırdı ama vuruşuna hız kazandırdı. Baltanın ağzı, ardında karanlık çizgiler bırakarak fenerin ışığını kesti. Doğmamışın kafasını biçerek o melun kurukafayı yardı. Sonra Snorri bir kükre maye bal-tayı geri çekerek canavarı ortadan ikiye ayırırken gri pislikler ortalığa saçıldı.

Doğmamış çırpınışlarıyla ortalığa tahıl, tuz ve yırtık çu-val parçaları saçarak ikimizi de uzağa fırlattı. Ben yaratığın vücudumda açtığı bir delikten oluk oluk akan kanın içinde

yatıyordum. Snorri zar zor da olsa tekrar ayağa kalktı, baltasını tekrar düşmanına doğru sürüklerken sendeliyordu.

Kuzeyli odanın öbür tarafına vardığında eski kemiklerden ve büzüşüp kararmış deri döküntülerinden oluşan yığından geriye sadece küçük kırmızı bir şey kalmıştı. Neredeyse bir bebek gibi görünüyordu. Onun önünde dizlerinin üstüne çöken Snorri iki büklüm oldu ve yüreği parçalanmış gibi ağladı.

OTUZ

“Boku yedik.” Kanı ağızımdan silmek için elimi kaldırdım. Kolum bir başkasına aitmiş gibi düştü, neredeyse oynatılamayacak kadar ağırdı. Silinmeyecek kadar çok kan akıyordu. Dilimi ısırmış olmalıydım.

“Yedik.” Snorri sırtüstü yatıyordu, etrafındaki çuvallar kıpkırmızı olmuştu. Altında tuhaf bir şekilde katlanmış olan bacağı rahatsız görünüyordu ama bundan rahatsız oluyorduyse da bacağı oynatacak gücü yoktu. Onu öyle, mücadele ruhunu kaybetmiş görmekten rahatsızdım. Snorri asla pes etmezdi. Karısı ve çocuğu bu kadar yakındayken böyle bir şey mümkün değildi. Ona tekrar baktım; yere serilmiş, kanlar içinde, yenik. O an anladım.

“Anlat.” Ben de en az onun altındakiler kadar kanlı çuvalların üstünde yatıyordum. Çok geçmeden ikimiz de kan kaybindan ölecektik. Bunun başından beri bir kurtarma görevi olup olmadığını bilmek istiyordum. Acaba karısı ve çocuğu hiç kurtarılabilecek miydi? “Her şeyi anlat.”

Snorri kan tükürdü ve elini açarak baltasını yere bıraktı. “Salondayken Kırıkkürek bana anlattı, beni esir aldığı zaman anlatacaktı aslında. Sormamamı söyledi bana –beni yakaladık-

ları o gün- ve gözümü korkuttu... Soracak cesareti bulamadım. Bana sormamam gerektiğini, yoksa anlatacağını söyledi. Sormadım, o da sessizliğini korudu." Snorri uzun, yavaş bir nefes aldı. Elmacık kemiği parçalanmıştı, kemik parçaları derinin arasından görünüyordu. "Ama salonda Aslaug içimde dolaşırken ve onun gözleri yerinden çıkmışken tekrar sordum... Ve bu kez cevap verdi." Snorri ürpererek bir nefes aldı ve yüzüm hissizleşti, elmacık kemiklerimin iğnelendiğini, gözlerimin yanıp dolduğunu hissettim. "Egil ve diğer çocukları ölü çağırıcılara vermişler. Çocuklar doğmamışları ve en az onlar kadar berbat bir cins olan tayf soyunu beslemede kullanılabiliyor." İç çekerek bir nefes daha aldı. "Kadınlar öldürülmüş ve cesetleri diriltilmiş, sonra buzu kazmada kullanılmışlar. Sadece Freja ve diğer birkaçı canlı bırakılmış."

"Neden?" Aslında belki de bilmek istemiyordum. Hayatım kırmızı bir göl halinde etrafımdaki zemine yayılıyordu. Capcanlı anılar beni çağırıyordu, tembel günler, tatlı anlar. Kalan zamanı onlarla geçirmek daha iyiydi. Ama Snorri'nin bana anlatması, benim de ona izin vermem gerekiyordu.

Ölmek hayal ettiğim kadar kötü değildi. Çok uzun zamandır korkmuş, hayalimde bir sürü ölümle karşılaşmıştım. Ama şimdi burada yatıyordum, sona yaklaşmıştım ve neredeyse huzur içindeydim. Canım yanıyordu, evet, ama yanıbaşımda bir dostum vardı ve her yanıma bir sükûnet sarıyordu. "Neden?" diye tekrar sordum.

"Sana söylemedim." Ani bir acı Snorri'nin nefesini kesti. "Söyleyemedim. Yalan değildi. O sözleri söyleyemedim... çok fazlaydı... eğer sen..."

"Anlıyorum." Gerçekten anlıyordum. Bazı gerçekleri söyleyemezdi insan. Bazı gerçekler dikenleriyle birlikte gelirdi; kendini söylemeye zorlarsan her bir kelime içini parçalardı.

“O... Freja, karım.” Araya bir nefes girdi. “Freja hamileydi. Çocuğumuzu taşıyordu. Onu o yüzden yaşattılar. Bir doğmamış yaratmak için. Karnını kesip bebeği çıkardıklarında ölmüş.” Kan püskürterek ani bir nefes verdi, biz erkeklerin çocuk gibi ağlamamak için kısa, ıslak iç çekmeler halinde çıkardığı o sesler arasında yarası kanıyordu.

“Hamile mi?” Tüm bu zaman boyunca bundan hiç bahsetmemişti. Uzun yolculuğumuz, o bebeğin kaçınılmaz sonuna karşı umutsuz bir yarıştı. Bir damla sıcak gözyaşı, yanağımdan ağır ağır süzüldü, buz gibi havayla buluşunca soğudu.

“Az önce oğlumu öldürdüm.” Snorri gözlerini kapadı.

Başımı çevirdim ve doğmamışın oluşturduğu beden enkazının ortasında kıvrılmış halde duran cenini gördüm; merkezini, potansiyelini oluşturan kısım, hiç yaşamamış dehşetengiz bir şey tarafından kötüye kullanılmış ve ziyan edilmişti.

“Oğlun...” Nasıl bilebildiğini sormadım. Belki de aralarındaki bağ, doğmamışın onun zihnini okumasına izin vermiş, bizi beklemek üzere bu odaya gelmesini sağlamıştı. Hiçbir şey sormadım, soru sormak için gereken sözcükleri bulamıyordum. Onun yerine söyleyebileceğim en küçük sözcüğü, kısa ve aptalca hayatımda daha sık kullanmış olmam gereken sözcüğü söyledim.

“Üzgünüm.”

Kısa bir süre konuşmadan yattık. Hayatım benden damla damla akıp gidiyordu. Onu daha fazla özlemem gerekirdi sanki. Bir gıcirtı sessizliği bozdu.

“Neler oluyor?” Başımı birazcık kaldırdım. Ses sanki...

“Menteşeler!” Snorri dirseklerinden destek alarak yavaşça doğruldu.

“Ama o kapıyı kilitlemiştin.” Demirin demire sürtünmesinden çıkan gıcirtı dişlerimi kamaştırdı. “Sürgülemiştin de.”

“Evet.”

Bir gıcirtı daha. Bu kez daha yüksek, daha yakındı.

“Nasıl olabilir?” Sesime biraz canlılık gelmişti. Kabul etmeliyim ki bir sızlanma tonu da vardı. “Neden kapıları kırmak zorunda kalmıyorlar?”

“Anahtar onlarda.” Snorri inleyerek baltasına uzandı.

“Ama tüm kapıları sürgüledin! Gördüm seni.”

Çığlık gibi bir gıcırtı daha geldi, üçüncü kapı da teslim olurken demirin taş a sürtünme sesini duyduk. Sadece bir tane kalmıştı, o da dehşet dolu bakışlarımı üzerinde sabitlediğim kapıydı.

“Anahtar. Rikeson’un anahtarı. Loki’nin anahtarı. Tüm kapıları açan anahtar.” Snorri oturmayı başardı, ölü gibi solgundu, eli ayağı titriyordu. “Doğmamışların Komutanı bu. Buzun altında anahtarı bulmuş olmalılar.”

Saniyelerimiz kalmıştı. Kapının ardından kuru bir tırma-lama sesi duydum ve eski siyah demirin üzerinde boydan boya pas izleri belirdi. Odanın içini aniden bir soğukluk ve üzüntü kapladı, sanki bir kederin ağırlığı omuzlarıma çökmüştü. Dayanabileceğimden fazla bir ağırlıktı bu.

“Jal, benim için bir onurdu.” Snorri elini bana doğru uzattı. “Seni tanımış olmaktan gurur duyuyorum.” Avucunu babasının baltasının keskin tarafı üzerinden geçirerek kesti. “Kanlarımız birlikte aksın kardeşim.”

“Ah, lanet olsun.” Son kapının sürgüleri de sert çatırtılarla yerlerinden çıktı. “Bu Viking saçmalığını üzerimde deneyeceğini hep biliyordum.” Kapı sarsılarak, santim santim açılmaya başladı, çuvallar kenara sürüklendi. “Ben de öyle Hauldr Snagason.” Kılıcım ile avuç içimi kestim, duyduğum derin acıyla irkildim ve akan kanı avucumda tutarak elimi Snorri’ye uzattım.

Kapı, çizdiği kavisin son yarısında hızla açıldı ve orada, fenerlerimizin sönmek üzere olan ışığında Doğmamışların Komutanı koridorda kamburlaşmış halde bekliyordu. Her türlü biçimsizliğe uğramış, etlerden oluşan gülünç bir taklitti; kor-

kunç ihtiyaçlardan başka bir şey ifade etmeyen yüzünden dışarı fırlayan sayısız kemik vardı.

Dışarıda, Siyah Kale'nin duvarlarının ötesinde bir yerde, güneşin parlak kenarı buzdan ufku aşarak uzun geceye son verdi.

Ellerimiz birbirini kavramak üzere şekil alırken Snorri ile aramdaki havada çatırtılar ve kıvılcımlar oluştu. Kolum öyle şiddetli bir ışıqla doldu ki ona bakamadım. Snorri'nin kolu kapkara kesilerek dünya üzerinde ışığı büsbütün yutan ve hiçbir şeyi geri yansıtmayan bir deliğe dönüştü.

Doğmamış ileri atıldı.

Birbirimizin elini kavradık.

Dünya yarıldı.

Gün ve gece birbirine geçti.

Âdeta her şey patladı.

Suskun Rahibe'nin büyüü bizi bıraktı ve avının peşine düştü. Patlamalar kalenin her yanında yankılanarak şafak karanlığındaki avluya ve duvarların ötesine kadar devam etti. Doğmamışların Komutanı bir saniye bile dayanmadı. İkiz çatlaklar, karanlık ve aydınlık birbirine dolanarak onun içinden geçti ve çatlaklar hızla yollarına devam ederken yaratığın parçaları koridorun içinde sağa sola sekti.

Patlamanın gücü ikimizi de sırtüstü yere sererek ayırdı. Karşı gelecek gücüm olmadığından patlamanın beni attığı yerde kaldım.

Bizden hızla uzaklaşan çatlak, ellerimizi birleştirdiğimiz, kanlarımızın karışıp döküldüğü noktadaki zeminden harekete geçti. Açıktaki ucu bu kez yavaş yavaş, taşı kırılan buzunkine benzer bir sesle çatlatarak, parlak ve karanlık hatlarını birbirine dolayarak yayılmaya başladı.

"Kahretsin!" diye lanet okudum. Dudaklarımda son bir günahla da ölebilirdim.

Çatlak bana yöneldi, parlaklığı da karanlığı da kör ediciydi. Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım ve gözlerimin ardında, kanatlarını kapatmış halde duran Baraqel'in sesi yankılandı: "Artık senin ellerinde, Jalan Kendeth."

Küfrederek ona defolmasını ve ölmem için beni rahat bırakmasını söyledim.

"Senin ellerinde," dedi bu kez daha alçak sesle, daha solgun görünerek.

Snorri ayağa kalkmak için çabaladı, baltasından destek aldı. Koca hergele bunu bir şekilde başarıyordu, ne zaman bırakacağını bilmeyecek kadar aptaldı. Yine de bir Kızıl Hudut prensinin Kuzeyli bir *hauldr*'dan geri kalması uygun olmazdı. Küfrederek döndüm, kılıcımın ucunu taşların arasındaki boşluğa yerleştirdim ve kendimi yukarı çekmeye çalıştım. Çok zordu. Zihnimin bir köşesinde uzun boyu, asaleti ve kırmızılar içindeki dehşet verici görüntüsüyle büyükannem belirdi. *Kalk!* Bunun üzerine, acı ve güçlkle inleyerek kalktım.

Geriye doğru bir adım attım ve omuzlarımı duvara yasladım. Çatlak bir metre uzağımdaydı; alttaki taşı yarıdıkça çuvallar da yırtılıyor, mısır taneleri havaya saçılıyor ve tuhaf patlama sesleriyle içleri dışlarına çıkıyordu.

Çaresiz kalınca bazen aşırı yollara başvurmak zorunda kalırsın. Baraqel benim soyumla ilgili bir şeyler söyleyip duruyordu. Kızıl Kraliçe o buyurgan, korkusuz görüntüsüyle o an hayal dünyamı ele geçirmişti ama onun omuzlarının üzerinden Garyus ve Suskun Rahibe'yi, onun arkasında da babamı görüyordum. Arkasından az konuşmamış, ona korkak, sahte rahip demiştim ama aslında onu neyin mahvettiğini, annemin ona ihtiyacı varken duruşunu koruduğunu, annem kurtarılmayacak duruma gelene kadar şeytanlarına teslim olmadığını içten içte biliyordum.

Çatlağa, dünyaları birbirinden ayıran o kırılmaya doğru bir adım attım, önünde bir dizimin üstüne çöktüm ve elimi uzattım.

“Bu şey bana ait, onu ben yaptım ve ondan yayılan büyü benim soyumla ortaya çıktı; aralıksız bir kan bağı, beni o büyüü yapan kişiye bağlıyor.” Elimle ve ta içimdeki diğer her şeyle uzandım ve onu parmak uçlarımla tutarak kapattım.

Çatlak tüm uzunluğu boyunca parladı, karardı, tekrar parladı ve sadece otuz santim kadar kalana dek küçüldü; aynı anda karanlık ve aydınlık olarak, işaret parmağım ve başparmağım arasında tuttuğum noktadan çıkıyordu.

Çatlak esneyip inledi, tuttuğum noktadan başlayan minik kırılmalar elimin üstüne yayıldı. Acı dayanılmazdı.

“Tutamıyorum Snorri.” Zaten ölüyordum ama büyük teyzemin büyüü, bunu bir saatte değil de hemen yapmaya hazırdı sanki.

Emeklemesi gerekti; kendini çuvalların üstüne attı, harcadığı çabayla kollarındaki iri kaslar titriyor, ağzından siyah kanlar akıyordu. Ama başardı. Diğer ucu kapatmak için uzandığında gözleri gözlerimle buluştu.

“Bizimle beraber ölecek mi? Bu onun sonu mu olacak?”

Başımı salladım ve o da diğer uçtan iki parmağıyla tuttu.

OTUZ BİR

Bir şöminede yanan kütüklerin çatırtısını duydum. Rahatladım. Rüyamda günahlarımla beslenmeyi bekleyen cehennem ateşini görmüştüm. Yalnızca sıcaklığın tadını çıkararak, kapalı gözlerimin ardından sadece ışık ve gölgenin oyununu görerek uzun dakikalar boyunca uzandım.

“Kaçın!” Kasa odasını, doğmamışları, kapıların açılışını hatırladığım gibi hızla doğrulup oturdum.

“Neler oluyor?” Eğilip üzerimden kayan kürklere, şişlenmediğim yerdeki pürüzsüz deriye baktım; insanın içinde bulunan o ıslak, hayati organlardan da birkaçının delinmiş olduğundan emindim. Yaranın olduğu bölgeye bastırdım ve hafif bir hassasiyet dışında hiçbir şey hissetmedim. Ellerimi üzerimde gezdirdim, bazı yerlere vurup bazı yerleri çimdikledim ama birkaç ezilmeden daha kötü bir yaraya rastlamadım.

Etrafıma baktım. Siyah Kale’de bir salondaydık, Tuttugu hafif bir aksamayla bana doğru yürüyordu.

“Ölüsün sen!” Kılıcımı aramak için etrafıma baktım. “O duvara çarptığını gördüm!”

Tuttugu sırtıttı ve karnını tuttu. “Doldurma!” Sonra cildileşerek ekledi: “İyileştirilmeseydim ölecektim. Sen de öyle.”

“Doğmamışlar?” Snorri bir düzine ya da daha fazla olduğunu söylemişti. Ağzım kurudu ve sorumu anlamlandırmak için tek yapabildiğim ellerimi açmaktı.

“Yok edilmeyenlerin hepsi kaçtı. Ölü çağırıcılar, Kızıl Vikingler, ceset adamlar... hepsi,” dedi Tuttugu. “Nasıl hissediyorsun kendini?” Birazcık kaygılı görünüyordu.

“İyi. Fena değil. Gayet iyi.” Parmaklarımı bacağımın kesilen yerine bastırduğımda hiç acı duymadım. “Nasıl olabilir bu?”

“Yani içinde bir... kötülük hissetmiyorsun öyleyse, ha?” Tuttugu dudaklarını ince bir çizgi halinde sımsıkı kapadı, yüzü bir maske gibiydi.

“İıı, hayır... Pek hissetmiyorum.” Etrafa bakıp Snorri’yi aradım ama kürk yığınları ve bir araya toplanıp sımsıkı bağlanmış bazı malzemeler dışında bir şey görmedim. “Nasıl oldu bu?” Kendimi iyileştiremezdim.

“Snorri yaptı.” Tuttugu’nun sesi çok ciddiydi. “Bir valkürün...”

“Bir melek mi?”

“O valkür dedi. Valkürün kendisine yardım ettiğini söyledi. Daha söyleyecekleri vardı ama sonunda fazla konuşamadı. Dedi ki... ama valkürler erkek olmaz... bence valkür bir tanrıydı...”

“Baraqel? Baraqel mi dedi?”

Tuttugu başını salladı.

“Sonunda?” Midem düğümlenip buz kesti. Herhangi bir iyileştirmenin benden ne kadar çok şey alıp götürdüğünü hatırladım. “Yoksa...”

“Öldü mü?” Tuttugu kürk yığınlarına doğru topalladı. “Hayır. Ama ölmeliydi.” Bir kurt postunu kenara çekti. Snorri orada yatıyordu, solgundu ama nefes alıyordu. Baygın değil, daha çok uyuyor gibi görünüyordu. Yüzündeki kırık kemikler yeniden yerleştirilmiş ve deri üzerlerine dikilmişti. “Elimden geleni yaptım. Şimdi tek yapabileceğimiz beklemek.”

“Ne kadar uyudum ben?” Bu önemli gibiydi, düşmanlarımız kaçmış olsa bile.

“Tüm gün Jal. Neredeyse akşam oluyor.”

“Ama eğer Snorri... Baraqel mi dedin? Ve iyileştirme... demek artık aydınlığa bağlı.” Yaralarımın olması gereken yerlere baktım. “O halde karanlığa bağlı olan da...”

Tuttugu başını salladı.

“Ah.”

Sırtüstü uzandım. Vermillion’a kadar uzun bir yolumuz vardı ve kış gelmeden gitmezsek Siyah Kale bahara kadar evimiz olacaktı. Ama başaracaktım ve yeni keşfettiğim cesaretimden geriye ne kaldıysa kullanarak Kızıl Kraliçe’nin tahtının önünde dikilip o lanet kız kardeşinin bu büyüü üzerimizden kaldırmasını isteyecektim.

Elbette tüm bunlar, şimdiden o zamana kadar kimsenin konuşarak beni bundan vazgeçirmemesine bağlıydı.

Bir yerlerde güneş batıyordu. Gözlerimi kapadım ve Aslaug’un ne kadar ikna edici olacağını görmek için bekledim.

Altı hafta sonra kışın ilk karları zalim bir rüzgârla savrularak kurşuni göklerden yağmaya ve birikmeye başladı.

“Bana bir bira daha getirsene Tuttugu, hadi dostum benim!”

Tuttugu halinden memnun bir şekilde omuz silkti, kızarmış tavuğunu bir kenara itti ve bir kupa doldurmak için fıçının oraya gitti.

Dışarıda Trond sokakları karla kaplanmıştı. Umurumda değildi. Kan Çukurları’nda Snorri’nin tepesine çıktığı ayı kadar büyük bir beyaz ayı olması gereken şeyin kürküne tekrar iyice gömüldüm. Çok rahattı. Yerli yersiz gelip giden yoktu ve Üç Balta meyhanesi pek iş yapmıyordu. Sahibinin çok da ufak olmayan bu mekânı bana sadece annemin madalyonundan çıkarılmış iki taş karşılığında satmasının nedeni de muhtemelen buydu.

Pek çok korku ve kaygıdan kurtulmuş, kara kışın ortasında sıcak ve güvende olmak güzeldi. Artık uzun gecelerde canımı sıkan dertler sadece ufak tefek ya da uzakta olan şeylerdi. Mares Allus sorunu, eve nasıl döneceğim sorununun yanında önemsiz kalıyordu. Hatta uykumu –en azından istemsiz bir düşünce olarak– kaçıran tek şey, Doğmamışların Komutanı'nın beni kalbimi durduracak kadar korkutmuş olmasına ve bakışlarının dehşet vericiliğine rağmen o gözlerin, beni aylar önce, kilometrelerce uzakta, operada porselen bir maskenin ardından izlemiş olan gözler olmamasıydı. O bakış hâlâ daha kötüydü ve şimdi bile rüyalarım giriyordu.

Hayat güzel.

Bugün Astrid'in kasabada halletmesi gereken işleri var ama onun yerine güzel Edda beni ısıtıyor. Snorri bu işin gözyaşlarıyla biteceğini söylüyor ve şimdiye kadar bir şeyler öğrenmiş olmam gerekiyormuş gibi bana iğrenme dolu bakışlar atmayı alışkanlık edindi. Benim kanaatim şu yönde: Eğer hokkabazlığa devam edersem bütün toplar (gözüme kestirdiğim, Jarl Sorren'in kızı olan Hedwig adlı güzel bile) havada kalır ve cezamı, her ne kadar fazlasıyla hak etmiş olsam da hiçbir zaman çekmem. Aslaug da öyle düşünüyor. Baraqel'den çok daha uyumlu biri olduğunu söylemeliyim. Snorri'nin onu sevmemesine hayret ediyorum.

Evet, büyümeliyim ve evet, büyüyeceğim ama onun için yarın zamanım olacak. Bugün yaşamak için var.

İşte burada, Üç Balta'da keyfimiz yerinde ve hiçbir şey yapmamaktan başka yapacak hiçbir şeyimiz yok. Kış bizi içeri hapsetti, dış dünyaya karşı güvende, kendi küçük iç dünyamızdayız. Peşinde olduğumuz ödül her şeyi açabilecek bir anahtarken buraya tıklılmamız ve bahar buzları çözüp bizi özgür kılana dek Trond'da kalacak olmamız ne garip.

O berbat kalede bir ara, Baraqel başımın etini yerken ve o sefil varlığım hızla keskin bir sona yaklaşırken, şu yaşamak denen işi daha iyi yapabilir miydim acaba, diye merak etmeye başladım gerçekten. Şaraptan, şarkılardan ve benimle olmak isteyecek kadar çok kadından ibaret eski yaşamımı sığ bir şey olarak görmeye başladım. Hatta bayağı bir şey olarak. Buzdaki yürüyüş sırasında ve Siyah Kale'deki o uzun ve karanlık gecede hayatımın sona ermesini dilediğimi, herkese daha iyi davranacağıma, çirkin ön yargıları bir kenara bırakacağıma söz verdiğimi kabul ediyorum. Lisa DeVeer'i bulmaya, ona sadakat yemini edip kendimi onun merhametine bırakmaya, yaşımın elverdiği çocuk değil, yaşımın adamı olmaya karar verdim. En korkuncu da bunda tamamen ciddi olmamdı!

Aslaug'un beni sözleriyle yatıştırması uzun sürmedi. Gerçekten ihtiyacım olan tek şey, birinin bana olduğum halimle bugüne dek iyi idare ettiğimi belirtmesi, sırtımı sıvazlaması ve dünyanın beni beklediğini, gidip onun tadını çıkarmamı söylemesiydi!

Snorri'ye gelince, Baraqel her şafak vakti kendisine nutuk çektiği için şimdi her zamankinden daha neşesiz. Ailesini kaybedip intikamını aldıktan sonra hayatına devam edeceğini düşünürdüm. Tuttugu öyle yapıyor. Liman donduğu için yerlilerle birlikte buzda balık tutmaya gidiyor. Kasabada bir kız bulmuş kendine, öyle diyor. Fakat Snorri kara kara geçmişti düşünüyor. Hava dalgaları donduracak kadar soğukken sımsıkı giyinip sundurmaya çıkıyor ve dizinin üstünde baltasıyla oturup o anahtarı seyrediyor.

Genel olarak anahtarları severim ama o şeyi, o obsidiyen parçasını sevmiyorum. Baktığında seni düşündürüyor. Fazla düşünmek kimse için iyi değil. Özellikle de düşüncelerini uygulamaya meyilli biri olan Snorri ver Snagason için. Orada oturup anahtarı seyrediyor ve fikirlerin zihninde dönüp durduğunu

görebiliyorum. Bunu bana Aslaug'un söylemesi gerekmedi. Elinde her kapıyı açabilecek bir anahtar var. Ailesi ölmüş. Ve bir yerlerde ölüme açılan bir kapı var, her iki yönde de açılan bir kapı, asla açılmaması gereken, asla açılmayan bir kapı.

Şimdiye dek.

DİKENLİKLER PRENSİNDEN SAKININ

İradesi ne kadar güçlü olursa olsun, genç bir adam hayal bile edemediği kadar güçlü düşmanlarını alt edebilir mi?

“Etkili, soğuk bir hançer darbesi gibi bir intikam romanı. Lawrence ilk kitabında okuyucuyu soluk soluğa bırakıyor.”

Robert V. S. Redick

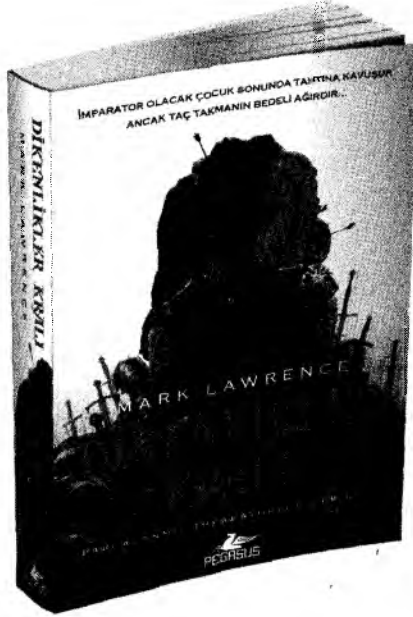
“Lawrence sürükleyici fantastik romanlarda çitayı yükseltti. Bu yıl okuduğum en iyi kitap.”

Peter V. Brett

“*Dikenlikler Prensi*, bilindik Ortaçağvari fantastik üçlemeler geleneğini altüst etmeye kararlı bir yazarın eseri.”

Locus

İMPARATOR OLACAK ÇOCUK SONUNDA TAHTINA KAVUŞUR ANCAK TAÇ TAKMANIN BEDELİ AĞIRDIR...

“Yükseklere ulaşmak isteyen, cesetlerin üstüne basmak zorundadır ve benim arkamda birçok biraderimin cesedi var. Bir piyonken oyuncu oldum ve oynadığımız bu küçük oyunu ben kazanacağım, gerekirse tüm dünyayı da kana boğarım.”

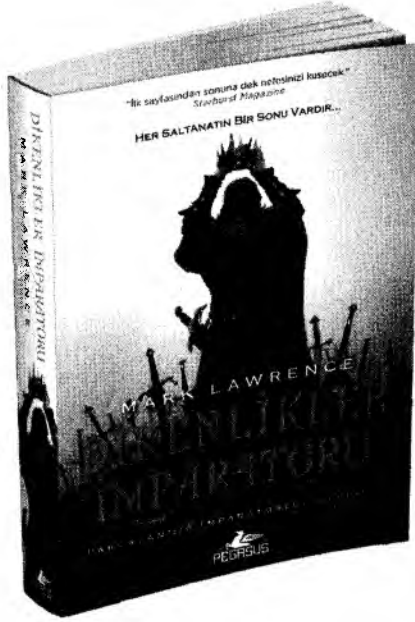
“Tüm kitap, sanki hiç sonu gelmeyen bir aksiyon sahnesi gibi. *Dikenlikler Kralı*, George R. R. Martin seviyesinde ama çok daha hızlı bir epik fantastik.”

Fixed on Fantasy

“Bu kitap, okurunun ilgisinin tamamını isteyen ama bunun karşılığını da fazlasıyla veren karanlık bir roman. Kral olacak çocuğun hikâyesini şaşkınlık ve hayranlıkla okuyacaksınız.”

Fantasy Book Critic

HER SALTANATIN BİR SONU VARDIR...

**“Karanlık zamanlar karanlık seçimleri gerektirir.
Beni seçin.”**

“Parçalanmış İmparatorluk, muhteşem bir şekilde yazılmış bir seri. Her cümleyi okumak çok zevkli. Modern fantastik şairi veya kelime ustası gibi tanımlamalar aklıma geliyor ama okuyup görmeniz daha yerinde olur. Zekice bir üçlemenin kusursuz sonu. Muhteşem bir beyinden tahmin edilemez, acımasız ve şairane bir eser.”

Fantasy Book Review

“Sadece duygusal ve tatmin edici değil aynı zamanda zekice ve beklenmedik bir son. Mark Lawrence’ın etkileyici romanı ilk sayfasından sonuna dek nefesinizi kesecek.”

Starburst Magazine

“Nefes kesici macerası ve kıvrak bir zekânın ürünü olan diyaloglarıyla mükemmel ve sürükleyici bir hikâye.”

Library Journal

“Jalan Kendeth, bu Loki benzeri sahtekâr, düzenbaz ve korkaklar kadrosuna güzel bir katkı sağlamış: severek nefret ettiğimiz ve sevmekten nefret ettiğimiz kahramanlar ile antikahramanlar... Mark Lawrence’ın büyüyen hayran ordusu bu cümbüşlü yeni macerayı zevkle okuyacak ve bir sonrakini dört gözle bekleyecek.”

Daily Mail

“Parçalanmış İmparatorluk kadar zengin bir anlatıma sahip. Yazar uzak gelecekteki, kıyamet sonrası bu dünyayı daha önce bulunduğunuz tüm mekânlar kadar gerçekçi kurgulamış. Epik fantastik hikâye sevenler için kaçırılmaması gereken bir seri.”

Booklist

“Kurnaz Jalan ve onurlu Snorri harikulade bir ekip oluşturmuş. Kapkaranlık bir hikâyeyi alaycı mizah anlayışıyla aydınlatıyorlar. Soluksuz kalacak ve serinin bir sonraki kitabı için sabırsızlanacaksınız.”

Publishers Weekly

“Komik ve vahşi bir macera.”

Robert Low

“Gerçekten mükemmel ve cesur bir fantastik hikâye, *Taht Oyunları*’yla kıyaslamaktan kaçınmaya çalışıyorum fakat benzerlik bariz. Ama daha komik. Hatta çok komik.”

Anthony McGowan

“Mark Lawrence son yıllarda fantastik edebiyatın başına gelmiş en güzel şey.”

Peter V. Brett

Fotoğraf: Nick Williams

MARK LAWRENCE yapay zekâ üzerine çalışmalar yapan bir bilim insanıdır. Hem İngiliz hem de Amerikan vatandaşlığı olan Lawrence'ın, her iki devletle de gizli ve yakın ilişkileri vardır. Evli ve dört çocuk babası Lawrence, Bristol'da yaşamaktadır.

